CLIVE CUSSLER

marslar

BATIK

ALTIN KİTAPLAR

2. Basım

CLIVE CUSSLER

BATIK

TÜRKÇESİ

ESAT ÖREN

BAŞLANGIÇ

San Marino

15 Temmuz 1966 Pasifik Okyanusu

Kız kahverengi gözlerini güneşten koruyarak kıç üstünde kayar gibi süzülen deniz kuşunu izledi. Bir süre beğeniyle baktıktan sonra sıkıldı, oturduğu koltukta doğruldu. Bronzlaşmış sırtında kırmızıçizgiler halinde koltuğun izi kalmıştı.

Gemi personelinden kimse var mı, diye bakındı, ama görünürde kimse yoktu. Utana sıkıla bikinisinin sutyeni içinde sıkışmış göğüslerini düzeltti.

Nemli ve sıcak hava her yanını ter içinde bırakmıştı. Elini sert karnına götürüp cildinden süzülen teri hissetti. Yeniden arkasına yaslanıp kendini yaşlı şilebin tekdüze motor sesine ve iliklerine kadar ısıtan güneşe bıraktı.

Gemiye bindiğinde içini kemiren o korku artık kalmamıştı. Artık geceleri gümbür gümbür kalbi çarpıp uykusuz kalmıyor, personelin yüzlerinde her an bir kuşku belirtisi aramıyor ya da kaptanın asık suratla çıkagelip, "Sizi tutukluyoruz," demesini beklemiyordu. Artık işlemiş olduğu suçu unutup aklını geleceğe çevirebiliyordu. Suçluluk da gelip geçici bir duyguydu işte... bunu kabullenmek de adamakıllı rahatlatıcıydı.

Gözucuyla kamara iskelesinden inmekte olan Uzakdoğulunun beyaz ceketini fark etti. Adam çekine çekine yaklaştı. Kızın yarı çıplak vücuduna bakmaktan utanır gibi gözlerini çevirmişti.

Özür dilerim, Miss Wallace," dedi. "Kaptan Masters saygılarını sunuyor ve eğer kendinizi iyi hissediyorsanız, akşam yemeğini kendisiyle ve süvarileriyle birlikte yemenizi rica ediyor."

Estelle Wallace kızardığını hissetti; neyse ki, güneşten iyice esmerleştiğinden belli olmamıştı. San Francisco'da gemiye bindiğinden beri hasta numarası yapmış, gemi süvarileriyle karşılaşmaktan kaçınmak için tüm yemeklerini kamarasına getirtmişti. Ama artık bu oyunu daha fazla sürdürmeye gerek yoktu. Artık yalanını yaşama zamanı gelmişti. "Kaptan Masters'a söyleyin, kendimi çok iyi hissediyorum. Davetini seve seve kabul ediyorum."

"Buna çok sevinecek," dedi garson. Gülümseyen ağzında bir üst dişinin boşluğu görünüyordu. "Aşçıya sizin için özel bir şey hazırlamasını söyleyeceğim."

Garson döndü, Estelle'in bile dikkatini çeken ürkek adımlarla oradan uzaklaştı.

Estelle doğru karar verdiğinden emin, gözlerini San Marino'nun üç katlı kumanda köprüsünde dolaştırdı. Bacadan çıkan kara duman geminin beyaz bölmeleriyle çarpıcı bir karşıtlık oluşturuyordu.

Kaptan daha ilk günü Estelle'e kamarasını gösterirken, "Sıkı gemidir," demişti. Estelle sanki ömründe ilk kez sandala binecek ürkek bir yolcuymuş gibi ona güven vermek için geminin bütün tarihini ve istatistiklerini de anlatmıştı.

Standart Liberty tipinde, 1943 yılında yapılmış olan San Marino İngiltere'ye askeri araç gereçler taşımak için Atlantik'i gidiş geliş on altı kez geçmişti. Bir keresinde konvoydan ayrı düşüp torpillenmiş, ama batmadan, kendi olanaklarıyla Liverpool'a dek dayanmıştı. Savaştan beri de Panama bandırasıyla Manx Steamship Company adında bir New York şirketinin malı olarak girip çıkmadığı liman kalmamıştı. 441 fitlik uzunluğuyla Pasifik sularında on bir millik bir hız yapabiliyordu. Ancak birkaç yıllık işe yararlılığı kalan San Marino sonunda hurdaya çıkacaktı. Geminin çelik yüzeyi pas içindeydi. Tohuma kaçmış, yaşlı bir orospudan farkı yoktu, ama Estelle için dünya güzeli bir bakire gibiydi.

Estelle'in geçmişi daha şimdiden eskimeye başlamıştı. Yaşlı motorların her bir devri onu, gömmeye çalıştığı eski benliğinden uzaklaştırıp yepyeni bir geleceğe kaçırıyordu.

Arta Casilighio'nun Estelle Wallace'a dönüşümü genç kadının Los Angeles'de bir otobüste kaybolmuş bir pasaport bulmasıyla başlamıştı. Nedenini kendisi de pek bilmeden Arta pasaportu çantasına atıp eve götürmüştü.

Aradan günler geçtiği halde Arta bu belgeyi hâlâ otobüs idaresine ya da sahibine göndermemişti. Pasaportun sayfalarını karıştırıp, yabancı damgaları saatlerce incelediği oluyordu. Fotoğraftaki yüz çok ilgisini çekmişti. Resimdeki biraz daha bakımlı olmasına karşın, kendi yüzüne şaşılacak denli benzemekteydi. Her iki kadın da hemen hemen aynı yaştaydılar, doğum günleri arasında sekiz aylık bir fark vardı. Gözlerinin kahverengisi bile aynı tondaydı. Saç biçimleri ve bir iki ufak ayrıntı dışında, gören herkes onları kardeş sanabilirdi.

Günler geçtikçe görünüşünü Estelle'e daha çok benzetmeye çalışıyordu. Hayallere dalıyor, silik ve ürkek Arta Casilighio olarak ömrü boyunca gidemeyeceği yerlere bu yeni kimliğiyle, düşünde bile olsa kaçabiliyordu.

Bir akşam çalıştığı bankanın kapanış saatinden sonra Arta'nın gözü Amerikan

Merkez Bankası'ndan o gün gelen yeni basılmış para destelerine takıldı. Dört yıllık vezneci olarak bu miktarlarda para alıp vermeye öylesine alışmıştı ki, bütün veznecilerde er geç olduğu gibi, paranın görünüşü onu da pek etkilemezdi.

Her nedense bu kez üst üste yığılmış yeşil desteler onu çok heyecanlandırdı. Bilinçaltında bu yığına sahip olma düşüncesi biçimlenmeye başladı.

Arta evine kapanıp işleyeceği suç için kendini hafifletmeye ve plan yapmaya koyuldu. Yaptığı planı en küçük bir detayına, en küçük bir yüz ifadesine kadar defalarca prova etti. Sonunda istediği kıvama gelmişti. Pazar gecesi sabaha kadar gözünü uyku tutmadı, vücudundan soğuk terler boşandı durdu, .una ne olursa olsun, planını sonuna dek uygulamaya kararlıydı.

Nakit teslimatı her pazartesi günü zırhlı araçla yapılır, miktarıysa altı yüz, sekiz yüz bin dolar dolayında olurdu. Para bankaya vardığında bir kez daha sayılıp Los Angeles yöresindeki şubelere dağıtılacağı çarşamba gününe dek burada tutulurdu. Arta pazartesi akşamı para kutusunu büyük kasa odasına koyacağı zaman harekete geçmeye karar vermişti.

O sabah bir duş alıp makyajını yaptıktan sonra içine bir bikini külot giydi. Baldırlarından but üstlerine dek iki yanı yapışkan bant sardı, fakat üstündeki koruyucu tabakayı çıkarmadı. Ayak bileklerine kadar örten uzun bir etek bandı yeterince gizlemekteydi.

Sonra para desteleri gibi kesilmiş kâğıt paketleri alıp torba benzeri büyükçe bir çantaya doldurdu. En üstte gıcır gıcır beş dolarlık bir banknot bulunan bu desteler Merkez Bankası'nın mavi beyaz şeritleriyle bağlanmıştı. Bir bakışta gerçek para destesinden ayırt etmek oldukça zordu.

Arta boy aynasının karşısına geçti. "Arta Casilighio yok. Sen artık Estelle Wallace'sın," diye defalarca tekrar etti. Bu kandırmaca işe yaramış gibiydi. Kaslarının yumuşadığını, soluğunun yavaşladığını hissetti. Sonra derin bir soluk alıp omuzlarını geriye attı ve işe gitti.

Normal görünmek için onca kaygılanan Arta bir hata yapmış, bankaya on dakika erken gelmişti. Bu, onu tanıyan herkesi şaşırtacak bir şeydi, ne var ki, pazartesi sabahı olduğundan kimse fark etmedi. Veznedeki yerine geçtikten sonra zaman bir türlü geçmek bilmedi, saatler uzadıkça uzadı. Her zamanki tanıdık çevresine garip bir yabancılık duymaktaydı, ama planından cayma fikri aklına geldikçe hemen bastırıyordu. Neyse ki, korku ve panik yoktu.

Sonunda saat altı olup da bankanın dev gibi ön kapıları kapanarak kilitlendikten sonra Arta çabucak kendi kasa hesabını tutturdu ve sessizce

tuvalete gitti. Burada bacaklarındaki yapışkan bandın koruyucu üst kısmını ayırıp kubura attı, sifonu çekti. Sonra sahte para destelerini bir bir bacağını saran bantlara yapıştırdı. Bu iş bitince ayaklarını birkaç kez sertçe yere vurup destelerin yere düşüp düşmediğine baktı.

Kendini hazır hissedince çıktı ve diğer veznecilerin para kutularını kasa odasına bırakıp ayrılmalarını bekledi. Bu çelik odacık içinde topu topu iki dakikalık süresi olacaktı, öyle oldu.

İçeri girer girmez hemen eteklerini kaldırıp sahte destelerini kutudaki gerçek olanlarıyla değiştirdi. İşi bitip de çıkış kapısında başkan yardımcısına iyi geceler dilerken bu işi başardığına hâlâ inanamıyor gibiydi.

Eve girer girmez hemen etekliğini bir yana fırlattı, bacaklarından desteleri söküp paraları saymaya başladı. Tam 51.000 dolar vardı.

Yetmezdi ki!

Büyük bir düş kırıklığı içini kavurmaya başladı. Ülkeden kaçıp bir miktar yatırım yaptıktan sonra orta halli bir yaşam sürebilmek için bu miktarın en azından iki katı gerekliydi.

İşin kolaylığı Arta'nın başını döndürmüştü. Bir kez daha yapmaya cesaret edebilir miydi? Merkez Bankası'nın parası sayılmış, çarşambaya dek dağıtımı yapılmayacaktı. Yarın salıydı. Eksiklik fark edilmeden bir vurgun yapma fırsatı daha vardı.

Neden olmasın?

Aynı bankayı iki gün üst üste soymak onu adamakıllı heyecanlandırmıştı. Belki Arta Casilighio böyle bir şeyi yapmayı göze alamazdı, ama Estelle Wallace'in korkusu yoktu.

O akşam kullanılmış mal satan bir dükkândan modası geçmiş, kocaman bir bavul alıp içine gizli bir bölme yaptı. Paralarını ve giysilerini yerleştirip bir taksiye atladığı gibi Los Angeles Uluslararası Havaalanı'na gitti. Burada bavulunu emanete bırakıp salı akşamı için San Francisco'ya bir uçak bileti aldı. Kullanmadığı pazartesi gecesi biletiniyse bir gazeteye sarıp çöp sepetine attı. Artık yapacağı bir şey kalmayınca eve döndü ve sabaha dek deliksiz uyudu.

İkinci soygun da ilki gibi pürüzsüz gerçekleşmişti. Beverly-Wilshire Bankası'ndan son kez çıkışından üç saat sonra Arta, San Francisco'da bir otelde parasını saymaktaydı. İki günün toplamı 128.000 doları bulmuştu. Enflasyon ortamına göre öyle aman aman bir miktar değildi, ama Arta'ya yetecekti.

Bundan sonrası oldukça kolaydı. Gazeteleri tarayıp uzak yola çıkacak gemileri aradı. Ertesi sabah altı buçukta San Marino adında bir yük şilebi Auckland, Yeni Zelanda'ya hareket edecekti.

Demir almasından bir saat önce Arta gemiye çıktı. Kaptan önce yolcu almadıklarını söylediyse de, uygun bir ücret karşılığında Estelle'i kabul etti. Aldığı ücret hiç kuşkusuz şirketin kasasına değil, kendi cebine girecekti.

Estelle yemek salonuna adımını atmadan önce kapı eşiğinde bir an durdu; odadaki altı adam büyük bir hayranlıkla kendisine bakmaktaydı.

Estelle'in bakıra çalan saçları, güneşten yanmış teniyle neredeyse aynı renkteydi. Üzerindeki bedenini saran pembe giysiye aksesuar olarak yalnızca beyaz kemik bir kolye takmıştı. Sade ama zarif görünüşü onu ayakta karşılayan süvarileri bir hayli heyecanlandırdı.

Uzun boylu, kır saçlı bir adam olan Kaptan Irwin Masters yanına gelip koluna girdi. "Miss Wallace," dedi sıcak bir ilgiyle. "İyileştiğinizi görmek ne güzel."

"En kötü dönemini atlattım herhalde," dedi Estelle.

"İtiraf edeyim, epey korkmaya başlamıştım. En çok korkutan da tam beş gün kamaranızdan çıkmamanız oldu. Gemide doktorumuz yok, eğer ciddi bir tıbbi müdahale gerekseydi işimiz bitikti."

"Teşekkür ederim," dedi Estelle.

Kaptan şaşırdı. "Neden teşekkür ettiniz?"

"İlginiz için." Estelle adamın kolunu hafifçe sıktı. "Epeydir kimse benim için endişelenmemişti de."

Kaptan başını sallayıp göz kırptı. "Gemi kaptanları ne güne duruyor?" Sonra süvarilerine döndü. "Baylar, size Miss Estelle Wallace'i takdim ediyorum. Kendisi eşsiz zarafetiyle Auckland'a dek bize eşlik edecek."

Kaptan, Estelle'i adamlarıyla tanıştırdı. Her birinin numaralanmış olması Estelle'e tuhaf gelmişti. Birinci süvari, ikinci süvari... hatta dördüncüsü bile vardı. Tümü de elini sanki kırılacak bir biblo tutar gibi sıkmıştı... yalnız kısa boylu, boğa gibi omuzları olan başçarkçı dışında. Başçarkçı eğilip Estelle'in parmak uçlarını öptü.

Birinci süvari maun Amerikan barının gerisinde duran garsona işaret etti. "Mis Wallace, içki olarak ne emredersiniz?"

"Daiquiri. Canım tatlı bir şey istedi."

"Elbette," dedi birinci süvari. "San Marino belki lüks bir transatlantik değildir, ama Pasifik'in bu bölgesinde en iyi kokteyl barı bizdedir."

"Bırak numarayı," dedi kaptan. "Bu bölgede bulunan tek gemi olduğumuzu da söylesene." "Ufak bir ayrıntı," diyerek omuz silkti birinci süvari. "Lee, bayana senin o ünlü daiquiri'lerinden bir tane yap bakalım."

Estelle garsonun büyük bir beceriyle limonu sıkıp gerekli karışımı yapışını izledi. Gerçekten de içkinin tadı nefis olmuştu, bir yudumda tümünü bitirmemek için kendini zor tuttu.

"Lee," dedi Estelle. "Sen bir harikasın."

"Gerçekten öyledir," dedi Masters. "Onu bulmamız büyük şans,"

Estelle içkisinden bir yudum daha aldı. "Epey Uzak doğu'lu personeliniz var."

"Yeni geldiler," diye açıkladı Masters. "San Francisco'ya varır varmaz on tane adamım gemiden kaçtı. Neyse ki, demir almadan Lee ve dokuz Koreli arkadaşını bulduk."

"Bana sorarsanız, bu olanların tümü çok tuhaf," dedi ikinci süvari.

Masters omuz silkti. "Limana varınca gemi personelinin kaçması ilk salın yapıldığı günden beri olagelir. Tuhaf yanı yok."

İkinci süvari kuşkulu gözlerle başını salladı. "Bir iki kişi anlarım, ama on kişi birden! San Marino iyi gemidir, kaptanımız da haksever adamdır. Bu kadar adamın kaçması için hiçbir neden yoktu."

"Denizde olur böyle şeyler." Masters iç geçirdi. "Koreliler temiz, çalışkan denizcilerdir. Taşıdığımız yükün yarısına bile değişmem."

"O zaman bayağı pahalıya gelirler," dedi başçarkçı. "Acaba ne taşıdığınızı sorsam ayıp mı olur?" dedi Estelle çekinerek.

"Hayır, hiç ayıp olmaz," diye atıldı dördüncü süvari. "San Francisco'dan aldığımız yük..."

"Titanyum külçeleri," diye araya girdi Kaptan Masters.

"Sekiz milyon dolar değerinde," dedi birinci süvari, dördüncüye ters ters bakarak.

"Bir tane daha, lütfen" dedi Estelle boş bardağını garsona uzatarak. Yeniden Masters'a döndü. "Titanyumdan söz edildiğini duydum, ama neye yaradığını hiç bilmiyorum."

"Saf titanyum belirli bir işlemden geçirilince çelikten daha güçlü, ama daha hafif bir kıvama gelir; böyle olunca da, özellikle jet uçağı motoru yapımında çok önemli bir yer tutar. Ayrıca boya, yapay ipek ve plastik üretiminde de çok yaygın kullanımı vardır. Hatta sizlerin makyaj malzemelerinizde bile titanyum izi görülebilir."

Koreli aşçı üzerindeki bembeyaz önlüğüyle bir yan kapıdan uzanıp başıyla Lee'ye işaret verdi. Bunun üzerine Lee elindeki küçük kaşıkla bir bardağa vurarak, "Yemek hazır, lütfen buyurun," dedi.

Yemek nefisti. Estelle bu olayı ömrü boyunca unutmamaya karar verdi. Altı tane yakışıklı erkeğin tüm ilgisini topladığı bir masada bulunmak, dişilik gururunun taşıyamayacağı kadar olağanüstü bir şeydi.

Yemeğin sonlarına doğru Kaptan Masters özür dileyip kumanda köprüsüne döndü. Diğer süvariler de birer birer görevlerine giderken başçarkçı Estelle'i güvertede gezdirdi. Denizcilere özgü batıl inançlar, korkunç deniz canavarları ve gemi personeliyle ilgili gülünç öyküler anlatarak Estelle'i epey eğlendirdi.

Sonunda Estelle'in kamarasının önünde durdular; adam yine Estelle'in elini öpüp ertesi sabah kahvaltıya davet etti. Genç kadın bu öneriyi seve seve kabul etti.

Estelle küçük kamarasına girip kapıyı kilitledikten sonra lambayı yaktı. Tek lombozu örten perdeyi de kapadıktan sonra yatağın altındaki bavulunu çıkarıp açtı.

Üst kısımda makyaj malzemeleri ve gelişigüzel yerleştirilmiş iç çamaşırları, bunların altındaysa özenle katlanmış bluzları ve etekleri vardı. Estelle bunların tümünü kaldırıp tırnak törpüsüyle gizli bölmeyi açtı. Para destelerini bıraktığı yerde görünce rahat bir soluk aldı. Daha bu paraya hiç el sürmemişti.

Ayağa kalkıp üzerindeki giysiyi, çıkardıktan sonra sırtüstü yatağa uzandı ve gözlerini kapadı. Amirleri kaybolan parayla birlikte herkesin güvendiği küçük Arta Casilighio'nun da yok olduğunu fark edince kim bilir nasıl şaşıracaklardı. Hepsini faka bastırmıştı!

FBI onun adını en çok aranan suçlular listesine geçirecekti. Müfettişler bütün tanıdıklarını sorguya çekecekler, kim bilir kaç bin bankaya başvurup yüklü bir depozit olup olmadığını soracaklardı... ama tabii avuçlarını yalayacaklardı. Arta, yani yeni adıyla Estelle, onların aradıkları hiçbir yerde olmayacaktı.

Estelle gözlerini açıp artık iyice tanıdığı kamara duvarlarına baktı. Nedense odanın içindeki her şey gözünden uzaklaşır gibiydi. Eşyalar bulanık bir perde

içine girip çıkıyordu. Mesanesi bir an önce tuvalete girmesini uyarıyor, bedeni bir türlü bu emre uyup harekete geçemiyordu. Tüm kasları donmuştu sanki. O sırada kapı açıldı, garson Lee'yle birlikte bir Uzakdoğulu kamaraya girdi.

Lee bu kez gülmüyordu.

Bu olamaz, dedi Estelle içinden. Kamarasında çırılçıplak yatarken geminin garsonu paldır küldür içeri giremezdi. Herhalde yemek ağır gelmişti, içkinin de etkisiyle çılgınca bir düş görmekteydi.

Bedeninden ayrılmış da, kamaranın bir köşesinden olanları izler gibiydi. Lee onu dikkatle kucaklayıp koridordan geçirerek güverteye çıkardı. Diğer Koreliler de buradaydı, oval yüzleri projektörlerin aydınlığında pırıl pırıldı. İri bohçaları kaldırıp bir bir küpeşteden denize atıyorlardı. Birden bu bohçalardan biri Estelle'e bakıverdi. Bu, gözler dehşet ve hayret içinde faltaşı gibi açılmış dördüncü süvarinin yüzüydü. Onu da küpeşteden aşağı attılar.

Lee eğilmiş Estelle'in ayaklarına bir şey yapıyordu. Estelle'in hiçbir şey hissettiği yoktu, müthiş bir uyuşukluk içindeydi. Lee ayak bileklerine paslı bir zincir doladı.

Bunu neden yapıyor acaba, diye geçirdi içinden. Havaya kaldırıldığında bile durumunun pek farkında değildi. Sonra boşluğa bırakıldı ve karanlığa doğru uçtuğunu hissetti.

Müthiş bir çarpma ciğerlerindeki bütün havayı boşaltırken Estelle her yanını saran korkunç bir güç hissetti. Amansız bir basınç içinde bedeni aşağı doğru sürükleniyor, bütün iç organları sıkıştıkça sıkışıyordu.

Kulak zarları patladı; o müthiş acıyı duyduğu an her şey büyük bir açıklıkla kafasında beliriverdi. Bu, düş falan değildi. Acı bir çığlık atmak için ağzını açtı.

Sesi çıkmadı. Artan su yoğunluğuyla göğüs boşluğu ezildi. Cansız bedeni dipsiz bir karanlığa doğru yavaş yavaş süzülmeye devam ediyordu.

BİRİNCİ BÖLÜM

Pilottown

25 Temmuz 1989 Cook Met, Alaska

1

Kara bulutlar Kodiak Adası'nı çeviren lacivert suları kurşuni bir renge bürümüş, güneşin portakal ışıltısı da üflenmiş bir mum gibi sönüvermişti. Alaska Körfezi'nde saatte elli, yüz mil hızla esen fırtınaların tersine, bu kez yalnızca hafif bir rüzgâr vardı. Önceleri serpiştiren yağmur çok geçmeden su yüzünü beyaz köpüklerle dolduracak denli yoğunlaştı.

Sahil Güvenlik botu Catawba'nın köprüsünde Yarbay Amos Dover dürbünüyle yağmur örtüsünde bir şeyler görmeye çalışıyordu. Bu iş parıltılı bir sahne perdesinin arkasını görmeye çalışmaktan farksızdı. Görüş uzaklığı dört yüz metreyi geçmiyordu. Yüzüne çarpan yağmur aynı zamanda parkasının yakasından da içeri sızarak Dover'i iliklerine kadar üşütmekteydi. Bir süre sonra ağzındaki ıslak sigarayı fırlatıp içeri girdi.

"Radar!" diye seslendi Dover.

"Hedef tam altı yüz elli metre önümüzde, giderek yaklaşıyoruz," diye yanıtladı radar operatörü.

Dover parkasının düğmelerini çözüp mendiliyle ıslak boynunu sildi. Böyle ılımlı havalarda sorun çıkması pek beklenmezdi. Yaz ortasıydı, bu mevsimde ne balıkçı tekneleri, ne de özel lüks tekneler kaybolurdu. Oysa kışın körfez yaman olur, bağışlamazdı. Buzlu kutup havası Alaska akıntılarından yükselen sıcak havayla karışınca olağanüstü şiddette rüzgârlar oluşturur, dev gibi dalgalarla teknelerin gövdelerini parçalar, güvertelerini buzla kaplardı. Sonunda dayanamayacağı bir ağırlık biriken tekneler alabora olup külçe gibi batarlardı.

Adının Amie Marie olduğunu bildiren bir tekneden yardım çağrısı alınmıştı. Mesajda telaşlı bir SOS'in ardından konum verilmiş, "Galiba tümümüz ölüyoruz," denmişti.

Daha bilgi almak için Amie Marie defalarca aranmış, ama bütün telsiz

çağrıları yanıtsız kalmıştı.

Fırtına yatışana dek havadan arama yapılması olanaksızdı. Yüz mil alan içinde bulunan her gemi rotasını değiştirip tam yol hızla yardıma gitmekteydi. Dover Catawba'nın büyük hızıyla yardıma ilk ulaşan tekne olacağına inanıyordu. Kocaman dizelleriyle daha şimdiden birkaç körfez gemisini geçmişler, dümen suyunda adamakıllı çalkalanışlardı. Deniz kurtarma işlemlerinde bir hayli deneyimli olan Dover dev gibi bir adamdı. Ömrünün o iki yılını kuzey sularında geçirmiş, nice kutup fırtınası görmüştü. Çetin cevizdi; gerçi hareketlerinde biraz ağırdı, hesap makinesi gibi şaşmaz aklıyla her zaman personelini ağzı açık bırakırdı. Daha gemisinin bilgisayarları programlanmadan rüzgâr ve akıntı faktörlerini kafadan hesaplamış, kazazede teknenin nerede bulunabileceğini kestirmişti. Hesabı da kılı kılına doğru çıkmıştı işte.

Tabanlarının altında hissettiği motor homurtusu bir an daha da hızlanmış gibi geldi. Catawba avının kokusunu almış bir tazı gibi ileri atılıyordu. Tüm personel de heyecan içinde, yağmura aldırmaksızın güvertede ve köprüde dizilmişlerdi.

"Dört yüz metre," diye seslendi radar operatörü.

O sırada pruva direklerinden birine tutunan bir er heyecanla yağmur örtüsü içinde bir noktayı işaret etmeye başladı.

Dover dümen başından uzanıp megafonla seslendi. "Yüzüyor mu?"

"Küvetteki lastik ördekler gibi," diye yanıtladı er.

Dover nöbetçi yüzbaşıya döndü. "Yol kesin,"

"Üçte bir hız verin," diye emri iletti yüzbaşı.

Amie Marie yağmur örtüsünde giderek belirmeye başlamıştı. Herkes onu batmak üzere bulacağını sanırken tekne, en küçük bir hasar belirtisi olmaksızın, suda dimdik ve mağrur durmaktaydı. Yalnız doğal olmayan bir sessizlik vardı, tüyler ürperten bir sessizlik.

Bomboş güvertelerden Dover'in megafon çağrılarına karşılık gelmedi.

"Yaklaşık otuz metre, çelik gövdeli, New Orleans tersanelerinden çıkmış olmalı," diye kendi kendine mırıldandı Dover.

Haberleşme odasından çıkan telsiz operatörü Dover'in yanına geldi. "Aldığımız bilgiye göre Amie Marie'nin sahibi ve kaptanı Carl Keating. Kodiak limanına bağlıymış."

Dover bir daha tekneye seslendi, bu kez Keating'i adıyla çağırdı. Yine karşılık

yoktu. Catawba teknenin çevresinde yavaş yavaş bir çember çizdikten sonra yüz metre kadar açılıp makineleri susturdu.

Teknenin boş güvertesinde çelik pavurya kafesleri düzenle istif edilmişti. Bacasından çıkan duman dizel motorlarının rölantide çalıştığını gösteriyordu. Ne kaptan köşkünde, ne de herhangi bir lumbozda hareket görülebiliyordu.

Tekneye bordalayacak olan ekip iki kişiden oluşuyordu: Teğmen Pat Murphy ve Yüzbaşı Marty Lawrence. Her iki adam da hiç konuşmadan, denize düşmeleri durumunda kendilerini buz gibi suda koruyacak olan özel giysilerini giydiler. Bugüne dek ikisi de yüzlerce kez Alaska'nın 200 millik avlanma sınırı içine sızan yabancı teknelere çıkıp yoklama yapmışlardı, ama bu kez yapacakları iş tümünden çok farklıydı. Şimdi onları karşılamak için bekleyen kimse yoktu. Kıçtan takma motorlu küçük bir kauçuk bota binip ayrıldılar.

Havanın kararmasına birkaç saat kalmıştı. Yağmur hafiflemiş, ancak giderek sertleşen rüzgâr iri dalgalar yapmaya başlamıştı. Catawba da derin bir sessizlik içindeydi. Ne olduğu öğrenilene dek sanki herkes konuşmaya korkuyor gibiydi.

Murphy ve Lawrence botu tekneye bağlayıp güverteye çıktılar, az sonra da gözden kayboldular.

Dakikalar geçiyordu; ara sıra adamlardan biri kısa bir an için güvertede beliriyor, sonra hemen yine bir delikten içeri girip kayboluyordu. Catawba’daki tek ses acil durum frekansında açık olarak bekletilen telsizin parazitiydi.

Birdenbire hoparlörde Murphy'nin heyecanlı sesi duyuldu.

"Catawba, burası Amie Marie."

"Devam et, Amie Marie," dedi Dover mikrofona.

"Herkes ölmüş."

Bu buz gibi sözcükleri önce kimse kavrayamadı. "Tekrar et."

"Hiçbirinde en küçük bir nabız belirtisi yok. Kedileri bile ölmüş."

Bordalama ekibinin karşılaştığı şey bir ölüler teknesiydi. Kaptan Keating'in cesedi güvertedeydi, başı telsizin altındaki duvara dayanmıştı. Teknenin mutfağında, yemek salonunda ve kamaralarında da dağılmış olarak personelin cesetleri vardı. Yüzleri korkunç bir acı çektiklerini gösteren ifadelerle donmuş kalmış, kolları, bacaklarıysa son anlarını nasıl bir çırpınmayla geçirdiklerini gösteren biçimde katılaşmıştı. Derileri hiç görülmedik siyah bir renkte, vücutlarının her gözeneğinden kan boşalmış gibiydiler. Teknenin siyah kedisiyse

son dakikalarında acı içinde liğme liğme ettiği bir battaniyenin yanında yatmaktaydı.

Murphy'nin anlattığı durum Dover'de şaşkınlıktan çok dehşet yaratmıştı. "Ölüm nedenini kestirebiliyor musun?" diye sordu.

"En küçük bir fikrim bile yok," dedi Murphy. "Mücadele belirtisi, cesetlerde yara izi de görülmüyor, ama mezbahanedeki domuzlar gibi kan kaybetmişler. Göründüğü kadarıyla onları öldüren her neyse, tümünü aynı anda çarpmış."

"Sen oradan ayrılma."

Dover dönüp çevresindeki adamlara baktı, aralarında geminin doktoru Yarbay Isaac Thayer'i buldu.

Doktor Thayer geminin en sevilen adamıydı. Kıyı Korumada uzun yıllar hizmet vermiş, denizde görev yapmayı karada muayenehane açıp bol para kazanmaya yeğ tutmuştu.

"Ne dersin, doktor?" diye sordu Dover.

Thayer omuz silkti, gülümser gibi yaptı. "Galiba bir vizite yapsam iyi olacak."

Doktor Thayer başka bir kauçuk bota atlayıp öbür tekneye geçerken Dover de köprü üstünde volta atmaktaydı. Amie Marie'yi yedeğe almak için serdümene emir verdi. Gerekli manevraya dikkatini verdiği için yanında bekleyen telsiz operatörünü fark etmedi.

"Yeni bir sinyal aldık, efendim, Augustine Adası'ndaki bilim heyetine ikmal yapan bir pilottan."

"Şimdi sırası değil," dedi Dover biraz tersçe. "Ama çok ivedi," diye ısrar etti telsiz operatörü. "Peki, kısaca oku bakalım."

" 'Bilim heyetinin tümü ölmüş.' Sonra da pek anlaşılamayan sözcükler var, ama galiba 'beni kurtarın,' diyor."

Dover adamın yüzüne boş boş baktı. "Hepsi bu kadar mı?"

"Evet, efendim. Yeniden temas kurmaya çalıştım, ama karşılık alamadım."

Dover, Augustine'nin bulundukları yerin otuz mil kuzeydoğusunda ıssız bir volkanik ada olduğunu biliyordu. Birden aklına korkunç bir şey geldi. Hemen mikrofona sarılıp bağırmaya başladı.

"Murphy! Orada mısın?"

Yanıt yok.

"Murphy... Lawrence... beni işitiyor musunuz?" Yine karşılık yoktu.

Köprü penceresinden bakınca Doktor Thayer'in Amie Marie'nin küpeştesine tırmanmakta olduğunu gördü. Dover dev gibi cüssesine karşın son derece hızlı hareket edebiliyordu. Hemen bir megafon kapıp dışarı fırladı.

"Doktor! Geri dön, in o tekneden!" Megafondan çıkan sesi gökgürültüsü gibi patlıyordu. Ama çok geç kalmıştı. Thayer onu işitmeden teknenin kapılarından birine daldı.

Köprüdeki adamlar hiçbir şey anlamadan hayretler içinde komutanlarına bakıyorlardı. Dover'in yüz kasları gerilmişti. Çaresizlik içinde dümenevine girip mikrofonu aldı.

"Doktor, ben Dover, beni duyuyor musun?"

Dover sonu gelmeyecekmiş gibi görünen iki dakika boyunca mikrofon başında Amie Marie'deki adamlarına seslendi. Catawba'nm kulakları yırtan sireni bile karşılık alamadı. Neden sonra Thayer'in buz gibi sakin sesi köprüdeki hoparlörden işitildi.

"Ne yazık ki, Teğmen Murphy ve Yüzbaşı Lawrence ölmüşler. Hiçbir yaşam belirtisi bulamadım. Nedeni her neyse, beni de etkileyecektir, kaçmama olanak yok. Bu tekneyi karantinaya almalısın. Dediğimi anladın mı, Amos?"

Eski dostunu yitirmek üzere olduğunu birden anlayamamıştı Dover. "Anlamıyorum," dedi. "Ama söylediğini yapacağım."

"iyi. Şimdi hastalık belirtileri çıktıkça tanımlamaya çalışacağım. Daha şimdiden başım dönüyor. Nabız yüz elliye çıktı. Hastalık ciltten bulaşmış olabilir. Nabız yüz yetmiş." Thayer sustu. Yeniden başladığında güçlük çekiyordu.

"Giderek artan mide bulantısı. Bacaklarım... artık... duramıyor. Müthiş bir yanma hissediyorum... sinüs bölgesinde. İç organlarım sanki bir bir patlıyor gibi."

Catawba'nm köprüsündeki herkes hoparlörün başına eğilmiş, onca sevdikleri, saydıkları bir adamın biraz ötede ölmekte olduğuna inanamıyorlardı.

"Nabız iki yüzün üstünde. Acı... dayanılmaz. Gözlerim kararıyor." Yüksek sesli bir inilti duyuldu. "Karım... karıma söyleyin"

Hoparlörde ses kesildi.

Bütün personel görülmemiş bir dehşet ve şaşkınlık içinde donup kalmışlardı.

Dover uyuşmuş bir durumda adı Amie Marie olan mezarlığa baktı. Yumrukları sıkılı, çaresizlik içinde mırıldandı. "Ne oluyor? Tanrı aşkına, nedir bu insanları öldüren?"

2

"Bence asmalı o itoğlunu!"

"Oscar, kızların yanında konuşmana dikkat et."

"Onlar daha beterini de işitmişlerdir. Bu delilik de. Bu soysuz gidip dört çocuğu öldürüyor, sonra da yargıç olacak o geri-zekâlı, sanık haklarını anlayamayacak kadar uyuşturucunun etkisi altında olduğundan davayı düşürüyor."

Carolyn Lucas kocasına günün ilk kahvesini verdikten sonra çabucak iki kızını hazırlayıp okul otobüsüne yetiştirdi. Kocası hâlâ haberi okuyan televizyon spikerine el kol işaretleriyle veryansın etmekteydi.

Oscar Lucas'ın el kol hareketleriyle özel bir anlatımı vardı, ama bu sağırların haberleşmesine pek benzemezdi. Kahvaltı masasındaki kambur oturuşu boyunun bir doksan olduğunu belli etmiyordu. Kulaklarının üstündeki tek tük gri teller dışında başı bir yumurta gibi çıplaktı, meşe rengi gözlerinin üstündeyse oldukça gür, çalı gibi kaşları vardı. Kırk yaşlarında olan Lucas daha çok bir dişçiye ya da muhasebeciye benziyordu; Gizli Servisin Devlet Başkan'ını Koruma Bölümü'nde görevli olduğunu kimse tahmin etmezdi. Yirmi yıllık ajanlık yaşamında bu cici-komşu görünüşüyle çok kişiyi yanıltmış, gerek koruduğu devlet başkanları, gerekse eyleme geçemeden engel olduğu suikastçılar onun asıl kimliğini akıllarının ucundan bile geçirmemişlerdi. İş başındayken son derece ciddi ve saldırgan olurdu, ama evinde genellikle neşeliydi ve muziplikler yapmaya bayılırdı... tabii sabah sekiz haberlerinden böylesine etkilendiği anlar dışında.

Lucas kahvesinden son bir yudum alıp ayağa kalktı. Ceketini açıp kalçasındaki tabanca kılıfını düzeltti... Lucas solaktı... ve 2.5 inç namlusu olan Smith Wesson .357 Magnum, Model 19 tabancasını yerleştirdi. Bu silah ona devlet tarafından verilmişti. Lucas bugüne dek tabancasını iki kez çekmek zorunda kalmış, ama atış eğitimleri dışında daha tetiğine dokunmamıştı.

Carolyn bulaşık makinesini boşaltırken, Lucas arkasından gelip ensesine bir öpücük kondurdu. "Ben gidiyorum."

"Unutma, bu gece sokağın karşısındaki Harding'lerde havuzbaşı partisi var."

"Zamanında yetişirim. Patron bugün Beyaz Saray'dan ayrılmayacak."

Carolyn gülümsedi. "Sen de ayrılmaması için gayret et." "Başkan'a geç kaldığım zaman karımın çok bozulduğunu söylerim."

Carolyn gülerek başını kocasının omzuna yasladı. "Altıda."

"Tamam," diyen Lucas kapıdan çıktı.

Dört kapılı bir Buick olan resmi otomobiline binip yola koyuldu. Sokağın sonuna varmadan telsiziyle Gizli Servis kumanda merkezini aradı.

"Crown, ben Lucas. Beyaz Saray'a gitmek üzere yoldayım."

"İyi yolculuklar," dedi madeni bir ses.

Lucas hemen terlemeye başlamıştı, soğutucuyu çalıştırdı. Başkentin yazları hep böyle bunaltıcı olurdu. Nem de alabildiğine yükselmişti. Massachusetts Caddesi boyunca sıralanmış büyükelçiliklerin bayrakları direklerine yapışmış gibiydi.

West Executive Caddesi'ndeki bir kontrol kapısında durdu, Gizli Servisin üniformalı bir memuru onu görüp başıyla işaret ettikten sonra kapı açıldı, Lucas içeri girdi. Beyaz Saray'ın batı girişine yakın bir yerde arabasını park etti.

Kod Adı W-16 olan Gizli Servis kumanda merkezine uğrayıp burada elektronik haberleşme aygıtlarını yöneten adamlarla biraz sohbet etti. Sonra da Doğu Yakası ikinci katındaki ofisine çıktı.

Masasına oturur oturmaz her gün ilk yaptığı iş, Başkan'ın o günkü çizelgesine bakmak, sonra da güvenlik görevlilerince verilen raporları incelemek olurdu.

Başkan'ın uygulayacağı çizelgeyi ikinci kez inceledikten sonra Lucas'ın suratı iyice asılmıştı. Hiç beklenmedik bir yenilik vardı... hem de büyük bir yenilik. Sinirli bir şekilde dosyayı yere fırlattı, döner koltuğunda dönüp gözlerini duvara dikti.

Çoğu Başkan alışkanlıklar çerçevesinde hareket eder, belirli çizelgelerden şaşmazlardı. Nixon'un gelişleri ve gidişlerine bakarak insan saatini bile ayarlayabilirdi. Carter da, Reagan da belirli programların dışına çıkmazlardı. Ama Oval Salonu, işgal eden yeni adam hiç onlar gibi değildi. Gizli Servisi ensesinde bir çıban gibi görüyordu, daha da kötüsü, ne yapacağını kimse kestiremiyordu.

Başkan'ın bir sonraki hareketini tahmin etmek Lucas ve memurlarını günde yirmi dört saat meşgul eden bir bulmacaydı. Ansızın hiç olmadık bir yere gitmek ister, gerekli güvenlik önlemlerinin alınmasına olanak vermeyen bir süre içinde akla gelmeyecek konuklar davet ederdi. Bu oyunu Lucas çoğunlukla kaybetmekteydi.

Lucas bir çırpıda Batı Yakası'na gidip Kurmay Başkanı Daniel Fawcett'i buldu.

"Günaydın, Oscar," dedi Fawcett gülümseyerek. "Hışımla geleceğini biliyordum."

"Çizelgeye yeni bir gezi eklenmiş," dedi Lucas.

"Üzgünüm. Ama Doğu Bloğu ülkelerine yardım kararını çıkarmak için Başkan'ın desteğe ihtiyacı var. Bu nedenle Senatör Larimer ve Moran'ı tavlamaya çalışacak."

"Onun için de yat gezisine çıkaracak."

"Neden olmasın? Herbert Hoover'den bu yana her Başkan yüksek düzeyde toplantılar için başkanlık yatını kullanmıştır.

"Nedenini tartışmıyorum," dedi Lucas. "Yalnızca zamanlamayı beğenmiyorum."

Fawcett masum masum baktı. "Cuma akşamının nesi var?"

"Pekâlâ biliyorsun nesi olduğunu. Topu topu iki günümüz kalıyor."

"Ne olmuş?"

"Potomac Nehri'nde yapılacak bir gezi ve Mount Vernon'da demir atıp gecelemeleri için güvenlik ekibime en az beş gün gerekli. Bütün alana alarm ve haberleşme sistemleri kurmalıyız. Tekneyi patlayıcılara ve dinleme aygıtlarına karşı çok iyi taramamız gerek. Kıyıların kontrol edilmesi... ve Kıyı Korumaya da refakat botu sağlamaları için yeterince önceden haber verilmesi gerek. İki gün öncesinden haber alarak doğru dürüst iş yapamayız."

Fawcett sivri burunlu, geniş, kırmızı yüzlü ve insanı deler gibi bakan bir adamdı. "Bu işi biraz abartmıyor musun, Oscar? Suikastlar hep kalabalık sokaklarda ya da tiyatrolarda falan yapılır. Bir Başkan'a teknesinde suikast yapıldığını kim duymuş?"

"Her zaman her yerde yapılabilir," dedi Lucas. "Başkan'ın uçağına çarpmak için uçak kaçıran hava korsanını unuttun mu? İşin gerçeği şu: Çoğu suikast girişimi Başkan'ın her zaman bulunduğu yerlerden uzaktayken yapılıyor."

"Başkan tarih konusunda çok kararlı," dedi Fawcett. "Bu işte çalıştığın sürece emredileni yapacaksın, tıpkı benim gibi. Tutup tek başına kauçuk bir botla Miami'ye gideceğim, dese bile uymak zorundayız."

Fawcett, Lucas'ın damarına basmıştı. Lucas'ın yüzü iyice gerildi, Beyaz Saray

Kurmay Başkanı'nın burnunun dibine kadar sokuldu.

"Madde bir, Kongre emrine göre, ben Başkan hesabına çalışmıyorum. Hazine Başkanlığı'na bağlıyım. Dolayısıyla bana, bas git, deyip kendi bildiğini okuyamaz. Benim görevim onun özel yaşamına elden geldiğince girmeden, en iyi güvenlik önlemlerini sağlamaktır. Asansöre binip yatak odasına çıkarken adamlarım ve ben aşağıda kalırız. Ama odasından çıkıp alt kata indiği andan itibaren o adamın poposu Gizli Servis'ten sorulur.”

Fawcett, Başkan'ın yanında çalışan adamların kişiliklerini iyi tanımaktaydı. Az önce Lucas'ı sinirlendirdiğini fark edip alttan almaya karar verdi. Lucas'ın işine çok bağlı ve Başkan'a son derece sadık olduğunu biliyordu. Ama bu adamla arkadaş olmaları olanaksızdı. Birlikte çalışıyorlardı ve birbirlerine karşı ölçülüydüler. Aralarında herhangi bir rekabet olmadığı için de hiçbir zaman düşman olmazlardı.

"Kızmana gerek yok, Oscar. Bağışla. Başkan'a senin endişelerini iletirim. Ama fikrini değiştireceğini hiç sanmıyorum."

Lucas iç geçirdi. "Biz de bu arada elimizden geleni yaparız. Ama güvenlik görevlileriyle işbirliği yapmasının şart olduğu bu adama mutlaka anlatılmalı."

"Ne diyebilirim ki? Sen de biliyorsun ki, bütün politikacılar kendilerini ölümsüz sanırlar. Onlar için iktidar en kötü uyuşturucu gibidir. Adını haykıran, elini sıkmak için itişip kalkışan bir kalabalık kadar onları heyecanlandırıp egolarını şişiren başka şey yoktur. Bu yüzden de uygun zamanı ve yeri seçen katillere çok kolay hedef olurlar."

"Bilmiyor muyum," dedi Lucas. "Benim işim Başkanlar'a bebek bakıcılığı yapmak."

"Ama bugüne dek hiçbirini kaybetmedin."

"Ford'u iki kez, Reagan'ı da bir kez, kaybetmeme ramak kalmıştı."

"Kimin nasıl davranacağını önceden tahmin etmen olanaksız."

"Belki de. Ama onca yıl korumada çalıştıktan sonra insan içgüdüsel bir tepki geliştiriyor. İşte bu yüzden de bu yat gezisinden hiç hoşlanmadım."

Fawcett biraz tedirginleşti. "Sence onu öldürmek isteyen biri mi var?"

"Her zaman onu öldürmek isteyen biri vardır. Her gün en az yirmi bin tane kaçık için soruşturma yapıyoruz, iki yüz bin tane her an suikast girişimi yapabilecek tehlikeli insanla birlikte yaşıyoruz."

Fawcett elini Lucas'ın omzuna koydu. "Merak etme, Oscar. Cuma akşamı gezisi son dakikaya kadar basına bildirilmeyecek. Hiç olmazsa sana bunu garanti edebilirim."

"Sağol, Dan."

"Hem zaten, Potomac Nehri'nde ne olabilir ki?"

"Belki hiçbir şey. Belki de hiç beklenmedik bir şey," diye yanıtladı. Lucas gözleri boşluğa dalarak. "İşte o hiç beklenmedik şeyler benim uykularımı kaçırıyor."

Başkan sekreteri Megan Blair, Dan Fawcett'i fark edip başını salladı. "Selam, Dan." "Başkan'ımız nasıl bugün?" Fawcett, Oval Salon'a girmeden önce nabız yoklardı. "Yorgun," dedi Megan. "Dün gece filmciler onuruna verilen davet sabahın birine dek sürdü."

Megan kırk yaşlarında, oldukça çekici bir kadındı. Kısa siyah saçları ve bir beş kilo daha alabilir, dedirten bir bedeni vardı. Görevine ve patronuna yaşamındaki diğer her şeyden çok bağlıydı. İşe erken gelir, geç çıkar, gerektiğinde hafta sonları bile ses çıkarmadan çalışırdı. Geçmişinde iki tane pek ciddi sayılmayacak ilişkisi olmuştu ve evli değildi.

Bağımsız yaşamaktan da son derece mutluydu. Fawcett, kadının hem daktilo yazıp, hem de konuşmayı sürdürmesine hayranlıkla bakakaldı.

"O halde ben de randevuları en aza indireyim de, biraz dinlensin."

"Geç kaldın. Şu anda Amiral Sandecker'le toplantıya başladı bile." "Kim?"

"Amiral James Sandecker, NUMA(Ulusal Sualtı ve Denizcilik Örgütü.) Başkanı."

Fawcett'in yüzünde bir huzursuzluk ifadesi belirdi. Başkan'ın günlük programlarından kendisi sorumluydu, bu işe başkalarının bulaşmasından da nefret ederdi. Haberi olmadan alınan bir randevu görevine tehdit demekti. Bu Sandecker denen adam nasıl haberi olmadan sızabilmişti acaba?

Megan onun düşüncelerini okumuş gibi, "Amirali Başkan çağırdı," diye açıkladı. "Sanırım seni de aynı toplantıya istiyor."

Bu açıklama Fawcett'i biraz yatıştırdı. Megan'a başıyla bir selam verip Oval Salon'a girdi. Başkan kanepede oturmuş, sehpaya yayılmış bazı kâğıtları incelemekteydi. Karşısında da kısa boylu, ince yapılı, kızıl saçlı bir adam oturmaktaydı.

Başkan başını kaldırıp Fawcett'i gördü. "Dan, geldiğine sevindim. Amiral Sandecker'i tanıyor musun?"

"Evet."

Sandecker ayağa kalkıp elini sıktı. Amiralin el sıkışı kısa güçlüydü, bir şey söylemeden başıyla Fawcett'i selamladı. Sandecker'in bu davranışı kabalık sayılmazdı. Kimseye boyun eğmeyen, biraz soğuk ve kabuğuna çekilmiş bir adam olarak tanınırdı. Washington'da ondan nefret eden, kıskanan pek çok insan vardı, fakat her zaman yansız oluşu ve her isteneni karşılayabilmesi bakımından herkesin saygısını kazanmıştı.

Başkan başıyla işaret edip, yanındaki yastığa eliyle vurarak Fawcett'in yanına oturmasını istedi. "Gel, otur, Dan. Alaska açıklarındaki sularda beliren bir sorun nedeniyle amiralden bilgi istedim."

"Bundan haberim olmadı."

"Hiç şaşmam," dedi Başkan. "Bana da haber daha bir saat önce geldi." Deniz haritasında kırmızı kalemle çember içine alınmış bir noktayı gösterdi. "İşte burada, Anchorage'in yüz seksen mil güneybatısındaki Cook İnlet bölgesinde ne olduğu bilinmeyen bir zehir denizdeki her şeyi öldürüyor." "Petrol döküntüsü mü acaba?"

"Çok daha beteri," diye yanıtladı Sandecker arkasına yaslanarak. "Burada söz konusu olan şey, temas ettikten bir dakika sonra insan olsun, başka canlılar olsun, derhal öldüren bilinmeyen bir madde."

"Nasıl olabilir bu?"

"Çoğu zehirli bileşimler kana mide ya da solunum yoluyla geçer," diye açıkladı Sandecker. "Oysa burada söz konusu olan madde cilt yoluyla öldürüyor."

"Küçük bir alanda bu denli etkili olduğuna göre son derece yoğun olmalı."

"Eğer bin mil karelik açık denize küçük alan diyorsanız."

"Böylesine korkunç etkisi olan bir maddeyi düşünemiyorum," dedi Başkan hayretler içinde. Fawcett amirale döndü. "Elimizde ne gibi istatistikler var?"

"Kıyı Koruma'ya ait bir gemi, bütün personeli ölmüş bir balıkçı teknesi buldu. Keşif için gönderdikleri iki subay ve bir doktor da öldü. Otuz mil ötelerinde bir grup jeofizikçi ölü bulundular. Onlara hava ikmali yapan ve cesetlerini gören pilot hemen haberi bildirdi, mesajını tamamlayamadan o da öldü. Birkaç saat

sonra bir Japon balıkçı gemisi en az yüz kadar gri balinanın birdenbire ölüp suda karın üstü yüzdüklerini duyurdu. Derken bu tekne kayboldu, hiçbir iz bulunamadı. Bütün pavurya yatakları, fok sürüleri... silindi gitti. Bu daha başlangıç. Bize haberi ulaşmayan pek çok ölüm olayı vardır."

"Eğer bu yayılma kontrol altına alınamazsa, en kötü olasılıkla neye varır?"

"Alaska Körfezi'ndeki bütün yaşam biter. Eğer Japonya akıntısına karışıp güneye inerse, Meksika'ya kadar bütün Batı Kıyısı'nda insanlar, balıklar ve kuşlar ölür. İnsan kaybı yüz binleri bulabilir. Balıkçılar, denizde yüzenler, zehirlenmiş kıyı boyunca yürüyen herkes, zehirli balıklardan yiyen herkes... tıpkı zincirleme reaksiyon gibi. Bu zehirin buharlaşıp atmosfere karışmasını ve sonra yağmur olarak iç eyaletlere düşmesini düşünmek bile istemem."

Fawcett işin korkunç boyutlarına inanmakta güçlük çekiyordu.

"Tanrım, nedir bu böyle?"

"Henüz açıklayamıyoruz," diye yanıtladı Sandecker. "Çevre Koruma Bakanlığı bilgisayarlarında bin yüz kimyasal bileşimin iki yüz ilgili özelliği hakkında ayrıntılı bilgileri olan bellek bankası var. Birkaç saniye içinde tehlikeli bir maddenin saçılması durumundaki etkisini, maddenin ticari adını, formülünü, üretenlerini, ulaşım olanaklarını ve çevreye olan tehlike derecesini öğrenebiliyorlar. Fakat Alaska'daki kirlenme onların bilgisayar verilerine uymuyor."

"Ama hiç olmazsa bir fikirleri vardır."

"Hayır, efendim. Yok. Çok küçük bir olasılık var... fakat otopsi raporları gelmeden bu yalnızca bir tahmin olur."

"Bilmek isterim," dedi Başkan.

Sandecker derin bir soluk aldı. "Şu ana dek insanlarca bilinen korkunç zehirli maddeler, plütonyum, dioxin ve bir kimyasal savaş sistemidir. Bunlardan ilk ikisi örneklere uymuyor. Üçüncüsüyse... en azından bana göre... en güçlü olasılıktır."

Başkan gözlerini dikip Sandecker'e bakarken yüzünde anladığını gösteren bir şok ifadesi belirdi. "Sinir sistemi S mi?" dedi yavaşça.

Sandecker sessizce başıyla doğruladı.

"O yüzden Çevre Koruma Bakanlığı'nın bilgi arşivinde bulunmaz," dedi Başkan. "Bu formül son derece gizlidir."

Fawcett, Başkan'a döndü. "Korkarım ben bu konunun dışındayım..."

"Sinir sistemi S bilim adamlarının Rocky Dağları Cephaneliğimde yirmi yıl önce geliştirdikleri korkunç bir bileşimidir," diye açıkladı Başkan. Deney raporlarını okudum. Deriye temasından birkaç saniye sonra öldürüyor. Gaz maskesi ve koruyucu gereçlerle donanmış düşmana karşı en iyi çözüm olarak tanıtılmıştı. Dokunduğu her şeye yapışıyordu. Ama kontrol edilmesi çok zordu... yalnızca hedef olan düşman için değil, kullananlar için de. Kara Kuvvetleri bu projeden vazgeçip eldeki ürünleri Nevada Çölü'ne gömdü."

"Nevada'yla Alaska arasında bir bağlantı göremiyorum," dedi Fawcett.

"Denver dışındaki bir cephanelikten tren yoluyla gönderilirken içinde yaklaşık bin galon Sinir Sistemi S bulunan bir yük vagonu kayboldu," diye açıkladı Sandecker. "Hâlâ da kayıp olarak gözüküyor ve hesabı verilmiş değil."

"Eğer, denize dökülmüş olan bu sinir zehiriyse, bulduğumuz taktirde yok etme süreci nedir?"

Sandecker omuz silkti. "Ne yazık ki, şu andaki temizleme teknolojisi ve Sinir Sistemi S'nin fiziksel-kimyasal özellikleri, zehirin suya karıştıktan sonra yapılacak fazla bir şey olmadığını gösteriyor. Tek umudumuz bütün okyanus cansız bir havuza dönmeden zehirin yayıldığı kaynağı bulup önlem almak."

"Nereden kaynaklandığı konusunda bir ipucu var mı?" diye sordu Başkan.

"Olsa olsa Kodiak Adası'yla Alaska kıyıları arasında batan bir gemidir," dedi Sandecker. "Şimdi yapacağımız iş akıntıları geriye doğru izleyerek bir arama ekibi çıkarmak."

Başkan sehpaya eğilip kırmızı işaretli haritayı inceledi. Sonra da Sandecker'e döndü. "NUMA BAŞKANI OLARAK BU TEHLIKEYI ETKISIZ DURUMA GETIRMEK SANA DÜŞÜYOR, AMIRAL. DEVLETIN HANGI KURULUŞU OLURSA OLSUN, ISTEDIĞINI ALMAYA YETKIN VAR." BAŞKAN BIR AN DURDU, SONRA SORDU. "BU SINIR SISTEMI S DENIZ SUYUNDA TAM OLARAK NE KADAR ETKILIDIR?"

Sandecker bitkin görünüyordu. "Bir çay kaşığı dolusu dört milyon galon deniz suyundaki tüm canlı varlıkları öldürmeye yeter."

"O halde mutlaka bulmalıyız," dedi Başkan, sesindeki kaygıyı gizleyemeden. "Hem de çok çabuk!

3

Newport News, Virginia kıyılarında James Nehri'nin bulanık derinliklerinde iki dalgıç bir yandan akıntıya karşı savaşım veriyorlar, bir yandan da batık geminin güvertesinde biriken çamurları yarmaya çalışıyorlardı.

Kapkara, hiçbir boyutu olmayan bu sıvının içinde yön kavramı da yoktu. Görüş uzaklığı da santimetrelerle ölçülecek denli azdı. İki dalgıç çamuru emip su üstüne çektikten sonra püskürten aygıtın borusuna sımsıkı yapışmışlardı. Aydınlık denebilecek tek şey, günler boyu uğraşıp biraz kazabildikleri bir çukura yerleştirilmiş sualtı ışıklarından gelmekteydi. Görebildikleri tek şeyse, maskelerinin önünden rüzgârın savurduğu yağmur taneleri gibi uçuşan küçücük parçacıklardı.

Bulundukları yerdeyken su üstünde bir dünya olduğuna inanmaları adamakıllı zordu. İnsan bu karabasan gibi çamurun içinde olduğu sürece, dışarda mavi bir gökyüzünde güneşin parladığını, yaz meltemiyle ağaçların hışırdadığını, beş yüz metre ötede otomobillerin, insanların hareket ettiğini aklı almazdı.

Sualtındayken insanın terleyemeyeceğini söyleyenler vardır, ama insan pekâlâ terler. Dalgıçların ikisi de derilerinden fışkırmak isteyen terin kauçuk giysilerinin sıkı ve'sert dokusuyla mücadele ettiğini hissediyorlardı. Dalalı sekiz dakika olmasına karşın, her ikisi de yorgunluğun ilk belirtilerini duymaktaydılar.

Gıdım gıdım ilerleyerek teknenin pruva sancağındaki delikten içeri girebildiler. Bu deliğin iki yanındaki ahşap küpeşte sanki dev bir yumruk tekneye inmiş gibi parçalanmıştı. Bir bir çeşitli eşyalar bulmaya başladılar; bir ayakkabı, eski bir sandığın menteşesi, pirinç pergeller, gereçler, hatta bir parça kumaş. Tam 127 yıldan beri kimsenin görmediği insan yapısı nesneleri görmek dalgıçlara tuhaf bir duygu vermekteydi.

Dalgıçlardan biri durup hava göstergesine baktı. Yaptığı hesaba göre daha on dakika çalışabilirler, su üstüne çıkmak için de yeterli havaları kalırdı.

Pompanın valfını kapatıp emmeyi durdurdular; böylece yerden kalkan çamur, akıntı tarafından götürülecekti. Soluma regülatörlerinden yükselen kabarcıklar dışında hiçbir kıpırtı yoktu. Batığın bir bölümü biraz daha görünür oldu. Güverte keresteleri ezilmiş, içeri doğru kırılmıştı. Bir sürü halat çamurlu sularda yılanlar gibi kıvıl kıvıldı. Teknenin içi karanlık ve ürkütücüydü. Her an gemiyle batan insanların hayaletleri ortaya çıkacak gibiydi.

Birden garip bir vızıltı duydular... küçük bir teknenin kıçtan takma motoru gibi değildi bu ses, daha güçlüydü, çok uzaktan duyulan bir uçak motorunun sesi gibi. Sesin geldiği yönü tahmin etmekse olanaksızdı. Suyun yoğunluğuyla daha da artan gürültüye bir süre kulak verdikten sonra dalgıçlar yeniden işe koyulup hava pompasını çalıştırdılar.

Bir dakika sonra emme borusu sert bir şeye çarptı. Hemen hava musluğunu kapatıp cismin üzerindeki çamuru elleriyle temizlediler. Çok geçmeden ellerindeki bu nesnenin ahşap değil, pasla kaplı çok daha sert bir cisim olduğunu gördüler.

Batık alanının üzerindeki mavnada bulunan yardımcı personel, eski bir PBY Catalina yüzer uçağın havada süzülerek suya inişini ilgiyle izlediler. Güneşte pırıl pırıl parlayan alüminyum gövdesinde N.U.M.A. harfleri vardı. Uçak motorlarını susturduktan sonra yardımcı pilot çıkıp mavnadaki adamların tutmaları için halat fırlattı.

Ardından bir kadın belirdi ve çevik bir hareketle mavnaya geçti. Sırım gibi, zarif bir vücudu vardı. Ten rengi bluzu, yeşil pamuklu pantolonu ve ayaklarında mokasenleriyle oldukça uzun boyluydu. Kırk yaşlarında görünüyordu; sarı saçları, bakır renk teni ve güzel yüzüyle kendisininkinden başka hiçbir kalıba girmeyecek bir kadın izlenimi veriyordu.

Kadın güvertedeki arapsaçına dönmüş kablolar ve gereçler arasından kendine bir yol ararken çevresini, merak ve biraz da hayranlıkla izleyen adamlar sarmıştı. Güneş gözlüklerini kaldırıp tatlı kahverengi gözleriyle onlara baktı.

"Hanginiz Dirk Pitt'siniz?" diye sordu.

Kadından daha kısa boylu ama omuzları kalçasından iki kat daha geniş, hırpani kılıklı bir adam öne çıkıp eliyle nehri gösterdi.

"Aşağıda."

Kadın dönüp adamın gösterdiği noktaya baktı. Portakal renkli bir şamandıra akıntının etkisiyle çırpınıyordu. Bunun on metre ötesindeyse dalgıçların hava kabarcıkları görülmekteydi.

"Ne zaman çıkar oradan?"

"Beş dakikası daha var."

"Anlıyorum," dedi kadın bir an düşünerek. Sonra yine sordu. "Albert Giordino da onunla beraber mi?"

"O dediğiniz burada, şimdi sizinle konuşuyor."

Ayağında patlak lastik ayakkabıları, yırtık tişörtü, iki günlük tıraşı ve tarak görmemiş kıvırcık saçlarıyla Giordino hiç de NUMA ÖZEL PROJELER MÜDÜRÜ YARDIMCISINA BENZEMIYORDU.

Kadın bu duruma şaşırmaktan çok hoşlanmış göründü. "Adım Julie Mendoza, Çevre Koruma Bakanlığı'ndan geliyorum. Her ikinizle de ivedi olarak görüşmek zorunda olduğum bir konu var, ama en iyisi Bay Pitt çıkana dek bekleyelim."

Giordino omuz silkti. "Nasıl istersiniz." Sonra da yüzüne dostça bir gülümseme yayıldı. "Burada konfora pek aldırmayız, ama soğuk biramız da bulunur."

"Çok iyi olur, teşekkür ederim."

Giordino buz kutusundan bir bira çıkarıp kadına uzattı. "Çevre Koruma Bakanlığı memurunun... pardon... memuresinin NUMA uçağında ne işi var?"

"Amiral Sandecker'in önerişiydi."

Mendoza başka açıklamada bulunmayınca Giordino da üstelemedi.

"Bu ne projesi?" diye sordu Mendoza. "Cumberland."

"İç savaş gemilerindendi, değil mi?"

"Evet, büyük bir tarihi değeri var. Kuzey zırhlısı Merrimack tarafından 1862'de batırılan bir Güney firkateyniydi."

"Anımsadığım kadarıyla, bir zırhlı tarafından batırılan ilk gemi oluyor."

"Bayağı tarih biliyorsunuz" dedi Giordino.

"Şimdi de NUMA bu gemiyi yüzeye mi çıkaracak?"

Giordino hayır anlamında başını salladı. "Çok pahalıya mal olur. Yalnızca mahmuzunu (Düşman gemisini çarparak batırmak için pruva altına yapılmış demir uzantı.) çıkaracağız."

"Mahmuzunu mu?"

Çok müthiş bir çarpışma olmuştu," diye açıkladı. Giordino. "Cumberland'in gülleleri zırhlıya isabet ettiği zaman koca bir kamyona çarpan golf topları gibi kalıyordu, ama buna karşın namluları su altında kalana dek savaştılar. Sonunda Merrimack, Cumberland'i mahmuzlayarak nehrin dibine yolladı. Fakat Merrimack geri çıkarken mahmuzu takılıp koptu. Şimdi biz bu mahmuzu arıyoruz."

"Bu hurda demir külçesinin ne değeri olabilir ki?"

"Bir İspanyol gemisindeki hazineler kadar para getirmez tabii, ama tarihi değeri parayla ölçülemeyecek denli büyüktür. Amerikan deniz tarihinin bir parçası."

Mendoza tam bir soru daha soracakken o sırada nehir yüzeyinde beliren kauçuk koruyuculu iki baş dikkatini çekti. Dalgıçlar yüzerek mavnaya geldiler ve paslı merdivenlerden çıktılar. Sırtlarındaki tüpleri çıkarırken giysilerinden boşalan su güneşte parıldıyordu.

Uzun boylu olanı başlığını çıkarıp gür, siyah saçlarını parmaklarıyla geriye taradı. Yüzü güneşten adamakıllı esmerleşmiş, gözleriyse Mendoza'nın o güne dek gördüğü en canlı yeşildi. Dik durduğu zaman iki metreyi geçen boyu, sırım gibi, kaslı bir vücudu vardı. Mendoza hiç kimseye sormadan bu adamın Dirk Pitt olduğunu anlamıştı.

Pitt mavnada bekleyenlere el salladı. "Bulduk."

Giordino gelip sırtını sıvazladı. "Kutlarım, arkadaş."

İki dalgıç biralarını yudumlarken herkes dört bir yandan soru yağdırmaktaydı. Giordino neden sonra Mendoza'yı anımsayıp yanlarına çağırdı.

"Bu hanım, Çevre Koruma Bakanlığı'ndan Julie Mendoza. Bizimle iki çift laf etmek istiyor." Dirk Pitt elini uzatırken kadını gözleriyle tarttı. "Merhaba, Julie."

"Memnun oldum, Bay Pitt."

"Bana bir dakika izin verirseniz şunları sırtımdan atıp bir kurulanayım..."

"Korkarım zamanımız kalmadı," diye sözünü kesti Mendoza. "Uçakta konuşabiliriz. Amiral Sandecker uçağın helikopterden daha süratli olacağını söylemişti."

"Pek anlayamadım."

"Şimdi açıklayarak zaman harcayamam. Hemen buradan ayrılmamız gerek. Size bütün söyleyebileceğim, artık yeni bir projede görevlendirilmiş olduğunuzdur."

Sesinde Pitt'in ilgisini çeken tuhaf bir kısıklık vardı, erkeksi bir ses değildi, Harold Robins'in romanlarındaki kadınlara uyabilecek nitelikteydi. "Bu telaş niye böyle?" diye sordu Pitt. "Burada ve şimdi açıklayamam," dedi Mendoza, kulak kesilen personele bakarak.

Pitt, Giordino'ya döndü. "Sen ne dersin, Al?"

Giordino afallamış numarası yaptı. "Ne bileyim? Bu hanım bayağı kararlı görünüyor. Oysa ben de bu mavnada rahat bir yuva buldum, diyordum, buradan ayrılmak hiç hoşuma gitmeyecek."

Adamların kendisiyle dalga geçtiğini anlayan Mendoza öfkeden kızardı. "Lütfen, baylar, her dakikanın önemi var."

"Bari nereye gideceğimizi söyler misiniz?"

"Langley Hava Kuvvetleri Üssü'ne. Oradan askeri bir jet uçağıyla Kodiak, Alaska'ya."

Aya gideceksiniz deseydi, etkisi bundan farklı olmazdı herhalde. Pitt bir şeyler sezebilmek için kadının gözlerine baktı. Tüm görebildiği, Mendoza'nın son derece ciddi olduğuydu. "Ben en iyisi amirali bir arayıp bu işin aslını sorayım."

"Bunu Langley'e giderken de yapabilirsiniz," dedi Mendoza hiç aman vermeden. "Özel eşyalarınızı aldım. İki haftalık bir operasyon için giysileriniz ve gereken her şeyiniz toplandı, uçakta sizi bekliyor." Mendoza susup gözlerini Pitt'e dikti. "Bu kadar oyalandığımız yeter, Bay Pitt. Biz burada pineklerken insanlar ölüp gidiyor. Bunu bilmiyorsunuz tabii, ama bana inanın. Eğer hakkınızda söylenenlerin yarısı kadar varsanız, tıraşı keser, hemen uçağa binersiniz... derhal!"

"İnsanın gırtlağına sarılıyorsunuz, canım."

"Ee, gerekirse sarılırım."

Soğuk bir suskunluk oldu. Pitt derin bir soluk alıp üfürdü, sonra Giordino'ya döndü. "Duyduğuma göre bu mevsimde Alaska çok güzel olurmuş."

Giordino da gözünü uzaklara dikti. "Skagway'de birbirinden güzel barlar varmış, gidip bakalım."

Pitt diğer dalgıcı buldu. "Batık sana emanet, Charlie. Mahmuzu çıkarıp laboratuvara gönderirsin."

"Tamam."

Pitt başıyla selamladıktan sonra Giordino'yla birlikte Catalina'ya doğru yürümeye başladılar. Julie Mendoza yokmuş gibi aralarında konuşuyorlardı.

"Umarım balık takımlarını almıştır," dedi Giordino yüksek sesle. "Bu mevsimde iyi alabalık vardır."

"Ben de geyik kızaklarına binmek istiyorum," dedi Pitt. "Duyduğuma göre köpek kızaklarına fark atıyormuş."

Mendoza da bir adım arkalarından yürürken aklına Amiral Sandecker'in sözleri geliyordu. "O iki şeytanla birlikte çalışacağın için sana hiç imrenmiyorum, özellikle Pitt. Büyük beyaz köpekbalığını bile üçkâğıda getirip etyemez yapabilir. Gözünü dört aç, bacaklarını da kapalı tut."

4

James Sandecker, Washington sosyetesinin hanımlar çevresinde "avlanması zor bir kısmet" olarak kabul edilirdi. Tek metresi, işi olan bu müzmin bekâr, karşı cinsle birkaç haftayı geçen ilişkilere girmezdi. Duygusallık ve aşk gibi kadınları büyüleyen özellikler onda bulunmuyordu. Eski devirlerde yaşasa çok iyi bir keşiş olurdu.

Altmışına yakın olmasına karşın, sürekli spor sayesinde tığ gibiydi. Kısa boyluydu, kaslı bir vücudu vardı. Kızıl saçlarında ve sakalında bir tek tel bile ağarmamıştı. Soğuk ve biraz kaba sayılabilecek davranışları kadınlara çok çekici gelmekteydi. Çok deneyen olmuş, ama kancayı takabilen pek az kadın vardı.

Kentin en gözde hukuk şirketlerinden birinde avukat olan Bonnie Cowan, amiralden bir akşam yemeği kopardığı için kendini çok şanslı sayıyordu. "Bu gece çok dalgın görünüyorsun, Jim," dedi.

Sandecker doğrudan kadının yüzüne bakmadı. Gözleri restorandaki diğer masalarda dolaşıyordu. "Burada hiç deniz ürünü pişirilmese, bu lokantada kaç kişi olurdu şimdi, merak ediyorum."

Cowan önce şaşkın baktı, sonra bir kahkaha attı. "Bütün gün sıkıcı hukuk konuları konuştuktan sonra senin gibi biriyle bulunmak dağ havası solumaya benziyor."

Sandecker'in bakışları bir süre sonra masanın mumuna ve ardından karşısındaki kadının gözlerine yöneldi. Cowan otuz beş yaşında, olağanüstü güzel bir kadındı. Mesleğinde güzelliğin büyük etkisi olduğunu daha ilk günlerinde öğrenmiş, bunu gizlemek için hiçbir

çaba göstermemişti. İpek saçları omuzlarının altına kadar iniyordu. Göğüsleri küçük ama biçimliydi, uzun ve düzgün bacakları giymiş olduğu kısa eteklik içinde son derece çekiciydi. Cowan oldukça zeki bir kadındı, duruşmalarda herkese parmak ısırtacak denli başarılıydı. Sandecker bu güzel kadının karşısında ilgisiz kaldığı için kendi kendine kızdı. "Üzerinizdeki çok güzel bir giysi," diye cılız bir "ilgi gösterme" girişimi yaptı.

"Evet, kırmızı renk sarı saçımla çok güzel gidiyor."

"Çok güzel uymuş," dedi Sandecker dalgınca.

"Pes artık, Jim Sandecker," dedi Cowan başını iki yana sallayarak. "Karşında

çırılçıplak otursaydım da eminim yine aynı şeyleri söylerdin."

"Hımmm?"

"Ayrıca bilesin ki, giysim kahverengidir, gözlerim de."

Sandecker kafasındaki uyuşukluğu silkelemek ister gibi başını salladı. "Bağışla, ama sana bu gece iyi arkadaşlık edemeyeceğimi söylemiştim."

"Aklın bin mil ötede bir yerde."

Sandecker masanın üzerinden elini uzatıp Cowan'ın elini tuttu. "Gecenin bundan sonrasında tüm dikkatimi sana vereceğim. Söz."

"Kadınlar şefkate muhtaç doğan oğlan çocuklarına analık etmeye bayılırlar. Sen de bugüne dek gördüğüm en acıklı oğlan çocuğusun."

"Kadın, kadın, sözlerine dikkat et. Amiraller acıklı oğlan çocuklarına benzetilmekten hiç hoşlanmazlar."

"Pekâlâ, John Paul Jones, açlıktan ölmek üzere olan çımacına bir iki lokma bir şey yedirmeyecek misin?"

"Gemide isyan çıkmaması için her şeyi yapmaya hazırım," dedi Sandecker o gece ilk kez gülümseyerek.

Sandecker sanki son fırsatıymış gibi en pahalı şampanyadan ve deniz ürünlerinden ısmarladı. Bonnie Cowan'a elindeki davalarla ilgili sorular sordu; aldığı yanıtları ve Kongre'yle ilgili son dedikoduları ilgiyle dinler gibi yaptı. Yemekler bitmiş, şaraba yatırılmış armutlara saldırırlarken, çam yarması gibi bir adam restorana girip masalarda aranmaya başlamıştı. Adam, Sandecker'i görünce hemen yanına geldi.

Bonnie'ye geniş bir gülücük atıp, "Rahatsız ettiğim için özür dilerim, bayan" dedi. Sonra da amiralin kulağına bir şeyler fısıldadı.

Sandecker başını sallayıp Bonnie Cowan'a üzgün üzgün baktı. "Lütfen beni bağışla, ama gitmem gerekiyor." "Resmi bir iş mi?" Sandecker başıyla doğruladı.

"Eh, n'apalım," dedi Cowan üzüntüyle. "Hiç olmazsa yemeğin sonuna doğru ilgini çektim sayılır."

Amiral yanına gelip yanağına kardeşçe bir öpücük kondurdu. "Yine çıkarız."

Sonra hesabı ödeyip garsona Bonnie için bir taksi çağırmasını söyledikten sonra restorandan ayrıldı.

Amiralin otomobili Kennedy Sanat Merkezi'nin özel tünel girişinde

yavaşlayıp durdu. Siyah takım elbise giymiş, ciddi yüzlü bir adam kapıyı açtı.

"Lütfen beni izleyin, efendim."

"Gizli Servis mi?"

"Evet, efendim."

Sandecker başka soru sormadı. Arabasından çıkıp halı döşenmiş bir koridorda Gizli Servis görevlisini izleyerek bir asansöre geldi. Görevli onu opera salonunun arkasındaki gizli bir toplantı odasına götürdü.

Daniel Fawcett yüzünde hiçbir ifade olmaksızın el sallayarak Sandecker'i selamladı. "Gecenizi bozduğum içi bağışlayın, amiral."

"İvedi olduğunu söylediler."

"Kodiak'tan yeni bir rapor aldık. Durum daha da kötüleşti." "Başkan'ın haberi var mı?" "Henüz yok," dedi Fawcett. "Perde arasına dek beklesek iyi olur. Başkan, Rigoletto'nun ikinci perdesi sırasında kalkıp çıkarsa çok kuşku çeker."

Kennedy Sanat Merkezi görevlilerinden biri elinde bir tepsi kahveyle içeri girdi. Sandecker yavaş yavaş kahvesini yudumlarken Fawcett de odanın içinde volta attı. Amiralin canı fena halde puro içmek istiyordu, ama bu isteğini bastırdı.

Sekiz dakikalık bekleyişten sonra Başkan geldi. Kapının açılıp kapanması sırasında salonda çınlayan alkış sesleri duyuldu. Başkan siyah gece elbisesi giymişti, fakat ceketinin göğüs cebinde mavi bir mendil vardı.

"Sizi yeniden gördüğüme sevindim, demek isterdim, ama galiba ne zaman karşılaşsak yeni bir bunalım içinde buluyoruz kendimizi."

"Sanırım öyle oluyor," dedi Sandecker.

Başkan, Fawcett'e döndü. "Nedir kötü haber, Dan?"

"Bir feribot kaptanı Kıyı Koruma'nın emirlerine boşverip Seward Kodiak seferini her zamanki rotasında yapmış. Birkaç saat önce feribot Marmot Adası'nda karaya oturmuş olarak bulundu. Bütün yolcular ve personel ölmüş."

"Tanrım!" diye inledi Başkan. "Kaç kişi?"

"Üç yüz on iki."

"İşte şimdi mahvolduk," dedi Sandecker. "Haber organları bunu duyunca yer yerinden oynayacak."

"Yapabileceğimiz bir şey yok," dedi Fawcett. "Haber çoktan yayılmaya başladı bile." Başkan bir koltuğa çöktü. Televizyon ekranlarında oldukça uzun boylu görünürdü, aslında Sandecker'den yalnızca beş

santim kadar uzundu. Saçları ağarmaya yüz tutmuş, ince uzun yüzü adamakıllı asılmıştı. Onu bu yüzüyle hiç görmemiş olan halk, her zaman güleç ve sıcak kişiliğiyle tanırdı. Kanada'yı Birleşik Devletlerle tek bir ülke haline getirme alanındaki başarıları, en partizan kişiler tarafından bile taktir edilmişti.

"Bir dakika daha bile kaybedemeyiz," dedi Başkan. "Bütün Alaska Körfezi karantinaya alınmalı, kıyıya yirmi mil uzaklıktaki herkes alandan boşaltılmalı."

"Korkarım aynı fikirde değilim," dedi Sandecker yavaşça.

"Nedenini bilmek isterim."

"Bildiğimiz kadarıyla, kirlenme açık sularda bulunuyor. Anakara'da hiçbir izi görülmedi. Oradaki nüfusun boşaltılması büyük zaman kaybı gerektiren, çok büyük bir operasyon olur. Alaska'lılar çetin insanlardır, özellikle o bölgede yaşayan balıkçıları. Koşullar ne olursa olsun, yurtlarından ayrılmak istemeyeceklerdir, özellikle bir de federal hükümetin emirleri üzerine."

"Dikkafalılar."

"Evet, ama budala değildirler. Bütün balıkçı dernekleri limandaki teknelerin çıkışını yasakladı. Balık fabrikaları da son on gün içinde getirilen tüm balıkları gömmeye başladılar."

"Ekonomik yardım gerekecek onlara."

"Sanırım."

"Ne önerirsin?"

"Bütün körfezi kontrol etmek için Kıyı Koruma'nın en yeterli personeli, ne de gemisi var. Deniz Kuvvetleri'nin yardımı gerekli."

"İşte, bu da ayrı bir sorun," dedi Başkan. "Daha çok gemi ve adamı bu işe sokmak, can kaybı tehlikesini de arttırıyor."

"Pek öyle değil," dedi Sandecker. "Zehir olayını ilk keşfeden Kıyı Koruma gemisi zehirden hiç etkilenmedi, çünkü balıkçı teknesi ölüm alanından dışarı sürüklenmişti."

"Ya tekneye çıkan ekip, doktorları? Onlar ölmedi mi?"

"Fakat zehir çoktan teknenin güvertelerine, küpeşte parmaklarına ve teknenin

yüzeyinde neye dokundularsa hepsine bulaşmıştı. Feribot olayındaysa, geminin bütün orta kısmı otomobiller için açıktı. Yolcular da, personel de korunmasızdılar. Modern savaş gemileri nükleer saldırı sonrası radyoaktif olasılığına göre örtünecek biçimde yapılmıştır. Zehirlenme bulunan akıntılarda çok az ve göze alınabilecek bir riskle seyir yapabilir." Başkan başını sallayarak onayını verdi. "Pekâlâ, Deniz Kuvvetlerine bir mesaj yollayıp yardımlarını isteriz, ama yine de boşaltma planını bir köşeye atmış değilim. Alaska'lılar istedikleri kadar inatçı olsunlar, yine de düşünmek zorunda olduğumuz kadın ve çocuklar var."

"Başka bir önerim de, Sayın Başkan ya da ricam olarak kabul edin, böyle bir operasyona girişmeden kırk sekiz saat beklemenizde. Bu süre içinde belki benim öncü ekibim zehir kaynağını bulabilir."

Başkan sustu. Sandecker'e giderek artan bir ilgiyle bakmaktaydı. "Kim var bu öncü ekipte?"

"Başkanları Dr. Julle Mendoza, Çevre Koruma Bakanlığında biyokimya mühendisi."

"Adını hiç duymadım."

"Sularda tehlikeli kirlenmelerin kontrolünü ve değerlendirilmesi konusunda ülkenin en önde gelen adıdır," dedi Sandecker duraksamadan. "Zehirin bulunduğu sanılan gemi enkazını arama işi de benim özel projeler müdürüm Dirk Pitt tarafından yönetilecek."

Başkan'ın gözleri açıldı. "Bay Pitt'i tanıyorum. Birkaç ay önceki Kanada çıkmazında büyük yardımları olmuştu."

Yani senin poponu kurtarmıştı demek istiyorsun, diye geçirdi içinden Sandecker. "Yardıma çağırdığımız iki yüz kirlenme uzmanı daha var. Başarılı bir temizleme yapabilmemiz için özel sektörün de deneyimi ve teknik bilgileri istendi."

Başkan saatine baktı. "Görüşmeyi burada kesmek zorundayım. Ben gelmeden üçüncü perdeye başlamazlar. Her neyse, sana kırk sekiz saat süre veriyorum, amiral. Sonra da bütün bölgeyi boşaltıp ulusal afet alanı ilan edeceğim."

Fawcett, Başkan'la birlikte locaya gitti. Koltuğu Başkan'ın biraz gerisinde, belli etmeden alçak sesle konuşabileceği kadar yakındı.

"Moran ve Larimer'le yapacağınız yat gezisini erteleyecek misiniz?"

Başkan belli belirsiz başını iki yana salladı. "Hayır. Sovyet uydusu ülkeleri

kurtaracak ekonomik paketlerim başka her işten daha önemlidir."

"Hiç tavsiye etmem. Kaybedilmiş bir dava için umutsuz bir savaşa giriyorsunuz."

"Geçen hafta da bunu tam beş kez söylemiştin." Başkan esnemesini gizlemek için programı yüzüne tuttu. "Oy dağılımı nasıl gidiyor?"

"Tarafsız ve tutuculardan oluşan bir kitle giderek gelişiyor. Yasayı çıkarabilmek için Kongre'de on beş, Senato'da da beş altı tane daha oy kazanmamız gerekli."

"Daha kötü olasılıkları da gördük."

"Evet," diye mırıldandı Fawcett. "Ama eğer bu kez yenilirsek yönetiminiz ikinci bir dönemi asla göremez."

5

Doğuda gün ağarmaya başlarken ufuk çizgisinde basık, karanlık bir hat yükselmeye başladı. Helikopterin penceresinden görülen bu karaltı giderek huni biçimini aldı ve az sonra çevresi denizle kuşatılmış bir dağ doruğu olarak belirlendi. Arkasında dörtte üçlük bir ay görünmekteydi. Güneş yükseldikçe koyu mavilik portakal rengini almaya başladı. Artık dağın eteklerindeki kar örtüleri bile görülebiliyordu.

Pitt, Giordino'ya baktı. Uyuyordu. Giordino sırtındaki eski bir kazağı giyip çıkarır gibi uyuyup uyanabilirdi. Anchorage'den yola çıkar çıkmaz dalmıştı. Helikoptere geçtikten beş dakika sonra yine uyumuştu.

Pitt, Mendoza'ya döndü. Kadın, pilotun arkasında dimdik oturmaktaydı. Yüzündeki ifade geçit töreni izlemeye gelmiş küçük bir kızın heyecanını andırıyordu. Pitt bu yüzün öncesine oranla biraz daha yumuşamış buldu. Eski işkadını ciddiyeti kalmamış, ağzının kenarlarına da daha önce olmayan bir sevecenlik gelmişti.

"Augustine Yanardağı," dedi, Pitt'in kendisine baktığını fark etmeden. "Bu adı Kaptan Cook 1778 yılında koymuş. Görünce pek anlaşılmaz, ama Augustine, Alaska'nın en faal yanardağıdır, geçen yüzyıl içinde tam altı kez patlamış."

Pitt istemeye istemeye baktı. Adada insan yaşadığını gösteren belirti yoktu. Doruktan denize kadar uzanan lav kayaları görülüyordu. Küçük bir bulut doruğun tepesinde süzülmekteydi.

"Güzel bir tablo," dedi Pitt esneyerek. "İyi bir kayak merkezi olabilir."

"Yanılıyorsun," dedi Mendoza gülerek. "Dorukta gördüğün o bulut aslında buhardır. Augustine sürekli hareket halindedir. 1987 yılındaki son patlama Washington'daki St. Helens Dağı'nı solda sıfır bırakmıştı. Püsküren küllerin ta Atina'ya kadar uzandığı saptandı."

"Şimdiki durumu nedir?"

"Son alınan bilgiler, doruk çevresinde ısının yükseldiğini gösteriyor, belki de yakında olabilecek bir patlamanın habercisidir."

"Ama tabii ne zaman patlayacağını söylemezsiniz."

"Tabii." Mendoza omuzlarını silkti. "Yanardağların göstereceği gelişmeler tahmin edilemez. Bazen en küçük bir uyarı bile olmadan harekete geçiverirler.

Bazen de tam kıvama gelmiş, müthiş bir patlama olacağı izlenimini verirken hiçbir şey olmaz. Biraz fokurdar, biraz homurdanır, sonra da susar kalırlar. Size anlattığım o sinir zehirinden ölen yerbilimciler adada bu yanardağın yakında olası faaliyetini incelemekteydiler."

"Biz nereye ineceğiz?"

"Kıyıdan on mil açığa, Kıyı Koruma gemisi Catawba'ya."

"Catawba'ya mı?" dedi Pitt bu adı anımsayarak.

"Evet, bu gemiyi tanır mısın?"

"Birkaç yıl önce onun uçuş düzlüğüne ben bir helikopter kondurmuştum."

"Nerede oldu bu?"

"Kuzey Atlantik'te, İzlanda yakınlarında." Pitt'in gözleri uzaklara kaldı. "Çok iyi bir dostumla birlikte buzdağına gömülmüş bir gemi arıyorduk."

"Buldunuz mu?"

Pitt başıyla doğruladı. "Tümden yanmış gövdesini. Az kalsın Ruslar bizden önce davranıyorlardı. Daha sonra İzlanda kıyıları önünde sulara gömüldük. Dostum öldü." Mendoza, Pitt'in anılara daldığını fark etti. Yüzünde buruk bir ifade belirmişti. Konuyu değiştirdi.

"Birazdan vedalaşmamız gerekecek... bir süre için. Yani gemiye indikten sonra."

Pitt anılarından silkinip Mendoza'ya baktı. "Bizden ayrılıyor musun?"

"Sen ve Al, Catawba'da kalıp sinir zehirinin kaynağını arayacaksınız. Ben de buradaki yerel araştırma ekibinin bilgi toplama merkezi kurduğu adaya gidiyorum."

"Ve benim görevlerimden biri de gemiden senin laboratuvarına su örnekleri göndermek olacak değil mi?"

"Evet, örneklerdeki zehir düzeylerine göre sizi kaynağa yöneltebileceğiz."

"Tıpkı ekmek kırıntılarının peşinden gider gibi."

"Öyle de diyebilirsin."

"Peki, bulduktan sonra ne olacak?"

"Sizin batık ekibiniz zehirin bulunduğu varilleri çıkardıktan sonra Kara Kuvvetleri bunları Kutup Çemberi içinde bir yerde açacağı kuyuya gömecek."

"Ne derinlikte bir kuyu?"

"Bin metre."

"Böylece de sorun çözülmüş olacak." Mendoza'nın gözlerine "bir önerin var mı?" bakışı yerleşmişti. "Bizim bildiğimiz en etkili yöntem budur." "Çok iyimsersin."

Pitt'e kuşkulu gözlerle baktı. "Ne demek istiyorsun?"

"Batık bulma ve çıkarma. Bu iş aylar sürebilir."

"Bir hafta bile bekleyemeyiz," dedi Mendoza hemen.

"Şimdi konu benim alanıma girdi, dedi Pitt ders verir gibi. "Derilerine bir damlacığı bile değerse ölecekleri bir suda dalgıçlar çalışamaz. Güvenli olabilecek tek yol denizaltı araçları kullanmaktır... ki, bu da son derece yavaş ve zorlu bir çalışma gerektirir. Denizaltı araçları çok yüksek düzeyde eğitim görmüş elemanlar ve özel olarak yapılmış çalışma platformlarıyla donatılmak zorundadır."

"Daha önce de söylemiştim," dedi Mendoza sabrı taşmış gibi. "İstediğiniz her araç gereci kullanabilmek için Başkan'dan yetkimiz var."

"O işin kolay kısmı," diye devam etti Pitt. "Sizin su örneklerine bakarak vereceğiniz yöne karşın, batık bir gemi bulmak kocaman bir futbol alanı içinde, gece yarısı mum ışığıyla toplu iğne aramaya benzer. Eğer şansımız yaver gider de gemiyi bulursak bile, bakarsın teknesi birkaç yerinden ayrılmış olabilir, kargosu çevreye savrulmuştur ya da variller kımıldatılamayacak denli çürümüştür. Derin denizde yapılacak hiçbir operasyon kolay değildir."

Mendoza'nın yüzü kızarmaya başlıyordu. "Bir noktayı açıklamam gerekir..."

"Hiç zahmet etme," diye sözünü kesti Pitt, "Nutuk atmak için yanlış adam seçtin. Sayısız insanın yaşamı buna bağlı tıraşını da boşver. Bilmiyor değilim. Her beş dakikada bir anımsatmana gerek yok."

Mendoza, Pitt'in bu çıkışından rahatsız olmuştu, ama kendisini sınadığının da farkındaydı. "Sinir Sistemi S'e yakalanmış birini hiç gördün mü?"

"Hayır."

"Hiç de iç açıcı bir görünüm değildir. İç organları patladıkça kelimenin tam anlamıyla kendi kanları içinde boğulurlar. Her bir gözenekten oluk gibi kan akar. Sonra da ceset kararır." "Çok güzel tanımını yaptın."

"Senin için bütün bunlar oyun geliyor," diye parladı Mendoza. "Benim için

oyun değil ama." Pitt karşılık vermedi. Başıyla Catawba'yı gösterdi. "İniyoruz."

Pilot helikopteri yavaş yavaş kıç üstüne getirdi, burada birkaç dakika havada kaldıktan sonra iniş platformuna kondu. Daha pervanesi tam durmadan astronot gibi giyinmiş iki adam bir buçuk metre çapında bir plastik hortum getirdiler. Helikopterin çıkış kapısına bunu bağladıktan sonra kapıyı tıklattılar. Pitt kapıyı açtı. Adamlar ona kumaş başlıklar ve eldivenler uzattı. "Hemen giyseniz iyi olur," dedi adamlardan biri. Pitt dürterek Giordino'yu uyandırdıktan sonra ona başlığını ve eldivenlerini verdi.

"Bunlarda ne oluyor?" diye homurdandı Giordino uyku sersemliği içinde.

"Belediye Temizlik İşleri'nden hoşgeldin armağanı." Plastik tünel içinde iki adam daha belirip onların araç gereçlerini aldı. Giordino uykulu uykulu tökezleyerek helikopterden indi. Pitt bir an duraksadıktan sonra gözlerini Mendoza'ya dikti.

"Eğer zehirinizi kırk sekiz saat içinde bulursam, ödülüm ne olacak?"

"Ne olmasını istersin?"

"Göründüğün kadar katı mısın?"

"Daha katıyımdır, Bay Pitt, çok daha katı."

"O halde, sen karar ver."

Kadına son bir kez çakalca sırıtıp helikopterden çıktı.

6

Başkanlık kortejini oluşturacak otomobiller Beyaz Saray'ın Güney Kapısı önünde sıralanmışlardı. Gizli Servis görevlileri hazırlıklarını tamamlar tamamlamaz, Oscar Lucas bileğindeki saate dolanmış kordonla ceketinin yakasına uzanan mikrofona konuştu. "Patrona hazır olduğumuzu söyleyin."

Üç dakika sonra Başkan, yanında Fawcett'le birlikte merdivenleri inip başkanlık limuzinine bindi. Lucas da onlara katıldıktan sonra araçlar güneybatı kapısından dışarı çıktılar. Başkan deri koltuğa gömülüp dalgın dalgın dışardaki binaları izlemeye başladı. Fawcett kucağındaki evrak çantasını açmış, içindeki bir dosyaya notlar yazıyordu. Birkaç dakikalık sessizlikten sonra derin bir iç çekip çantasını kapattı ve yere bıraktı.

"İşte hepsi burada, her iki tarafın görüşleri, istatistikler, ClA raporları ve Doğu Bloğu'nun borçlarıyla ilgilenen ekonomik kurulun son raporları. Larimer ve Moran'ın aklını çelebilmeniz için gerekecek tüm belgeler."

"Amerikan kamuoyu planımı pek benimsemiyor, değil mi?" diye sordu başkan.

"Açık konuşmak gerekirse, evet benimsemiyor, efendim. Genel eğilim Kızılları kendi sorunlarıyla baş başa bırakma yanlısı. Amerikalıların çoğu Sovyetler'in açlık tehlikesi ve mali çöküntüyle karşı karşıya kalmalarını sevinçle izliyorlar. Bunu Marksist sistemin çöküşünün bir kanıtı olarak görüyorlar."

"Eğer Kremlin liderleri ekonomik bir çıkış yolu bulamayıp Avrupa'yı talana başlarsa, o zaman çöküşü görürler."

"Kongre'deki muhaliflerinizin görüşüne göre, açlık tehdidi Rusların silahlanma kapasitesini büyük ölçüde baltalayacaktır. Ayrıca bir başka görüş de, morali bozuk Rus halkının yöneten partiye karşı kesin bir eyleme geçeceği umudunu taşıyor."

Başkan başını iki yana salladı. "Kremlin askeri gücü konusunda son derece fanatiktir. Ekonomik bunalıma karşın yine de bu alandaki harcamalarını kısmazlar. Halk da hiçbir zaman protesto gösterileri yapamaz. Parti dizginleri çok sıkı tutar."

"Ama asıl sorun," dedi Fawcett, "Larimer'in de Moran'ın da Moskova'nın yükünü hafifletmemize kesin karşı oluşu."

Başkan'ın yüzü tiksintiyle buruştu. "Larimer ayyaşın teki, Moran ise rüşvet almaktan damgalı."

"Ama yine de görüşünüzü onlara satmak zorundasınız."

"Onların fikirlerini de yok sayamam" diye itiraf etti Başkan. "Ama eğer Birleşik Devletler, Doğu Bloğu ülkelerini yok olmaktan kurtarabilirse, onlar da Sovyetler Birliği'nden kopup Batı'ya katılacaklardır."

"Bu görüşünüzü büyük iyimserlik olarak niteleyenler var, Sayın Başkan."

"Fransızlarla Almanlar da benim gibi düşünüyorlar."

"Elbette, neden düşünmesinler? Onlar her iki tarafa da oynuyorlar, bir yandan güvenlikleri için NATO'ya sırtlarını dayamışlar, öte yandan Doğu'yla ticari ilişkilerini genişletiyorlar." "Benim yardım planımı destekleyen pek çok Amerikalı olduğunu unutuyorsun," dedi Başkan çenesini havaya kaldırarak. "Bu plan sayesinde nükleer tehdidin ve Demir Pençe'nin hepten kalkacağına inanıyorlar."

Fawcett, Başkan bu havasındayken ve haklı olduğuna bu denli inanmışken tartışmanın yararsız olduğunu biliyordu. Düşmanını ona iyilik ederek çökertmenin erdemli bir yanı vardı; bu yol makul insanların vicdanlarını harekete geçirebilirdi, ama Fawcett yine de kötümserdi. Limuzin, Washington Deniz Kuvvetleri iskelesine gelene dek hiç konuşmadı.

Lucas arabadan inerken Amerikan Kızılderililerine benzeyen, oldukça esmer bir adam yanına geldi.

"İyi akşamlar, George."

"Selam, Oscar. Golf nasıl gidiyor?"

"Hiç sorma," dedi Lucas. "Neredeyse iki haftadır oynamıyorum."

George Blackowl, Başkan'ın gezilerinde güvenlik ön hazırlıklarından sorumlu memurdu. Boyu Lucas kadardı, ama ondan beş kilo daha ağırdı. Ağzından çiklet düşürmediği için çenesi sürekli hareket halindeydi. Yarı yarıya Sioux Kızılderililerinden olduğu için arkadaşları ona atalarının Little Big Horn savaşındaki rolünü anımsatıp dalga geçerlerdi. "Yatın güvenliği tamam mı?"

"Tekneyi her türlü patlayıcı ve dinleme aygıtına karşı taradık. Balıkadamlar sualtı kesimini on dakika önce aradılar, yatın arkasından izleyecek olan güvenlik aracı da bütün personeliyle hazır."

Lucas başını sallayarak onayladı. "Mount Vernon'a vardığınızda yüz on fitlik

bir Kıyı Koruma botu sizi bekliyor olacak." "O halde Patron artık gelebilir."

Lucas bir dakika daha bekleyip limanın çevresini gözleriyle şöyle bir taradı. Kuşkusunu çeken bir şey görmeyince Başkan'ın çıkması için otomobilin kapısını açtı. Güvenlik görevlileri hemen Başkan'ı koruma ablukasına aldılar. Blackowl, Başkan'ın önündeki adamın da önünde yürüyordu. Lucas da solak olduğu için ve gerektiğinde kolayca silahını çekebilmek için, Başkan'ın solunda ve biraz gerisinden gelmekteydi. Fawcett ise epey arkadan onları izliyordu.

İskele rampasında Lucas ve Blackowl geçenlere yol vermek için yana çekildiler.

"Hadi bakalım, George, herkes sana emanet."

"Çok şanslısın, bütün hafta sonu sana kaldı."

"Bu ay ilk kez olacak."

"Buradan doğruca eve mi gidiyorsun?"

"Hemen değil. Önce büroya uğrayıp masamdaki işleri bitirmem gerek. Geçen Los Angeles gezisinde bir iki aksaklık olmuştu. Planları bir daha gözden geçirmek istiyorum."

O sırada limana başka bir resmi limuzin girdi. Yanında yardımcısıyla birlikte Senatör Marcus Larimer arabadan inip yata doğru yürümeye başladı.

Larimer kahverengi birtakım elbise ve yelek giymişti; aslında her zaman kahverengi takım ve yelek giyerdi. Saçları kum rengi, gövdesi iri ve sert yapılıydı.

Blackowl'a şöyle bir başını sallayıp, Lucas'a da her zamanki politikacı selamını verdi. "Görüştüğümüze sevindim, Oscar."

"Çok sağlıklı görünüyorsunuz, senatör."

"Bir şişe skoç viskiyle tedavi edemeyeceğim hiçbir rahatsızlığım yok," dedi Larimer ve bir kahkaha attı. Sonra da rampayı geçip ana salona girdi.

"İyi eğlenceler," dedi Lucas, Blackowl'a alaylı bir şekilde. "Bu gezi için sana hiç imrenmiyorum."

Birkaç dakika sonra Lucas arabasıyla liman kapısından çıkmış M Sokağı'na girerken, ters yöne gitmekte olan bir Chevrolet içinde Kongre üyesi Alan Moran'ı gördü. Lucas bu adamdan hiç hoşlanmazdı. Moran'ın siyasi yaşamdaki başarısı, zekâsı ve bilgisinden çok önemli yerlerdeki adamlara çeşitli yardımlar sağlayarak kendisine gebe bırakmasındandı. Bir keresinde bir petrol işinde

suistimalle suçlanmış, fakat siyasi çevrelerde kendisine yardım borcu olanlar tarafından kurtarılmıştı.

Direksiyonda iki yanına da bakmıyordu. Başkanı nasıl yolarım, diye düşünüyordur, dedi içinden Lucas.

Bundan bir saat kadar sonra, başkanlık yatı demir alacakken elinde bavuluyla Başkan Yardımcısı Margolin bindi yata. Bir an duraksadıktan sonra kıç güvertesinde yalnız oturmakta olan Başkan'ı görüp yanına gitti.

Başkan başını kaldırıp ona baktı, bir an tanımakta güçlük çeker gibi oldu.

"Vince?"

"Özür dilerim, geciktim," dedi Margolin. "Yardımcılarımdan biri davetiyeyi yanlış bir yere bırakmış, bir saat önce rastlantıyla elime geçti."

"Gelebileceğinden pek emin değildim," diye mırıldandı Başkan.

"Bundan iyi zaman olamazdı. Beth, Stanford'a oğlumuzu ziyarete gitti, salıya dek evde olmayacak. Benim de programımda önemli bir şey yoktu."

Başkan ayağa kalktı, zoraki bir gülücükle, "Senatör Larimer ve Kongre üyesi Moran da yattalar," dedi. "Şimdi yemek salonundalar. İstersen gidip bir merhaba de, birlikte bir şeyler için."

"Şimdi bir içki hiç fena olmaz."

Margolin kapı eşiğinde Fawcett'le karşılaştı; iki adam ayaküstü bir şeyler söyleşip ayrıldılar.

Başkan'ın yüzü öfkeyle gerilmişti. Margolin'le yalnız görünüş bakımından değil... çünkü Başkan Yardımcısı uzun boylu, sırım gibi vücutlu, mavi gözleri ve sıcak kişiliğiyle oldukça yakışıklı bir adamdı... siyasi görüş bakımından da oldukça farklıydılar.

Başkan halkın sevgisini heyecan dolu konuşmalarıyla kazanmıştı. Yararlan belki on, on beş yıl sonra ortaya çıkacak, bütün dünyayı ilgilendiren programlar düşünen bir idealistti. Ama ne yazık ki, bu programlar iç politikanın bencil gerçekleriyle pek uyuşmamaktaydı. Margolin ise halktan ve yayın organlarından uzun durur, tüm çabalarını ülkenin iç sorunlarına ayırmayı yeğlerdi. Başkan'ın Doğu Bloğu'na yardım konusundaysa, o paranın ülke içinde harcanması yanlısıydı.

Başkan Yardımcısı doğuştan politikacıydı. Başkan Yardımcılığı koltuğuna oturur oturmaz, çevresini siyasi alanda son derece yetenekli elemanlarla

donatmıştı. Yasa önerisini Başkan yapar, bunların çeşitli komitelerden geçip kabul edilmesiniyse Margolin sağlardı. Onun bu başarısı bazı durumlarda Başkan'ın prestijini bile sarsacak boyutlara varmış, epey dedikodulara yol açmıştı.

Halk belki Başkan olarak Margolin'i yeğlerdi, ama partisi onu seçmemişti. "Çatır çatır iş bitiren adam" kalıbı bu konuda onun aleyhine olmuştu. Eğer daha iyi bir yol bulduğuna inanmışsa kesinlikle parti görüş birliğine aldırmayan bir insandı. Yalnızca kendi vicdanının sesiyle yönetiliyordu.

Margolin ana salona geçerken Başkan da arkasından biraz öfke, biraz da kıskançlıkla baktı.

"Vince'in burada ne işi var?" diye sordu Fawcett.

"Ne bileyim ben?" diye homurdandı Başkan. "Davetiye aldığını söylüyor."

Fawcett çarpılmış gibi oldu. "Hay aksi, protokoldekilerden biri atladı herhalde."

"Artık çok geç. Burada istenmediğini, lütfen gitmesini söyleyemem adama."

Fawcett'in şaşkınlığı geçmemişti. "Anlamıyorum."

"Ben de, ama ne yapalım, onu atacak değiliz."

"İşi altüst edebilir."

"Sanmam. Vince hakkında ne düşünürsek düşünelim, bugüne dek beni yıpratacak bir demeç vermemiştir. Bu bakımdan çoğu eski Başkan'a göre şanslı sayılırım."

Fawcett artık durumu kabullenmiş gibiydi. "Herkese yetecek kamara yok. Bari benimkini verip ben gideyim."

"Sağol, Dan."

"Geceye kadar yatta kalır, sonra kıyıya yanaşıp bir motelde yatarım."

"Aslında belki de en iyisi senin burada inmen," dedi Başkan. "Vince de buradayken, konuklarımız kendilerini üçkâğıda getiriyoruz sanmasınlar."

"Gerekli belgelerinizi kamaranıza bırakırım, Başkan'ım."

"Sağol. Yemekten önce okurum. Şu Alaska sorunundan bir haber var mı?"

"Zehiri aramaya başlamışlar."

Başkan'ın yüzünden bir huzursuzluk bulutu geçti. Sonra Fawcett'in elini sıktı.

"Yarın görüşürüz."

Daha sonra Fawcett limanda dikilmiş. Ancostia Nehri'ne doğru açılmakta olan beyaz yatın arkasından bakarken midesinde bir düğümlenme başladığını hissetti. Yat güneydoğuya, Potomac Nehri'ne doğru saparken içindeki huzursuzluğun ne olduğunu anladı.

Yazılı davetiye hiç kimseye gönderilmemişti ki!

Bu ne demek oluyordu?

Lucas bürosundan ayrılmak üzere ceketini giyerken telefonu çaldı. "Lucas."

"Burası 'Aşk Gemisi,'" diye karşılık verdi George Blackowl, gezi olayının şifre adını vererek.

Bu telefon beklenmedik bir şeydi; kızı ilk kez bir oğlanla çıkan bir baba gibi Lucas'ın aklından en kötü olasılıklar geçti. "Devam et," dedi heyecanla.

"Bir durum var. Acil durum değil, tekrar ediyorum, acil durum değil. Ama gezi programında olmayan bir gelişme var."

Lucas rahat bir soluk verdi. "Peki, dinliyorum."

"Shakespeare katıldı yata," dedi Blackowl. Başkan Yardımcısı'nın şifre adıydı bu.

"Nee?"

"Tam demir alacakken birden Margolin çıkageldi ve yata bindi. Dan Fawcett kendi kamarasını ona verip karada kaldı. Başkan'a bu son dakika değişikliğini sordum, bana 'Boşver, böyle olsun,' dedi. Ama bunda bir bityeniği seziyorum."

"Rhinemann nerede?"

"O da yatta, benimle birlikte."

"Onu versene."

Kısa bir bekleyişten sonra Başkan Yardımcısı'nın güvenlik sorumlusu Hank Rhinemann telefonu aldı. "Oscar, program dışı bir gelişme oldu."

"Anlıyorum. Peki, onu nasıl kaçırdınız?"

"Birden, hışımla bürosundan çıktı, Başkan'la yatta ivedi bir randevusu olduğunu söyledi. Geceyi de geçireceğinden hiç söz etmedi."

"Senden gizledi mi?"

"Shakespeare'in ağzı çok sıkıdır. Elindeki giysi çantasını görünce anlamam gerekirdi. Çok üzgünüm, Oscar."

Lucas yıkılmıştı. Of Tanrım, diye geçirdi içinden, dünyayı yöneten bu adamlar kendi güvenlikleri sözkonusu olunca çocuktan farksız davranıyorlardı.

"Olan olmuş," dedi Lucas sertçe. "Biz yine de elimizden geleni yapalım. Senin adamların nerede?"

"Limanda kaldılar," dedi Rhinemann.

"Onları Mount Vernon'a gönder, Blackowl'un ekibine yardımcı olsunlar. Yatın sımsıkı bir kordon altında olmasını istiyorum."

"Anlaşıldı."

"En küçük bir sorun olursa hemen beni arayın. Geceyi kumanda merkezinde geçireceğim." "Kuşkulandığın bir şey mi var?" diye sordu Rhinemann.

"Somut bir şey yok," dedi Lucas dalgın bir sesle. "Ama Devlet Başkan'ının ve ondan sonraki üç adamın aynı anda aynı yerde olmaları ödümü patlatıyor."

7

"Akıntıya karşı döndük." Pitt'in sesi güçlükle duyulabilecek bir tondaydı. Deniz yatağını tarayan sonarın renkli video ekranı başında duruyordu. "Hızı iki mil arttırırı."

Başında bir NUMA beyzbol şapkası, ayağında blucin ve kahverengi tenis ayakkabıları, sırtında balıkçı yaka kazağıyla Pitt sakin, hatta biraz canı sıkılmış gibiydi.

Catawba bir metre yüksekliğindeki dalgaların ortasında çim biçme makinesi gibi bir ileri bir geri gidip gelmekteydi. Bir köpeğin kuyruğuna bağlanmış teneke kutu gibi, kıç tarafından sarkıtılan sonara ayarlı videoya sinyaller gönderiyor, bu aşamada da sinyaller deniz yatağının ayrıntılı bir görünümüne dönüşüyordu.

Sinir zehirinin aramasına Cook Inlet'in güney ucunda başlanmış, batıdaki Kamishak Körfezi'ne doğru geldikçe artık izlerinin çoğaldığı görülmüştü. Su örnekleri her yarım saatte bir helikopterle Augustine Adası'ndaki kimya laboratuvarına gönderiliyordu. Amos Dover bunu çocukların oynadığı gizlenmiş şekeri bulma oyununa benzetmişti. Arayana ipucu olarak yalnızca "daha sıcak" ya da "daha soğuk" bilgisi veriliyordu.

Gün ilerledikçe Catawba'daki gerilim iyice artarak dayanılmaz hale geldi. Personel biraz temiz hava almak için güverteye çıkamıyordu. Güverteye yalnızca Çevre Koruma Bakanlığı kimyacıları hava geçirmez giysileriyle çıkabilmekteydiler.

"Herhangi bir şey var mı?" diye sordu Dover, Pitt'in yanına gelerek.

"İnsan elinden çıkmış hiçbir şey yok," dedi Pitt. "Zemin oldukça pürüzlü, lav kayalarıyla kaplı." "Görüntü bayağı net."

Pitt başını salladı. "Evet, bütün ayrıntılar belli."

"Şu kara leke ne oluyor?"

"Belki bir balık sürüşüdür. Belki de bir fok sürüsü."

Dover dönüp köprü penceresinden birkaç mil ötede yükselen Augustine Adası'nın volkanik tepesine baktı. "Bir an önce bulsak iyi olur. Kıyıya çok yaklaşıyoruz."

"Laboratuvar gemiyi arıyor," Mendoza'nın sesi köprü hoparlöründe çınladı.

Dover haberleşme telefonunu aldı. "Devam et, laboratuvar."

"Sıfır yetmiş derece dümen kırın. Bu yönde kalıntı izleri daha yoğun."

Dover yanı başlarındaki adaya bir göz daha attı. "Eğer o rotada yirmi dakika kalacak olursak sizin kapınızın önüne park ederiz."

"Gelebildiğiniz kadar gelin, bu arada su örnekleri toplayın," dedi Mendoza. "Elimdeki verilere göre neredeyse hedefin tepesinde sayılırsınız."

Dover daha fazla tartışmadan telefonu kapadı. "Derinlik ne kadar?"

Vardiya subayı bir aygıtın konsol üzerindeki düğmesine bastı. "Otuz üç metre, daha da azalıyor."

"Onunla ne kadar uzağı görebiliyorsun?" diye Pitt'e sordu.

"Teknenin her iki yanından altı yüz metreye kadar deniz yatağını inceleyebiliriz."

"O halde bir milin üçte ikisi kadar bir alanı tarıyoruz."

"Aşağı yukarı," dedi Pitt.

"Şimdiye dek batığı bulmamız gerekirdi," dedi Dover. "Belki de gözümüzden kaçmıştır." "Telaşlanmana gerek yok," dedi Pitt. Eğilip bilgisayarın tuşlarını ayarlayarak görüntüyü netleştirdi. "Batık bir gemiyi bulmak hiç de kolay iş değildir. Agatha Christie romanlarında katilin kim olduğunu çıkarmak bunun yanında çocuk oyuncağı kalır. Bazen şans yardım eder, çabuk bulunur. Ama çoğu zaman çok uzun sürer."

"Anlıyorum," dedi Dover.

Pitt bir an düşündü. "Su yüzeyinden görüş nasıldır?"

"Kıyıdan elli metre açıkta kristal gibi olur. Gelgit zamanında otuz beş metre derine kadar gördüğüm olmuştur."

"Helikopterinizi ödünç alıp şu alanın bir hava fotoğrafını çekmek istiyorum."

"Ne gerek var?" dedi Dover. "Kıyı Koruma'da ne istersen bulunur. Elimizde Alaska kıyılarının üç bin millik uydu fotoğrafları var."

Pitt sonarın başına Giordino'yu oturtup Catawba kaptanıyla birlikte içinde deniz haritaları ve fotoğrafları bulunan küçük bir kamaraya geçti. Dover raflarda bir süre arandıktan sonra büyükçe bir fotoğraf haritası çıkardı. "Uydu Gözlem No: 2430A, Augustine Adası Güney Kıyısı." Sonra haritayı masanın üzerine yaydı. "Sen de böyle bir şey istiyordun, değil mi?"

Pitt masanın üzerine eğilip bu volkan adasının kıyılarını kuşbakışı gösteren haritaya baktı.

"Harika. Bir büyütecin var mı?"

"Masanın altındaki gözde."

Pitt büyüteci alıp fotoğraflardaki küçücük lekeleri incelemeye başladı. Dover bir ara kayboldu, sonra elinde iki fincan kahveyle geldi.

"O karabasan gibi deniz yatağında değişik bir şeyin gözüne çarpma olasılığı sıfır," dedi Dover. "Batık bir gemi burada sonsuza dek gizli kalabilir."

"Ben deniz yatağına bakmıyorum."

Dover, Pitt'in sözlerini duymasına duymuş, ama ne demek istediğini pek anlayamamıştı. Gözleri merakla açıldı, tam aklındaki soruyu soracakken hoparlörde bir ses patladı. "Komutanım, hemen önümüzde dalgalar köpükleniyor." Vardiya subayının sesi endişeliydi. "Fotometre teknenin altında tam on metre derinlik olduğunu gösteriyor, giderek de azalmakta."

"Makineler dursun!" diye bağırdı Dover. Biraz sonra da ekledi. "Hayır, hızı sıfıra düşürene dek tornistan yapın."

"Sonar alıcısını hemen yukarıya çekmelerini söyle de dibe takılmasın," dedi Pitt serinkanlılıkla. "Sonra da demir atmayı öneririm."

Dover bir süre Pitt'e tuhaf tuhaf baktıysa da emri verdi. Tornistan yapılırken ayaklarının altındaki zemin sarsılmaya başladı. Birkaç dakika sonra sarsıntı kesildi.

"Hız sıfır," diye duyurdu vardiya subayı. "Demir atıldı."

Dover masaya oturup kahvesini elleri arasına aldı ve gözlerini Pitt'e dikti. "Ee, söyle bakalım, ne görüyorsun?"

"Aradığımız gemiyi buldum," dedi Pitt heyecansız bir sesle. "Zaten başka olasılık da yok. Bir konuda hata yaptın, Dover, ama hemen sonra söylediğinde de haklıydın. Tabiat Ana altmış, yetmiş metre dümdüz uzanan kaya oluşumları pek yapmaz. Bu nedenle pürüzlü bir zeminde batık gemi göze çarpabilir. Ama deniz yatağında batığı bulma şansımızın sıfır olduğunu söylemekte de haklıydın."

"Sadede gel," dedi Dover sabırsızca.

"Hedefimiz kıyıda."

"Yani sığ suda, demek istiyorsun."

"Hayır, kıyıda demek istiyorum, su üstünde, kupkuru."

"Ciddi olamazsın."

Pitt bu söze aldırmadan Dover'e büyülteci uzattı. "Kendin bak." Bir kalem alıp deniz düzeyinin üzerindeki kayalıklarda bir çember çizdi.

Dover eğilip büyüteçle baktı. "Yalnızca kayalık görüyorum."

"Daha dikkatli bak. O uçurumun alt tarafından denize uzanan çıkıntıya."

Dover'in yüzünde müthiş bir hayret ifadesi belirdi. "Tanrım, bu bir geminin kıç tarafı!" "Dümenin üst yarısı da seçilebiliyor."

"Hatta kıç kamarasının da bir kısmı..." Bu yeni gelişme Dover'in bütün düşkırıklığını silip atmıştı. "İnanılır şey değil. Sanki üstüne bir çığ düşmüş gibi, pruvadan kıyıya gömülmüş. Dümen yapısına ve kıç tarafına bakılırsa bu, Liberty tipi gemilerden." Dover birden doğruldu, gözlerinde derin bir ilgi belirdi. "Yoksa Pilottown mu bu?"

"Bu ad yabancı gelmedi."

"Kuzey denizlerinin en çözülmez gizlerinden biridir. Pilottown on yıl öncesine dek Tokyo'yla Batı Kıyıları arasında seyir yapardı, derken bir gün bir fırtınada batmakta olduğu rapor edildi. Yapılan arama girişimi sonuç vermedi. Bundan iki yıl sonra bir Eskimo, Pilottown'u Nome'nin doksan mil kadar üstünde buza sıkışmış olarak buldu. Adam gemiye çıktı, ama ne bir insan, ne de geminin yükünden bir şey gördü. Bir ay sonra kabilesiyle birlikte para edecek bir şeyler bulma umuduyla geri geldiler, ancak bu kez de gemi yoktu.

Bundan yaklaşık iki yıl geçtikten sonra geminin Bering Boğazı'nda başıboş sürüklendiği rapor edildi. Kıyı Koruma hemen bir arama gemisi çıkardı, ama gemi bulunamadı. Pilottown yeniden sekiz ay kadar hiç görülmedi. Bu kez de bir balıkçı teknesi tarafından bulundu. Gemiye çıkan balıkçılar hiçbir hasar göremediklerini söylediler. Sonra bir kez daha ortadan kayboldu, bugüne dek de görülmüş değil."

"Bu konuda bir şeyler okuduğumu anımsıyorum..." dedi Pitt. "Aa, tamam, 'Hayalet Gemi' dedikleri."

"Evet, gazeteciler bu adı takmışlardı," dedi Dover. "Onun bu kaybolmasını, 'bir göründü, bir yok oldu' diye anlatıyorlardı."

"İçinde öldürücü zehir yüküyle yıllardan beri başıboş sürüklendiğini işitince

yapacakları şamatayı gör."

"Eğer tekne bir buz kitlesine ya da kayalık bir zemine çarpıp parçalanmışsa korkunç bir şey olur."

"Yük ambarlarına girmemiz gerek," dedi Pitt. "Hemen Mendoza'yı bulup batığın konumunu verin, oraya helikopterle kimyager ekibini göndersin. Biz de denizden yaklaşırız."

"Ben gerekli hazırlıkları yaparım."

"Belki bölmeleri kesmemiz gerekir, yanınıza asetilen takımını da alın."

Dover haritanın üzerine eğilip işaretli noktaya bir daha baktı. "Hayalet Gemi'ye ayak basacağım aklımın ucundan bile geçmezdi."

"Eğer tahminin doğruysa, bu Pilottown'nun son gösterisi olacak.

8

Deniz uzun zamandan beri sakindi, ama Catawba'nın işkampavyası ıssız, tüyler ürperten kıyıya çeyrek mil kadar yaklaştığında, birdenbire çıkan yirmi mil hızındaki rüzgâr denizi hareketlendirdi. Sinir zehiriyle kirlenmiş sular işkampavyanın kamara pencerelerini dövmeye başladı. Bununla birlikte, batığın bulunduğu yer rüzgârdan pek etkilenmiyordu. İnce uzun kayalar baca gibi görünümleriyle bazı yerlerde denizden yüz metre kadar yükselmekteydi.

Bu çalkantılı suların tepesinde Augustine Yanardağı bütün heybetiyle dikilmişti. Fuji Dağı'ndan aşağı kalmayan, olağanüstü güzellikte bir biçimi vardı.

İşkampavya, dalgalar içinde bata çıka ilerlerken, Pitt iki eliyle parmaklıklara yapışmış kıyıyı izlemekteydi. Batığın kıç kısmı tamamen pasla örtülüydü. Dümen sancak yönüne eğilmiş, uskurun iki palası kumsala gömülmüştü. Geminin ve bağlı olduğu limanın adları okunamıyordu.

Pitt, Giordino, Dover, iki Çevre Koruma Bakanlığı uzmanı ve Catawba'nın genç subaylarından biri zehirin öldürücü etkisine karşı beyaz, koruyucu giysiler giyinmişlerdi. Haberleşme koruyucu başlıkları içine yerleştirilmiş küçük vericilerle sağlanmaktaydı. Kemerlerine takılmış bir filtre sistemiyle de temiz hava solumaktaydılar.

Çevrelerindeki deniz yüzeyi akla gelebilecek her cins balık ölüsüyle örtülüydü. İki balina, çürümeye yüz tutmuş yunuslar, denizaslanları ve fok balıkları binlerce kuş cesedinden oluşmuş bir halı üzerinde cansız

sallanmaktaydılar. Bölgede canlı hiçbir yaratık kurtulmamıştı.

Dover zemindeki kayalardan kaçınarak büyük bir ustalıkla işkampavyayı batığın hemen yanındaki küçük bir kumsalda karaya oturttu. Araçtan iner inmez herkes tepelerinde yükselen gemiye merak içinde bakmaya başlamıştı. Kıç tarafta silinmeye yüz tutmuş Pilottown yazısı artık bulundukları yerden okunabiliyordu.

"Bulmacanın sonu geldi diye neredeyse üzüleceğim," dedi över.

"Böylesi daha iyi," dedi Pitt, geminin içindeki ölüm tehdidini düşünerek.

Beş dakika içinde yük boşaltılmış, işkampavya Pilottown'un dümenine bağlanmıştı. Daha sonra Pitt başta olmak üzere adamlar geminin iskele yanından tırmanmaya başladılar. Ayaklarının altındaki zemin sağlam kaya değil, kül, çamur ve çakıl karışımıydı. Attıkları her üç adımda, iki adım geri kayıyorlardı. Yerden kalkan kül tozu beyaz giysileri bir anda koyu griye dönüştürmüştü. Çok geçmeden tümü ter içinde kaldı, başlıkların içindeki kulaklıklardan zorlu soluma sesleri gelmeye başladı.

Bir metre genişliğinde bir düzlüğe gelince Pitt durmalarını işaret etti. Giordino bitkin bir durumda yere oturup sırtındaki asetilen tankının kayışlarını düzeltti. Soluğunu toparlayabildiği anda ilk söylediği söz, "Bu paslı kova nasıl göçmüş buraya böyle?" oldu. "Herhalde 1987'den önce buraya sürüklenmiş olmalı," dedi Pitt. "Mendoza'nın söylediğine göre yanardağ bu yılda patlamış. Çıkan gazlar buradaki buzları eritip milyonlarca galon su oluşturmuştur. Çamur akıntısı ve kül yığınıyla birlikte dağdan aşağı kayıp gemiyi örtmüştür."

"Bugüne kadar kimsenin görmemiş olması garip."

"Şaşılacak bir şey yok," dedi Pitt. "O kadar az bir kısmı görünüyor ki, havadan fark edilmesi hemen hemen olanaksız, kıyıdan bir mil uzaktan bakılınca da sahil şeridinin pürüzlü yapısından ayırt edilmiyor. Şimdi biraz açığa çıkmışsa, bunu da son fırtınalardan sonra oluşan erozyonlara borçluyuz."

Dover ayağa kalkıp iki bacağı üzerinde dengesini sağladı. Belinden ince, naylon bir ip çıkarıp ucuna küçük bir kanca bağladı. Sonra Pitt'e döndü. "Bacaklarımı tutarsanız şu kancayı geminin parmaklıklarına fırlatabilirim."

Pitt sol bacağını, Giordino da sağ bacağını tutarken Dover elindeki ipi birkaç kez havada salladıktan sonra savurdu ve kancayı parmaklıklara takmayı başardı.

Çıkışın bundan sonraki bölümü yalnızca birkaç dakika sürdü. Çok geçmeden tümü geminin kıç güvertesindeydiler. Ayaklarının altı kalın pas tabakaları ve kül

örtüsüyle kaplıydı. "Mendoza hâlâ ortalarda yok," dedi Dover. "Helikopterin inebileceği en yakın düzlük bin metre ötede," dedi Pitt. "Mendoza'yla ekibi onca yolu yürüyecekler."

Giordino parmaklık boyunca yürüyüp aşağı baktı. "Deniz yükseldiği zaman zehir de suya karışıp akıyor olmalı." "Herhalde kıç ambarına yüklenmiştir," dedi Dover. "Ambar kapakları tonlarca lav artığının altında kalmış," dedi Giordino. "Temizlemek için bir buldozer filosu gerek."

"Liberty tipi gemileri tanır mısın?" diye sordu Pitt, Dover'e. "Onca yıldan beri epey gördüm. Kaçak yük var mı, diye birçoğunu didik didik aramışımdır." Dover diz çöküp yerdeki tozda geminin resmini çizdi. "Kıçüstü dümenevinde şaft tüneline inen bir tahliye deliği olmalı. En altta küçük bir bölme vardır. İşte buradan duvarı kesip ambara girebiliriz."

Dover sözlerini bitirince herkes bir an sustu. Sinir zehirinin kaynağını bulmak onları sevindirmiş olmalıydı, oysa egemen olan duygu bu değildi. Pilottown'nun çelik duvarları arasında ne bulacaklarının gizli dehşeti kimsenin aklından çıkmıyordu.

"İsterseniz... isterseniz kimyagerlerin gelmesini bekleyelim," dedi çevre korumacılardan biri. "Nasıl olsa yetişirler," dedi Pitt.

Giordino, Pitt'in sırtındaki gereç çantasından bir manivela demiri alıp hiçbir şey söylemeksizin dümenevinin çelik kapısına saldırdı. Daha ilk girişiminde kapı gıcırdayıp kımıldadı. Biraz daha zorlayınca paslı menteşeler teslim oldu ve kapı ardına kadar açılıverdi. Dümenevinin içi bomboştu, tek bir çöp parçası bile yoktu.

"Burası iyice silinip süpürülmüş gibi," dedi Pitt. "Kullanılmamış olması şaşılacak şey," dedi Dover dalgın dalgın.

"Tahliye deliğinin mi?"

"Buradan..." Dover yine bomboş olan başka bir bölmeye geçti. Yerde yuvarlak bir kaportanın başında durdu. Giordino eğilip kaportayı bir iki zorladıktan sonra açtı ve geri çekildi. Dover el fenerini kapkara tünelin içine tuttu.

"Bu fikir de burada iflas etmiştir," dedi düşkırıklığıyla. "Tünel bölmesi molozla dolmuş."

"Alt katta ne var?"

"Dümen donanımı odası." Dover bir süre sustuktan sonra yüksek sesle düşünmeye başladı. "Dümen donanımı odasının biraz önünde kıçüstü dümen

odası var. Belki, ama belki buradan ambara bir geçiş olabilir."

Yeniden birinci odaya gidip kaportayı buldular. Buradaki merdivenden inerek dümen donanımı odasına geldiler. Dover bir süre el fenerini çelik duvarda dolaştırdı. Sonra birden feneri kapattı.

"Hay lanet olsun!" dedi. "Kaporta burada, ama kaynakla örülmüş, iptal edilmiş."

"Doğru noktada olduğumuzdan emin misin?" diye sordu Pitt.

"Kesinlikle," dedi Dover. Eldivenli eliyle duvarı tıklattı. "Bunun ardında beş numaralı ambar vardır, büyük olasılıkla da zehir buraya yüklenmiştir."

"Ya diğer ambarlar?" diye sordu çevre korumacılardan biri.

"Ta ön taraftalar, o uzaklıktan denize karışması olanaksız."

Hemen oksijen-asetilen tüplerini bağladılar. Gerecin ucundan çıkan mavi alev kısa zamanda çelik duvarı önce kırmızıya, sonra portakal rengine döndürdü.

Giordino içinden insan geçebilecek büyüklükte bir delik açmaya çalışırken, yanlarında iki yüz elli kilo ağırlığında kimyasal analiz gereçleriyle Julie Mendoza ve laboratuvar uzmanları geldi.

"Demek buldunuz," dedi Mendoza gelir gelmez.

"Henüz emin olamayız," diye yanıtladı Pitt.

"Ama testler bu alanın Sinir Sistemi S'yle dolu olduğunu gösteriyor."

"Yine de fazla umutlanmayalım," dedi Pitt.

Giordino ayağa kalkıp oksijen-asetilen tüpünü söndürdü. Sonra manivela demirini alıp kestiği bölümü söktü. "Uzak durun, hem çok ağır, hem de akkor halinde."

Az sonra çelik duvar parçası büyük bir gürültüyle yerinden çıktı ve düştü.

Pitt bir el feneri alıp deliğe yaklaşarak ambarın içini aydınlattı. Bir süre fenerle taradıktan sonra dönüp heyecanla bekleyenlere baktı.

"Ee?" diye sordu Mendoza merakla.

Pitt tek sözcükle yanıtladı. "Euraka!"

9

Dört bin mil ve beş saatlik zaman farkı olan bir bölgede, Dünya Sağlık Örgütü Sovyet temsilcisi geç saatlere dek odasında çalışmaktaydı. Birleşmiş Milletler Sekreterlik binasındaki odası son derece sade döşenmişti. Her zaman olduğu gibi, ölü ya da sağ Sovyet liderlerinin resimleri yerine, bütün duvarları süsleyen yalnızca tek bir resim vardı, o da bir kır evini gösteren bir suluboya çalışmasıydı.

Özel telefonunun ışığı yandı ve hafif bir zil sesi duyuldu. Adam bir an telefona kuşkuyla baktıktan sonra almacı eline aldı.

"Ben Lugovoy."

"Kim?"

"Aleksei Lugovoy."

"Willie orada mı?" Lugovoy'un hiç hoşlanmadığı koyu bir New York şivesiydi.

"Burada Willie falan yok," diye tersledi Lugovoy. "Yanlış numara çevirdiniz." Sonra da hemen kapadı.

Yüzü ifadesizdi, ama az önce olmayan bir pırıltı vardı gözlerinde. Yumruklarını sıktı, derin bir soluk alıp telefonun yeniden çalmasını bekledi.

Işık yandı, telefon yine çaldı.

"Lugovoy."

"Willie'nin orada olmadığından emin misin?"

"Willie burada yok!" diye bağırdı Lugovoy, telefondaki şiveyi taklit ederek. Almacı hışımla çarptı.

Bir süre şok içinde, hiç kıpırdamadan oturarak gözlerini boşluğa dikti. Sonra sinirli sinirli elini çıplak başında gezdirip burnunun üstündeki gözlüğünü düzeltti. Zihni düşüncelerle meşgul olarak kalktı, elektriği kapatıp odasından çıktı.

Ana lobiden geçerken Marc Chagal'ın renkli camda resimlediği, insanın barış için savaşımını temsil eden yapıta her zamanki gibi bakmadan yürüdü. Binanın önünde taksi bulamayınca birinci caddeye kadar gitti. Burada el sallayarak durdurduğu arabanın koltuğuna gömüldü, ama içi rahat değildi.

Lugovoy izlenebileceğinden endişe etmiyordu. Saygın bir ruhbilimciydi, akıl sağlığı alanındaki çalışmaları özellikle gelişmemiş ülkelerde büyük beğeni kazanmıştı. Düşünce süreci ve zihinsel tepkiler konularındaki tezleri dünyanın birçok yerinde incelenmekteydi. New York'ta Birleşmiş Milletler Örgütü'nde çalıştığı altı aydan bu yana da elini hiçbir pis işe bulaştırmamıştı. Ne herhangi bir casusluğa karışmış, ne de KGB'nin gizli ajanlarıyla bir temasta bulunmuştu. Washington'da büyükelçilikte çalışan bir arkadaşının söylediğine göre, FBI tarafından tehlikeli görünmeyip ender olarak gözlenmekteydi.

Lugovoy, Amerika Birleşik Devletleri'ne sır çalmaya gelmemişti. Burada bulunması, Amerikan karşı-casusluk uzmanlarının akıllarından bile geçiremeyecekleri bir amaç içindi. Biraz önce gelen telefonsa, yedi yıl önce tasarlanmış olan bir planın eyleme dönüştüğünü bildirmekteydi.

Taksi Vista International Oteli önünde durdu, Lugovoy ücreti ödeyip otelin lobisine girdi. Buradan geçtikten sonra Dünya Ticaret Merkezi'nin azman kulelerine doğru yürüdü. Lugovoy sık sık bu ülkede ne işi olduğunu düşünüp dururdu. Cam binaları, sayısız otomobilleri, her sokakta lokantaları, bakkal dükkânları olan, insanların sürekli koşuştuğu bu yer kesinlikle onun dünyası değildi.

Güney kulesinin altındaki özel asansörlerden birinde bekleyen görevliye kimliğini gösterip yüzüncü kata çıktı. Asansör kapıları açıldığı zaman kendini Bougainville Denizcilik Şirketi'nin açık lobisinde buldu. Şirket bütün katı kaplıyordu. Lugovoy'un ayakları uzun tüylü halıda kaybolmuş gibiydi. Duvarlar gül ağacıyla kaplanmış, salon antikalarla süslenmişti.

Oval yüzlü, iri kara gözlü güzel bir Asyalı kadın Lugovoy'un yaklaştığını görünce gülümsedi. "Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Adım Lugovoy."

"Evet, Bay Lugovoy," dedi kadın. "Madam Bougainville sizi bekliyor."

Kadın alçak sesle iç haberleşme aygıtına bir şeyler söyledi. Az sonra içerden uzun boylu, kuzgun saçlı bir başka kadın çıktı.

"Lütfen benimle gelin, Bay Lugovoy."

Lugovoy bu karşılanmadan çok etkilenmişti. Birçok Rus gibi o da Batılı çalışma yöntemlerine yabancı olduğu için, büro personelinin salt kendisi için bu geç saatlere dek kaldığını sanmıştı. Kadının peşinden duvarları Bougainville Şirketi'nin bayrağını dalgalandıran yük gemilerinin tablolarıyla süslü uzun bir koridoru geçti. Kadın bir kapının önünde durup tıklattı, sonra içeri girip yana

çekildi.

Lugovoy kapıdan adımını atar atmaz birden taş kesildi. Muazzam bir odaydı burası... yerler mavi ve yaldızlı çiçek motifleriyle süslü mozaikle kaplıydı, bacakları ejder kabartmalarıyla süslü dev gibi bir toplantı masası vardı. Fakat asıl soluğunu kesen şey, odanın köşelerinde, hafif bir ışık altında sessiz bir görkemle dikilen normal insan boyutlarındaki savaşçı heykelleriydi.

Lugovoy bu heykelleri hemen tanıdı: İlk Çin hükümetinin elinden özel kişilerin eline geçmesi oldukça şaşırtıcıydı.

"Lütfen böyle gelin, oturun, Bay Lugovoy."

Lugovoy odanın görkemi karşısında öyle afallamıştı ki, tekerlekli bir iskemlede oturan ince yapılı Uzakdoğulu kadını fark etmemişti. Kadının önünde abanoz bir iskemle ve üzerinde çaydanlıkla fincanlar bulunan küçük bir sehpa vardı.

"Madam Bougainville," dedi Lugovoy. "Sonunda tanıştık."

Bougainville gemicilik hanedanının patronu seksen yaşında, kırk kilo ağırlığında bir kadındı. Parlak gri saçları tepesinde toplanmıştı. Yüzü şaşılacak denli kırışıksızdı, ama bedeni yaşını gösteriyordu. Lugovoy'u ilk anda çarpan şey, kadının insanı tedirgin eden masmavi gözleriydi.

"Zamanında geldiniz," dedi kadın. Sesi güçlü ve berraktı, ileri yaşın verdiği duraksama yoktu.

"Şifreli telefon mesajını alır almaz geldim."

"Beyin yıkama projenizi yürütmeye hazır mısınız?"

"Beyin yıkama tatsız bir terim. Ben buna zihinsel müdahale diyorum."

"Akademik terminoloji önemsiz," dedi kadın kayıtsızca. "Ekibim aylardan beri toplanmış durumda. Gerekli olanaklar sağlanırsa iki gün içinde başlayabiliriz."

"Yarın sabah başlayacaksınız."

"O kadar çabuk mu?"

"Torunum lehimize olacak en uygun koşulların gerçekleştiğini haber verdi. Değiştirme bu gece yapılacak."

Lugovoy elinde olmadan saatine baktı. "Bana pek zaman tanımıyorsunuz."

"Fırsat çıktı mı, hemen kapılmalıdır," dedi kadın kesin bir tavırla.

"Hükümetinizle bir anlaşma yaptım, birinci yarısını da yerine getirmek üzereyim. Her şey hızlı çalışmaya bağlı. Projenin size düşen bölümünü tamamlamak için on gününüz var..."

"On gün mü!"

"On gün," diye yineledi kadın. "Kesin sınır. Bunu aşarsanız sizi yok sayarım."

Lugovoy için için ürperdiğini hissetti. Daha ayrıntılı bir açıklamaya gerek yoktu. Eğer bir aksilik çıkacak olursa kendisi ve adamları uygun bir biçimde yok olacaklardı... büyük olasılıkla okyanusun ortasında.

Kocaman odaya bir sessizlik çöktü. Sonra Madam Bougainville sehpaya doğru eğildi. "Biraz çay ister misiniz?"

Lugovoy çaydan nefret ederdi, kabul etti. "Evet, teşekkür ederim."

"En mükemmel Çin çaylarının harmanıdır. Karaborsada bunların yarım kiloluk paketi yüz dolardan fazladır."

Lugovoy uzatılan fincanı alıp kibarca dudaklarına götürdü. "Sanırım size işimin daha araştırma aşamasında olduğunu söylememişler. Deneylerim yalnızca on beş kerede on bir kez başarıyla sonuçlandı. Sınırlı bir zaman içinde kusursuz sonuç garanti edemem." "Sizden daha akıllı kafalar, Beyaz Saray danışmanlarının haber organlarını ne kadar bir süre için oyalayabileceklerini hesapladılar."

Lugovoy'un kaşları kalktı. "Bana söylendiğine göre, hedefim geçici olarak kayboluşu fark edilmeyecek, önemsiz bir Kongre üyesi olacaktı."

"Size yanlış söylendi," diye açıkladı kadın. "Genel Sekreteriniz ve Devlet Başkan'ınız biz hazır olana dek gerçek hedefinizi bilmemenizin daha iyi olacağını düşündüler."

"Eğer hedefimin kişisel özelliklerini inceleme fırsatım olsaydı, daha iyi hazırlanırdım."

"Güvenlik gerekleri konusunda bir Rusa ders vermek durumunda kalmamalıyım," dedi kadın gözlerinden ateş saçarak. "Bu geceye dek neden sizinle temas kurmadık dersiniz?" Ne diyeceğini bilemeyen Lugovoy çayından büyük bir yudum aldı. Kendi köylü zevkine göre bu çayın sulandırılmış parfümden farkı yoktu.

"Hedefimin kim olduğunu bilmeliyim," dedi Lugovoy bütün cesaretini toplayıp gözlerini kadının gözlerinden kaçırmadan.

Madam Bougainville'in verdiği yanıt bomba gibi patladı, Lugovoy'u allak bullak etti. Kendini dipsiz bir çukura fırlatılmış gibi hissediyordu.

10

Yıllardan beri deniz fırtınalarında çalkalanıp durmaktan, sinir zehirinin bulunduğu variller ambarda ahşap yuvalarına bağlı zincirlerini koparmış, yerlere saçılmıştı. Varillerin her biri bir tonluk, iki metre uzunluğunda, yetmiş beş santimetre çapında ve gümüş rengindeydiler. Kenarlarında yeşil boyayla Kara Kuvvetlerinin kod harfleri olan "GS" yazılıydı.

"Ben yirmi varil saydım," dedi Pitt.

"Envanterdeki eksik sayısına uyuyor," dedi Mendoza, sesinden sevindiği belli oluyordu. Catawba'dan getirilen portatif jeneratöre bağlanan projektörlerle ambar aydınlatılmıştı. Zeminde ayak bileklerine kadar çıkan su vardı.

O sırada çevre korumacılardan biri heyecanla bir şeyi göstermeye başladı. "İşte, zehiri sızdıran varil bu! Musluğu kırılmış."

"Senin için yeterli mi?" diye sordu Pitt, Mendoza'ya.

"Hem de nasıl," dedi Mendoza sevinçle. Pitt kadının burnunun dibine kadar sokuldu. "Benim ödülüm konusunu hiç düşündün mü?"

"Ödül mü?"

"Seninle olan pazarlığımız," dedi Pitt ciddi görünmeye çalışarak. "Sinir zehirini istediğinizden otuz altı saat çabuk buldum."

"Bana saçma bir öneri yapmayacaksın, umarım."

"Yapmazsam budalalık etmiş olurum."

Mendoza kızaran yüzünün koruyucu başlık altında gizlendiğine şükretti. Ama başlıklar içindeki mikrofonlar ambarda bulunan herkesin bu konuşmayı dinlemelerini sağlıyordu. "Randevu istemek için çok tuhaf yerler seçiyorsun."

"Anchorage'da akşam yemeğine gideriz," diye devam etti Pitt. "Buzlu kokteyl, tütsülenmiş balık ve diğer Alaska spesiyalitelerinden yeriz. Sonra..."

"Yeter," dedi Mendoza iyice utanarak.

"Hiç erkeklerle çıkmaz mısın?"

"Duruma bağlı," dedi Mendoza. "Ama şimdi hiç de uygun bir durum yok."

Pitt pes ettiğini gösteren bir biçimde ellerini yana sarkıttı. "Pitt için mahzun, NUMA için şanslı bir gün."

"Neden NUMA için şanslı?"

"Zehir kuru alanda bulunuyor. Sualtı çalışmasına gerek yok. Adamlarım ve ben toparlanıp gidebiliriz."

Mendoza'nın başlığı belli belirsiz sallandı. "Güzel savuşturdunuz, Bay Pitt, sorunu olduğu gibi Kara Kuvvetleri'ne paslıyorsunuz."

"Haberleri var mı?" diye sordu Pitt ciddi olarak.

"Alaska'daki görevli birlik Pilottown bulunur bulunmaz haberdar edildi. Zehiri yok etmek için bir kimyasal savaş ekibi yola çıktı bile."

"Aferin onlara."

"Senin için hiç önemi yok, değil mi?"

"Elbette var," dedi Pitt. "Ama benim işim bitti, eğer başka bir zehir sorununuz ve cesetleriniz falan yoksa ben evime gidiyorum."

"Ağzını hayra aç."

"O halde ödülümü ver."

Pitt, Mendoza'yı savunmasız yakalamıştı. Kadın bir an kendini kapana kısılmış hissetti. Bir süre içinden bocaladıktan sonra, "Peki," dedi. Ambarda dünyanın yarısını öldürecek kadar zehirin içinde çalışmakta olan adamlar bunu duyunca hep birden alkışlamaya başladılar.

Daha sonra Dover, Pitt'i üstü açık bir ambar kapağını incelerken buldu. Pitt'in içeri tuttuğu fener ışığı mazotla kirlenmiş su üzerinde mat pırıltılar yapıyordu.

"Aklına bir şey mi geldi?" diye sordu Dover.

"Biraz keşif yapmayı düşünüyorum," dedi Pitt.

"Buraya inersen pek uzağa gidemezsin."

"Nereye çıkıyor?"

"Şaft tüneline, ama tünelin içi suyla dolmuş. İçinden geçmek için hava tüpü gerekir."

Pitt fenerini karşı duvardaki başka bir ambar kapağına tuttu. "Ya bu?"

"Sanırım dört numaralı ambara açılır."

Pitt ambar kapağına yaklaşıp paslı merdivenlerini inceledi. Kaporta kapağını zorlayarak çevirdi ve kapağı açıp bitişik ambara geçti. Dover de arkasından gelerek fenerini odanın içinde dolaştırdı. Ambar bomboştu.

"Gemi yola yüksüz çıkmış olmalı," dedi Pitt.

"Öyle görünüyor."

"Bir merdiven sonra geminin tatlı su tanklarıyla erzak depoları arasındaki koridor var." Pitt'le Dover gece yarısı mezar soyan iki hırsız gibi ağır ağır Pilottown'un iç bölmelerini araştırmaya başladılar. Her bir köşeyi dönüşlerinde karşılarına gemi personelinin iskeletleri çıkacakmış gibi geliyordu. Fakat görünürde insan kemiği yoktu. Personel kamaralarında can havliyle gemiyi terk eden insanların bırakacağı türden darmadağınık görünümde yoktu. Bütün geminin iç bölümü ıssız bir mağara gibi bomboştu; benzemeyen tek yanı, yasaların olmayışıydı.

Erzak dolapları tamtakırdı. Yemek salonunun raflarında ne bir tabak, ne bir bardak bulunuyordu. Helalarda tuvalet kâğıdı bile yoktu. Yangın söndürücüler, kapı mandalları, mobilyalar, sökülebilecek ve para edebilecek ne varsa götürülmüştü.

"Çok tuhaf," diye mırıldandı Dover.

"Bence de öyle," dedi Pitt. "Gemi sistemli bir biçimde soyulmuş," ^{AAA}wK*!^{AA}tt!^{A}wSra^{A}PP^{AA}P:

"Başıboş sürüklendiği onca yıl boyunca ölü soyucular bordalayıp ne varsa almıştır."

"Ama böyleleri geride büyük bir dağınıklık bırakırlar," dedi Pitt. "Oysa buradaki temizliği yapanlar müthiş bir düzenlilik delisi olmalı."

Fener ışığında beliren gölgeleri karanlık bölme duvarlarında dans ederek ilerlediler. Pitt yeniden gökyüzünü görmek için büyük bir özlem duymaktaydı.

"İnanılır gibi değil," diye mırıldandı Dover. "Boru valflarını ve göstergelerini bile sökmüşler."

"Eğer kumarbaz olsaydım," dedi Pitt. "Bunun bir Sigorta dalaveresi olduğuna bahse girerdim."

"Sigortadan para almak için gemilerin kayıp ilan edildiği çok görülmüştür."

"Pilottown personeli gemiyi fırtınada terk ettiler, demiştin. Terk etmesine terk etmişler, ama soyup soğana çevirmişler, geminin yalnızca kabuğu kalmış."

"Dalavere olup olmadığını anlamak kolay," dedi Dover. "Bir gemiyi deniz ortasında yok etmenin iki yolu vardır. Ya deniz musluklarını açıp gemiye su doldurursun ya da alttan patlayıcı yerleştirip havaya uçurursun."

"Sen olsan hangisini yapardın?"

"Gemiyi suyla doldurup batırmak yirmi dört saat, belki daha da uzun bir zaman alır. Bu süre içinde de civardan geçen bir gemi gelip durumu inceleyebilir. Ben olsam patlayıcı kullanırdım. Pis iş, ama çabuk biter. Gemi birkaç dakika içinde denizin dibini boylar."

"O halde buradaki patlayıcılar her nedense patlamamış."

"Ama bu yalnızca bir kuram."

"Bir sorum daha var," diye sözlerini sürdürdü Pitt. "Patlayıcıları nereye yerleştirirdin?"

"Yük ambarlarına, makine dairesine, teknenin su kesimi altında kalan birçok yerine koyardım."

"Kıç ambarlarında patlayıcı yok," dedi Pitt. "Geriye makine dairesi ve ön ambarlar kalıyor." "Buraya kadar gelmişken bari her yeri arayalım."

"Ayrılırsak daha çabuk bitiririz. Ben makine dairesini arayım. Sen yolları benden iyi bildiğine göre..."

"Ön ambarlara bakayım," diye tamamladı Dover.

Dover dev yapısıyla bir ıslık tutturup uzaklaşırken, Pitt de makinelere ve kazanlara uzanan istim borularını izlemeye başladı. Makinelerin üstündeki yürüme iskeleleri pastan çürümüştü, bu yüzden Pitt son derece dikkatli yürümek zorunda kaldı. Makine dairesine girince bir an kafasında burasının her zamanki çalışma gürültüsünü duyar gibi oldu.

Bir çift deniz musluğu gördü. Muslukların elcikleri kapalı durumda donmuş kalmıştı. Böylece birinci kuram çürümüş oluyordu.

Pitt birdenbire bütün bedeninin ürperdiğini hissetti; koruyucu giysi içindeki ısıtma düzeninin pilleri tükenmek üzereydi. El fenerini bir an söndürdü. Kopkoyu karanlık insanı boğar gibiydi. Feneri yeniden yakıp dolaştırmaya başladı. Her an bir hortlak görecekmiş sanıyordu. Ama nemli metal duvarlar ve hurda makinelerin dışında hiçbir şey yoktu. Kafasının içindeki hayaletleri attıktan sonra sistemli bir aramaya girişti. Pompaların arasına girip baktı, sonu gelmez gibi kıvrılıp duran boruları bir bir aradı. Bu sırada bir merdivenden kayıp

iki metre derinliğindeki yağlı su birikintisine düştü. Güç bela kendini kurtarıp yeniden merdivene tutundu.

Tam o sırada fener ışığının en uç kısmında belli belirsiz bir cisim gördü. Beş galonluk benzin bidonu büyüklüğünde bir alüminyum kutu teknenin iç duvarına kablolarla tutturulmuştu. Pitt meslek yaşamında daha önce pek çok kez patlayıcı yerleştirmiş biri olarak kutunun altına lehimlenmiş detonator ünitesini tanıdı. Bir elektrik kablosu da üst kata doğru uzatılmıştı.

Soğuktan titremesine karşın ter içinde kalmıştı. Patlayıcı bulduğu yerde bırakıp makineyi ve kazanları aramaya koyuldu.

En küçük bir işaret yoktu. Ne yapımcının adı, ne de denetçilerin damgaları. Nerede bir metal kimlik etiketi varsa sökülmüştü. Metal üzerine işlenen bütün harfler ve sayılar da törpülenerek silinmişti. Uzun bir aramadan sonra şans eseri kazanlardan birinin altında yağ içinde gizlenmiş metal bir plaka buldu. Üstündeki kiri eldiveniyle silip feneri tuttu.

BASINÇ 220 psi.

ISI DERECESİ 450°F

ISITMA YÜZEYİ 150 m2

ALHAMBRA DEMİR VE KAZAN ŞİRKETİ TARAFINDAN YAPILMIŞTIR CHARLESTON, SOUTH CAROLINA SER. NO: 38874

Pitt seri numarasını ezberledikten sonra aramaya başladığı yere döndü. Adamakıllı üşüyerek oturdu. Dover'i bekledi.

Bir saat geçmeden Dover de elinde bir patlayıcı kutusuyla eldi. Ayakları yağlı zeminde kaydıkça sövüyordu. Elindeki patlayıcı kutusunu da konserve kutusu taşır gibi, umursamadan tutaktaydı. Gelip Pitt'in yanına çöktü.

"Ön tarafta bunun gibi dört tane daha var," dedi Dover.

"Ben de bir tane buldum," dedi Pitt.

"Acaba neden patlamadılar?"

"Zamanlayıcı arıza yapmıştır."

"Zamanlayıcı mı?"

"Personel geminin altı uçmadan gemiyi terk etmek zorundaydı. Kutulardan uzatılan kabloları izlersen tümünün üst güvertede bir yerde birleştiğini görürsün. Personel patlamada bir terslik olduğunu anladığı zaman da artık çok geç

kalınmıştı, bir daha gemiye çıkamazlardı."

"Ya da tam geldikleri anda patlar diye korkmuşlardır."

"Öyle de olabilir."

"Böylece Pilottown kumandasız sürüklenişine başladı. Denizin ortasında terk edilmiş, bomboş bir gemi."

"Bir gemi resmen nasıl tanıtlanır?"

"Aklından ne geçiyor?"

"Yalnızca merak ettim."

Dover bunu yeterli görüp açıklamaya başladı. "Kimlik geminin herhangi bir yerinde bulunabilir. Cankurtaran yeleklerinde, tahlisiye sandallarında, pruva ve kıçta boyayla yazılan harfler bir de boncuklarla lehimlenir. Yapımcının plakaları hem üst güvertede, hem de makine dairesinde bulunur. Geminin seri numarası da kaportaların dış kapaklarında kazınır."

"Seninle maaşıma bahse girerim ki, geminin ön kısmını dağın içinden çıkarsan bile ne bir seri numarası, ne de yapımcının plakasını bulabilirsin."

"O halde makine dairesindeki vardır."

"O da yok, ben baktım, yapımcının işareti de yok."

"Olur şey değil," dedi Dover.

"Evet," dedi Pitt. "Bu işin içinde sigorta dalaveresinden başka şeyler de var."

"Şu anda hiç bulmaca çözecek durumda değilim," dedi Dover birden ayaklanarak. "Üşüyorum, açlıktan ölüyorum ve müthiş yorgunum. Artık dönelim, derim."

Pitt, Dover'in hâlâ patlayıcı kutusunu elinde tuttuğunu fark etti. "Onu da mı götürüyorsun?" "Kanıt olarak."

"Aman elinden düşürmeyesin," dedi Pitt.

Makine dairesinden çıkıp bir an önce gökyüzünü görebilmek için hızlı adımlarla yürüdüler. Birden Pitt duruverdi. Başı önde giden Dover de ona tosladı.

"Neden durdun?"

"Sen de hissediyor musun?"

Dover karşılık veremeden ayaklarının altındaki zemin titremeye, çelik duvarlar da korkunç bir gürültüyle çatırdamaya başladı. Uzaktan birbiri ardına patlama sesleri duyuldu, ardından da müthiş bir şok dalgası. Bu korkunç basınç altında Pilottown fena halde sarsılırken kirişleri de bir bir ayrıldı. Pitt ayakta kalabilmeyi başarmıştı, ama Dover elindeki ağırlığın da dengesini bozmasıyla yere kapaklandı. Kutuyu korumak için sımsıkı sarılmıştı. Düşme sonucu omzunu ve dizini incitmişti. Acı içinde doğrulup Pitt'e baktı.

"Bu da nesi yahu?"

"Augustine Yanardağı," dedi Pitt. "Patlamış olmalı."

"Bir bu eksikti."

Pitt, Dover'in kalkmasına yardım ederken kolundaki gerginliği fark etti. "Yaralandın mı?" "Burkuldu herhalde, kırık olduğunu sanmıyorum."

"Koşabilecek misin?"

"İyiyim, iyiyim," dedi Dover kenetlenmiş dişler arasından. "Ya kutuyu ne yapacağız?" "Boşver," dedi Pitt telaşla. "Buradan bir an önce kaçalım." Birlikte tatlı su tankları arasındaki dar geçite çıktılar. Pitt, Dover'i belinden tutup kolunu omzundan geçirerek yürümesine yardım etti.

Karanlık geçit hiç bitmeyecekmiş gibi geliyordu. Pitt'in soluması güçleşmiş, kalbi yerinden fırlayacakmış gibi tatmaktaydı. Pilottown zangır zangır sarsılırken ayakta durmak da zorlaşıyordu. Dört numaralı ambara gelip merdiveni inmeye başladılar. O sırada Dover elinden kurtulup yere yuvarlandı. Onu yeniden ayağa kaldırıp karşı merdivene götürmek için geçen saniyeler yıllar kadar uzun geldi.

O anda gök gürültüsü gibi bir çatırdı duyuldu, Pitt'in başlın yanından bir şey uçup yere çarptı. Feneri yere tuttu. Birden ambar kapağı tonlarca kaya ve moloz altında kayboluverdi.

"Haydi, çabuk çık, çabuk çık," diye Dover'e bağırdı. Büyük bir çaba harcayarak Dover'in yüz on kiloluk gövdesini alttan itmeye başladı.

Birden bir ses işitildi. Ambar kapağının üst tarafında bir insan silueti belirmiş, Dover'i yukarı çekmekteydi. Pitt bunun Giordino olduğunu tahmin etti. Bu yaman İtalyan oldum olası en gereken zamanda en gerekli yerde bulunmasını bilirdi.

Çok geçmeden Pitt de sinir zehirinin bulunduğu ambara kendini attı. Buradaki ambar kapağı, geminin kıç kısmına nispeten açıkta olduğu için hasar görmemişti.

Giordino, Pitt'in koluna girdi.

"Sarsıntı sırasında kayıplarımız var."

"Çok mu kötü?"

"Dört yaralı, çoğu kemik kırığı, bir tane de ölü var." Giordino'nun duraksamasından Pitt bir şeyler sezdi. "Mendoza?"

"Varillerinden biri bacağını ezdi," diye açıkladı Giordino, sesinde alışılmadık bir ciddiyetle. "Kemiği birkaç yerinden kırıldı. Kırılan kemiklerden bin giysiyi yırttı." Giordino daha fazla devam edemedi.

"Sinir zehiri de derisine bulaştı," diye tamamladı Pitt, içinde müthiş bir çaresizlik ve eziklik duyarak.

Giordino başını sallayarak doğruladı. "Onu dışarı taşıdık."

Pitt dışarı çıkınca Mendoza'nın kıç güvertede yatırılmış olduğunu gördü. Tepelerinde volkanik küllerden oluşan kocaman bir bulut kuzeye doğru sürüklenmekteydi.

Mendoza yan çevrilmiş, bir başına yatmaktaydı. Diğerleri sağ kalan yaralılarla ilgileniyordu. Yalnızca Catawba'nın genç subayı kadının yanındaydı, ama o da koruyucu başlığının içinde sarsıla sarsıla kusmaktaydı.

Birisi Mendoza'nın başlığını çıkarmıştı. Saçları paslı güverte zemininde parıldıyordu. Açık gözleri boşluğa dikilmiş, çenesi müthiş bir acı çektiğini gösteren biçimde kaskatı kalmıştı. Aralık, ağzından, burnundan ve kulaklarından boşalan kan kuruyup bakır rengini almıştı. Göz kenarlarından bile kan akmıştı. Yüzünün görülebilen pek az yerinde, derisinin kararmaya başladığı fark ediliyordu.

Pitt'in içindeki tek duygu buz gibi bir öfkeydi. İçinde köpüren bu öfkeyle Mendoza'nın başucunda diz çöküp güverte zeminine vurdu durdu.

"Bu iş burada bitmez," diye tısladı dişleri arasından. "Bu işin peşini bırakmayacağım."

11

Oscar Lucas boş gözlerle çalışma masasının üstüne bakıyordu. Her şey sinirine dokunmaktaydı; soğuk fincan içindeki berbat kahve, ucuz eşyalarla döşenmiş bürosu, bitmek bilmeyen mesaj saatleri... Başkanlık Koruma Servisi'nin başına getirildiğinden bu yana ilk kez emekliliğini iple çektiğini, Colorado'da kayak krosuna çıkıp kendi elleriyle bir dağevi yapmak için can attığını fark etti.

Kafasını silkeleyip tatlı düşleri kovaladıktan sonra önündeki başkanlık yatı planını belki onuncu kez incelemeye başladı.

1919 yılında Philadelphia'lı zengin bir işadamı tarafından yaptırılan Eagle, Ticaret Bakanlığınca 1921 yılında satın alınıp başkanlığın emrine sunulmuştu. O günden bu yana tam on üç başkan bu yatın güvertelerini arşınlamıştı.

Herbert Hoover beden hareketleri yapmış, Roosvelt bir yandan martini karıştırırken, bir yandan da Winston Churchill'le savaş stratejisini tartışmış, Harry Truman poker oynamış, piyano çalmıştı. John Kennedy doğum günlerini yatta kutlardı. Lyndon Johnson İngiliz Kraliyet ailesini, Nixon ise Leonid Brejnevi burada ağırlamıştı.

Otuz beş metre uzunluğunda, yedi metre genişliğindeki maun yapısıyla Eagle saatte on dört mil hız yapabiliyordu. Beş büyük kamarası, dört banyosu, yemek ve oturma odası olarak kullanılan cam kaplı bir salonu vardı. Kıyı Koruma görevlilerinden oluşan on üç kişilik personel ise, yatın ön kısmındaki mutfağı ve kamaraları kullanmaktaydılar.

Lucas personel dosyalarını bir kez daha gözden geçirip adamların geçmişlerini, kişisel özelliklerini, psikiyatristlerle yaptıkları görüşme sonuçlarını uzun uzun yine inceledi. Kuşkusunu çeken hiçbir şey bulamadı.

Arkasına yaslanıp uzun uzun esnedi. Saat gecenin dokuz buçuğu olmuştu. Eagle üç saattir Mount Vernon'da demir atmış durumdaydı. Başkan gece geç yatar, sabahları çok erken kalkardı. Lucas onun konukları geç saatlere dek uykusuz bırakacağından, bir yandan da devlet işlerini tartışacağından emindi.

Başını çevirip pencereden dışarıya baktı. Sis bastırıyordu, bu iyiydi. Azalan görüş uzaklığı dürbünlü tüfek kullanan suikastçıların şansını azaltırdı. Lucas artık boşuna endişelenmekte olduğunu kendine kabul ettirdi. Yapabileceği her şeyi de yapmıştı zaten. Eğer bir tehdit varsa, bunun kaynağını da, yöntemini de

bilemezdi artık.

Sis henüz Mount Vernon'a varmamıştı. Yaz gecesi hâlâ apaçık, civar sokaklardan, çiftliklerden gelen ışıklar nehrin sularında cıvıl cıvıl yansımaktaydı. Kıyıdan yüz metre açıkta bir Kıyı Koruma gemisi pruvası nehrin üst kısmına çevrilmiş, radar anteni sürekli döner durumda bekliyordu.

Başkan ön güvertede bir koltuğa oturmuş, Marcus Larimer ve Alan Moran'a Doğu Avrupa politikasını büyük bir hararetle satmaya çalışıyordu. Birden ayağa kalkıp parmaklıklara geldi, kulak kesildi. Yakınlardaki bir otlaktan bir inek sesi geliyordu. O an için ülkenin sorunlarını unutan Başkan, yeniden bir köy çocuğu olmuştu. Birkaç saniye sonra dönüp yerine oturdu.

"Ara verdiğim için özür dilerim," dedi gülerek. "Bir an içimden gidip şu ineği sağmak, size kahvaltıda taptaze süt sunmak geldi."

"Gece yarısı gazeteciler sizi süt sağarken görseler deli olurlardı herhalde." Larimer kahkahayı bastı.

"Daha iyisi," dedi Moran alayla. "O sütü alıp iyi bir kârla Ruslara satabilirdiniz."

"O kadar olmayacak bir şey değil," dedi Margolin. "Süt ve tereyağ Moskova gıda pazarlarında hemen hemen hiç bulunmuyor artık."

"Bu gerçekten doğru, Sayın Başkan'ım," dedi Larimer ciddileşerek. "Ortalama bir Rusun aldığı besin açlıktan ölme sınırına çok yakın. Polonya ve Macaristan'daysa durum daha da kötü. Bizim domuzlarımız bile onlardan daha iyi besleniyor."

"İşte benim demek istediğim de bu zaten," dedi Başkan. "Salt Komünist rejim altında yaşıyorlar diye açlıktan ölen kadınlara, çocuklara sırt çeviremeyiz. Onların bu çilesi, benim Amerikan halkının insancıl cömertliğini duyurma planımı daha da önemli kılıyor. Böyle bir programın Üçüncü Dünya ülkeleri tarafından nasıl karşılanacağını ve bunun yararlarını düşünün. Gelecek kuşakları nasıl etkileyeceğini de. Sonunda bize sağlayacağı yararlar ölçülemeyecek denli çoktur."

"Özür dilerim," dedi Moran soğuk bir sesle. "Ancak bence bu öneri budalalıktır, enayi yerine konmaktır. Sovyetler her yıl uydu ülkelerini desteklemek için harcadığı milyarlarca dolar parasal kaynaklarını neredeyse kurutmuş durumda. Eminim sizin bu yardım planınızla verilecek parayı askeri bütçelerine katacaklardır."

"Belki de, ama bu sorun kontrolsüz olarak büyümeye devam ederse, Sovyetler, Amerika için daha tehlikeli olacaktır," dedi Başkan. "Tarih boyunca, ekonomik sıkıntıların sıkıştırdığı ülkeler daima yabancı topraklarda serüven aramaya başlamışlardır."

"İran Körfezi petrolünü ele geçirmek gibi mi?" diye sordu Larimer.

"Körfezi ele geçirme tehdidini zaten devamlı kullanıyorlar. Ama çok iyi biliyorlar ki, Batılı ülkeler ekonomilerinin candamarına böyle bir darbe vurulursa silahla tepki göstereceklerdir. Hayır, Marcus, onların gözü çok daha kolay bir hedefe dikili. Akdeniz egemenliğini sağlayacak bir hedefe."

Larimer'in kaşları kalktı. "Türkiye mi?"

"Evet, ya."

"Ama Türkiye NATO üyesi," diye karşı çıktı Moran.

"Evet, ama Fransa, Türkiye için savaşa girer mi? Ya İngiltere, ya Batı Almanya? Dahası, sorun kendinize, biz Amerikan çocuklarını orada ölmeye gönderir miyiz? Afganistan'a gönderdik mi? Doğrusu Türkiye'nin savaşmaya değer çok az doğal kaynağı var. Sovyet zırhlı birlikleri birkaç hafta içinde ülkeyi katedip Boğaziçi'ne varır, Batı da bol bol sözlü protestoda bulunur, yazılı nota verir."

"Uzak olasılıklardan söz ediyorsunuz," dedi Moran. "Bunlar pek olası değil."

"Aynı fikirdeyim," dedi Larimer. "Sistemleri böyle bir sarsıntı içindeyken Sovyetler'in yeni topraklar peşinde koşacağını hiç sanmam."

Başkan itiraz etmek için elini kaldırdı. "Ama bu çok farklı, Marcus, Rusya'da çıkabilecek herhangi bir iç ayaklanma sınırlarından taşmaya mahkûmdur, özellikle de Batı Avrupa'ya bulaşacaktır."

"Hiçbir zaman soyutlama siyasetini savunmadım, Başkan'ım. Senato'daki kayıtlarıma bakarsanız bunu görürsünüz. Ama şahsen, Amerika'nın Avrupalıların kaprisleri yüzünden sıkıntı çekmesinden de bıktım usandım. Her iki savaşta da onların topraklarında payımıza düşenden çok daha fazla ölü verdik. Ben derim ki, eğer Ruslar Avrupa'nın geri kalanını yiyip yutmak istiyorlarsa, bırakın yutsunlar, midelerine otursun. İyi de olur."

Larimer tatmin olmuştu, arkasına yaslandı. Kamu önünde söyleyemeyeceği şeyler söylemişti. Başkan her ne kadar bu görüşe katılmıyorsa da, pek çok Amerikalının aynı fikirde olduğunu düşünmekten kendini alamıyordu.

"Gerçekçi olalım," dedi Başkan. "Siz de, ben de biliyoruz ki, müttefiklerimizi yalnız bırakamayız."

"Peki ya kendi yurttaşlarımız," diye yeniden saldırdı Moran. "Her yıl ödedikleri onca vergi bütçedeki açıkları kapatmaya yetmezken, bir de o paraları düşmanlarımızı doyurup, desteklemek için harcamaya ne denir?"

"İnsanca bir davranış denir," dedi Başkan. İyice tükenmiş, kazanması olanaksız bir savaşta olduğunun farkındaydı.

"Üzgünüm, Başkan'ım," dedi Larimer ayağa kalkarak. "Ama sizin Doğu Bloğu'na yardım programınızı desteklersem vicdanım rahat etmez. Şimdi izin verirseniz, gidip yatacağım." "Ben de," dedi Moran ayağa kalkarak. "Gözlerim kapamıyor."

"Rahatça yerleştiniz mi?" diye sordu Başkan. "Evet, sağolun," dedi Moran.

"Şu saate kadar deniz tutmadıysa, akşam yemeğini sabaha kadar içimde tutabilirim," dedi Larimer.

İki adam iyi geceler dileyip kamaralarına çekildiler. Yeterince uzaklaşmalarını bekledikten sonra Başkan, Margolin'e döndü. "Sen ne düşünüyorsun, Vince?"

"Doğrusunu isterseniz, Başkan'ım, boşuna uğraşıyorsunuz”

"O kadar umutsuz mu yani?"

"Bu işin bir de öbür yüzüne bakın," dedi Margolin. "Planını-. göre Komünist ülkelere verilecek ihtiyaç fazlası tahılı, çiftçilenizin dış pazarlarda bulacakları fiyatlardan çok daha azına on-ın satın alacağız. Ama son iki yılın kötü hava koşulları ve akaryakıt giderlerinin sürekli tırmanışıyla çiftliklerimiz 1934 yılman bu yana görülmemiş bir oranda zarar ediyor...

Eğer ille de yardım eli uzatmak istiyorsanız, o eli burada uzatmanızı öneririm, Rusya'da değil."

"Yardım önce insanın evinde başlamalıdır, demek istiyorsun.

"Daha iyi bir yer var mı? Hem unutmamanız gereken bir gerçek de, parti desteğini sürekli olarak kaybedişiniz... anketler uçuruma yuvarlandığınızı gösteriyor."

Başkan kafasını iki yana salladı. "Milyonlarca insan, kadın çoluk çocuk açlıktan ölürken elim kolum bağlı duramam."

"Soylu bir tepki, ama hiç pratik değil."

Başkan'ın yüzü üzüntüyle buruştu. "Anlamıyor musun, böylece herkese Marksizm'in çöküşünü gösterebiliriz, artık hiçbir yerde gerillalar bu adı zafer sloganı olarak kullanmaya yüz bulamazlar."

"Bu da bizi sorunun temeline götürüyor," derdi Margolin. "Ruslar yardımımızı istemiyorlar. Biliyorsunuz, Dışişleri Bakanı Gromiko'yla yeni görüştüm. Eğer yardım programımız Kongre'den geçerse gönderilecek bütün gıda yardımını sınırdan geri çevireceklerini kesin olarak belirtti."

"Yine de bir denememiz gerek."

Margolin sessiz bir iç geçirdi. Artık tartışmanın yararı yoktu. Başkan nuh diyor peygamber demiyordu.

"Eğer yorgunsan, lütfen bana arkadaşlık etmek için uykusuz kalma," dedi Başkan.

"Pek uykum yok."

"O halde birer konyağa daha ne dersin?" "İyi olur."

Başkan koltuğun yanında bir düğmeye basar basmaz salona beyaz ceketli bir adam girdi. "Buyurun, Başkan'ım, ne emrettiniz?"

"Lütfen Başkan Yardımcısına ve bana birer konyak daha getirin."

"Başüstüne, efendim."

Adam salondan çıkmak üzere arkasını dönmüşken Başkan elini kaldırdı. "Bir dakika." "Buyurun, efendim."

"Sen her zamanki Jack Klosner değilsin."

"Hayır, Başkan'ım. Ben Erbaş Lee Tong'um. Er Klosner'in vardiyası saat onda bitti. Yarın sabaha kadar ben nöbetçiyim."

Başkan halkla hemen kaynaşabilen ender politikacılardandı. Seksen yaşında bir kadınla nasıl candan konuşuyorsa, sekiz yaşındaki bir çocukla da aynı yakınlaşmayı kurabilirdi. İlk tanıştığı insanları kırk yıldır tanıyormuşçasına ilk adlarıyla çağırırdı.

"Ailen Çinli miydi, Lee?"

"Hayır, efendim, Koreli. Amerika'ya bin dokuz yüz elli iki de göç ettiler."

"Neden Kıyı Koruma'ya katıldın?"

"Denizi sevdiğim için sanırım."

"Benim gibi yaşlı bürokratlara hizmet etmekten hoşnut musun?"

Erbaş Tong bir an duraksadı, ne diyeceğini pek bilemiyorum. Efendim... eğer benim tercihime kalsaydı, kuzey gemilerin-en birini yeğlerdim."

'Bir gemiyi bana yeğlemen kalbimi kırdı doğrusu." Başkan tlı bir kahkaha attı. "Sabah bana anımsat da Komutanınız Colins'le senin tayinin için bir görüşeyim. Eski dostumdur." "Sağolun, Başkanım," dedi Tong heyecanla. "İçkilerinizi hemen getiriyorum."

Tong arkasına dönmeden önce gülümseyişi tüm yüzüne yayıldı. Üst dişlerinin tam ortasında bir boşluk vardı.

12

Yoğun bir sis örtüsü Eagle'ın bütün teknesini kaplamıştı, kıyıdaki telsiz anteninin uyarıcı kırmızı ışıkları bile çok geçmeden görünmez oldu. Tepeden bir martının çığlığı duyuldu, ama nemli sis bulutu içinde bu ses iyice boğulmuş, nereden geldiği le anlaşılamayacak gibiydi. İskeledeki projektörlerden vuran ışık nemli güverte zemininde donuk bir parıltıyla yansımaktaydı.

Gizli Servis görevlilerinden oluşan küçük bir ordu, George Washington'un evine doğru yükselen yamaçta stratejik noktalara yerleştirilmiş, neredeyse görünemez durumdaki yatı koruyordu. Ses bağlantısı kısa dalga minyatür telsizlerle yapılmaktaydı. Her iki elin de boş kalabilmesi için adamların kulaklıkları vardı, küçük mikrofonlar bileklerine yerleştirilmişti. Her saat başı görevliler yer değiştirip daha önceden saptanmış güvenlik noktasına geçerken, ekip başkanı da bütün noktaları bir bir dolaşarak denetlemekteydi.

İskele yakınındaki park yerinde bir karavan içinde Blackowl oturmuş, önünde dizili televizyon monitörlerine bakmaktaydı. Yanında bir başka görevli haberleşme aygıtlarını yönetirken, bir başkası da yatın çevresindeki alarm sisteminin uyarıcı ışıklarını gözlemekteydi.

"Şu hava tahminciler istasyonlarının on mil ötesini bile doğru tahmin edemiyorlar," diye söylendi Blackowl, o gece içtiği dördüncü fincan kahvesini yudumlarken. 'Hafif puslu' demişlerdi. Eğer bu hafif pusluysa kaşıkla alıp tabağına koyacağın yoğunlukta sise ne derler, merak ediyorum."

Telsiz başındaki görevli dönüp başındaki kulaklığı çıkardı. "Refakatçi botundakiler teknelerinin pruvasını bile göremediklerini söylüyorlar. Botu iskeleye bağlayıp karaya çıkmak için iziri istiyorlar."

"Ellerinden bir şey gelmez," dedi Blackowl. "Söyle onlara izin verildi." Blackowl boynuna biraz masaj yaptı, sonra da telsiz başındaki görevlinin omzunu sıvazladı. Sen git, biraz uyu, ben telsize bakarım."

"Asıl senin biraz uyuman gerek."

"Yorgun değilim. Hem zaten monitörlerde hiçbir şey göremiyorum."

Görevli memur duvardaki saate baktı. "Saat bir buçuk. Nöbet değişimine on dakika kaldı." Blackowl arkadaşının boşalttığı iskemleye oturdu. Kulaklığı başına daha yeni geçirmişti ki, yatın yanındaki Kıyı Korum gemisinden aradılar.

"Merkez, burası Nehir Gözetim."

"Evet, burası Merkez," dedi Blackowl, gemi komutanının sesini tanımıştı.

"Tarama gerecimizde bir sorun çıktı."

"Nasıl bir sorun?"

"Radarımızla aynı frekansta bir yüksek enerji sinyali alıcımızı bozuyor."

Blackowl'un yüzünde endişe bulutları belirdi. "Biri kasıtlı olarak mı bozuyor dersin?" "Sanmıyorum. Galiba yayın trafiği karıştı. Bu sinyal sanki bir mesaj veriliyormuş gibi gidip geliyor. Civarda oturan bir telsiz hastası yanlışlıkla frekansımıza girmiş olmalı."

"Radarda bir şey görüyor musunuz?"

"Gecenin bu saatinde gemi trafiği sıfır. Son iki saat içinde ossiloskopta gördüğümüz tek bip kent temizlik dairesinin çöp balyalarını denize götüren römorkörden geldi."

"Ne zaman geçip gitti?"

"Gitmedi. Bir, iki yüz metre ötemizde kıyıya yanaştı. Kaptanı herhalde sisin kalkmasını bekliyor."

"Pekâlâ, Nehir Gözetim, radar sorunu hakkında bilgi bekliyorum."

"Anlaşıldı, Merkez. Tamam."

Blackowl arkasına yaslanıp olası tehlikeleri bir bir aklından geçirmeye başladı. Nehir trafiği sıfır olduğuna göre, başka bir teknenin Eagle'a çarpması olanaksızdı. Kıyı Koruma gemisinin darı biraz pürüzlü olmasına karşın, yine de çalışıyordu. Yata şehir tarafından bir saldırı da düşünülemezdi, çünkü görüş olanaksızlığı yatı gizlemekteydi. Böylece sis de korumaya yardımcı oluyordu.

Blackowl saate baktı. Vardiya değişimine bir dakika kalmış-. Hangi alanlarda hangi memurların bulunacağını gösteren günlük planı bir kez daha gözden geçirdi. Yedi numaralı nokta, ani yat, Lyle Brock tarafından korunacaktı. İskeleyi kapsayan altı numaralı noktadaysa Karl Polaski bulunacaktı.

Verici düğmesine basıp başındaki kulaklığın mikrofonuna seslendi. "Bütün noktaların dikkatine. Saat 2.00. Herkes bir sonraki noktasına geçsin. Tekrar ediyorum, herkes bir sonraki noktasına geçsin." Blackowl frekans değiştirip ekip şefinin şifre adını seslendi. "Cutty Sark, burası Merkez."

Servisin on beş yıllık memuru Ed McGrath hemen yanıt verdi. "Evet, Cutty

Sark konuşuyor."

"Altı ve yedi numaralı noktalara nehri çok iyi kontrol etmelerini bildir."

"Bu siste bir şey görünmüyor."

"Liman alanı ne durumda?"

"Şöyle anlatayım, bize en gerekli şey kör bastonu."

"Elinizden geleni yapın işte," dedi Blackowl.

Yanıp sönen bir ışık fark edince Blackowl, McGrath'la konuşmayı kesip arayan hatta yanıt verdi.

"Merkez."

"Merkez, burası Nehir Gözetim. Radarımızı bozan her kimse, artık aralıksız yayın yapmaya başladı."

"Ekranda bir şey görebiliyor musunuz?" diye sordu Blackowl.

"Ossiloskoptaki çevre görünümü yüzde kırk kaybolmuş durumda. Bip yerine kocaman bir leke görüyoruz."

"Pekâlâ, Nehir Gözetim, bu haberi sorumlu özel ajana bildiririm. Belki bu yayının kaynağını bulup susturabilir."

Blackowl, Beyaz Saray'dan Oscar Lucas'ı aramadan önce merakla monitörlere baktı. Görünürde tanıtlanabilecek hiçbir şey yoktu, beyaz bir fon üzerinde hayalet gibi gölgeler dalgalanıp durmaktaydı.

Ajan Karl Polaski telsiz alıcısının kulaklığını düzelttikten sonra Bismarck modeli bıyığındaki ıslaklığı sildi. İskeledeki nöbeti alalı kırk dakika olmuş, Polaski nemden ve yorgunluktan tükenmiş gibiydi. Yüzündeki ıslaklığı silerken yağlı oluşu dikkatini çekti.

Gözleri tepedeki projektör lambalarına takıldı. Donuk sarı bir ışık geliyordu, lambaların kenarlarında küçük gökkuşakları oluşmuştu. Üzerinde dikildiği on metrelik iskeleden Eagle'ın ne güvertesini, ne de direklerindeki ışıkları görebilmekteydi.

Polaski iskele üzerinde bazen yürüyor, bazen de durup kulak kabartıyordu. Duyabildiği tek ses nehir suyunun iskele ayaklarına yumuşak darbelerle vuruşu ve yatın jeneratöründen çıkan hafif uğultuydu. İskelenin en ucuna geldiği zaman Eagle'ı görebildi.

Yedi numaralı noktada, yani yatın içinde bulunan ajan Lyle'a hafifçe seslendi.

"Hey, Lyle. Beni duyuyor musun?" Fısıltı halinde bir ses yanıt verdi. "Ne istiyorsun?"

"Bana mutfaktan bir fincan kahve versene."

"Nokta değişimi yirmi dakika sonra. Buraya, benim yerime gelince kendin alırsın."

"Yirmi dakika bekleyemem," diye takıldı Polaski. "Zaten iliklerime kadar ıslandım." "Vah vah. Biraz daha dayanacaksın." Polaski, Brock'un ne pahasına olursa olsun güverteden ayrılmayacağını biliyordu, ama arkadaşına takılmaya devam etti. ki, sen de benden bir şey istersin bundan sonra."

"Dedin de aklıma geldi, buradan nereye gideceğimi unuttum."

Polaski, Eagle'ın güvertesindeki siluete bir an kuşkuyla baktı. "Elindeki listeye baksana, hıyar."

"Islandı, okuyamıyorum."

"Sekiz numaralı nokta nehir kıyısında, elli metre aşağıda."

"Sağol."

"Dokuz numaralı noktayı da öğrenmek istiyorsan sana bir fincan kahveye patlar," dedi Polaski gülerek. "Boşver. Onu anımsıyorum."

Daha sonra nokta değişimi sırasında her iki adam da birbirlerini ancak siluet halinde görerek yeni yerlerine geçtiler.

Ed McGrath bu yoğunlukta bir sis gördüğünü anımsamıyordu. Havada değişik bir koku sezdiğini sanarak birkaç kez burnunu çekti, ama sonra bunu sıradan, yağlı bir koku olarak kabul edip üzerinde durmadı. Sis bulutu içinde bir yerden köpek havlaması duyuldu. Bu ses avını kovalayan bir tazının ya da ürkmüş yavruların havlaması değildi, alışık olmadığı bir şeyin varlığını hisseden bir köpeğin havlamasıydı. Sesin şiddetine bakılırsa da fazla uzak olamazdı, güvenlik çemberinin olsa olsa yetmiş beş, yüz metre ötesinden geliyordu. Usta bir suikastçı böyle bir havada, hiç tanımadığı arazide hedefine doğru paldır küldür gelmek için ya kafadan sakat ya da budala olmalıydı. Bunu düşünürken bile McGrath göremediği bir ağaç dalına takılıp kapaklanmış, daha önce de üç kez kaybolmuştu. Bir keresinde de bir noktaya yaklaşırken, daha telsizine davranamadan görevli ajan tarafından vuruluyordu.

Havlama birden kesilince McGrath köpeği bir kedinin ya da başka bir hayvanın bağırtmış olduğuna karar verdi. Çakıllı pati-1 kanın ikiye ayrıldığı yere

gelince nehir kıyısına giden yolu izledi. Yaklaşınca yakasındaki mikrofona seslendi.

"Sekiz numara, sana yaklaşıyorum."

Karşılık yoktu.

McGrath birden taş kesildi. "Brock, ben McGrath, sana geliyorum."

Yine çıt yoktu. "Brock, beni işitiyor musun?"

Sekiz numaralı noktanın bu garip sessizliği McGrath'ı kaygılandırmıştı. Her adımında durup kulak kabartarak biraz daha yaklaştı. Bu kez mikrofonsuz, hafif bir sesle seslendi. Karşılık m ne yoktu.

"Merkez, ben Cutty Sark."

"Söyle, Cutty Sark," dedi Blackowl'un yorgun sesi. "Sekiz numaralı noktadaki adamımız kayıp." Blackowl'un sesi birden sertleşti.

"Hiçbir yerde yok mu?"

"Yok."

"Yatı kontrol et," dedi Blackowl hemen. "Karargâha haber verir vermez seninle orada buluşurum."

McGrath hızlı adımlarla kıyı boyunca altı numaralı noktaya yürüdü. "Altı numara, sana geliyorum."

"Aiken, altı numara. Gelebilirsin."

McGrath limana çıkıp John Aiken'in iri gövdesiyle karşılaştı. "Brock'u gördün mü?"

"Dalga mı geçiyorsun? Bu sis başladığından beri hiçbir şey görmüyorum."

McGrath güvenlik çemberindeki bütün noktaları bir bir dolaştı. Eagle'a vardığında Polaski güvertede onu karşıladı.

"Brock'u bulamıyorum," dedi McGrath.

Polaski omzunu silkti. "Onu yarım saat önce nokta değiştirirken gördüm."

"Pekâlâ, liman başında bekle. Ben yatın içini araştıracağım. Gözünü dört aç, Blackowl gelecek."

Blackowl yat çevresindeki güvenlik noktalarını bir bir geçerken içindeki korku midesini düğümlemekteydi. Ortada müthiş bir terstik vardı; güvenlik

ajanları noktalarını habersiz ve nedensiz terk etmezlerdi.

Giderek azalmakta olan sis Blackowl yata vardığında hepten kalkmıştı. Karşı kıyıdaki telsiz anteninin kırmızı ışığı artık yakut gibi parıldıyordu. Polaski'nin yanından geçip ana salona girdi. McGrath bir koltuğa külçe gibi oturmuş, gözlerini boşluğa dikmiş kalmıştı. Blackowl birden buz kesti.

McGrath'ın yüzü alçıdan yapılmış gibi bembeyazdı. Gözlerinde öyle bir dehşet vardı ki, Blackowl'un aklına hemen en kotü olasılık geldi.

"Başkan'a ne oldu?"

McGrath uyuşmuş gibi baktı ona. Ağzı kıpırdadı, ama ses çıkmadı.

"Tanrı aşkına, söylesene, Başkan'a bir şey mi oldu?" "Başkan y-yok," diye kekeledi McGrath. "Ne diyorsun sen?"

"Başkan, Başkan Yardımcısı, personel, herkes, tümü birden yok."

"Sen delirmişsin!" diye bağırdı Blackowl. "Doğru... söylediğim doğru," dedi McGrath bitkinlikle. "Kendin bak."

Blackowl merdivenleri fırtına gibi inip Başkan'ın kamarasına koştu. Kapıyı vurmadan ardına kadar açıp baktı. Kamara boştu. Yatak yapılmış durumdaydı, dolapta hiçbir giysi yoktu, tuvaletteki eşyalar bile alınmıştı. Blackowl'un kalbi fena halde sıkışmaya başladı. Korkunç bir karabasan içindeymiş gibi bütün kamaraları tek tek dolaştı. Her yerde aynı görünüm vardı, personel kamaraları bile en küçük bir eşya olmaksızın bomboştu.

Ve bu dehşet karabasan değil, gerçeğin ta kendisiydi.

Yatta kim varsa, sanki hiç yaşamamış gibi, yok oluvermişti.

İKİNCİ BÖLÜM

Eagle

29 Temmuz 1989 Washington, D. C.

13

Filmlerde bir türlü uyanamayıp da yatağın ucunda çalan telefonu açamayan aktörlerin tersine, Gizli Servis Başkanı Ben Greenwald, hemen kendine gelip ikinci kez çalmadan almacı aldı.

"Ben Greenwald."

"Selam," dedi Oscar Lucas'ın tanıdık sesi. "Seni uyandırdığım için üzgünüm, ama futbol maçının sonucunu merak ettiğini biliyorum."

Greenwald birden gerildi. Gizli Servis haberleşmesine "Şerri" diye başlanması son derece ciddi bir durumun ivedi ve çok gizli raporunun başlangıcıydı. Bunu izleyen tümce önemsizdi, yalnızca telefonun güvenli olmaması olasılığına karşı bir önlem-di. Kissinger zamanında Dışişleri Bakanlığının Ruslara kenti tepeden gören bir yerde büyükelçilik binası yaptırmaya izin veresinden sonra telefon dinlenmesi gerçek bir tehlike olmuştu. "Pekâlâ," dedi Greenwald heyecanını belli etmeden. "Kim andı?"

"İddiayı kaybettin."

"İddia" da başka bir şifre sözcüktü. Bundan sonra söyleneceklerin şifreli olacağını açıklıyordu.

"Jasper College bir," diye devam etti Lucas. "Drinkwater Tech, sıfır. Üç tane Jasper oyuncusu sakatlanıp oyunu terk etti."

Bu haber Greenwald'in kulaklarında bomba gibi patladı. Jasper College, Başkan'ın kaçırılması olayı için kullanılan şifre sözcüktü. Üç oyuncunun sakatlanıp çıkmasıysa, Başkan'ın yerini alabilecek üç kişinin de götürülmüş olduğunu anlatıyordu. Greenwald ömrü boyunca böyle bir haber alacağını düşünemezdi.

"Yanlışlık yok, değil mi?" diye sordu Greenwald.

"Yok," dedi Lucas buz gibi bir sesle.

"Maçın sonucunu kaç kişi biliyor?"

"Yalnızca Blackowl McGrath ve ben."

"Öyle kalsın."

"İşi sağlama bağlamak için," dedi Lucas. "Yedek oyuncuların ve transfer adaylarının da bir değerlendirmesini yaptım."

Greenwald, Lucas'ın ne demek istediğini hemen anladı. Kayıp kişilerin eşleri ve çocuklarıyla başkanlık sırasında olan aday bulunup sıkı bir korunmaya alınacaktı. Greenwald derin bir soluk alıp kafasını toparlamaya çalıştı. Hızlı davranmak gerekliydi. Eğer Başkan'ın kaçırılmasında Sovyet parmağı varsa ve nükleer bir saldırı için üstünlük elde etmek istiyorlarsa, şimdi bile çok geç kalınmış, yapacak bir şeyj kalmamıştı. Öte yandan da Amerikan hükümetinin en önemli dört adamının kaçırılması, hükümeti düşürme amacını da taşıyabilirdi. .

Artık güvenlikle yitirilecek zaman yoktu. "Amin," dedi Greenwald, artık şifreli konuşmayacağını belirterek.

"Anlaşıldı."

Birden Greenwald'in aklına korkunç bir şey geldi. "Ya Çantacı?" diye sordu heyecanla. "O da diğerleriyle birlikte kayıp."

Eyvah, diye geçirdi içinden Greenwald. Felaket üstüne felaket biniyordu. Başkan'ın yanından gece gündüz eksik olmayan çantasının içinde Sovyet Rusya'da daha önceden seçilmiş hedeflere yönelik ülkedeki on bin nükleer başlıklı füzeyi harekete geçirecek şifreler vardı. Bu çantadan sorumlu subaya da "Çantacı" deniyordu.

Bu son derece gizli şifrelerin yabancı ellere geçmesi akla hayale gelmeyecek korkunçlukta sonuçlar doğurabilirdi.

"Genelkurmay Başkanına hemen bilgi verilsin," dedi Greenwald. "Sonra hemen Dışişleri ve Savunma Bakanlarıyla Ulusal Güvenlik Danışmanı'nı evlerinden alıp Beyaz Saray Durum Odası'na getirin."

"Başkanlık personelinden kimseye haber verelim mi?"

"Pekâlâ, Dan Fawcett'i de getirin. Ama şimdilik bu iş için bu çerçeve içinde kalsın. Adamımızın kaybolduğunu ne kadar az kişi bilse o denli rahat çalışabiliriz."

"O halde," dedi Lucas. "Toplantıyı Durum Odasından başka bir yerde yapmamız daha iyi olur. Haber organları Beyaz Saray çevresinden bir an bile ayrılmıyorlar. Eğer sabahın bu saatinde devletin ileri gelenleri orada görünürlerse, tümü akbaba gibi üşüşür."

"İyi düşündün," dedi Greenwald. Bir an düşündükten sonra, Toplantı Gözlemevi'nde olsun," diye bildirdi. "Başkan Yardımcısının evi mi?"

"Orada basına ait hiçbir araç görünmedi bugüne dek."

"En kısa zamanda herkesi toparlarım."

"Oscar?"

"Efendim."

"Çok kısaca anlatsana, ne oldu?"

Lucas kısa bir an durduktan sonra söyledi. "Tümü birden başkanlık yatında kayboldular." "Anlıyorum," dedi Greenwald, ama hiçbir şey anlamadığı belliydi.

Greenwald daha fazla konuşarak zaman harcamadı. Telefonu kapatıp hemen giyindi. Gözlemevi'ne giderken felaket haberine biraz geciken bir tepki olarak midesi kasılmaya başladı. Gözleri karardı, içinden gelen kusma dürtüsünü bastırmaya çalıştı.

Başkentin ıssız caddelerinde arabasını sarhoş gibi sürüyordu. Arada sırada geçen bir iki kamyon dışında trafik yok denecek kadar azdı, trafik ışıklarında da sürücülere yavaşlamalarını uyaran sarı ışıklar yanıp sönmekteydi.

Ansızın U dönüşü yapan sokak temizleme aracını gördüğünde iş işten geçmişti. Ön camı birdenbire aracın beyaz boyalı kocaman gövdesiyle doluverdi. İçindeki sürücü Greenwald'in frenlerinden çıkan çığlıklar ve farların gözüne vurmasıyla paniğe kapılmış, kendini yana atmıştı.

Metalin yırtılma gürültüsüne uçan cam parçalarının şıngırtısı karıştı. Motor kapağı ikiye katlanıp yerinden koptu, direksiyon büyük bir şiddetle Greenwald'in göğsüne çarparak göğüs kafesini ezdi.

Parçalanmış radyatörden buhar tıslarken Greenwald sürücü koltuğuna mıhlanıp kalmıştı. Gözleri açık, parçalanmış ön cama kayıtsızca bakar gibiydi.

Oscar Lucas, Başkan Yardımcısının oturma odasında şöminenin önünde dikilmiş, Başkan'ın kaçırılışını anlatıyordu! Birkaç dakikada bir saatine göz atıp, Greenwald'in neden böyle geciktiğine bir anlam veremiyordu. Odada oturan beş

adam Lucas'ı dinlerken şaşkınlıklarını gizleyememekteydiler.

Savunma Bakanı Jesse Simmons dişlerini yanmamış lüle taşı piposuna kenetlemişti. Üzerinde yazlık bir spor ceketle pantolon vardı. Dan Fawcett ve Ulusal Güvenlik Danışmanı Al Mercier de aynı biçimde giyinmişlerdi. Kara Kuvvetleri General Clayton Metcalf üniformalı, Dışişleri Bakanı Douglas Oates f takım elbise kravatlıydı.

Lucas yaptığı açıklamanın sonuna geldiğinde soru yağmuruyla karşılaşacağını ve hemen görevinden kovulacağım sanıyordu. Ama beklediğinin tersine, uzun bir sessizlik oldu. Adamlar hiç kıpırdamadan, sessizce oturdular.

Sessizliği ilk bozan Oates oldu. "Tanrım!" dedi. "Akla hayale sığmaz bir şey bu! Yatta bulunan onca insan bir anda nasıl yok olabilir?"

"Bilmiyoruz," diye yanıtladı Lucas. "Güvenlik gereği, olay yerine soruşturma ekibi göndermedim. Ben Greenwald sizlere bilgi verilene dek işin çok gizli kalmasını istedi. Bu odanın dışında gerçeği bilen yalnızca üç Gizli Servis görevlisiyle Ben Greenwald var." "Mutlaka mantıklı bir açıklaması olmalı," dedi Mercier. Ayağa kalkıp odanın içinde volta atmaya başladı. "Yirmi kişi birden doğaüstü güçler ya da uzaydan gelen yaratıklar tarafından kaçırılmadı ya. Eğer Başkan ve diğerleri gerçekten Eagle'da kayboldularsa... ki, ben bunu biraz kuşkulu buluyorum... o zaman bu işi yapanlar müthiş bir örgüt olmalı." "Sizi temin ederim, efendim," dedi Lucas gözlerini Mercier'e dikerek. "Yardımcım yatta kimseyi bulamadı."

"Sisin çok yoğun olduğunu söylemiştiniz," diye üsteledi Mercier.

"Blackowl öyle tanımladı."

"Güvenlik çemberinizden içeri sızıp yeniden dışarı süzülmüş olamazlar mı?"

Lucas, hayır, anlamında başını salladı. "Yoğun siste güvenlik çemberimizi aşmış olsalar bile çevreye yerleştirilen çok duvarlı alarm sistemlerimiz en küçük bir hareketi bile fark ederdi."

"Geriye nehir kalıyor," dedi Jesse Simmons. Savunma Babanı çok kısa konuşmasıyla tanınırdı. Güneşten bronzlaşmış yüzüyse, hafta sonlarını en büyük zevki olan bu kayağı yaparak geçirdiğini göstermekteydi. "Ya Eagle'a nehirden bordaladıysalar? Ya tümünü zor kullanarak başka bir tekneye götürdüyseler?"

Oates, Simmons'a kuşkuyla baktı. "Bu işi Korsan Karasakal yapmış gibi düşünüyorsun." "Görevliler hem limanı, hem de nehir kıyısını kollamaktaydılar," diye açıkladı Lucas. "Yolcuların ve personelin hiç gürültü çıkarmadan başka bir

tekneye götürülmeleri olanaksız."

"Belki de bir ilaçla bayıltılmışlardır," dedi Dan Fawcett.

"Olasıdır," diye mırıldandı Lucas.

"Şu işe bir de tepeden aşağı bakalım," dedi Oates. “Kaçırma olayının nasıl uygulandığını düşüneceğimize, bunu kimin yapmış olabileceğini ve amacını bulmaya çalışsak daha iyi olur."

"Aynı fikirdeyim," diyen Simmons, Metcalf'a döndü. "General, ilk saldırıyı yapmak için zaman kazanmak amacıyla bu işi Ruslar yapmış olabilir mi?"

"Eğer böyle olsaydı," dedi Metcalf. "Füzeleri bir saat önce tepemize inmiş olurdu."

"Hâlâ da inebilir."

Metcalf, olamaz anlamında başını salladı. "Böyle bir hazırlık içinde olduklarını gösteren hiçbir belirti yok. Kremlin'deki istihbarat kaynaklarımız Moskova'daki seksen yeraltı kumanda merkezinde fazladan hiçbir faaliyet olmadığını bildiriyorlar. Uydu gözlemlerimiz de Doğu Bloğu sınırında askeri yığınak görmemiş. Üstelik Başkan Antonov şu anda resmi bir ziyaret için Paris'te bulunuyor."

"Neyse, Üçüncü Dünya Savaşı şimdilik sözkonusu değil demek," dedi Mercier rahatlayarak.

"Ama bataktan çıkmış da değiliz," diye anımsattı Fawcett "Nükleer saldırı şifrelerini taşıyan subayımız da kayıp."

"O konuda merak etmeyin," dedi Metcalf o gece ilk kez gülümseyerek. "Lucas bana durumu anlatır anlatmaz alfabetik şif re sözcüklerinin değiştirilmesini emrettim."

"Peki, eski şifre sözcüklerini kullanarak yenilerini çıkaramazlar mı?"

"Neden yapsınlar?"

"Şantaj ya da Ruslara ilk darbeyi vurmak gibi çılgınca bir girişim."

"Yapılamaz," dedi Metcalf. "Birçok güvenlik önlemi var. Aslında Başkan bile, bir an akıl dengesi bozulacak olsa da tek başına nükleer bir saldırı başlatamaz. Savaşı başlatma emri Savunma Bakanı Simmons ve Kuvvet Komutanları aracılığıyla verilebilir. Eğer herhangi birimiz bu emrin geçersiz olduğunu bilirsek, hemen durdurabiliriz."

"Pekâlâ," dedi Simmons. "Şimdilik bu işte Sovyet parmağı aramaktan vazgeçebiliriz. Geriye ne kalıyor?"

"Pek bir şey kalmıyor," dedi Mercier.

Metcalf, Oates'e baktı. "Şu durumda, Sayın Bakan, anayasa gereği görevi siz devralacaksınız."

"Doğru söylüyor," dedi Simmons. "Başkan, Margolin, Larimer ve Moran sağ bulunana dek başkanlığa sen vekâlet ediyorsun."

Bir an odada çıt çıkmadı. Oates'in her zaman pırıldayan inç yüzü birden beş yıl yaşlanmış gibiydi. Ancak az sonra kendini toparladı, gözlerine soğuk ve bilinçli bir ifade geldi. "Yapmamız gereken ilk şey, hiçbir şey olmamış gibi dayanmaktır."

Mercier kafasını geri atıp tavana baktı. "Bir basın toplantı yapıp bütün dünyaya devletimizin dört en önemli liderini bir türlü bulamadığımızı duyuramayız, bunu kabul ediyorum. Bu haber yayıldığı zaman olacak yankıları düşünmek bile istemiyorum. Ama gerçeği basından birkaç saatten fazla gizli tutamayız."

"Sonra kaçırma eylemini yapanların basın aracılığıyla bize ültimatom verme ya da fidye isteme olasılığını da unutmayalım," diye ekledi Simmons.

Metcalf aynı fikirde görünmüyordu. "Bana kalırsa, Sayın kakan Oates'la sessizce temas kuracaklardır. Para isteyeceklerini de hiç sanmıyorum."

"Siz de haklı olabilirsiniz, general" dedi Oates. "Ama öncelikle yapmamız gereken şey, Başkan'ı bulana dek gerçeği saklamak olmalı."

Mercier bundan hoşlanmamıştı. "Lincoln'un da dediği gibi, herkesi her zaman kandıramazsınız. Başkan ve Başkan Yardımcısının yokluğunu halkın gözünden bir günden fazla saklamak hiç de kolay değil. Hem Larimer ve Moran da Washington'da her zaman görülen insanlar. Sonra Eagle'ın personeli de var düşünülecek. Onların ailelerine ne diyeceksiniz?"

"Jack Sutton!" diye atıldı Dan Fawcett ansızın.

"Kim?" diye sordu Simmons.

"Televizyon reklamlarında ve güldürü programlarında Baş-kan'ın taklidini yapan ve ona çok benzeyen bir aktör."

Oates yerinde doğruldu. "Ne düşündüğünü anlıyorum. Gerçekten benzerlikleri olağanüstü, ama bu iş yürümez, yüz yüze gelindiğinde hemen anlaşılır. Sutton'un

sesi Başkan'ınkine hiç benzemiyor, üstelik Başkan'la her gün yakın ilişkisi olanlar bu yutturmacayı hemen fark ederler."

"Ama on metre uzaktan Başkan'ın karısı bile ayırt edemez."

"Sözü ne demeye getiriyorsun?" diye sordu Metcalf, Fawcett'e.

"Basın Sekreteri Thompson, Başkan'ın New Mexico çiftliğinde Doğu Bloğu yardım programıyla ilgili çalışmalarını sürdürebilmek için bir süre tatil yapacağını bildiren bir açıklamada bulunur. Beyaz Saray'ı kollayan gazeteciler uzakta tutulur... hiç olmadık bir şey değil bu da, bazen Başkan'ın demeç vermek istemediği zamanlar olmuştur. Bütün görecekleri, uzak bir mesafeden helikoptere binen aktör Sutton olur. Bir uçağa atlayıp peşini den gidebilirler tabii, ama çiftliğe girmeleri yasaklanabilir."

"Sutton'la gidecek bir de Sahte Başkan Yardımcısı bulamaz mıyız?" diye sordu Mercier.

"İkisi birlikte aynı uçakta bulunamazlar," diye anımsattı Lucas.

"Tamam, onu da gece kalkan bir uçakla göndeririz," diye üsteledi Mercier. "Margolin zaten pek haber konusu olmuyor. Yerini biri alacak olsa dikkati çekmez."

"Kimse ilgilenmez bile," diye ekledi Oates, halkın Başkan Yardımcıları'nı pek umursamadığını vurgulayarak.

"Ben Beyaz Saray içindeki ayrıntıları halledebilirim," dedi Fawcett.

"İki kişi tamam, diyelim," dedi Simmons. "Larimer ve Moran'ı ne yapacağız?"

"Bu yıl tek sayılı yıllardan," dedi Mercier iyice havaya girerek. "Kongre bütün ağustos ayı boyunca tatile giriyor, yani iki gün sonra. Bu da bizim tek şanslı olduğumuz konu işte. Larimer'le Moran'ın birlikte balığa çıktıklarını ya da uzak bir yerde tatile gittiklerini yayamaz mıyız?"

Simmons, hayır anlamında başını salladı. "Balık olayını unutun."

"Neden?"

Simmons acı acı gülümsedi. "Çünkü Capitol Hill'de herkes Larimer'le Moran'ın şerbetle sirke gibi birbirlerini açmadıklarını bilir."

"Olsun. Dış ilişkileri görüşmek için bir balık avı toplantısı akla yatkındır," dedi Oates.

"Peki, bürolarındaki personele ne diyeceksiniz?"

"Bugün cumartesi, o işi halletmek için tam iki günümüz var."

Simmons bir yere not almaya başladı. "Dört kişi tamam, geriye Eagle'ın personeli kalıyor." "Sanırım buna da uygun bir kılıf uydurabilirim," dedi Mettait. "Kıyı Koruma Komutanlığı'yla görüşürüm. Personelin ailelerine yatın çok gizli bir askeri toplantı için program dışı bir seyire çıktığını bildirirler. Ayrıntı vermeye de gerek olmaz."

Oates odanın içindeki adamlara bir bir baktı. "Eğer başka lir soru yoksa..."

"Bu düzmecede başka kimi haberdar edelim?" diye sordu Fawcett.

"Kötü bir sözcük seçtin Dan," dedi Oates. "Yaptığımız işe en iyisi 'oyalama' diyelim."

"Hiç kuşkusuz, soruşturmanın ülke içindeki sorumluluğunu FBI'dan Emmet alacak. Uluslararası soruşturmayı da, tabii ClA'dan Brogon yürütecek," dedi Metcalf.

"İşte şimdi çok acı bir noktaya dokundun, general," dedi Simmons.

"Nasıl efendim?"

"Ya Başkan ve diğerleri ülke dışına kaçırılmışlarsa?"

Simmons'un bu düşüncesine hemen karşılık gelmedi. Kimsenin düşünmek istemediği tatsız bir olasılıktı. Ülke içindeki onca olanaklarını kullanamazlarsa Başkan'ı aramak için yapılacak soruşturmanın etkisi en az yüzde seksen düşerdi.

"Ölmüş de olabilirler," dedi Oates. "Ama biz onların sağ ve ülke içinde bir yerde olduklarını varsayarak davranacağız."

"Lucas'la ben, Emmet ve Brogan'a durumu anlatırız," dedi Fawcett.

O sırada kapı tıklatıldı. İçeri bir Gizli Servis görevlisi girip Lucas'ın kulağına bir şeyler fısıldadı. Lucas'ın kaşları yukarı kalktı, birden yüzü sarardı. Az sonra görevli odadan çıkıp kapıyı kapattı.

Oates merakla Lucas'a baktı. "Yeni bir gelişme mi var, Oscar?"

"Ben Greenwald?" dedi Lucas. "Otuz dakika önce ölmüş. Arabası bir yol temizlik aracına çarpmış."

Oates üzüntülü sözlerle zaman harcamadı. "Geçici olarak bana verilen yetkilere dayanarak seni Gizli Servis'in yeni müdürü olarak atıyorum."

Lucas büzülür gibi oldu. "Hayır, lütfen, yapabileceğimi hiç san...

"Bir başkasını atamak anlamsız olur," diye sözünü kesti Oates. "İstesen de, istemesen de, Oscar, bu işe tek aday sendin."

"Korumaya yeminli olduğum adamı kaybettiğim anda terfi etmem doğru olmuyor gibi."

"Suçu bana at," dedi Fawcett. "Adamların doğru dürüst hazırlanmadan yat gezisini sana ben yükledim."

"Kendinizi suçlamanın sırası değil," dedi Oates sertçe. "Herkes bulunduğu göreve layıktır. Şimdi artık işe koyulalım."

"Bir daha ne zaman toplanalım?" diye sordu Simmons.

Oates saatine bakarak, "Dört saat sonra," dedi. "Beyaz Saray Durum Odasında."

"Herkes aynı anda görünürse dikkati çekeriz," dedi Fawcett.

"Maliye Bakanlığı bodrumundan Beyaz Saray'a giden bir yeraltı bakım tüneli var," diye açıkladı Lucas. "Birkaçınız oradan gelebilir."

"İyi fikir," dedi Metcalf. "Sivil otomobillerle binaya girip tünelden geçer, asansörle Durum Odasına çıkarız."

"O iş de tamam o zaman," dedi Oates koltuğundan kalkarak. "Eğer bugüne dek sahneye falan çıkmayı düşünmüşseniz, işte size yaşamınızın fırsatı. Herhalde söylememe gerek yok, beyler, eğer sunacağınız gösteri fiyasko olursa, inen perdeyle birlikte ülke de dibe gider."

14

Alaska'nın buz gibi havasından sonra Güney Carolina'nın bıçak ve nemli atmosferi insana saunanın içi gibi geliyordu. Pitt bir telefon ettikten sonra Charleston Havaalanı'nda bir araba kiraladı. Güneye doğru ilerleyip 52 numaralı karayoluna saptıktan sonra deniz üssüne giden yola girdi. Bir mil kadar bu yolda gittikten sonra karşısına kırmızı tuğladan büyük bir bina çıktı. Çatıdaki paslanmış levhada "Alhambra Demir ve Kazan Şirketi" yazılıydı.

Arabasını park edip yüksek, demir bir kiriş altından geçti. Panelin üstüne 1861 tarihi kazınmıştı. Binanın resepsiyon yeri Pitt'i şaşırttı. Mobilyalar aşırı modern, her yer krom kaplıydı. Modern mimari sergilerinden birine girdiğini sandı.

Genç, tatlı bir kız önündeki işten başını kaldırıp Pitt'e gülümsedi. "Buyurun, efendim?"

Pitt kızın yeşil gözlerine takılıp kaldı. Mutlaka liseden daha yeni çıkmış olmalıydı bu tatlı kız. "Havaalanından arayıp Bay Hunley'den bir randevu almıştım. Adım Pitt."

Kızın yüzündeki ifade hiç değişmeden, "Evet, Bay Hunley sizi bekliyor. Lütfen şöyle gelin." Pitt'in girdiği çalışma odası kahverenginin değişik tonlarıyla döşenmişti. Pitt bir an kendisini yulaf ezmesi içinde boğulur gibi hissetti. Ufak tefek bir adam kocaman, böbrek biçiminde bir masanın ardında ayağa kalkıp elini uzattı.

"Bay Pitt, adım Charlie Hunley."

"Nasılsınız, Bay Hunley," dedi Pitt uzanan eli sıkarak. "Görüşmeyi kabul ettiğiniz için teşekkür ederim."

"Bir şey değil. Yalnız telefonda söylediklerinizi merakımı uyandırdı. Kazan üretim kapasitemizle ilgili bir şey sorulmayalı kırk yıl oluyor da."

"İşi bıraktınız mı?"

"Elbette. Elli bir yazında bıraktık. Bir dönemin sonu oldu bizim için. Dedemin dedesi İç Savaş'ta, Güney donanmasına zırhlı yapardı. İkinci Dünya Savaşından sonra babam artık bir değişiklik yapma gereğine inandı. Fabrikadaki makineleri değiştirdi; metal mobilya yapmaya başladı. Oldukça da iyi bir karar vermiş galiba."

"Hiç eski üretim kayıtlarını sakladığınız olur mu?" diye sordu Pitt.

"Siz Kuzeylilerin tersine," dedi Hunley sırıtarak. "Biz Güneyli çocuklar hiçbir şeyimizi atmayız, karılarımız dahil."

Pitt kibarca güldü. Boşu boşuna kendisinin California'lı olduğunu açıklamaya kalkmadı. "Sizin telefonunuzdan sonra dosya odamızda bir araştırma yaptım," dedi Hunley. "Bana bir tarih vermemiştiniz, ama sizin verdiğiniz tanımlarda Liberty tipi gemilere topu topu kırk tane kazan yapmışız. Söylediğiniz seri numarasını bulmam on beş dakika sürmedi. Ama ne yazık ki, size bilmediğiniz yeni bir şey söyleyemeyeceğim."

"Kazanı makineleri yapan şirkete mi gönderdiniz, yoksa tesis edilmesi için doğrudan tersaneye mi?"

Hunley önündeki sararmış kâğıdı inceledi. "Burada kazanın 14 Haziran 1943 tarihinde Savannah'daki Georgia Gemi Yapım Şirketi'ne gönderildiği yazıyor." Hunley başka bir kâğıda baktı. "Burada kazanlar tesis edildikten sonra denetlemeye giden adamımızın bir raporu var. Sizi ilgilendirebilecek tek şey geminin adı."

"Bunu biliyorum zaten," dedi Pitt. "Adı Pilottown." Hunley'in yüzünde bir şaşkınlık belirdi, önündeki kâğıda bir daha baktı. "Herhalde farklı gemilerden söz ediyoruz."

"Bir yanlışlık olamaz mı?" dedi Pitt. "Eğer siz seri numarasını yanlış vermediyseniz..."

"Çok dikkat ettim," dedi Pitt.

"O zaman size ne diyeceğimi bilemiyorum," dedi Hunley rakoru Pitt'e uzatarak.

"Denetleme raporuna göre 38874 numaralı kazan adı San Marino olan Liberty tipi bir gemiye gönderilmiş."

15

Pitt'in Charleston'dan kalkan uçağı Washington Ulusal Havaalanı'na inerken, Kongre üyesi Loren Smith de bekleyenler arasındaydı. Uzaktan Pitt'i görünce dikkatini çekmek için elini salladı, Pitt de gülümsedi. Aslında Loren'in el sallamaya ihtiyacı yoktu, çünkü yeterince dikkati çekmekteydi.

Loren'in boyu bir seksen beşe yakındı. Uzun tarçın renkli saçları kısmen yüzüne dökülmüş, menekşe gözlerini daha da çarpıcı yapmıştı. Üzerindeki pembe pamuk örgü giysiye aksesuar olarak Çin desenli bir kuşak takmıştı.

Ciddi görünüşünün altında çocuksu bir neşe ve atılganlık gizliydi. Colorado eyaletini temsil etmek üzere ikinci kez Kongre üyeliğine seçilmişti. İşini seviyordu, yaşamını buna adamıştı. Genellikle duygusal ve nazik olmasına karşın, Kongre'de herhangi bir konuyu tartışacağı zaman kaplan kesilirdi. Meslektaşları onu güzelliği kadar zekâsıyla da takdir ederlerdi.

Siyasi bir gerekçe olmadıkça partilerden ve dışarda verilen akşam yemeklerinden kaçınırdı. Evi dışındaki tek sosyal etkinliği Pitt'le aralıklı olarak süren ilişkisiydi.

Loren, Pitt'in yanına gidip ağzına bir öpücük kondurdu. "Evine hoşgeldin gezgin."

Pitt kotunu onun omzuna koydu, birlikte bagajı almaya yürüdüler. "Beni karşıladığın için, sağol."

"Senin otomobillerinden birini ödünç aldım, umarım kızmazsın."

"Hangisini aldığına bağlı," dedi Pitt.

"En beğendiğimi, mavi Talbot Lago'yu aldım."

"Saoutchik döşemesi olanı mı? Çok pahalı bir zevkin var. O araba tam iki yüz bin dolardır." "Eyvah. Umarım park yerinde kimse çarpmaz."

Pitt sert sert baktı. "Eğer öyle bir şey olursa, Colorado eyaletinin Kongre'deki koltuğu bundan böyle boş kalır."

Loren koluna sarılıp kıkırdadı. "Arabalarını kadınlarından daha çok düşünüyorsun."

"Arabalar hiç dır dır edip yakınmaz ki."

"Yapmadıkları birkaç şey daha biliyorum," dedi Loren hin hin gülerek.

Terminal adamakıllı kalabalıktı. Bir süre bekledikten sonra Pitt'in iki bavulu taşıyıcı bant da belirdi. Dışarda hafif bulutlu, yapışkan bir hava vardı. 1948 model Talbot Lago'yu park yerinde bulup içine yerleştiler. Direksiyon sağdaydı. Pitt yolcu koltuğunda oturup karşıdan gelen trafiğe hiçbir şey yapmadan bakmaya bir türlü alışamamıştı.

"Perlmutter'i aradın mı?" diye sordu. "Uçağın inmeden bir saat önce," dedi Loren. "Yataktan kalkıp telefon açan birine göre çok nazik bir adam. Hakkında bilgi istediğin gemileri kütüphanesinde arayacakmış."

"Gemiler hakkında St. Julien Perlmutter kadar bilgisi olan yoktur."

"İlginç bir adam olduğu telefonda bile anlaşılıyor."

"Bir de yakından tanışan, şaşarsın."

Yolun geri kalanında Pitt konuşmadan görünümü izledi. Potomac Nehri'ni geçip Georgetown'a vardılar. Pitt bu kenti hiç sevmez, "Sahteşehir" derdi. Tuğladan evler bisküvi gibi hep bir kalıptan çıkmıştı sanki. Kaldırımlarda park edilmiş arabaları, bakımsız bahçeleri, yollarda çöp yığınlarıyla, bu sokaklarda ülkenin en pahalı taşınmazlarının bulunması gerçekten şaşırtıcıydı.

Loren boş bir park yeri bulup hemen yanaştı ve kontağı kapattı.

Pitt daha kapıyı çalmaya fırsat bulamadan iki yüz kiloya yakın dev bir adam kapıyı açıverdi. Gür gri sakallı, kırmızı yüzlü adamın mavi gözleri ışıl ısıldı. Küçücük burnu hesaba katılmazsa, tohuma kaçmış bir Noel Baba'ya benzetilebilirdi.

"Dirk," diye patladı adamın sesi. "Nerelerdesin yahu?"

St. Julien Perlmutter'in üzerinde kırmızı ve sarı brokar bir sabahlık, altında lacivert bir pijama vardı. Pitt'i kucaklayıp en küçük bir zorlanma belirtisi göstermeden havaya kaldırdı. Loren'in gözleri faltaşı gibi açılmıştı.

"Eğer beni öpmeye kalkarsan, apış arana tekmeyi yersin, Julien," dedi Pitt.

Perlmutter bir kahkaha atıp Pitt'in 90 kiloluk gövdesini yere bıraktı. "Hadi, hemen içeri girin. Kahvaltı hazırladım. Aç olmalısınız."

Pitt, Loren'i tanıştırdı. Perlmutter eğilip Loren'in elini öptü, sonra da onları hem oturma odası, hem çalışma odası, hem de yatak odası olan geniş bir salona getirdi. Duvar raflarında salkım saçak binlerce kitap görünüyordu. Koltukların, hatta yatağın üstü bile kitaptan geçilmiyordu.

Perlmutter'in gemilerle ilgili yayın koleksiyonu bütün uzmanlarca eşsiz olarak nitelendirilirdi. En az yirmi deniz müzesi, aşırı yemek düşkünlüğü onu mezara götürdükten sonra kütüphanesini bağışlaması için sürekli olarak istekte bulunmaktaydılar.

Perlmutter, Pitt'le Loren'e üzeri zarif gümüş ve porselen servisle donanmış sofraya davet etti. "Ne kadar güzel," dedi Loren.

"Ünlü Fransız transatlantiği Normandie'den." diye açıkladı Perlmutter. "Gemi New York limanında yanıp batmadan önce kaldırıldığı bir depoda buldum."

Perlmutter konuklarına zengin bir Alman kahvaltısı çıkardı. "Çok lezzetli," dedi Loren. "Jambonlu yumurtadan başka bir şey yemek ne güzel oluyor."

"Alman mutfağından vazgeçemiyorum," dedi Perlmutter göbeğine vurup bir kahkaha atarak. "Egzotik bir çöplük hazırlamak olan Fransız mutfağına göre çok daha besleyicidir." "San Marino ve Pilottown hakkında bir şeyler öğrenebildin mi?" diye sordu Pitt. "Doğrusunu istersen, buldum," dedi Perlmutter. Sofradan kalkıp Liberty tipi gemiler üzerine yazılmış kalın ve tozlu bir kitap alarak döndü, gözlerine gözlüğünü geçirip kitapta işaretli bir sayfayı buldu.

"İşte burada. San Marino, Temmuz 1943 yılında Georgia Gemi Yapım Şirketi tarafından yapılmış. Tekne numarası 2356 yük taşıyıcısı olarak sınıflandırılmış. Savaş sonuna dek Atlantik seferleri yapmış. Alman denizaltısı U-573 tarafından ağır bir torpil yarası almış ama kendi olanaklarıyla Liverpool'a vararak orada onarım görmüş. Savaştan sonra İngiltere'de Bristol Gemi Şirketi'ne satılmış. 1956 yılında New York'un Manx Gemi Şirketi'ne satılarak Panama bandırasıyla sefer yapmış. 1966 yılında bütün personeliyle Kuzey Pasifik'te kaybolmuş."

"Böylece de defteri kapanmış oluyor."

"Belki öyle, belki de değil," dedi Perlmutter. "Buraya bir not düşülmüş. Başka bir başvuru kaynağında bir rapor buldum. Geminin kayboluşundan üç yıl kadar sonra Lloyd Sigorta Şirketi'nin uzmanlarından olan Rodney Dewhurst adında bir adam Singapur'da limana bağlı gemilerden birini tanır gibi olmuş. Yalnızca bir tane daha Liberty tipi gemide görmüş olduğu özel kargo bumbaları dikkatini çekince bir yolunu bulup gemiye çıkmış. Yaptığı kısa bir gözlem sonunda bir dalavere sezmiş. Ne yazık ki, o gün tatil olduğu için liman yetkililerini bulup gemide bir soruşturma yapılmasını sağlaması bir hayli uzun sürmüş. Yetkililerle birlikte limana vardığındaysa gemi çoktan denize açılmış. Gümrük kayıtlarına bakıp geminin Belle Chasse ismiyle Sosan Ticaret Şirketi adındaki Inchon, Koreli bir kuruluşa ait olduğunu öğrenmişler. Bir sonraki durağı Seattle olarak gözüküyormuş. Dewhurst hemen Seattle liman polisine bir telgraf çekip onları

uyarmış, ama Belle Chasse oraya gelmemiş."

"Dewhurst nasıl olup da kuşkulanmış?" diye sordu Pitt.

"Daha önce San Marino'yu sigortalarken geminin her bir Köşesini iyice incelemiş. Belle Chasse'yle aynı gemi olduğundan hiç kuşkusu yok."

"Belle Chasse başka bir limanda görülmüş olmalı, değil i?" diye sordu Loren.

Perlmutter başını salladı. "İki yıl boyunca hiçbir kayıtta gözükmedi. Derken Kore, Pusan'da hurda olarak kaydı bulundu, u bilgi işinize yarar mı?"

Pitt bardağındaki şnapstan bir yudum aldı. "Asıl sorun da bu işte. Bilmiyorum." Pitt kısaca Pilottown'un bulunuşunu özetledi, ama sinir gazından hiç söz etmedi. Seri numarasını bulduğunu ve bunu Charleston'da soruşturduğunu anlattı.

"Demek Pilottown sonunda bulundu," dedi Perlmutter.

"Artık denizlerde başıboş seyretmiyor."

"Ama onun bulunuşu bir sürü sorun daha çıkardı, ortaya" dedi Pitt. Neden kazanı San Marino adına kayıtlı gözüküyor? Açıklaması yok. Herhalde her iki gemi de birbirlerine yakın kızaklarda inşa edildiler ve yaklaşık aynı zamanda denize indirildiler. Oradaki denetçinin aklı karışmış olmalı. Kazanı başka bir teknede gördüğünü yazmıştır."

"Keyfini kaçırmak istemem," dedi Perlmutter. "Ama yanılıyor olabilirsin."

"İki gemi arasında bir bağlantı yok mu?"

Perlmutter gözlüklerinin üzerinden Pitt'e bilgiç bilgiç baktı. "Evet ama senin sandığın gibi değil." Yeniden kitaba dönüp yüksek sesle okumaya başladı. "Adı önce Bart Pulver, sonra Rosthena ve Pilottown olan Liberty tipi gemi Astoria Demir ve Çelik Şirketi tarafından Oregon'da Kasım 1942 tarihinde denize indirilip..."

"Yani Batı Yakası'nda mı yapılmış?" dedi Pitt hayretle.

"Savannah'dan iki bin beş yüz mil ötede ve San Marino'dan dokuz ay kadar önce denize indirilmiş." Perlmutter, Loren'e döndü. "Biraz daha kahve ister misiniz, sayın bayan?" Loren ayağa kalktı. "Siz ikiniz konuşadurun, ben kahveyi; yaparım."

"Ama espressodur."

"Yabancısı değilim."

Perlmutter, Pitt'e bakıp bir göz kırptı. "Müthiş bir kadın."

Pitt başıyla onaylayıp devam etti. "Charleston'daki kaz yapımcısının doksan mil ötesinde Savannah tersanesi varken ülkenin öbür ucuna göndermesi hiç akla yatkın gelmiyor." "Haklısın, hiç akla yatkın değil."

"Pilottown hakkında başka ne biliyorsun?"

Perlmutter okumaya devam etti. "Tekne numarası 793, yük taşıyıcı sınıfından. Savaştan sonra Yunan bandırasıyla Atina'da Kassandra Fosfat adında bir şirkete satılmış. Haziran 1954'de fosfat yüküyle Jamaika açıklarında karaya oturmuş. Dört ay sonra yine yüzdürülmüş. 1962 yılında Sosan Ticaret Şirketi'ne satılmış..."

"Inchon, Kore," diye tamamladı Pitt. "İlk bağlantımıza döndük."

Loren elinde tepsiyle gelip kahveleri dağıttı. "Bu ne şeref benim için," dedi Perlmutter. "Daha önce bir Kongre üyesi bana servis yapmamıştı hiç."

"Umarım kahveyi çok sert yapmamışımdır," dedi Loren kendi fincanından bir yudum alıp yüzünü buruşturarak.

"Varsın dibi biraz çamurlu olsun, uyuşuk kafalara birebirdir," dedi Perlmutter.

"Yine Pilottown'a dönelim," dedi Pitt. "1962'den sonra ne oldu?"

"1979'a dek hiçbir limana giriş kaydı yok, o yıl da bütün personeliyle Kuzey Pasifik'te bir fırtınada battığı bildirilmiş. Bunu eleyen yıllarda da, ikide bir Alaska kıyılarında gözükerek büyük olay olmuş."

"Demek San Marino ile aynı deniz alanında kaybolmuş," dedi Pitt. "Bu da bir ilinti olabilir."

"Havada uçan sabun köpüğünü kapıyorsun," dedi Loren. "Nereye varacaksın, bilemiyorum."

"Bence de öyle," dedi Perlmutter. "Somut bir ipucu yok ki." "Bence var," dedi Pitt güvenle. "Ufak çapta bir sigorta dalaveresi olarak başlayan şey çok daha büyük boyutlarda bir yolsuzluğa dönüşüyor."

"Bu işte senin ilişkin ne?" diye sordu Perlmutter.

Pitt'in gözleri uzaklara dalıp gitmişti. "Sana söyleyemem."

"Gizli bir devlet soruşturması mı?" "Bu iş öncelikle benimle, ama son derece gizli bir projeyle de ilgili."

Perlmutter ısrar etmedi. "Pekâlâ dostum, başka soru sormayacağım. Eğer

yanardağa gömülü geminin Pilottown değil de San Marino olduğundan kuşkulanıyorsan, nereye gideceksin?"

"Kore'ye, Inchon'a. Sosan Ticaret Şirketi pek çok soruyu yanıtlayabilir."

"Boşuna zaman harcama. Şirket büyük olasılıkla paravandır, yalnızca kayıtta bulunanlardan. Çoğu gemi şirketi gibi, şirket sahipliği bilinmeyen bir posta kutusu numarası olarak çıkar karşına. Senin yerinde olsaydım, bu işi hiç irdelemezdim."

"Çok kötü bir antrenör olurdun," dedi Pitt gülerek. "Takımın yirmi fark önde olsa, devre arası konuşmalarınla oyuncularının moralini bozup maçı kaybettirebilirdin."

"Bana biraz daha şnaps, lütfen," dedi Perlmutter bardağını Pitt'e uzatarak. "Bak, ne yapalım. Deniz araştırmalarıyla ilgili yazıştığım iki Koreli arkadaşım var. Sosan Ticaret Şirketi'ni onlar soruştursunlar."

"Bir de Belle Chasse'nin hurda olarak söküldüğü Pusan tersanelerini."

"Peki, onu da sorarım."

"Yardımın için sağol."

"Hiçbir şey garanti edemem."

"Zaten beklemiyorum."

"Şimdi ne yapacaksın?"

"Basın bültenleri çıkaracağım."

Loren afalladı. "Ne çıkaracaksın?"

"Basın bülteni," dedi Pitt. San Marino ve Pilottown'un bulunduklarını duyurup, NUMA'nın her iki gemiyi de inceleyeceğini ilan edeceğim."

"Bu saçmalığı ne zaman düşündün?" diye sordu Loren.

"On saniye kadar önce."

Perlmutter umutsuz bir hastaya bakan psikiyatris gibi Pitt'i süzdü. "Amacının ne olduğunu pek sökemedim."

"Merak hastalığından herkes payını almıştır." dedi Pitt, yeşil gözlerinde şeytani bir pırıltıyla. "Bu gemilerin sahibi şirketten birisi mutlaka ne olup bittiğini öğrenmek için ortaya çıkacaktır. Çıktı mı da, ensesine yapışacağım."

16

Oates, Beyaz Saray Durum Odası'na girdiği zaman toplantı masasında oturmakta olan herkes ayağa kalktı. Bu davranış ülkenin belirsiz geleceğiyle ilgili muazzam sorunları bir başına yüklenen adama saygı gösterisiydi. Verilecek bütün kararların sorumluluğu yalnızca onun omuzlarındaydı. Odada bulunanların bazıları Oates'in genellikle mesafeli ve soğuk tavırlarını güvensiz bulurlardı, ama şimdi herkes kişisel hoşnutsuzlukları bir na bırakmış, onu desteklemek için toplanmıştı.

Oates masanın başındaki yerini alıp diğerlerine oturmaları n işaret etti. FBI Başkanı Sam Emmet'le ClA'nın, aydın kişiliğiyle tanınan başkanı Martin Brogan'a döndü. "Durum hakkında ilgi verildi mi?"

Emmet başıyla masanın öbür ucunda oturan Fawcett'i işaret etti. "Dan bütün olanları anlattı."

"Kulağınıza bu konuda bir şeyler geldi mi?" Brogan, hayır anlamında başını salladı.

"İstihbarat kaynaklımızdan bu boyutlarda bir operasyon hakkında en küçük bir söylenti bile geldiğini anımsamıyorum. Ama bu, gelen bir haberi lış yorumlamamış olduğumuz anlamına da gelmez."

"Ben de Martin'le aynı durumdayım," dedi Emmet. "Devlet kanı'nın kaçırılması gibi bir olayın FBl'a hiçbir ipucu gelmeden başarılmış olması akıllara durgunluk verici bir şey."

Oates bu kez Brogan'a sordu. "Ruslardan kuşkulanmamızı gerektirecek bir istihbarat var mı?"

"Sovyet Başkan'ı Antonov bizim Başkan'ımızı Reagan'ın yarısı kadar bile tehlikeli görmüyor. Bu işten kendilerinin sorumlu olduğu Amerikan halkına duyurulacak olursa çok büyük bir tepki göze almış olur. Arı kovanını bir sopayla dürtmek gibi bir şey."

"Senin içine doğan bir şey var mı, Sam," diye sordu Oates. "Bu iş teröristlerin marifeti olabilir mi?"

"Teröristler bu denli karmaşık işlere girmezler. Bu operasyon çok usta bir plan ve büyük para yatırımı gerektirir. Hiçbir terörist örgütünün beceremeyeceği kadar dâhice bir uygulama."

"Başka fikri olan var mı?" diye bütün masaya sordu Oates.

"Aklıma ABD'ye şantaj yaparak çıkar sağlayabilecek en a dört Arap lideri geliyor," dedi General Metcalf. "Bunların başında da Libya'nın Kaddafi'si var."

"Para bakımından onların sıkıntısı olmaz işte," dedi Savunma Bakanı Simmons.

"Ama işin tekniği onlara göre değil," diye ekledi Brogan.

Ulusal Güvenlik danışmanı Alan Mercier el kaldırıp söz istedi. "Bana kalırsa, bu iş dış güçlerden çok içerden yapılmış ola bilir."

"Nasıl vardın bu sonuca?" diye sordu Oates.

"Kara ve uzay dinleme sistemlerimiz bütün dünyadaki h telefon ve radyo yayınını alabiliyor. Burada bulunan herkes de| bilir ki, onuncu kuşak bilgisayarlarımız Rusya'da olsun, müttefik ülkelerde olsun, kullanılan tüm şifreleri çözebilecek nitelikteydi Bu çapta bir operasyon, olayın gelişmesini ve sonucunu bildirmek için uluslararası yoğun bir haberleşme gerektirecektir Mercier sözlerinin sindirilmesi için biraz durdu. "Dinleme analizlerimiz kaçırılma olayına ilişkin en küçük bir yabancı haberleş izine bile rastlamadılar." Simmons piposunu fokurdattı. "Bence Alan önemli bir noktaya parmak bastı."

"Pekâlâ," dedi Oates. "O halde dışardan şantaj olasılığı çok az. İçerden yapanların ne amacı olabilir?"

O ana dek konuşmamış olan Dan Fawcett söze girdi. "Belki uzak bir olasılık gibi gelecek, ama hükümeti devirmek için yapılmış ortak bir harekât olasılığını da yok sayamayız." Oates arkasına yaslanıp omuzlarını yükseltti. "Belki de sanıldığı kadar uzak olasılık değildir. Başkan mali kuruluşlarla Uluslararası şirketlere büyük bir hırsla yüklendi. Uyguladığı ver-bi programları bu kuruluşların kazançlarına epey sekte vurdu, adamlar muhalefet partilerine yardım amacıyla servet döküyorlar."

"Zenginlere vergi bindirip yoksullara yardım konusunda bunu çok uyardım," dedi Fawcett. "Ama beni dinlemedi. Böylece yalnızca işadamlarını değil, orta sınıfı da düşman etti. Kadınların da çalıştığı Amerikan ailelerinde gelirin yüzde ellisinin vergiye kesildiğini politikacılar bir türlü anlamıyorlar."

"Başkan'ın çok güçlü danışmanları var," dedi Mercier. "Ama ne de hiçbir dev şirket Başkan ve Kongre liderlerini kaçırıp bu-n güvenlik örgütlerine sızmasını önleyemez."

"Aynı görüşteyim," dedi Emmet. "Çok geniş bir kadro kullanmaları gerekir.

Böyle olunca da mutlaka son anda içlerinden biri korkup muhbirlik yapar."

"İsterseniz artık tahmin yürütmeyi bir yana bırakıp ne yapağımıza bakalım," dedi Oates.

"İlk işimiz, yoğun bir soruşturma başlatıp, buna her zamanki sıradan işlem görünümü vermek olacak. Mümkünse, kilit adamlarınız bile durumu bilmesin."

"Soruşturma süresince bir kumanda merkezimiz olacak ?" diye sordu Emmet.

"Gelişen durumu incelemek ve bilgi alışverişi için her sekiz saatte bir burada toplanırız." Simmons söz aldı. "Benim bir sorunum var. Bu öğleden sonra Kahire'ye gidip Mısır Savunma Bakanı'yla görüşecektim."

"Durma, git," dedi Oates. "Normal programını hiç bozma, Mettcalf, Pentagon'da senin yerini alır."

Emmet koltuğunda kıpırdandı. "Ben de yarın sabah Princeton Hukuk Fakültesi'nde konferans verecektim."

Oates bir an düşündü. "Grip olduğunu ve gelemeyeceğini bildir." Lucas'a döndü. "Oscar, kusura bakma, ama gözden çıkarabileceğimiz en uygun adam sensin. Sam'ın yerini sen al. Gizli Servis'in yeni Başkan'ının konferans verecek kadar zamanı olduğu görülünce hiç kimse Başkan'ın kaçırıldığından kuşkulanmaz."

Lucas başını sallayarak kabullendi. "Orada olurum."

"Güzel." Oates masadaki adamlara bir kez daha baktı. "Herkes saat ikide burada olmaya çalışsın. Belki o zamana kadar yeni bir şey öğreniriz."

"Ben yata bir laboratuvar ekibi gönderdim bile. Belki somut bir şey bulurlar," dedi Emmet. "Dua edelim de bulsunlar." Oates'in omuzları iyice çökmüştü. "Of Tanrım," diye mırıldandı. "Bir devlet bu biçimde nasıl yürütülür?"

17

FBI ajanları Eagle'ın altını üstüne getirirlerken Blackowl limandan onları izlemekteydi. Adamların her biri de kendi alanında uzmandı. Yatın karinasından telsiz direğine kadar hemen hiç konuşmadan didik didik aramaktaydılar.

Bu sırada teknede vidalarla sabitleştirilmemiş ne kadar mobilya, halı ya da çeşitli eşya varsa tümü plastik torbalara konulup kaydedildikten sonra kıyıda bekleyen kamyonlara getirilmekteydi.

Yeni ajanların da katılmasıyla arama alanı genişletildi. Artık her bir ağaç ve çalılık bile inceleniyor, dalgıçlar nehrin çamur zeminini tarıyorlardı.

Ajanların şefi iskelede duran Blackowl'u görünce hem yanına geldi. "Burada bulunmak için izniniz var mı?"

Blackowl yanıt vermeden kimliğini gösterdi.

"Hafta sonunda Gizli Servis'in Mount Vernon'da ne işi var?" diye sordu adam.

"Tatbikat görevi," dedi Blackowl. "Ya FBI?"

"Sizin gibi. Bizim Başkan da herhalde çok tembelleştiğimizi düşünmüş, hiç yoktan çok öncelikli bir talim yaptırıyor."

"Aradığınız belli bir şey var mı?" diye sordu Blackowl kayıtsız bir ilgi gösterir gibi. "Tekneden en son kimlerin bulunduğu konusunda ne bulursak... parmak izlerinden tanıtlama, nereden gelmiş oldukları falan işte."

Blackowl karşılık verecekken limanda Ed McGrath'ın alnı ter içinde kalmış, yüzü pancar gibi olmuştu. Blackowl onun koşarak gelmiş olduğunu tahmin etti.

"Özür dilerim, George," dedi McGrath. "Seninle bir dakika görüşebilir miyim?"

"Elbette." Blackowl, FBI ajanına el salladı.

"Tanıştığımıza evindim."

"Ben de."

İşitilemeyecekleri kadar uzaklaştıktan sonra Blackowl fısıltıyla sordu.

"Aşağıda neler oluyor, Ed?"

"FBI ajanları çok ilginç bir şey buldular."

"Nerede?"

"Nehrin yüz elli metre kadar yukarsında, ağaçların arasına gizlenmiş. Gel, sana göstereyim." Kıyı boyunca uzanan bir patikadan yürüdükten sonra içeri saparak bakımlı bir bahçeye girdiler. Bahçeyi çeviren çiti aşıp ani otların yükseldiği bir alana geldiler. Bir süre ilerledikten sonra başında iki FBI ajanının beklediği, elektrik jeneratörlerine bağlı su tankına benzeyen iki tane kocaman depo gördüler. "Bunlar da ne oluyor?" dedi Blackowl, FBI ajanlarına. Adamlardan biri başını kaldırdı. "Sis yapıcısı." Blackowl şaşırarak baktı, sonra anlar gibi oldu. "Sis yapıcı.Yani bu makineler sis çıkarıyor!"

"Evet ya. Sis jeneratörleri. İkinci Dünya Savaşı'nda Deniz Kuvvetleri bunları destroyerlere yerleştirirdi, sis örtüsünde gizlenmek için."

"Tanrım!" dedi Blackowl. "Demek işin aslı buymuş!"

18

Washington'un devlet daireleriyle çevrili kesimi hafta sonlarında tam bir hayalet kent görünümü alır. Devlet çarkı, cuma akşamı saat beşte durup, pazartesi sabahı yeniden öksüre tıksıra çalışmaya başlayana dek, derin bir uykudadır. Temizlik görevlilerinin işlerini bitirip gitmelerinden sonra o dev gibi binalar mezarlık sessizliğine bürünürler. En şaşırtıcı olaysa, bu süre içinde telefonların bile kesik oluşudur.

Hafta sonlarında Capitol'de olsun, Mall'da olsun yalnızca bol bol turist vardır, kimi frizbi atarken, kimi gruplar da Capitol'ün kubbesi içinde ağızları bir karış açık dolaşırlar.

Öğle zamanı Başkan bahçeye çıkıp helikopterine binerken de Beyaz Sarayı çeviren parmaklıklar dışında bir grup turist ona bakmaktaydı. Başkan bu kalabalığı eliyle selamlayıp hemen helikoptere bindi. Ardında yardımcıları ve Gizli Servis görevlilerinden oluşan küçük bir grup vardı. Çevrede basının önde gelenlerinden pek kimse yoktu, bunların çoğu ya televizyonda beyzbol izlemekte ya da golf oynamaktaydı.

Helikopter havalanıp gökte küçük bir nokta haline gelene dek Fawcett ve Lucas bulundukları Güney Kapısı'ndan baktı

"Bayağı çabuk oldu," dedi Fawcett alçak bir sesle. "Değiştirmeyi beş saatten kısa bir süre içinde yaptınız."

"Los Angeles'deki adamlarım haber aldıktan kırk da' sonra Sutton'u bulup Deniz Kuvvetleri'nin F-20'sine atmışlar.”

"Ya Margolin?"

"Benim ajanlarımdan biri yeterince ona benziyor. Alacakaranlıkta New Mexico'ya giden bir jete binecek."

"Adamlarının ağzı sıkı mıdır?"

Lucas, Fawcett'e sert bir bakış attı. "Onların ağzından sır çıkmaz. Eğer bu iş dışarı sızarsa, sızdıranlar mutlaka başkanlık personelinden olacaktır."

Fawcett güçlükle gülümsedi. Beyaz Saray personelinin basın mensupları tarafından kolay bir av olduğu gerçekti.

"Çiftlikte çok sıkı kontrol altında bulunacaklar," dedi Lucas. "Oraya vardıktan sonra hiç kimse ayrılamayacak, bütün haberleşmenin de kontrol edilmesini

sağlayacağım." "Eşler nasıl karşıladı durumu?"

"Yüzde yüz yardımcı oluyorlar," dedi Fawcett. "Başkan'ın eşiyle Bayan Margolin bulaşıcı bir hastalığa yakalandıklarını söyleyip evden çıkmamaya karar verdiler."

"Peki," dedi Lucas. "Başka ne yapabiliriz artık?"

"Bekleyeceğiz," dedi Fawcett donuk bir sesle. "Başkan'ı bulana dek bu oyunu sürdüreceğiz."

"Bana kalırsa gereğinden fazla yükleniyorsunuz," dedi FBI Başkan Yardımcısı Don Miller. Emmet yardımcısının bu olumsuz yargısını duymazlıktan geldi. FBI merkezine gelir gelmez bütün şubeleri alarma geçiriş, ardından da elli eyalette bulunan bütün bürolarla denizaşırı ülkelerde görevli tüm ajanlara birinci dereceden ivedi durum n hazır olmalarını duyurmuştu. Daha sonra da adam kaçırma alanında uzmanlaşmış ne kadar terörist varsa, bunlar hakkındaki dosyalar, kayıtlar ve tanımların çıkarılmasını istemişti.

Böylece harekete geçirilen FBI'nın altı bin ajanına da gerekçe olarak, Gizli Servisin Dışişleri Bakanı Oates'la devletin ile-gelenlerinden ve adı açıklanmayan birinin kaçırılacağı konunda ihbar aldığını duyurmuştu.

"Çok ciddi bir durum olabilir," dedi Emmet. "Gizli Servis yanılıyor, deyip geçemeyiz."

"Daha önceleri de yanılmışlardı," dedi Miller. "Bu kez değil."

Miller, Emmet'e merak içinde baktı. "Çalışmamız için çok az bilgi verdiniz. Bunca gizlilik neden?"

Emmet yanıt vermeyince Miller de daha fazla üstelemedi. Masanın üzerine üç tane dosya uzattı. "İşte, FKÖ'nün adam kaçırma operasyonları, Meksika'daki Zapata Tugayı'nın rehin alma etkinlikleri hakkındaki son bilgilerle benim kuşkulu olduğum bir dosya daha."

Emmet soğuk soğuk baktı. "Daha açık konuşamaz mısın?"

"Bir ilişki olduğundan emin değilim, ama davranış biçimi bana tuhaf gelince..."

"Kimden söz ediyorsun?" Emmet uzanıp dosyanın kapağı nı açtı.

"Birleşmiş Milletler'deki bir Sovyet delegesi, adı Aleksi Lugoyov..."

"Ünlü psikolog," diye belirtti Emmet, bir yandan dosyaları okurken.

"Evet, onunla birlikte Dünya Sağlık Örgütü'nde bulunan bir kaç adamı kayboldular." Emmet başını kaldırdı. "İzlerini mi kaybettik?"

Miller evet anlamında başını salladı. "Birleşmiş Milletler gözetim ajanlarımız Rusların cuma gecesi binadan ayrıldıklarını söylediler..."

"Yahu, daha cumartesi sabahındayız," diye sözünü kesti Emmet. "Birkaç saat öncesinden söz ediyorsun. Bunun neresi kuşkulu?"

"Peşlerine düşen adamlarımızı atlatmak için olmadık şeyler yaptılar. New York Büromuzun başındaki özel ajanımız yaptığı araştırma sonunda Ruslardan hiçbirinin evine dönmediği saptadı. Hep birlikte gözden kaybolmuşlar."

"Lugoyov hakkında bir şey var mı?"

"Temiz görünüyor. Sovyet misyonundaki KGB ajanlarıyla bir ilişkisi olmamış."

"Ya adamları?"

"Onların da kuşku çekecek davranışları yokmuş." Emmet bir süre düşündü. Normal zamanlarda böyle bir raporun üstünde hiç durmaz ya da olsa olsa sıradan bir soruşturma yapılmasını emrederdi. Ama içine bir kurt düşmüştü. Başkan'la Lugoyov'un aynı gece kaybolmaları yalnızca bir rastlantı olabilirdi. "Senin fikrini de almak isterim, Don," dedi sonunda.

"Tahmin yürütmek zor," dedi Miller. "Pazartesi sabahı hiçbir şey olmamış gibi Birleşmiş Milletler'de ortaya çıkabilirler. Öte yandan, Lugoyov ve adamlarının bugüne dek hiçbir işe bulaşmamaları da bir amaç için olabilir." "Nasıl bir amaç?"

Miller omuzlarını salladı. "Hiç fikrim yok." Emmet dosyayı kapattı. "New York Bürosu bu olayın peşi-i bırakmasın."

"Bunu düşündükçe aklım daha karışıyor," dedi Miller. "Neden?"

"Bir avuç Sovyet psikologu ne gibi bir devlet sırrı çalmaya kalkışabilir ki?"

19

Deniz taşımacılığında başarılı olmuş zengin kodamanlar, uluslararası yüksek sosyete içinde göz kamaştırıcı bir yaşam sürerler. Özel uçakları, yatları vardır, görkemli villalarda, otel dairelerinde kalırlar, varlık ve lüks içinde dünyanın bir ucundan diğerine koşturup dururlar.

Böyle bir yaşam biçimi Min Koryo Bougainville'i hiç ilgilendirmezdi. Uyumadığı zamanlar hep bürosunda olur, gecelerini bir kat üstteki zarif dairesinde geçirirdi. Çin antikalarına olan düşkünlüğü sayılmazsa, sade bir yaşamdan hoşlanırdı.

On iki yaşındayken babası onu Pusan'la Hong Kong arasında yük taşıyan üç tane buharlı gemi sahibi bir Fransıza satmıştı. Gemi şirketi zamanla büyürken Min Koryo da René Bougainville'e üç oğlan çocuk doğurmuştu. Derken, savaş patlayınca Japonya, Çin ve Kore'yi işgal etti. René bir bombardıman sırasında ölmüş, üç oğlu da zorla Japon ordusuna alındıktan sonra Güney Pasifik'te kaybolmuşlardı. Savaştan yalnızca Min Koryo ve torunu Lee Tong sağ çıkabilmişti.

Japonya teslim olduktan sonra Min Koryo kocasının Pusa Limanı'nda batan bir gemisini çıkarıp yüzdürmeyi başardı. Hurda fiyatına eski yük gemilerini satın alarak yavaş yavaş Bougainville filosunu yeniden kuruyordu. Kazancı pek azdı, ama Lee Tong, Pennsylvania Üniversitesi, İş Yönetimi konusunda doktora çalışmasını bitirene dek dayandı; sonra da işin başına torununu geçirdi. Derken, sanki sihirli bir değnek değmiş gibi Bougainville Denizyolları dünyanın en büyük gemi filolarından biri olmaya başladı. Şirketin yük gemisi ve tanker sayısı 138'i bulunca Lee Tong merkez bürolarını New York'a taşıdı.

Şimdi de, otuz yıldan beri her akşam olduğu gibi Lee Tong, Min Koryo'nun yatağının ucuna oturmuş, birlikte son gelişmeleri tartışmaktaydılar.

Lee Tong'u gören, neşe dolu yüzüne bakıp onu Uzak doğu'lu bir köylü sanırdı. Yuvarlak, kahverengi yüzünden gülümseme eksik olmazdı. Oysa Adalet Bakanlığı deniz suçlarıyla ilgili kapanmamış yığınla dosyayı adamakıllı inceleseydi, onu en yakın sokak lambasında ipe çekerlerdi; ama Lee Tong'un daha sabıkası bile yoktu. Büyükannesinin gölgesinde dikkati çekmeden işini yürütüyordu; Bougainville Şirketi'nde müdür, hatta çalışan bir işçi olarak bile kaydı yoktu. Oysa şirketin kirli işlerini yürütüp büyümesini sağlayan, ailenin bu gizli üyesiydi. Çalıştırdığı adamlara güvenmediği için yasadışı oyunlarda daima

ön safta olur, elini kana bulamaktan kaçınmazdı. Lee Tong limanda adam boğazlamaya ne denli yatkınsa kentin en lüks lokantasında bir iş yemeği yerken de o ölçüde rahattı.

Min Koryo'nun yatağının ucuna saygılı bir uzaklıkta oturmuş, uzun, gümüş ağızlığından sigara içmekteydi. Min Koryo torununun sigara alışkanlığından hiç hoşnut değildi, ama Lee Tong bu alışkanlığı zevkinden çok bağımsızlığımı vurgulamak için sürdürüyordu.

"FBI yarına kadar Başkan'ın nasıl kaybolduğunu öğrenir," dedi Min Koryo.

"Sanmıyorum," dedi Lee Tong güvenle. "Kimyasal analiz Uzmanları oldukça iyi, ama o denli de değil. Bence en az üç gün alır. Sonra da gemiyi bulmaları bir hafta sürer."

"Bu süre herhangi bir ipucunun bizi ele vermemesi için yerli mi?"

"Yeterli, aunumi," dedi Lee Tong, Kore dilinde anne anlama gelen sözcüğü kullanarak. "Ama sen hiç merak etme, bütün ipuçları mezarda son buluyor."

Min Koryo başını salladı. Torunun ne demek istediği açıktı: kaçırma işleminde kendisine yardım eden seçme yedi adamı Lee Tong elleriyle öldürmüştü.

"Washington'dan hâlâ haber yok mu?" diye sordu Min Koryo.

"Çıt yok. Beyaz Saray hiçbir şey olmamış gibi davranıyor. Dahası, Başkan rolünü oynayan birini kullanıyorlar."

Min Koryo torununa baktı. "Bunu nasıl öğrendin?"

"Televizyondaki altı haberlerinde. Kameralar Başkan'ı New Mexico'daki çiftliğine gitmek üzere uçağa binerken gösterdiler."

"Ya diğerleri?"

"Onların da yerine geçecek birilerini bulmuşlardır herhalde.”

Min Koryo çayından bir yudum aldı. "Lugoyov hazır olana kadar Dışişleri Bakanı Oates'un bu düzmecesine bel bağlamamız bana garip geliyor."

"Tek seçenekleri buydu," dedi Lee Tong. "Başkan'a ne olduğunu öğrenene dek hiçbir açıklama yapamazlar."

Min Koryo fincanın dibinde kalan çay yapraklarına baktı. "Ben yine de biraz fazla açgözlülük yaptığımızı sanıyorum."

Lee Tong başını salladı. "Anlıyorum, aunumi. Kongre üyeleri ağımıza takılan balık oldular."

"Ama Margolin değil. Onu yata sen getirttin."

"Evet, ama Aleksei Lugoyov deneylerinin on beşinden o ikisinin başarılı olduğunu söylemişti. Kusursuz değil yani. Eğer Başkan'da başarılı olamazsa, istenen sonucu sağlaması için ona bir kobay daha bulmuş olduk."

"Üç tane kobay, demek istiyorsun."

"Eğer Larimer ve Moran'ı da sıralamaya sokarsan, evet."

"Ya Lugoyov her birinde de başarılı olursa?"

"O denli daha iyi olur," dedi Lee Tong. "Etkimiz umduğumuzdan da çok olur. Ama bazen düşünüyorum da, aunimi, işin parasal karşılığı hapse girme ve işimizi kaybetme tehlike ne değer miydi?"

"Unutma, torunum, Amerikalılar kocamı, senin babanı onun iki kardeşini savaşta öldürdüler."

"Öçle kumara oturulmaz."

"Bu yüzden Ruslardan kazık yememek için çok uyanık i hm. Başkan Antonov ücretimizi ödememek için elinden gel yapacaktır."

"Eğer bu kritik aşamada bize ihanet edecek olurlarsa bu projeyi kaybederler."

"Onlar böyle düşünmez," dedi Min Koryo. "Komünist güvensizlikle beslenir. Birlik onların anlayabilecekleri bir şey değildir, hep çarpık yollara saparlar. Bu da onların en zayıf no sı olacak."

"Ne düşünüyorsun?"

"Dürüst ve saf ortak rolünü oynamaya devam edeceği "Ya Lugovoy'un projesi tamamlanınca?" diye sordu! Tong.

Min Koryo yüzünde kurnaz bir gülümsemeyle başını kaldırıp baktı. Gözlerinde pırıltılar belirmişti. "İşte o zaman ayaklarının altındaki halıyı çekivereceğiz."

Bougainville'in adamları Staten Island Feribotu'ndan Rusları çıkarırken bütün kimlik kartlarını ve kol saatlerini de almışlardı. Rusların gözleri bağlandı, hafif oda müziğinin verildiği kulaklıkları takıldı. Birkaç dakika içinde jet motorlu bir deniz uçağıyla havalanmışlardı.

Uzun ve yorucu bir yolculuğun sonunda Lugovoy'un göl olduğunu tahmin ettiği bir düzlüğe indiler. Yirmi dakikalık bir araba yolculuğundan sonra metal bir zemin üzerinde yürüyerek asansöre bindirildiler. Halı kaplı bir koridordan

geçip de odalarına getirildikleri zaman göz bağları ve kulaklıkları çıkarıldı.

Bougainville Şirketi'nin sağladığı olanaklar Lugovoy'u çok etkilemişti. Elektronik aygıtlar ve laboratuvar Sovyetler Birliği'nde gördüklerinden çok daha ileri düzeydeydi. Daha önceden ¡temiş olduğu birkaç yüz parça aygıtın tümü sağlanmış ve tesis edilmişti. Bu arada gerekli konfor da unutulmuş değildi; Lugovoy adamlarına birer kişilik, banyolu özel odalar verilmişti. Odaların bulunduğu koridor usta bir Koreli aşçıyla iki garsonun görev yaptığı zarif bir yemek salonuna açılmaktaydı.

Mutfaktaki soğutucular ve mobilyalardan, büro mobilyası kontrol odasına dek her şey zevkli bir renk uyumu içindeydi, varlar ve halılar mavi ve yeşilin donuk tonlarındaydı. En küçük ayrıntılar bile hem egzotik, hem de alabildiğine karmaşıktı. Bütün lüksüne karşın bu yer bir hapisaneden de farksızdı, Lugovoy'un adamlarına geliş gidiş izni verilmiyordu. Asansör kalan her zaman kapalı, dışarı çıkmanın da başka yolu yoktu, Lugovoy bütün odaları aramasına karşın ne bir pencere, ne de dışarı çıkılabilecek bir gedik buldu. Dışardan en küçük bir ses bile içeri sızmıyordu.

Lugovoy'un araştırması, deneklerin getirilmesiyle sona erdi. Verilen uyuşturucuların etkisiyle tümü de yarı baygın durumda, nerede bulunduklarının farkında bile değildiler.

Gerekli işlemler için hazırlanmış, koza denen küçük odacıklara ayrı ayrı yatırılmışlardı. Bu kozaların kiriş yerleri ve köşeleri yoktu, dolayısıyla insanın gözünü bir yere takıp düzenleme yapması olanaksızdı. Yansıtmayla verilen ışık kozaların içini donuk bir griye bulamıştı. Beyin faaliyetine etki edebilecek tüm ses ve elektrik akımını önlemek için duvarları özel olarak yapılmıştı.

Lugovoy ve iki asistanının başında bulundukları konsolda kozaları içinde yatan denekleri gösteren bir dizi video monitörü vardı. Adamların çoğu trans halinde kıpırtısız yatıyorlardı. Yalnız biri neredeyse kendine gelir gibiydi, ama müthiş bir zihin karmaşıklığı içinde her türlü telkine açık durumdaydı. Kas kontrolünü: uyuşturan ilaçlar her türlü bedensel hareketi önlüyordu. Başında kafatasını örten plastik bir başlık vardı.

Lugovoy elinde ne denli müthiş bir güç olduğuna hâlâ alışamamıştı. Yüzyılın en büyük deneyine başlamak üzere olduğu nu düşündükçe için için titriyordu. Gelecek birkaç gün içinde yapacağı şeyler dünyayı en az atom enerjisinin geliştirilmesi kadar etkileyecek nitelikteydi.

"Dr. Lugovoy?"

Bu yabancı ses Lugovoy'un dikkatini birden dağıtıverdi Dönüp baktı, karşısında nereden çıktığını bilemediği, tıknaz! Slav tipli bir adam vardı.

"Kimsin sen?" diyebildi Lugovoy.

Yabancı, kimsenin işitmesini istemediği bir sesle, "Suvorov," dedi "Paul Suvorov, dış güvenlikten."

Lugovoy'un rengi uçtu. "Tanrım, KGB'den misin? Buraya nasıl girdin?"

"Şans yardım etti," dedi Suvorov. "New York'a ayak bastığın günden beri güvenlik şubem tarafından gözleniyorsun. Bougainville Şirketi'ne yaptığın o kuşkulu ziyaretten beri de gözlenmeni bizzat ben üstlendim. Feribottan alınırken karanlıkta sizin grup içine sızdım ve buraya getirildim. Şu ana kadar da odamdan çıkmadım."

"Burnunu nasıl bir işe soktuğunun farkında mısın?" dedi Lugovoy öfkeyle.

"Daha değil," dedi Suvorov sakin bir sesle. "Ama ne olduğunu öğrenmek görevim."

"Bu operasyon devletin en yüksek katından yürütülüyor. KGB'yi hiç ilgilendirmez."

"Buna ben karar..."

"Eğer burada benim işime karışacak olursan Sibirya'da çürürsün," dedi Lugovoy.

Suvorov, Lugovoy'un öfkesinden hoşlanmış gibiydi, ama yavaş yavaş yetki sınırları dışına taşmış olduğunu da fark ediyordu. "Belki burada size yardımcı olabilirim." "Nasıl?"

"Özel yeteneklerime gerek duyabilirsiniz."

"Katillere gerek duyacağımızı sanmıyorum."

"Ben buradan kaçışı düşünüyordum."

"Kaçmak için neden yok ki."

Suvorov'un keyfi iyice kaçmaya başlamıştı. "Benim durumu da anlaman gerek." İpler şimdi Lugovoy'un elindeydi. "Senin bürokratik müdahalenden çok daha önemli sorunlar var aklımda."

"Ne gibi?" Suvorov eliyle odayı gösterdi. "Burada neler oluyor?

Lugovoy yanıt vermeden önce bir süre düşünüp Suvorov'a. "Zihinsel

müdahale projesi."

Suvorov'un kaşları kalktı. "Zihinsel müdahale mi?"

"İstersen beyin kontrolü diyebilirsin."

Suvorov video ekranına bakıp görüntüyü inceledi.

"O küçük miğferler de onun için mi?"

"Deneğin başındaki mi?"

"Evet."

"Bir mikroelektronik entegre devre modülü, içinde kalp atışlarından hormon salgılamasına dek iç organların işlevini ölçen yüz on sonda var. Ayrıca hastanın beyninden geçen bilgiyi alıp bu odadaki bilgisayarlara iletiyor. Burada da beyinden gelen bilgiler anlaşılır bir dile çevriliyor."

"Elektrot uçları görmüyorum."

"Onlar çok eskidendi," dedi Lugovoy. "Kaydetmek istediğimiz her şeyi atmosferden telemetreyle alabiliyoruz. Artık bir sürü kabloya, elektrot ucuna gerek kalmadı."

"Gerçekten de ne düşündüğünü anlayabiliyor musunuz?"/ diye sordu Suvorov inanmazlıkla.

Lugovoy başını sallayarak doğruladı. "Beyin kendine özgü' bir dil konuşur, söyledikleri de sahibinin iç düşüncelerini açığa çıkarır. Gece gündüz demeden aralıksız konuşur, bu da bizim çalışan bir zihnin içini görmemizi sağlar, bir insanın nasıl ve neden düşündüğünü açıklar. Belirtiler son derece küçüktür, anca pikosaniyeyle çalışan bir bilgisayarın saptayıp deşifre edecek kadar hızlıdır."

"Beyin biliminin bu denli yüksek bir düzeye geldiğini biliyordum."

"Deneğin beyin ritmlerini çıkarıp belirledikten sonra," da devam etti Lugovoy. "Niyetlerini ve bedensel hareketlerini ön den tahmin edebiliriz. Yanlış bir şey yapacağı ya da söyleye zaman ona engel olabiliriz. Göz açıp kapayana dek bilgisar onun hatalı niyetini düzeltip düşüncesini yeniden kurar."

Suvorov dehşet içinde kalmıştı. "Dindar bir kapitalist seni insan ruhunu sakatlamakla suçlardı."

"Ben de senin gibi Komünist Parti'nin sadık bir üyesiyim. Yoldaş Suvorov. İnsan ruhunun kurtuluşuna falan inanma Ama bu durumda denekte olacak çok büyük bir değişme biz de işimize gelmiyor. Temel düşünce sürecinde hiçbir

bozulmayacak. Konuşma ve davranış biçiminde de değişiklik sözkonusu değil."

"Bir tür kontrollü beyin yıkama yani."

"Bu iş beyin yıkama falan değil," dedi Lugovoy kızarak. "Tekniğimiz Çinlilerin buluşundan çok, çok ötede. Onlar hâlâ bir İnsanı yeniden eğitmek için benliğini yok etmek gerektiğine inanıyorlar. İlaçlarla ve hipnozla yaptıkları deneyler hiç de başarılı sonuçlar vermiyor. Hipnoz uzun sürede güvenilir değil. İlaçların da ansızın kişilik ve davranış değişiklikleri yaptığı kanıtlandı. Ben buradaki denekle işimi bitirdiğim zaman, adam yeniden gerçeklere ve her zamanki yaşam biçimine dönecek, sanki hiçbir şey olmamış gibi. Yapacağım tek şey onun siyasi görüşünü deriştirmek."

"Denek kim?"

"Bilmiyor musun?" Tanımadın mı?" Suvorov ekrana bir daha baktı. Yavaş yavaş gözleri irileşip ekrana iyice sokuldu. "Başkan mı?" Sesi hayret dolu bir fısıltıyla çıkmıştı. "Bu adam gerçekten Amerika Birleşik Devletleri Başkanı mı?"

"Ta kendisi."

"Nasıl... nereden...?"

"Ev sahiplerimizin bir armağanı," diye üstü kapalı açıkladı Lugovoy.

"Hiçbir yan etki hissetmeyecek mi?" diye sordu Suvorov. "Hiç."

"Peki, bunların hiçbirini anımsamayacak mı?"

"Bundan on gün sonra uyandığında yalnızca yatağına yatığını anımsayacak."

"Bunu yapabiliyorsun, yani gerçekten yapabiliyor musun?" diye hâlâ inanamayarak sordu Suvorov. "Evet," dedi Lugovoy güvenle. "Çok daha fazlasını da."

20

İki sülün deli gibi kanat çırparak göğe yükselirken Sovyet Devlet Başkanı Georgi Antonov çiftesini doğrultup iki tetiği peş-peşe çekti. Buğulu ormanda bu iki atış uzun süre yankılandı. Kuşlardan biri düştü.

Devlet Güvenlik Komitesi Başkanı Vladimir Polevoi, Antonov'un ikinci sülünü ıskaladığından emin olana dek bekledi, sonra tek atışla öbür kuşu da devirdi.

Antonov, KGB müdürüne ters ters baktı. "Patronuna gösteriş mi yapıyorsun, Vladimir?" Polevoi, Antonov'un şakadan öfkesini hemen değerlendirdi. "Sizin atışınız zordu, Yoldaş Başkan. Benimki çok kolaydı."

"Sen Gizli Polis yerine Dışişleri'ne girmeliymişsin," dedi Antonov gülerek. "Diplomatlığın Gromiko'dan aşağı kalmıyor." Antonov şöyle bir çevresine bakındı. "Fransız evsahiplerimiz nerede?"

"Başkan L'Estrange yetmiş metre kadar solumuzda." Polavoi'nin tümcesi bitmeden peşpeşe atış sesleri duyuldu.

"Güzel," dedi Antonov. "Birkaç dakika olsun baş başa konuşabiliriz." Çiftesini Polevoi'ye uzattı, adam hemen boş kovanları çıkarıp dolu mermi yerleştirdikten sonra emniyetini kapattı.

Polevoi biraz yaklaşıp alçak bir sesle konuştu. "Çok dikkatli konuşmamız gerek. Fransız istihbaratçıları her yere dinleme aygıtları yerleştiriyor."

"Bugünlerde hiçbir şey gizli kalmıyor," dedi Antonov iç kerek.

Polevoi hin hin sırıttı. "Evet, bizimkiler de dün gece L'Ea range'in Maliye Bakanı'yla yaptığı görüşmeyi kaydetmişler."

"Benim bilmemde yarar olan bir şey var mı?"

"Önemli bir şey yok. Konuşmalarının çoğu size Amerikan para yardımını kabul ettirme üzerindeydi."

"Eğer ABD Başkanı'nın bu saf cömertliğinden yararlanmayacağını sanacak kadar budalaysalar, buraya salt bunu görüşmek için geldiğime de inanacak kadar budaladırlar." "Hiç merak etmeyin, Fransızlar buraya gelmekteki gerçek amacınızı bilmiyorlar."

"New York'tan yeni bir haber var mı?"

"Yalnızca Huckleberry Finn'in tasarımızın biraz dışına çıktığı."

"Her şey yolunda mıymış?"

"İşlem sürüyor."

"Demek ki, yaşlı cadı bizim olanaksız gördüğümüz işi başardı."

"Asıl soru, nasıl başardığı."

Antonov şaşırarak baktı. "Bilmiyor muyuz?"

"Hayır, efendim. Bize bilgi vermemekte ısrar etti. Torunu bütün operasyonu Kremlin duvarı gibi bizlerden gizledi. Şimdiye ek de güvenlik sistemlerini aşmış değiliz."

"Çinli kaltak," diye hırladı Antonov. "Karşısında kimler var sanıyor, boş kafalı okul çocukları mıyız?"

"Sanırım aslı Koreliymiş?" dedi Polevoi.

"Ne fark eder?" Antonov devrilmiş bir ağaç gövdesine oturup. "Deney nerede yapılıyor?" Polevoi hayır anlamında başını salladı. "Bunu da bilmiyor.”

"Lugovoy Yoldaş'la hiçbir bağlantınız yok mu?"

"Lugovoy'la adamları cuma gecesi Staten Island Feribot'una binip Manhattan'dan ayrıldılar. Feribot karaya vardığında onlar yoktu. Bütün bağlantımız da kesilmiş oldu."

"Nerede olduklarını bilmek istiyorum," dedi Antonov. "Deneyin nerede yapıldığını kesin olarak bilmek istiyorum."

"En iyi ajanlarımız bu işle görevlendirildi."

"Bir milyar Amerikan doları tutarındaki altın rezervimiz söz konusuyken o cadının bizi böyle merak içinde bırakmasına izin veremeyiz."

Polevoi, Komünist Parti Başkanı'na kurnaz kurnaz baktı. "Ücretini ödemeyi düşünüyor musunuz?"

"Volga Nehri ocak ayında hiç erir mi?" dedi Antonov sırıtarak.

"Kolay tongaya basacak kadın değil."

O sırada yaklaşan ayak sesleri duyuldu. Ağaçların arasından ölü sülünleri taşıyan yardımcılar belirdi. Antonov onlara bir göz attıktan sonra Polevoi'ye döndü. "Siz Lugovoy'u bulmaya bakın. Ondan sonrası kendiliğinden hallolur."

Dört mil kadar ötede arkası kapalı bir kamyon içindeki iki adam son derece gelişmiş bir mikrodalga ses alıcı aygıtının başında oturuyorlardı. Aralarındaki iki tane makaralı teyp Antonov'la Polevoi'nin ormanda yaptıkları konuşmayı kaydetmekteydi.

Bu iki adam Fransız İstihbarat Servisi SDECE'nin elektronik gözlem uzmanlarıydı. Her ikisi de Rusça dahil, altı yabancı dil biliyordu. Konuşma boyunca ikisi de ara sıra kulaklıklar kaldırıp birbirlerine merakla baktılar.

"Ne diyor bunlar, anladın mı sen?" diye sordu biri.

Öbür adam kayıtsızca omuz silkti. "Kim bilir? Şifreli konuşuyorlar herhalde."

"Acaba şifre çözücüler bundan önemli bir şey çıkarabilir mi?"

"Çıkarsalar bile önemli olup olmadığını biz öğrenemeyiz. Birinci adam sustu, kulaklığı bir an için kulağına götürdükten sonra yeniden yerine bıraktı. "Şimdi Başkan L'Estran'la konuşuyorlar. Artık yalnız değiller."

"Tamam o halde, tezgâhı kapatıp kayıtları Paris'e götürelim. Saat altıda kız arkadaşımla buluşacağım."

21

Sandecker arabasını Washington Ulusal Havaalanı'nın arka kapısından içeri sürerken güneş doğalı iki saat kadar olmuştu. Alanın kullanılan bölümünün epey uzağında, terk edilmiş gönen bir hangarın önünde durdu. Arabasından çıkarak boyası tümüyle dökülmüş bir yan kapıya yürüyüp paslı asma kilit üstündeki küçük zile bastı. Birkaç saniye sonra kapı açıldı.

Hangarın içi tavan pencerelerinden vuran ışıkla pırıl pırıl parlayan beyaza boyanmıştı. Cilalı beton zemin üzerinde antika klasik otomobillerden oluşan dört uzun sıra vardı. Bunların bazıları fabrikadan ilk çıktıkları günkü gibi ışıl ısıldı. Bazılarıysa yenilenme aşamasındaydı. Sandecker 1921 model bir Rolls-Royce-Silver Ghost'un önünde biraz durdu. Bunun yanındaki 1925 del kırmızı Isotta-Fraschini de amiralin ilgisini çeken antikaydı.

Hangarın orta yerinde havacılık merakı olanların "teneke kaz” olarak tanıdıkları üç motorlu eski bir Ford uçağıyla üzerinde yaldızlı harflerle MANHATTAN LIMITED yazan yirminci yüzyıl başlarından kalma bir pulman vagon vardı. Sandecker demir merdivenlerden yürüyüp cam kaplı bir yere çıktı. Oturma odası deniz antikalarıyla döşenmişti. Her yer çeşitli deniz kabukları ve cam koruyucular içine yerleştirilmiş gemi modelleriyle bezenmişti.

Pitt ocağın başında durmuş, tavadaki tuhaf görünüşlü karışımı incelemekteydi. Üzerinde haki renkte bir şort, partal tenis ayakkabıları ve bir tişört vardı. "Yemek için tam zamanında geldiniz, amiral." "Ne var o tavada?" diye sordu Sandecker kuşkulu kuşkulu.

"Hiç, acılı Meksika omleti."

"Bana bir fincan kahve ve yarım greyfurt versen yeter."

Masaya oturdular, Pitt kahve servisi yaptı. Sandecker kaşlarını çatarak elindeki gazeteyi salladı. "İkinci sayfada çıkmışsın."

"Umarım diğer gazetelerde de aynı başarıyı gösteririm."

"Neyi kanıtlamayı umuyorsun?" diye çıkıştı Sandecker. "Basın toplantısı yapıp San Marino'yu bulduğunu söylüyorsun ki, bulmadın, Pilottown'u bulduğunu açıklıyorsun ki, bu da son derece gizli kalması gereken bir olaydı. Sen aklını mı kaçırdın?"

Pitt ağzındaki lokmayı yutamadan kaldı. "Sinir gazından hiç söz etmedim."

"Neyse ki, Kara Kuvvetleri onu gizlice gömdü."

"Basın toplantısının kimseye zararı olmadı. Artık Pilottown boşaldı, pas içinde kalmış bir gemi enkazından başka bir şeyi değil."

"Başkan duruma senin gibi bakmayacaktır. Eğer şimdi Nevi Mexico'da olmasaydı ikimiz de Beyaz Saray'da popomuzu tutarak kaçacak delik arıyorduk."

Bir zil sesi Sandecker'in sözünü kesti. Pitt masadan kalkıp küçük bir panel üzerindeki düğmeye bastı.

"Kapıda biri mi var?" diye sordu Sandecker.

Pitt başını sallayarak doğruladı.

"Bu Florida greyfurduymuş," dedi Sandecker bir çekirdek tükürerek.

"Nesi var?"

"Ben Teksas greyfurtunu severim." "Bir daha gelişiniz için aklımda tutarım." "Neyse, gelelim senin umacı öyküne," dedi Sandecker." aklından ne geçtiğini bilmek isterim." Pitt anlattı.

"Bırak Adalet Bakanlığı halletsin," dedi Sandecker. "Maaşlarını hak etsinler."

Pitt'in bir anda bakışları sertleşti, çatalını amirale doğru sallayarak "Bırakamam, çünkü Adalet Bakanlığı soruşturmaya bile başlamayacaktır. Devlet üç yüz kişinin aslında hiç var olmaması gereken, çalınmış bir sinir gazı yüzünden öldüğünü itiraf edecek değil. Bunun doğuracağı tazminat davaları ve basının yıpratıcı yayınları yıllar sürer. Devlet bu işi sessizce hasıraltı etmek ister. Augustine Yanardağı tam zamanında patladı. Başkan'ın basın Sözcüsü bugün bir bülten çıkarıp ölümlere yanardağdan çıkan Sülfürük gaz bulutlarının yol açtığını açıklayacak."

Sandecker bir an Pitt'e ters ters baktı. "Kim söyledi sana bunu?"

"Ben söyledim," dedi kapıdan bir kadın sesi.

Loren'in yüzü en şirin gülümsemesiyle ışıl ısıldı. Kısa saten ir kırmızı şort, aynı renkte tişört ve saç bandıyla koşudan geliyordu. Ter içinde ve soluk soluğaydı. Omzundaki havluyla yüzünü kuruladı.

Pitt gerekli tanıştırmayı yaptı. "Amiral James Sandecker, kongre üyesi Loren Smith."

"Daha önce Denizcilik Komitesi toplantılarında karşılaşmıştık," dedi Loren

elini uzatarak. Pitt'le Loren'in ilişkisini anlamak için Sandecker'in kâhin olası gerekmiyordu. "Şimdi benim NUMA bütçe önerilerimi neden ılımlı karşıladığınız anlaşılıyor."

Loren bu imadan mahcup olduysa da, hiç belli etmedi, ırk çok inandırıcı bir lobicidir." "Biraz kahve ister misin?" diye sordu Pitt. "Hayır, sağol, çok susadım, kahve yetmez." Loren buzdolabından kendine süt çıkardı.

"Basın Sekreteri Thompson'un çıkaracağı bültenin konusunu biliyor musunuz?" diye sordu Sandecker, Loren'e.

"Basın yardımcım ve eşi, Sonny Thompsonlarla sıkı fıkıdır. Dün gece hep birlikte yemek yemişler. Thompson, Beyaz Saray'ın Alaska felaketini sessizce geçiştirmek niyetinde olduğunu söylemiş, ama hepsi bu kadar, hiçbir ayrıntıya girmemiş."

Sandecker, Pitt'e döndü. "Eğer öç peşinde gidersen birçok kişiyi rahatsız edersin."

"Peşini bırakmayacağım," dedi Pitt ciddileşerek. Sandecker, Loren'e baktı. "Ya siz, Kongre üyesi Smith?" "Loren."

"Loren," dedi Sandecker. "Sorabilir miyim, sizin bu işle ilginiz nedir?"

Loren çok kısa bir an duraksadıktan sonra, "Olası bir devlet skandalına duyduğum merak," dedi.

"Ona Alaska'ya gidişinin gerçek amacını söylemedin mi?" diye sordu Sandecker, Pitt'e. "Hayır."

"Bence söylesen iyi olur."

"Resmen izin veriyor musunuz?"

Sandecker başıyla onayladı. "Senin bu avın bitene kadar Kongre'de bir dostun olması işine yarar."

"Peki ya siz, amiral, sizin tutumunuz ne olacak?" diye sordu Pitt.

Sandecker gözlerini dikip Pitt'i sanki ilk kez görüyormuşçasına incelemeye başladı; hiçbir kişisel kazanç düşünmeden bu denli çetin bir işe bir insan nasıl girerdi? Karşısındaki yüzde yalnızca amansız bir kararlılık okuyabildi? Bu ifadeyi Pitt'i tanıdı onca yıldan beri birçok kez görmüştü.

"Başkan senin postunu isteyene dek seni desteklerim," dedi Sandecker. "Ondan sonra kendi başının çaresine bakarsın.

Pitt rahat bir soluk vermemek için kendini güç tuttu. Demek işler yolundaydı. Hatta daha da iyiydi.

22

Min Koryo masasının üzerindeki gazeteye baktı. "Buna anlam veriyorsun?"

Lee Tong onun omzu üzerinden eğilip makalenin başlan tümcelerini okudu. "NUMA Özel Projeler Müdürü Dirk Pitt. Yıllardan beri kayıp olan iki geminin bulunduğunu açıkladı. İkinci Dünya Savaşı sırasında yapılmış bulunan ve her ikisi de Liberty tipi yük gemisi olan San Marina ve Pilottown, Alaska açıklarında Kuzey Pasifik'te bulunmuşlardır."

"Blöf!" dedi Min Koryo sinirli bir sesle. "Washington'dan biri, büyük olasılıkla Adalet Bakanlığı'ndan, yapacak iş bulamayıp bir balon uçurmuş. Öylesine olta atmışlar işte, başka bir şey değil."

'Bence söylediklerinin yarısında haklısın, aunumi," dedi Tong. "Korkarım NUMA Alaska sularındaki ölümlerin kaynağını ararken kazara sinir gazı bulunan gemiye rastladılar."

"Bu gazete haberi de geminin gerçek sahiplerini ortaya çıkarmak için verildi," diye ekledi Min Karyo.

Lee Tong evet anlamında başını salladı. "Bizim hemen soruşturmaya geçip açık vereceğimizi umuyorlar."

Min Koryo iç geçirdi. "Yazık oldu, gemi planladığımız gibi batırılamadı."

Lee Tong masanın önüne gelip koltuğa oturdu. "Kötü şans," dedi. "Patlayıcı detonatörü çalışmadı, ardından fırtına çıktı, bir daha da gemiye giremedim."

"Doğanın yaptığı kötü şaka, senin suçun yok," dedi Min Karyo. "Asıl suç Ruslarda. Sinir gazı S'yi almaktan caymasalar gemiyi batırma gereği de olmayacaktı."

"Sinir gazına ta Urallar'daki kimyasal silah cephaneliğine götürmek için bütün Sibirya'yı aşmaya korktular.

"Beni şaşırtan şey, NUMA'nın iki gemi arasındaki ilintiyi nasıl bulduğu."

"Bilemiyorum, aunumi. Gemilerdeki bütün tanıtıcı işaretleri sökmüştük."

"Her neyse," dedi Min Koryo. "Gazetedeki makalenin bir olduğunu biliyoruz. Sesimizi çıkarmayıp perde arkasında aya devam edeceğiz."

"Ya açıklamayı yapan adam ne olacak?" diye sordu Lee. "Bu Dirk Pitt?"

Min Koryo'nun daracık yüzünde soğuk bir ifade belirdi. "Amacını ve neler

yaptığını soruştur. Eğer bize tehlikeli olabilecek gibiyse, hemen cenaze törenini hazırlarsın."

23

Akşam griliği Los Angeles üzerine çökerken bir bir yanan lambalar binaların üzerinde sivilceler gibi belirmeye başlamıştı. Caddelerdeki trafik gürültüsü otuz yıldan beri açılmamış, alabildiğine kirli bir pencereden içeri sızmaktaydı.

Eski, ahşap bir döner koltukta oturan adam kirli camdan dışarı boş gözlerle bakıyordu. Gözleri sert, yılmayan gözlerdi, altmış yaşına karşın hâlâ pırıltısını yitirmemişti. Omzundan asılı eski deri kılıftan .45'liğin kabzası görünüyordu. Adam iri kemikli ve sağlam yapılıydı. Kasları onca yıldan sonra biraz yumuşamıştı, ama yine de yüz kiloluk birini yerinden kaldırıp duvara çarpabilecek gücü vardı.

Sigara yanıklarıyla dolu masanın üzerine uzanırken koltuk gıcırdadı. Katlanmış gazeteyi alıp gemilerin bulunmasıyla ilgi yazıyı belki onuncu kez okudu. Çekmeceyi açarak bir dosya çıkarıp uzun uzun baktı. İçindeki kâğıtlarda yazılanları yıllar önce ezberlemişti. Gazeteyle birlikte dosyayı da derisi iyice aşınmış bir evrak çantasına yerleştirdi.

Odanın bir köşesinde asılı duran lavaboya gidip yüzüne biraz soğuk su çarptı. Sonra da ceketiyle eskimiş fötr şapkasını giyip bürosundan çıktı.

Koridorda asansörü beklerken köhne binanın çürük kokuları genzini doldurdu. Bina her geçen gün daha bir küflenip çürüyordu. Tam otuz beş yıldır buradaydı.

Takırtıyla açılan asansör kapısı düşüncelerini dağıttı. Yetmiş yaşlarındaki asansör görevlisi sarı dişlerini sergileyerek gülümsedi. "Bu gecelik bu kadar, ha?"

"Yok, gece uçağıyla Washington'a gidiyorum."

"Yeni bir dava mı?"

"Eskilerden."

Aşağı inene dek başka konuşma olmadı. Asansörden inerken asansör görevlisine başıyla selam verdi. "Birkaç gün sonra görüşürüz, Joe."

Sonra kapıdan çıkıp gecenin karanlığına daldı.

24

Çoğu kimse onu Hiram Yaeger olarak tanırdı. Seçkin birkaç kişi, sayısız bilgisayar şebekesine burnunu sokabilme özelliğinden ötürü ona "Pinokyo" derlerdi. Oyun yeriyse, NUMA'nın onuncu katındaki iletişim ve bilgi toplama şubesiydi.

Yaeger'i okyanuslar hakkında bilimsel, tarihsel, gerçek olsun, kuramsal olsun, ne kadar bilgi varsa toplayıp depolaması için Sandecker işe almıştı. Yaeger bu işe dört elle sarılıp beş yıl içinde deniz üzerine hatırı sayılır büyüklükte bir bilgisayar kütüphanesi ortaya çıkardı.

Yaeger'in çalışma saatleri düzenli değildi, bazen gün dolarken gelip hiç ayrılmadan ertesi sabaha dek çalıştığı olurdu. Şube toplantılarına hiç katılmazdı. Sandecker üstüne varmıyordu, çünkü ondan iyisini bulamayacağı gibi, Yaeger'in dünya çapındaki bilgisayar şebekelerinin gizli şifrelerini çözüp devrelerine girme yeteneğinin de farkındaydı.

Üzerinde her zaman fitilli kadife pantolon ve ceket olurdu. Uzun sarı saçı ve sakalıyla dağlarda altın arayan madencilere benzerdi.

NUMA bilgisayar odasındaki bir terminalin başında oturaktaydı. Pitt yanı başında ayakta durmuş, ekranda beliren yeşil harflere ilgiyle bakıyordu.

"Denizcilik Yönetim Dairesi bilgi deposundan alabileceğimiz bu kadar işte," dedi Yaeger. "Yeni bir şey yok," dedi Pitt. "Şimdi ne yapalım?"

"Kıyı Koruma karargâh belgelerine girebilir misin?"

"O da iş mi?" dedi Yaeger çakalca gülerek.

Kalın, siyah bir defter açıp baktı, aradığını bulduktan sonra gerekli tuşlara bastı. Kıyı Koruma, Yaeger'in giriş kodunu kabul edince ekranda "LÜTFEN İSTEDİĞİNİZİ BİLDİRİN" yazısı belirdi.

Yaeger, Pitt'e bakıp bekledi.

"Pilottown hakkında bilgi iste," dedi Pitt.

Yaeger soruyu ilettikten hemen sonra yanıt hemen geldi. Geminin yapım tarihinden sonra Amerikan bayrağı altındaki geçmişi bir bir sıralandı. Daha sonra bir yabancıya, Yunanistan'ın Kassandra Fosfat Şirketi'ne satılmasıyla kayıtlardan da çıkarılmıştı." "Aradığın bir şey çıktı mı bari?"

"Hayır," diye homurdandı Pitt.

"Londra'daki Lloyd Şirketi'ni deneyelim mi? Kayıtlarında olması gerek." "Dene bakalım."

Yaeger, Kıyı Koruma'nın sisteminden çıkıp siyah defterindir ünlü sigorta şirketinin giriş kodunu buldu. Ekrana saniyede dört yüz harf hızla bilgi yansımaya başladı. Bu kez Pilottown'un tarihi daha ayrıntılı olarak verildi, ama bu da pek işe yarayacak gibi değildi. Derken ekranın en altında beliren bir madde Pitt'in dikkatini çekti.

"Galiba bir şey bulduk."

"Bana hep aynı şeymiş gibi geliyor," dedi Yaeger.

"Sosan Ticaret Şirketi'nin altındaki satır."

"İşletmeci olarak göründükleri satır mı? Ne olmuş? Daha önce de geçmişti."

"Gemi sahibi olarak görünmüşlerdi, işletmeci olarak da. Arada fark var."

"Neyi kanıtlıyorsun?"

Pitt şöyle bir doğruldu, düşünmeye başladı. "Gemi sahiplerinin gemilerini uygun bir ülke adına kaydettirmeleri genellikle pahalı lisanslardan, vergilerden ve kısıtlayıcı kurallardan kurtulmak için olur. Bir başka nedense, herhangi bir soruşturma durumunda kendilerini kurtarmış olurlar. Bu yüzden de paravan bir şirket kurup şirket merkezi olarak bir posta kutusu numarası verirler, ki bu olayda adres Inchon, Kore. Böylece eğer yük ve personel alma için bir işletmeciyle anlaşılırsa, arada para transferi olacak, dolayısıyla bankalar devreye girecektir. Bankalar da kayıt tutarlar."

"Pekâlâ, diyelim ki, bana ana şirketim. Eğer bankalarda iz bırakacaksam, neden karanlık işlerimi ne idüğü belirsiz bir ikinci şirkete yaptırayım? Bunun ne yarar sağladığını anlamadım."

"Sigorta dalaveresi," dedi Pitt. "Gemi sahipleri parsayı toplarken, işletmeci bütün kirli işleri yapar. Örneğin, şu birkaç yıl önceki Yunan tankeri olayını al. Adı Trikeri'ydi. Endonezya'nın Surabaya Limanı'ndan tıka basa petrol dolu olarak kalktı. Güney Afrika'da Capetown'u geçer geçmez kıyıdaki bir boru hattına birkaç bin galon dışında bütün yükünü boşalttı. Bir hafta sonra da esrarengiz bir şekilde battı. Sigorta şirketinden geminin ve bütün petrol yükünün tazminatını istediler. Müfettişler geminin kasıtlı olarak batırıldığından emindiler, ama bunu kanıtlayamadılar. Trikeri'nin işletmecisi sorumlu bulundu ve işten el çektirildi. Gemi sahipleriyse parsayı toplayıp sigorta parasını aldılar."

"Bu tür şeyler sık olur mu?"

"Kimsenin bilmediği kadar sık."

"Sosan Ticaret Şirketi'nin banka hesaplarına girmek mi istiyorsun?"

Pitt boşu boşuna, becerebilir misin, diye sormadı, kısaca, “Evet," dedi.

Yaeger, Lloyd sisteminden çıkıp dosya dolabına gitti. Elinde bir klasörle döndü. "Banka güvenlik kodları," diye açıkladı.

Yaeger işe koyulduktan iki dakika sonra Sosan Şirketi'nin bankasını bulmuştu. "Merkezi Seul olan büyük bir bankanın Inchon'daki küçük şubesi. Hesap altı yıl önce kapanmış." "Yazışmaları dosyada mıymış?"

Yaeger hiç konuşmadan soruyu iletti ve arkasına yaslanıp bekledi. Ekranda bankanın şirkete göndermiş olduğu aylık ihbarnameler belirdi.

"1976 yılının mart, eylül arası," dedi Pitt.

Banka bilgisayarı yine soruyu yanıtladı.

"Çok ilginç," dedi Yaeger gelen bilgiyi okuduktan sonra. "Yedi yıllık bir süre içinde yalnızca on iki kez işlem görmüşler. Sosan Şirketi giderlerini ve maaşları nakit ödüyordu herhalde." "Peki, yatırılan para nereden gelmiş?" diye sordu Pitt.

"İsviçre'nin Bern kentinde bir banka olarak gözüküyor."

"İyi, bir adım daha yaklaşmış oluyoruz."

"Evet, ama iş burada biraz çatallaşıyor," dedi Yaeger. "İsviçre bankalarının güvenlik kodları çok karmaşıktır. Üstelik eğer bu gemi şirketi de göründüğü kadar üçkâğıtçıysa, banka hesaplarını kim bilir nasıl saklıyorlardır."

"Sen aramaya başlarken ben de kahve getireyim."

Yaeger bir an Pitt'e baktı. "Pes etmeye niyetin yok, değil mi?"

"Yok."

Yaeger, Pitt'in sesindeki soğukluğa şaşırmıştı. Omuzlarını silkti. "Pekâlâ, dostum, ama bu kez de pek kolay olmayacak. Bütün gece uğraşıp sonunda avucumuzu yalayabiliriz. Doğru kodları yakalayana dek bir sürü değişik sayı dizisi göndereceğim."

"Yapacak daha iyi bir şeyin var mıydı?"

"Hayır, ama madem kahve getireceksin, bari yanına bir da çörek al."

Bern'deki banka bir türlü bulunamıyordu. Sosan Ticareti'nin ana şirketine giden bütün izler burada son bulmaktaydı, şansına çıkar, umuduyla İsviçre'de altı

bankayı daha aradılar ama işe yarar bir şey çıkmadı. Avrupa'daki bütün bankaların hesap kayıtlarına girmek yenilir yutulur lokma değildi. Altı binden fazla vardı.

"Umutsuz görünüyor," dedi Yaeger, ekran başında beş sal at geçirdikten sonra.

"Doğru," dedi Pitt.

"Aramaya devam edeyim mi?"

"Sakıncası yoksa."

Yaeger kollarını açıp gerindi. "Bunu yapmak benim en büyük zevkim. Ama sen epey yorgun görünüyorsun. Hadi, git biraz uyu. Bir şey bulacak olursam seni ararım."

Pitt yorgun argın NUMA'dan ayrılıp nehri geçti ve havaalanının yolunu tuttu. TalbotLago'sunu hangarın kapısında durdurup ceketinin cebinden küçük bir verici çıkardı ve gerekli şifreyi yayınladı. Buna karşılık olarak güvenlik alarm sistemi kapanarak hangarın dev gibi kapısı iki buçuk metre yükseldi. Arabayı içerde park edip kapıyı yine kapattı. Sonra bitkin adımlarla merdivenleri tırmanıp oturma odasına geçti, lambayı yaktı.

Pitt'in okuma koltuğunda elleri kucağındaki çanta üzerinde kenetli bir adam oturmaktaydı. Yüzünde garip bir sabır ifadesiyle belli belirsiz bir gülümseme vardı. Başında modası geçmiş bir fötr şapka, üzerindeyse koltuk altındaki .45'liği gizleyecek biçimde özel olarak diktirilmiş bir ceket vardı. Ceketin düğmeleri silahın kabzası görünecek kadar açılmıştı.

Bir an için iki adam bakıştılar, maç öncesi iki boksör gibi birlerini tarttılar.

Neden sonra Pitt sessizliği bozdu. "Sanırım sormam gereken soru, 'Kimin nesisin, be adam?' olmalı."

Adamın yüzündeki belirsiz gülümseme iyice yayıldı. "Özel dedektifim, Bay Pitt. Adım Casio. Sal Casio."

24

"İçeri girmekte zorluk çektiniz mi?"

"Güvenlik sisteminiz güzel, çok sağlam değil, ama çoğu hırsızı ve genç serseriyi caydıracak denli iyi."

"O halele sınavdan çaktım mı?"

"Yok canım. Size ortanın üzerinde not veririm."

Pitt ağır ağır yürüyerek içki dolabının içine yaptırdığı meşe kaplamalı buzdolabına yaklaştı, yavaşça kapağını açtı. "Bir içki alır mısınız, Bay Casio?"

"Bir yudumcuk Jack Daniel lütfen, buzla."

"Şanslı bir tahmin. Burada bir şişe var."

"İçine baktım," dedi Casio. "Şey... tabancanın şarjörünü de aldım korkarım."

"Tabancanın mı?" dedi Pitt masumca.

".32 kalibrelik 922374 seri numaralı otomatik Mavzer'i yarısı dolu cin şişesinin arkasına gizlemek iyi fikir doğrusu."

Pitt bu kez Casio'ya uzun uzun baktı. "Ne kadar sürdü?"

"Arama yapmam mı?"

Pitt buzdolabından buz çıkarırken başını salladı. "Kırk beş dakika kadar."

"Gizlediğim öbür iki tabancayı da bulmuşsunuzdur tabii."

"Üç taneydi aslında."

"Gözden bir şey kaçırmamışsınız."

"O kadar da bulunamayacak gibi değildi. Hem bazı insanlar bu tür işlerde daha yeteneklidir. Aslında yalnızca teknik bir sorun." Casio'nun böbürlendiği yoktu. Bir gerçeği açıklar gibi konuşuyordu.

Pitt bardakları doldurup bir tepsi içinde oturma odasına getirdi. Casio bardağını sağ eliyle aldı. O anda Pitt tepsiyi elinden fırlatıp .25 kalibrelik küçük bir yelek tabancasını Casio'nun alnına doğrulttu.

Casio'nun tek tepkisi hafif bir gülümsemeydi. "Çok güzel. Demek toplam beş tabancanız vardı."

"Boş bir süt kutusunun içinde," dedi Pitt.

"Uygulama da güzeldi, Bay Pitt. Tabanca kullanan elim bardağı tutana kadar beklemeniz. Bu sizin düşünebildiğinizi gösterir. Notunuzu iyinin üzerine yükseltmek zorundayım galiba." Pitt tabancanın emniyetini kapatıp kolunu indirdi. "Beni öldürmek için gelmiş olsaydınız, kapıdan girer girmez vururdunuz, Bay Casio. Niyetiniz nedir?"

Casio başıyla çantasını işaret etti. "Açabilir miyim?"

"Elbette."

Casio bardağını bıraktıktan sonra çantasını açıp lastik bantla tutturulmuş şişkin bir dosya çıkardı. "Üzerinde 1966'dan beri çalıştığım bir olay."

"Epey uzun bir zaman. Oldukça inatçı olmalısınız."

"Bir türlü peşini bırakamadım," dedi Casio. "Tıpkı bitirmeden bir bulmacayı bırakmak gibi ya da güzel bir kitabı sonuna gelmeden bırakmak gibiydi. Ergeç her dedektif bir türlü çözemediği, geceleri uykularını kaçıran bir davayla karşılaşır. Benimkinin kişisel bir ilintisi de var. Bundan yirmi üç yıl önce, Arta Casihio adında veznedar bir kızın Los Angeles'de bir bankadan 18.000 dolar çalmasıyla başladı."

"Bunun benimle ne ilgisi olabilir?"

"Son olarak San Marino adında bir gemiye binerken görüldü."

"Tamam, siz de gazetede geminin bulunduğunu okudunuz."

"Evet."

"Ve bu kızın da San Marino'yla birlikte kaybolduğunu sanıyorsunuz."

"Bundan eminim."

"O halde sorununuz çözüldü. Hırsız öldü, para da kayıplara karıştı."

"O kadar basit değil," dedi Casio gözlerini bardağına dikip, ta Casilighio'nun öldüğüne kuşku yok. Ancak para kayıplara karışmış değil. Arta, Merkez Bankası'ndan yeni basılmış banknotlar almıştı. Bütün seri numaraları kayıtlı olduğundan kayıp paranın izini bulmak güç olmadı." Casio durup Pitt'e baktı. "İki yıl önce kayıp para birden ortaya çıktı."

Birden Pitt'in gözleri ilgiyle pırıldamaya başlamıştı. Casio'nun karşısına bir sandalye çekip oturdu. "Tümü mü?"

Casio başını sallayarak doğruladı. "Küçük parçalar halinde Frankfurt'ta beş bin, Kahire'de bin, tümü yabancı bankalarda. Amerika Birleşik Devletleri'ndeyse yalnızca bir yüz dolarcık banknot ortaya çıktı."

"O halde Arta, San Marino'da ölmemiş."

"Yok, kızın gemiyle kaybolduğu doğru. FBI onun Estell Wallace adında birinin çalınmış pasaportuyla olan ilişkisini bulmuştu. Bu ipucuyla onun San Francisco'ya kadar gittiğini öğrendiler. Sonra da izi kaybettiler. Ben biraz daha irdeledikten son ara sıra içki parası için taksilerde çalışan bir serseri buldum.

Kızı San Marino'nun borda iskelesine kadar götürdüğünü anımsıyordu."

"Böyle bir ayyaşın belleğine güveniyor musun?"

Casio güven içinde gülümsedi. "Arta ona taksi ücreti olarak gıcır gıcır bir yüzlük vermiş. Adam paranın üstünü çıkaramayınca, Arta, 'Üstü kalsın,' demiş. İnanın bana, adamın bu olayı anımsaması hiç uzun sürmedi."

"Eğer Merkez Bankası'ndan çalınan parası FBI'nın sorumluluğundaysa, senin amacın nedir? İzi çoktan buz tutmuş bir suçlunun peşinden niye koşturuyorsun?"

"İş gereği kısaltmadan önce benim adım Casilighio'ydu. Arta benim kızımdı."

Odaya rahatsız edici bir sessizlik çöktü. Nehre bakan pecerelerden içeri kalkış yapan bir jetin gürültüsü doldu. Pitt aya kalkıp mutfağa girdi, mikrodalgalı ocağa kahve demliğini koy "Bir içki daha alır mısın Bay Casio?"

Casio hayır anlamında başını salladı.

"Kısacası, sen kızının ortadan kayboluşunda bir gariplik var, diyorsun."

"Kızım da, gemi de hiçbir limana varmadı, ama çalmış olduğu para azar azar, değişik yerlerde ortaya çıkıyor. Bu du size de tuhaf gelmiyor mu, Bay Pitt?"

"Gerçekten çetin bir sorun olduğunu inkâr edemem." Ocaktan gelen bip sesi üzerine kalkan Pitt dumanı tüten bir fincan kahveyle geldi. "Ama benden ne istediğini hâlâ anlamış değilim." "Bazı sorularım var."

Pitt giderek artan bir merakla oturdu. "Ayrıntılı yanıtlar bekleme."

"Anlıyorum." "Sor bakalım."

"San Marino'yu nerede buldunuz? Yani Pasifik Okyanusu'nun ne tarafında?"

Alaska'nın güney kıyılarında," dedi Pitt üstü kapalı bir biçimde.

"San Francisco'dan Yeni Zelanda'ya giden bir gemi için epey rota dışı, değil mi?"

"Oldukça rota dışı," diye kabul etti Pitt. "Aşağı yukarı iki bin mil falan mı?" "Daha da fazla." Pitt kahvesinden bir yudum alıp yüzünü buruşturdu. Çok koyu olmuştu. Başını kaldırıp baktı. "Sorulara devam etmeden söyleyim, bu iş sana pahalıya patlayacak."

Casio, Pitt'i yeniden değerlendiren bir bakış attı. "Nedense hiç de avuç açacak biri izlenimi vermemiştiniz."

"Çalıntı paranın dolaştığı Avrupa bankalarının adlarını istiyorum."

Özel bir nedeni var mı?" dedi Casio şaşkınlığını gizlemeden.

"Sana söyleyemem."

"Hiç yardımcı olmuyorsunuz."

Pitt tam karşılık verecekken telefon çaldı.

"Alo?"

"Dirk, benim, Yaeger. Hâlâ yatmadın mı?"

"Aradığın için sağol. Sally nasıl? Yoğun bakımdan çıkabildi

"Konuşamıyor musun?"

"Pek rahat değil."

"Ama dinleyebilirsin."

"Evet."

"Kötü haber. Hiçbir şey bulamıyorum. Havaya bir deste kâğıt atıp floşruvayal gelmesini beklemek gibi bir şey."

"Belki bir kolaylık yapabilirim. Biraz bekleşene." Pitt, Casio'ya döndü. "Şu bankaların listesi..."

Casio ağır ağır ayağa kalktı, arkasını Pitt'e dönüp bardağına viski doldurdu. "Bir değiş tokuş yapalım, Bay Pitt. San Marino hakkında bildiklerinize karşılık banka listesi."

"Benim söyleyeceklerimin çoğu devlet sırrıdır."

"Başkan'ın donunun içinde bile yazılı olsa, umurumda değil. Ya anlaşırız ya da çeker giderim."

"Yalan söylemeyeceğimi nereden biliyorsun?"

"Benim listem de sahte olabilir."

"O halde birbirimize güvenmek zorundayız," dedi Pitt sırıtarak.

"Çaresiz," dedi Casio. "Ama ikimizin de başka seçeneği yok."

Casio dosyasından bir kâğıt çıkarıp Pitt'e uzattı. Pitt de bunu telefonda Yaeger'e yazdırdı. "Ee, şimdi ne olacak?" diye sordu Casio.

"Şimdi ben sana San Marino'ya ne olduğunu anlatacağım. Belki kahvaltıya doğru da kızını kimin öldürmüş olduğunu söyleyebilirim."

25

Gün doğuşundan tam beş dakika sonra Washington'un tüm sokak lambalarındaki

fotoelektrik kontrolörler devrelerini kapattılar. En çok birkaç saniye arayla yüksek basınçlı

sodyum lambaların sarılı kırmızılı ışınları bir bir solup söndüler. Işığa duyarlı kontrolörleri gün batmadan on beş dakika önce yeniden canlanacak ve lambaları yakacaktı.

Giderek solan lambaların altında Sam Emmet servis tüneline yürürken, sabah trafiği de hızlanmaya başlamıştı. Tünelden Beyaz Saray'a geçerken refakatçi olarak ne bir deniz piyade eri, ne de Gizli Servis görevlisi vardı. Diğerleri gibi o da yalnız gelmişti. Hazine Dairesi binasının altında arabasını park ettikten sonra karşılaştığı tek insan bodrum kapısında gördüğü nöbetçiydi. Durum Odası'na giden koridorun başında Alan Mercier'i sokuldu.

"Sonuncu sensin," dedi Mercier.

Emmet saatine baktı, beş dakika erken gelmişti. "Herkes beldi mi?"

"Mısır'da olan Simmons ve senin yerine Princeton'da konferans veren Lucas dışında herkes hazır."

Odaya girince Oates ona yanına oturmasını işaret etti. Dan Fawcett, General Metcalf, CIA Başkanı Martin Brogan ve Mercier de masanın çevresinde yerlerini aldılar.

"Toplantıyı her zamanki saatinden dört saat öne aldığım için bağışlayın," diye başladı Oates. "Ama Sam'ın adamları kaçırma işinin nasıl yürütüldüğünü öğrenmişler." Oates daha fazla açıklamaya girişmeden sözü FBI genel müdürüne bıraktı.

Emmet herkese birer dosya ilettikten sonra kalkıp yazı tahinin başına geçerek eline bir tebeşir aldı. Çabuk ve kesin çizgilerle nehri, Mount Vernon'un bulunduğu alanı ve limana bağlı başkanlık yatının planını çiziverdi. Ardından gerekli ayrıntıları da yerleştirip belli alanları işaretledi.

Planında her şeyin yerli yerinde olduğuna karar verdikten sonra Emmet dinleyicilerine döndü. "Olayı zaman sırasıyla en başından inceleyelim. Sizler önünüzdeki raporu incelerken ben kısaca özetleyim. Anlatacağım şeylerin bir

bölümü kanıtlara dayanan olgular, bir bölümüyse varsayımlardır. Aradaki boşlukları da hep birlikte doldurmaya çalışalım."

Emmet tahtanın sol üst köşesine zamanı yazdı.

18.25: Eagle'ın Mount Vernon'a varışı. Gizli Servis görevileri güvenlik ağlarını örmüşler, tetikte bekliyorlar.

20.15: Başkan ve konukları yemeğe oturuyorlar. Aynı saatte yat personeli ve subaylar da kendi yemek salonlarında yemeğe başlıyorlar. Görev yerinde bulunan, yani sofrada olmayan yalnızca aşçı, yamağı ve salon garsonu. Burası önemli, çünkü Başkan'ın, konuklarının ve yat personelinin yemek sırasın ilaçla uyuşturulduğunu sanıyoruz."

"İlaçla uyuşturma mı, yoksa zehirleme mi?" diye sordu Oates.

"Zehirleme durumu yok," dedi Emmet. "Ya aşçı ya da masalara servis yapan garson yemeklere hafif uyku veren bir ilacı katmış olmalı."

"Mantıklı görünüyor," dedi Brogan. "Güvertede cesetlerin devrilmesi işlerine gelmezdi herhalde."

Emmet düşüncelerini toparlamak için biraz durdu. "Gece yarısına kadar yat güvertesinde nöbet tutan Gizli Servis görevlisi en son Başkan'la Başkan Yardımcısı Margolin'in yattıklarını bildiriyor. Saat: 23.10."

"Bu saat Başkan için çok erken," dedi Fawcett. "İkiden önce yattığını çok az gördüm."

"00.25: Kuzeydoğu yönünden hafif bir sis yaklaşıyor. Saat 01.35'teyse Deniz Kuvvetleri artığı iki sis jeneratöründen kaynaklanan yoğun bir sis bulutu başlıyor. Jeneratörler Eagle'dan 160 metre uzaklıkta gizlenmiş."

"Bütün alanı örtebilir mi bu sis?" diye sordu Oates.

"Uygun atmosfer koşullarında... ki bu durumda hiç rüzgar da yok... bulduğumuz jeneratörle ikiye iki dönümlük bir alanı kaplayan sis üretebilirler."

Fawcett'in aklı karışmış gibiydi. "Olur şey değil, bu operasyonu gerçekleştirmek için bir ordu ister."

Emmet hayır anlamında başını salladı. "Hesaplarımıza göre, yedi ya da en çok on kişiyle gerçekleştirilmiş."

"Gizli Servis, Mount Vernon'u çeviren alanı ve koruluğu iyice aramış olmalıydı," dedi Fawcett. "Jeneratörler nasıl gözlerine çarpmamış?"

"Jeneratörler o akşam saat beşe kadar oraya getirilmemişti," dedi Emmet.

"Peki, onları çalıştıranlar o karanlıkta nasıl görebilmişler?" diye üsteledi Fawcett. "Neden hareketlerinin ya da jeneratörlerin gürültüsü hiç işitilmedi?"

"Kızılötesi gece gözlükleri birinci sorunuzu yanıtlar. Jeneratörlerin çıkardığı sesse moolayan sığır gürültüsünde kayboldu."

Brogan hayretle başını salladı. "Kimin aklına gelirdi?"

"Birinin gelmiş işte," dedi Emmet. "Jeneratörlerin yanında bir teyp ve amfi bulduk." "Raporda güvenlik görevlilerinin siste yağlı bir koku fark etlikleri yazıyor."

Emmet başını salladı. "Jeneratör gazyağı gibi bir yakıtı basıncı çok yükselene dek ısıtıp çok küçük damlacıklar halinde püskürtüyor, sis de böyle oluşuyor."

"Sonra ne olmuş?" dedi Oates.

"01.50: Küçük refakatçi teknesi görüş uzaklığı olmaması nedeniyle limana bağlanıyor. Üç dakika sonra da Kıyı Koruma gemisi radar alıcılarını tıkayan bir sinyal alıyor. Blackowl'a verdikleri bilgiye göre, radarları bozulmadan önce ossiloskoplarındaki tek temas Kent Temizlik İşleri'nin çöp balyalarını çeken ve sis geçene dek nehir kıyısına bağlanan bir römorku olmuş."

"Ne kadar uzaklıkta bağlanmışlar?" diye sordu Metcalf.

"Nehrin yukarı kısmında, iki yüz metre ötede."

"Demek römork yapay sis alanı dışındaymış."

"Önemli bir nokta," dedi Emmet. "Buna az sonra dönecez."

Emmet yazı tahtasına dönüp yeni bir saat yazdı. Odada büyük bir sessizlik vardı. Uzun toplantı masasında oturan herkes büyük bir heyecan içinde Emmet'in açıklamalarını bekliyordu.

"02.00: Görevli ajanlar nöbet yerlerini değiştiriyorlar. Liman girişindeki yerini Karl Polaski'ye bırakan Lyle Brock Eagle'da nöbet noktasına geçiyor. Polaski liman girişindeyken Eagle sis örtüsü içinde kaldığından, yatı görmesi olanaksız. Bir ara teknenin borda iskelesine gelip Brock olduğunu sandığı biriyle konuşuyor. Aslında bu sırada Brock ya baygın ya da çoktan ölmüş olmalı. Polaski bu konuşma sırasında bir şeyden kuşkulanmıyor yalnızca Brock'un bir sonraki nöbet noktasını sorması tuhafına gidiyor."

"Polaski yabancı biriyle konuştuğunu fark edememiş mi diye sordu Oates.

"Konuşma üç dört metre uzaklıktan ve yattakileri rahatsız etmemek için fısıltıyla yapılmış. Saat 03.00'teki nokta değişimin yapılırken Brock sisin içinde geçip gitmiş. Polaski ancak bir siluet görebildiğini bildirdi. Brock'un nöbet yerinde bulunmadığını Edward McGrath fark ettiğinde saat 03.48. McGrath hemen Blackowl'u arıyor ve iki adam dört dakika sonra Eagle'da buluşuyorlar. Yatı arıyorlar, ama Brock'un yerini alan Polaski dışında kimseyi bulamıyorlar."

Emmet tebeşiri yerine bırakıp ellerini sildi. "Gerisi önemli değil, alarm veriliyor, Mount Vernon çevresi didik didik aranı yollar kesiliyor, falan filan..."

"Alarmdan sonra römork ve çöp balyalarının konumu neydi?" diye sordu Metcalf.

"Çöp balyaları nehir kıyısında bağlıydı," dedi Emmet. "Ama römork yoktu."

"Gerçekler bu kadar," dedi Oates. "En önemli soru şu: Yaklaşık yirmi insan nasıl oluyor da Gizli Servis ordusunun burnu binden ve bugüne dek en gelişmiş alarm sistemleri arasında yattan çıkarılıp kaçırtabiliyor?"

"Bunun yanıtı, Sayın Bakan, kimsenin yattan çıkarılmamasıdır."

Oates'un kaşları kalktı. "Nasıl?"

Emmet, Metcalf'ın yüzünde bir böbürlenme belirtisi fark eder gibi oldu. "Sanırım general bu sorunun yanıtını çözdü." "N'olur, bana da söylesin birisi," dedi Fawcett. Emmet konuşmaya başlamadan derin bir soluk aldı. "Blackowl ve McGrath'ın terk edilmiş olarak buldukları yat, Başkan ve konuklarını Mount Vernon'a götüren yat değildi." "Vay anasına!" dedi Mercier.

Emmet yeniden tebeşiri alıp tahtada çizmeye başladı. "Jeneratörlerin yaydığı yoğun sis nehri ve Mount Vernon'u iyice sardıktan on beş dakika sonra eylemciler Kıyı Koruma'nın radarını bozdular Nehrin yukarsında bulunan römorksa, ki bu durumda bunun her bakımdan Eagle'ın ikiz benzeri bir yat olduğunu biliyoruz, çöp balyalarını bırakıp ağır ağır limana doğru süzülmeye başladı. Tabii bu sırada radarı Kıyı Koruma'dan farklı bir frekansta çalışmaktaydı."

Emmet tahtaya yaklaşan yatın yolunu çizdi. "Mount Vernon iskelesine ve Eagle'a elli metre kala motorlarını kesip kendini bir pili hızı olan akıntıya bıraktı. Eylemciler bundan sonra..." "Yata nasıl çıktıklarını bilmek isterim," diye atıldı Mercier. Emmet ellerini iki yana açarak çaresizlik işareti yaptı. "Biliyoruz. Tahminimiz, eylemcilerin o gün daha erken saatlerde mutfak personelini öldürüp, sahte kimliklerle yerlerini aldığı." "Lütfen devam edin," dedi Oates.

"Sonra yatta bulunan eylemciler halatları çözüp Eagle'ı iskeleden ayırarak öbür yata yer açtılar. Bu sırada limanda nöbette olan Polaski hiçbir şey duyamazdı, çünkü makine dairesi jeneratörlerinin sürekli uğultusu vardı. Sahne yat limana bağladıktan sonra içindekiler, en çok iki kişi olabilir, küçük bir bota binip ekle Eagle'a gittiler. Yalnız biri yatta kalıp Brock'un rolünü üslendi. Polaski, Brock'un taklitçisiyle konuştuğunda yat değiş-e işi çoktan bitmişti. Bir sonraki nokta değişiminde Brock rolü yapan adam sıvışıp sis jeneratörlerini çalıştıran arkadaşlarının yanına gitti. Birlikte arabalarına atlayıp Alexandria yönündeki otoyola çıktılar. Bu ayrıntıları ayak izleri ve lastik izlerinden çıkardık."

Emmet dışında herkes gözlerini yazı tahtasına dikmiş, olayı kafalarında canlandırmaya çalışıyordu. Eylemin tereyağından kıl çeker gibi yürütülmüş olması ve akıllara durgunluk veren müthiş zamanlaması herkesi büyülemişti.

"Doğrusu işin uygulanışına hayran olmamak elde değil, dedi Metcalf. "Böyle bir plan hazırlamak epey zaman almış olmalı."

"Tahminimize göre üç yıl almıştır," dedi Emmet. "Peki, o denli benzer bir yatı nerede bulmuşlar?" diye sordu Fawcett.

"Soruşturma ekibim bu işle uğraştı. Eagle'ın yapımcısı aynı zamanda bir de Samantha adıyla kayıtlı ikiz bir yat yapmış. Samantha'nın kayıtlarda gözüken son sahibi Baltimore'lu borsa simsarı. Üç yıl önce Dunn adında bir adama satmış, başka bilgi alamadık. Gelir vergisinden düşmek için biraz el altından yapılan bir satışmış. Adam bir daha ne yatı, ne de Dunn'ı görmüş. Samantha da yeni sahibinin adı altında hiçbir yere kayıtlanmamış."

"Her bakımdan Eagle'ın kopyası mıymış?" diye sordu Brogan.

"İnsanı kolayca aldatacak kadar. Mobilyasından duvar dekoruna, boyasına ve tüm araç gereçlerine kadar aynı."

Fawcett sinirli sinirli kalemini masada tıklatıyordu. "Peki, nasıl fark ettiniz?"

"Bir insan bir odaya her girişinde ve çıkışında varlığı izler bırakır. Saç teli, saç kepeği, vücut yağı, parmakizi... bunların tümü bulunabilir. Laboratuvar görevlilerim yatta yaptığı araştırma sonunda Başkan ve diğerlerinin orada bulunduklarını gösteren en küçük bir iz bile bulamadılar."

Oates koltuğunda doğruldu. "Büron mükemmel bir iş sardı, Sam. Çok teşekkür ederiz." Emmet başıyla bir selam verip oturdu.

"Yat değiştirme olayı yeni bir bakış açısı da getiriyor," diye devam etti Oates.

"Düşünmesi bile korkunç, ama kaçırılanların öldürülmüş olabileceğini göz önünde bulundurmalıyız." "Mutlaka yatı bulmamız gerek," dedi Mercier.

"Denizden ve havadan arama başlattım bile," dedi Emmet.

"Öyle bulamazsınız," dedi Metcalf. "Karşımızda çok akıllı İnsanlar var. Yatı hemen bulunabileceği bir yere bırakmamışlardır."

"Yatı ortadan kaldırmışlardır mı, demek istiyorsunuz?" diye sordu Fawcett.

"Pekâlâ olabilir," dedi Metcalf. "Eğer durum buysa, cesetlerle karşılaşmamız çok mümkün." Oates dirseklerinin üzerine yaslanıp elleriyle yüzünü ovuşturdu. O anda o odada bulunmaktansa başka her yerde olmayı eğlerdi. "Gizlilik çemberimizi biraz genişletmek zorundayız," dedi. "Sualtı arama işinde aklıma gelen en uygun isim NU-MA'dan Jim Sandecker."

"Aynı fikirdeyim," dedi Fawcett. "Onun özel proje ekibi Alaska'da çok duyarlı bir işi hallederek zehir yayan gemiyi buldu."

"Ona durumu sen açıklar mısın, Sam?" dedi Oates, Emet'e.

"Buradan çıkınca doğru bürosuna giderim." "O halde şimdilik bu kadar," dedi Oates yorgun bir sesle, iyi ya da kötü, elimizde bir ipucu var artık. Eagle'ı bulduktan sonra karşımıza ne çıkacak, Tanrı bilir. Ama o tekneye ilk ayak san adamın yerinde olmak istemezdim doğrusu."

26

Amiral Sandecker cumartesi ve pazar dahil, her sabah Watergate'deki apartmanından NUMA merkezine olan altı millik koşarak giderdi. Odasının bitişiğindeki banyoda duşunu yapmış çıkarken, lavabonun üzerindeki hoparlörden sekreterinin sesini duydu. "Amiralim, Bay Emmet, burada, sizinle görüşmek istiyor."

Sandecker bir yandan havluyla başını kuruladığı için doğru işittiğinden kuşku duydu. "FBI'dan Sam Emmet mi?"

"Evet, efendim. Sizi hemen görmek istiyor. Çok ivedi olduğunu söyledi."

Sandecker aynada yansıyan yüzündeki şaşkınlık ifade gördü. FBI genel müdürü kimsenin bürosuna saatin sekizi gelmezdi. Washington bürokrasi oyununun da kuralları vardı. Başkan'dan tut da en alttakine kadar herkes bu kurala uyar? Emmet'in bu hiç beklenmedik ziyareti gerçekten çok ivedi bir durum olduğunu gösteriyordu.

"Hemen içeri alın."

Sandecker hâlâ ıslak olan vücuduna bir bornoz geçirirken kapı açıldı, Emmet içeri daldı.

"Jim, başımız fena halde dertte." Emmet el sıkışmaya gerek görmemişti. Çantasını amiralin masasına koyup açtı içinden bir dosya çıkardı. "Hemen otur, şuna bir göz at, sonra konuşalım."

Sandecker öyle itilip kakılacak, şunu yap, bunu yap denecek adam değildi, ama Emmet'in yüzündeki gerilimi fark edip ses çıkarmadan istenileni yaptı.

Sandecker tam on dakika hiç konuşmadan dosyanın içindekileri inceledi. Karşısında oturan Emmet boşu boşuna yüzünde bir şaşkınlık ya da öfke belirtisi aradı. Sandecker renk vermeden dosyayı kapattı. "Nasıl yardımcı olabilirim?" diye sordu.

"Eagle'ı bul."

"Batırmış olduklarını mı sanıyorsunuz?"

"Deniz üstü ve hava aramaları sonuçsuz kaldı."

"Tamam, en iyi adamlarımı bu işe veririm." Sandecker dahili telefonuna uzanırken Emmet eliyle durdurdu.

"Bu haberin sızması durumunda nasıl bir felaket olacağını söylememe gerek yok sanırım."

"Daha önce adamlarıma hiç yalan söylemedim."

"Bu kez onları biraz karanlıkta bırakacaksın."

Sandecker başıyla bir işaret verip iç haberleşme aygıtına konuştu. "Sylvia, lütfen Pitt'in telefonuna bağlar mısın."

"Pitt mi?" diye sordu Emmet.

"Özel Projeler müdürüm. Aramayı o yönetecek."

"Ona yalnızca gerektiği kadarını söylersin, değil mi?" Bu soru bir ricadan çok emir gibiydi.

Sandecker'in gözlerinde sarı uyarı ışıkları pırıldamaya basmıştı. "Buna ben karar vereceğim."

Emmet tam bir şeyler diyecekken iç haberleşmeden ses geldi.

"Amiralim?" "Evet, Sylvia."

"Bay Pitt'in hattı meşgul çıkıyor."

"Cevap verene kadar arayın," dedi Sandecker. "Daha iyisi santrale söyleyin hattı kessin. Resmi bir iş, çok ivedi, dersin."

"Akşama kadar tam tekmil bir arama başlatılabilir mi?" diye sordu Emmet.

Sandecker gülümsedi. "Eğer tanıdığım Pitt'se, siz öğle yemeğine oturmadan Potomac Nehri'nin derinliklerinde adamlarıyla birlikte cirit atarlar."

Santral devreye girdiğinde Pitt, Hiram Yaeger'le konuşmaktaydı. Konuşmayı kısa kesip özel numarasından amirali aradı. Birkaç dakika boyunca hiç karşılık vermeden dinledi, sonra telefonu kapadı. "Ee?" diye sordu Casio umutla.

"Para transfer olmuş, bankaya yatırılmamış," dedi Pitt üzgün üzgün yere bakarak. "Hepsi bu kadar. Hiçbir ipucu yok."

Casio'nun yüzünden hafif bir düşkırıklığı bulutu geçti. İlk kez olmuyordu bu. Derin bir iç geçirip saatine baktı. En küçük bir duygu belirtisi bile göstermiyordu.

"Yardımın için teşekkür ederim," dedi alçak bir sesle. Çantasını kapatıp ayağa kalktı. "Artık gitsem iyi olur. Oyalanmazsa Los Angeles'e kalkan ilk uçağa yetişebilirim."

"Üzgünüm, sorularına yanıt bulamadım."

Casio, Pitt'in elini sıktı. "Hiç kimse yüzde yüz başarı sağlayamaz. Kızımın ve arkadaşınızın ölümünden sorumlu olanlar mutlaka bir hata yapmışlardır. Bir yerde, bir gün, mutlaka bir ayrıntıyı gözden kaçırmış olmaları gerek. Sizinle aynı safta olduğum için seviniyorum, Bay Pitt. Şimdiye dek çok yalnızdım bu işte."

Pitt gerçekten çok duygulanmıştı. "Ben de araştırmaya devam edeceğim."

"Sizden daha fazlasını da isteyemezdim." Casio merdivenlerden aşağı indi. Pitt bu yaşlı, mağrur ve yılmaz adamın arkasından hangardan dışarı çıkana dek baktı.

27

Başkan siyah deri yastığı olan krom bir iskemle üzerini oturtulmuş, naylon kayışlarla dik oturması sağlanmıştı. Gözleri açık, boş bakıyordu. Alnına ve göğsüne yapıştırılmış olan alıcılar bedenindeki sekiz ayrı yaşam işlevini bilgisayara bildiriyordu.

Çeşitli elektronik aygıtlarla tıka basa dolu olan ameliyat odası otuz metrekareyi geçmiyordu. Lugovoy ve dört kişilik cerrah ekibi büyük bir titizlikle az sonraki son derece duyarlı ameliyata hazırlanıyorlardı. Paul Suvorov üzerindeki yeşil ameliyat giysisiyle odanın tek boş olan köşesinde dikilmiş, Lugovoy yardımcılarından bir kadının Başkan'ın ensesine bir iğne yaptığını izliyordu.

"Anestezi için tuhaf bir yer," dedi Suvorov. "Asıl giriş için yerel anestezi yapacağız," dedi Lugovoy video ekranında büyütülmüş röntgen filmine bakarak. "Ama şahdamarına verilecek küçük bir doz Amytal beynin sağ ve sol yarıkürelerini uyuşturur. Bunun da amacı ilerde ameliyatın anımsanmaması içindir."

"Kafasını tıraş etmeniz gerekmez miydi?" diye sordu Suvorov, Başkan'ın metal başlıktan sarkan saçını görünce.

"Normal cerrahi kuralları uygulayacak durumda değiliz," Dedi Lugovoy sabırla. "Artık senin de bildiğin nedenlerden ötürü, Başkan'ın görünüşünü hiçbir şekilde değiştiremeyiz."

"Ameliyatı kim yönetecek?"

"Kim yönetecek sanıyorsun?"

"Sana soruyorum, yoldaş."

"Ben yöneteceğim."

Suvorov'un aklı karışmıştı. "Senin de, bütün ekibinin de dosyalarınızı defalarca okudum. İçindekileri neredeyse ezberden söyleyebilirim. Senin alanın psikoloji, diğerlerinin de çoğu elektronik uzmanı, birisiyse biyokimyacı. Hiçbirinizin cerrahi niteliği yok."

"Çünkü buna gerek yok." Lugovoy, Suvorov'u başından savıp yeniden TV ekranına baktı. Sonra başını sallayarak işaret verdi. "Artık başlayabiliriz. Lazeri yerine getirin." Teknisyenlerden biri bir argon lazere bağlı mikroskobun bana

geçti. Bilgisayara bağlı olan aygıt, mikroskobun pozisyon ayarlayıcısı altında portakal renkli sayılarla koordinatları gösterdi. Sayılar sıfırlandığı zaman yerleştirme kusursuz olmuştu. Lazerin başındaki adam başını salladı. "Yerleştirme tanı."

"Devam et," dedi Lugovoy.

Çıplak gözle görülemeyecek denli ince, mavi yeşil karışımı ışın Başkan'ın kafatasına temas edince, yalnızca lazer operatörünün mikroskopta görebildiği ince bir duman çıktı.

Odadaki görünüm oldukça tuhaftı. Herkes Başkan'a arkasını dönmüş, büyük bir ilgiyle monitörleri izlemekteydi. Görüntü büyütülünce ışın örümcek ağının teli gibi görünmeye başladı. Bilgisayar insan becerisinin çok üstünde bir kapasiteyle lazeri kemik üstünde milimetrenin otuzda biri büyüklüğünde bir delik açmasını sağladı. Böylece yalnızca beyin ve sıvısını örten zarı içine girilmiş oluyordu.

Suvorov büyülenmiş gibi ekrana iyice sokuldu. "Şimdi ne olacak?" diye sordu hırıltılı bir sesle.

Lugovoy başıyla elektromikroskoplarından birini işaret ederek "Kendin bak."

Suvorov mikroskoptan baktı. "Bütün gördüğüm, kara bir nokta."

"Gözüne göre odaklasana."

Suvorov söyleneni yapınca nokta olarak gördüğü şey bir mikroçip oldu... yani entegre bir devre.

"Bu mikrominyatür devre beyin sinyallerini alıp yayınlayabiliyor. Bunu beynin düşünme merkezine yerleştireceğiz."

"Peki bu mikroçip enerji kaynağı olarak ne kullanıyor?"

"Beynin kendisi on vatlık bir elektrik üretir," diye açıkladı Lugovoy. "Başkan'ın beyin dalgaları binlerce mil uzaklıkta bir kontrol merkezinde toplanabilecek, bunlar çözümlendikten sonra istenen emirler yeniden beynine iletilebilecek. Bunu uzak kontrol aygıtıyla TV kanalı değiştirmeye de benzetebilirsin."

Suvorov mikroskobun başından çekilip Lugovoy'a baktı "Bunun sağlayacağı olanaklar benim düşündüğümden de müthiş," diye mırıldandı, "ABD hükümetinin bütün sırlarını öğrenebileceğiz."

"Ayrıca yaşadığı sürece gece gündüz, bütün davranışların

düzenleyebileceğiz," diye devam etti Lugovoy. "Ve bilgisayar aracılığıyla kişiliğini de ne kendisinin, ne de ona en yakın onların bile anlayabileceği biçimde yöneteceğiz."

"Mikroçipi yerleştirmeye hazırız," dedi teknisyenlerden "Devam edin."

Lazerin yerini robot benzeri bir makine aldı. İnanılmayacak denli küçük mikroçip mikroskobun altından alınıp mekanik bir koldan uzanan çok ince bir kablonun ucuna yerleştirildi. Buradan da Başkan'ın kafatasındaki deliğe girecekti. "Giriyoruz... girdik," dedi konsolda oturan adam. Adam lazeri nişanlarken olduğu gibi, yine ekranda beliren bir dizi sayıya bakmaktaydı. Bütün işlem önceden programlanmış, insan eli değmeksizin yürütülüyordu. Robot bilgisayarın yönetimiyle kabloyu koruyucu zar içinden geçirip beynin yumuşak tabakasına getirdi. Altı dakika sonra ekranda yerleştirmenin tamamlandığı bildirildi. Lugovoy'un gözleri röntgen monitöründen ayrılmıyordu. Sondayı çekin."

"Çekiyoruz," diye duyurdu bir ses. Kablo çıkarıldıktan sonra yerine, içinde küçük bir tampon, saçları Başkan'a çok benzeyen bir Rus teknisyeninden alınış kökleriyle birlikte üç tel saç bulunan minyatür bir tüp getirildi. Bu tampon lazerin açtığı deliğe yerleştirildi. Robot ünitesi çekildikten sonra Lugovoy elinde iri bir büyüteçle gelip sonucu inledi.

"Oluşacak hafif kabuk bağlama da birkaç güne dek kepekle örtülür," dedi Lugovoy. Sonuçtan hoşnuttu.

"Mikroçip işler durumda," dedi Lugovoy'un kadın asistanı. Lugovoy keyifle ellerini ovuşturdu. "Güzel. İkinci girişe başlayabiliriz."

"Başka bir mikroçip mi yerleştireceksiniz?" diye sordu Suvorov.

"Hayır, yalnızca hipokampusa birazcık RNA aşılayacağız."

"Daha basit terimlerle beni aydınlatabilir misin?" Lugovoy konsolda oturan adamın omzu üzerinden eğilip bir kolu çevirdi. Başkan'ın beyninin görüntüsü bütün röntgen ekranını kaplayacak denli büyütülmüştü.

"İşte," dedi Lugovoy cam ekranı tıklatarak. "Yan karıncıkların altında uzanan şu denizatı biçimindeki bölge beynin limbik sisteminin en önemli yeridir. Buraya hipokampus denir. Bellenecek yeni bilgiler buraya gelir, istenmeyenler buradan atılır. İste nen biçimde düşünmesi sağlanan bir denekten alınan RNA, yani ribonükleik asit, buraya aşılanarak 'bellek nakli' dediğimiz işlem gerçekleşir."

Suvorov gördüklerini ve işittiklerini büyük bir çabayla aklı da depolamaya

çalışıyor ama yetişemiyordu. Bu kadarını sindirmesi olanaksızdı.

"Gerçekten bir insanın belleğini bir başkasına aşılayabiliyor musunuz?"

"Elbette," dedi Lugovoy biraz şişinerek. "KGB'nin devlet düşmanlarını kapattığı akıl hastanelerinde ne yapılıyor sanıyor sun? Tümünü birden yeniden eğitimden geçirip parti hayranı yapmıyorlar. Çoğu da önemli psikolojik deneylerde kullanılıyor. Örneğin, şu anda Başkan'ın beynine aşılayacağımız RNA devlet liderlerimizin yakışıksız pozlarda resimlerini yapmakta inat eden bir ressamdan alındı. Neydi adı..."

"Belkaya mı?"

"Evet. Oskar Belkaya. Sosyolojik bir yüzkarası. Yaptığı o resimler bakanın zevkine göre ya modern sanat şaheserleri ya karabasan gibi soyutlamalar. Senin devlet güvenlik ajanları onu stüdyosunda tutukladıktan sonra Kiev dışında ıssız bir sanatoryuma götürdüler. Orada, tıpkı buradakiler gibi iki yıl boyunca koza içinde tutuldu. Biyokimyada keşfedilen yeni buluşlar sonucunda belleği silinip ABD Başkan'ının hükümetinde uygulayacağı yeni siyasi doktrinlerle doldurul du."

"Ama bu işi kontrol mikroçipiyle yapamıyor musunuz?"

"Mikroçip, bilgisayara bağlı mekanizmasıyla son derece karmaşık ve bozulma olasılığına sahip. Bellek nakli bir çeşit destekleme sistemi oluyor. Ayrıca deneylerimiz de kontrol işlemi sözkonusu kişinin kendi düşüncelerini yarattığı zaman çok iyi yürüdüğünü gösteriyor, böylece mikroçip yalnızca olumlu ya da olumsuz karşılık vermekle yetiniyor."

"Çok müthiş," dedi Suvorov. "Hepsi bu kadar mı?"

"Değil. Ek önlem olarak, çok yetenekli bir hipnotizmacı olan yardımcım, Başkan'ı transa sokup onun bizimle birlikteyken bilinçaltına işleyen tüm duygularını silecek. Üstelik on gün içinde nerelerde olduğu ve neler yaptığı konusunda da ayrıntılı bir bilgiverecek."

"Böylece bütün güvenlik önlemlerini almış oluyorsunuz," dedi Suvorov.

Lugovoy hayır anlamında başını salladı. "İnsan beyni bir türlü tümüyle anlayamayacağımız sihirli bir evrendir. Az çok kontrol altına aldığımızı sanabiliriz, ama o kaprisli doğasıyla ne yapacağı hiç belli olmaz."

"Yani bütün bunlara karşın, Başkan yine sizin istediğiniz biçimde davranmayabilir mi?" "Olabilir," dedi Lugovoy. "Bütün kontrolümüze karşın, hepimiz için korkunç sonuçları olabilecek bir şey yapması çok mümkündür."

28

Sandecker, Washington'un kırk mil kadar güneyindeki küçük bir yat limanına girip arabasını park etti. Bir süre durup Potomac Nehri'ne baktı. Masmavi gök altında nehrin soluk yeşil renkli suları doğuya, Chesapeake Körfezi'ne doğru gürül gürül akmaktaydı. Eski merdivenlerden inip bir yüzer limana geldi. Limanın ucunda paslar içinde, alabildiğine eski bir istiridye teknesi bağlıydı.

Teknenin gövdesi yıllarca türlü koşullarda kullanılmaktan iyice aşınmış, boyasının çoğu soyulmuştu. Dizel motorunun öksürür gibi pufladığı duman hafif meltemin içinde kaybolup gidiyordu. Teknenin adı güçlükle okunabiliyordu: Hoki Jamoki.

Sandecker saatine baktı. On ikiye on dakika vardı. Beğeniyle başını salladı. Pitt'e haber verdiğinden bu yana ancak üç saat geçmiş olmasına karşın Eagle'ın aranması başlamıştı. Teknenin güvertesine atlayıp sonar alıcılarını kayıt kablosuna bağlayan iki mühendisle selamlaştı. Kaptan köşküne girince elinde büyüteçle uydu fotoğraflarını inceleyen Pitt'i buldu.

"Daha iyisi yok muydu?" diye sordu Sandecker.

"Tekneyi mi kastediyorsunuz?" dedi Pitt gülerek.

"Evet."

"Sizin donanma teftişlerine giremez belki, ama işimizi görür."

"Bizim arama gemilerimizden birini bulamadın mı?"

"Bulabilirdim, ama bu külüstürü iki nedenle seçtim. Birincisi, çok iyi bir çalışma gemisi oluşundan. İkincisiyse, eğer birileri gerçekten içinde önemli kişiler bulunan devlete ait bir tekneyi kaçırmış ve batırmışlarsa, geniş kapsamlı bir sualtı araması yapılacağını tahmin ederek bunu gözleyeceklerdir. Oysa şimdi onlar farkına varmadan biz rahatça çalışabileceğiz."

Sandecker, Pitt'e yalnızca Deniz Kuvvetleri'ne ait bir tek nin Mount Vernon'da çalındığını ve batırılmış olabileceğini söylemişti. "Teknede önemli kişilerin bulunduğunu kim çıkardı?" "Deniz ve Hava Kuvvetleri helikopterleri çekirge sürüleri gibi dolaşıp duruyor, Kıyı Koruma gemilerine basa basa nehrin yanından öbür yanına geçebilir insan. Bu arama işinin içinde bana açıkladığınızdan çok daha başka şeyler var, amiral."

Sandecker karşılık vermedi. Pitt'in bir iş yaparken ne kadar ilersini

düşündüğünü biliyordu. Onun bu suskunluğu Pitt'in kuşkularını daha da arttırdı. Sandecker konuyu değiştirmeye çalıştı. "Mount Vernon'un bu denli uzağında aramaya başlamak için bir ipucu mu gördün?"

"Evet, bu sayede yirmi beş millik bir alan ve tam dört gün kazandık," dedi Pitt. "Teknenin uydu kameralarından biri tarafından saptanacağını düşündüm, ama bu hangisi olabilirdi? Casus uyduları Washington üzerinde dolaşmazlar, hava raporu resimleri de küçük ayrıntıları almaz."

"Peki, bunu nereden edindin?" diye sordu Sandecker fotoğrafı göstererek.

"İçişleri Bakanlığındaki bir dostumdan. Jeolojik gözlem uydularından biri 590 mil tepeden uçup Chesapeake Körfezi ve buraya dökülen nehirlerin kızılötesi bir resmini çekmiş. Saat: Dört kırk, teknenin kaybolduğu sabahın dört kırkı. Potomac'ın bu bölümünün büyütülmüş kesimine bakılırsa, Mount Vernon'un aşağısında seyreden tek teknenin şu limanın bir mil aşağısında olduğu görülür."

Sandecker fotoğraftaki küçücük beyaz noktaya baktı. Büyütülmüş resimde oldukça net görünüyordu. Teknenin güvertelerindeki donanım ve iki insan kolayca seçilebiliyordu. Dönüp Pitt'in gözlerine baktı.

"Aradığımız teknenin bu olduğunu gösteren bir kanıt yok,"

"Beni o kadar saf sanmayın, amiral. Bu tekne Başkanlık Eagle'dır."

"Seni uyutmaya çalışacak değilim," dedi Sandecker alçak sesle. "Ama daha fazla açıklama yapamam." Pitt umursamaz bir tavırla omuz silkti, bir şey söylemedi. "Peki, sence nerededir şimdi?" Pitt'in yeşil gözleri koyulaştı. Eline bir pergel alıp açıklamaya başladı. "Eagle'ın teknik özelliklerini öğrendim. Son hızı on dört mil. Bu fotoğraf dört kırkta çekilmiş. Yani gün doğuşuna bir buçuk saat kala. Yatı kaçıranlar görünmeyi göze alamazlardı, bu nedenle hava karanlıkken batırdılar. Bütün bunlar göz önüne alındığında, yat güneş doğmadan ancak yirmi bir mil yol almış ¡bilir."

"Yine de epey geniş bir su alanı kalıyor."

"Bunu da biraz daraltabiliriz."

"Kanaldan ayrılmamakla mı?"

"Evet, efendim, derin sularda kalarak. Eğer bu işi ben yapsaydım, kazara bulunmasın diye yatı en derin yerde batırırdım.”

"Tarama bölgende ortalama derinlik ne kadar?"

"On, on üç metre arası."

"Yeterince derin değil."

"Doğru, ama seyir haritalarına göre otuz beş metreye kadar inen birçok çukur var." Sandecker pencereden bakınca iri omuzlarına iki tane hava tankı yüklenmiş Al Giordino'yu gördü. Pitt'e dönüp baktı.

"Eğer tekneyi bulup da dalarsanız, içine girmeyeceksiniz dedi soğuk bir sesle. "Görevimiz yalnızca tekneyi bulup tanıtlamak, o kadar."

"Görmememiz gereken ne var içinde?"

"Hiç sorma."

Pitt acı acı gülümsedi. "Çok merak ediyorum."

"Biliyorum," dedi Sandecker. "Yatın içinde ne var sanıyorsun ki?"

"Ne olduğu değil, kim olduğu önemli."

"Önemi var mı?" dedi Sandecker çekinerek. "Büyük olasılıkla boştur zaten."

"Amiral, benimle oyun oynuyorsunuz. Önemli olduğu eminim. Peki, yatı bulduktan sonra ne olacak?"

"İşi FBI'ya devrediyoruz."

"Demek biz küçücük rolümüzü oynayıp sahneden çekileceğiz."

"Emirler böyle diyor."

"Boşverin, derim."

"Kimi?"

"Bu ucuz, gizlilik oyunlarını oynayanları."

"İnan bana, bu proje hiç de ucuz falan değil."

Pitt'in yüzü birden ciddileşti. "Bu kararı yatı bulduktan sonra verebiliriz, değil mi?"

"İnan bana," dedi Sandecker. "Batık teknenin içinde olduğunu görmek istemeyebilirsin."

Sandecker bu sözler ağzından çıktığı an boğanın önünde kırmızı pelerini salladığını anlamıştı. Pitt sualtına daldığı andan itibaren o incecik emir bağı da kopmuş olacaktı.

29

Altı saat sonra ve nehrin on iki mil kadar aşağısında on yedi numaralı hedef sonar ekranında belirdi. Bulunduğu yer Persimmon ve Mathias burunları arasındaki Potomac Köprüsü'nün iki mil aşağısında, otuz beş metre derinlikteydi. "Boyutları nedir?" diye sordu Pitt sonar operatörüne.

"Yaklaşık otuz altı metre uzunluğunda, yedi metre genişliğinde."

"Ne boyutlarda bir şey arıyoruz?" diye sordu Giordino.

"Eagle'ın boyu yüz on fit, eniyse yirmi," dedi Pitt.

"Uyuyor," dedi Giordino kafadan metreyi fite çevirerek.

"Sanırım tekneyi bulduk," dedi Pitt. "Yanından bir kez daha geçelim, yalnız bu kez bir şamandıra atalım." Dışarda duran Sandecker başını kaptan köşkünden içeri attı. "Bir şey mi buldunuz?"

Pitt başıyla doğruladı. "Önemli bir bulgu var."

"Bakacak mısınız?"

"Şamandıra attıktan sonra, Al'la birlikte inip bakacağız." Sandecker başını çevirdi, bir şey söylemedi. Sonra dönüp iç tarafına gitti ve portakal renkli bir şamandıraya bağlı yirmi beş kiloluk kurşun ağırlığı kaldıran Giordino'ya yardım etti. Pitt dümene geçip tekneyi yönetmeye başladı. Sonar ekranında hedef iyice belirlenince seslendi, "Şimdi!"

Tekne yavaşladığı sırada şamandıra fırlatıldı. Adamlardan iri pruvaya gidip demiri sarkıttı. Hoki Jamoki kıçı nehrin aşağıma dönük olarak durdu.

"Keşke bir de sualtı kamerası alsaydınız," dedi Sandecker. Dibe kadar dalmak zorunda kalmazdınız."

"Boşuna olurdu," dedi Pitt. "Aşağıda görüş uzaklığı bir karışı geçmez."

"Akıntı hızı iki mil kadar var," dedi Sandecker.

"Yüzeye çıkmaya başladığımızda akıntı bizi kıç tarafa doğru atacak. Ucunda bir şamandıra olan yüz metrelik bir kurtarma ipi atarsanız iyi olur. Bizi tekneye çekmeniz gerekebilir."

Giordino ağırlık kemerini sıktı, sonra otuz iki dişini göstererek sırıttı. "Ben hazırım." Sandecker, Pitt'in omzunu tuttu. "Batığın içine girme konusunda

söylediklerimi unutma." "Çok dikkatli bakmamaya çalışırım," dedi Pitt.

Amiral karşılık veremeden Pitt maskesini yerleştirip kendini arkaüstü nehrin sularına bıraktı.

Üzerine kapanan su güneş ışığını bir anda yeşilimsi bir renge dönüştürdü. Akıntı hemen sürüklemeye başladığı için şamandıraya kadar çapraz yönde yüzmek zorunda kaldı. Uzanıp şamandıra ipini yakaladıktan sonra dibe doğru baktı. Beyaz naylon ip bir metre sonra nehrin bulanık suyunda kayboluyordu.

İpi bir yol gösterici ve destek olarak kullanarak Potomac'ın derinliklerine dalmaya başladı. İnce bitki parçaları, dipten kalkan kum tanecikleri yüzünün önünden gelip geçiyordu. Sualtı fenerini yaktı, ama bunun sağladığı ışık görüş alanını ancak bir kat daha uzatmaya yetti. Pitt bir ara durup çenesini oynatarak kulaklarında biriken basıncı eşitlemeye çalıştı.

Derine indikçe su yoğunluğu da arttı. Sonra birden, sanki bir kapıdan geçip başka bir bölüme girmiş gibi, su ısısı on derece birden düşüp görüş uzaklığı üç metreye kadar uzayıverdi. Nehir dibi belirlenmeye başlamıştı; çok geçmeden Pitt sağ yanında bir tekne silueti gördü. Dönüp Giordino'ya işaret etti.

Sanki bir sis bulutundan çıkar gibi, Eagle'ın bütün üst yapısı ortaya çıkmıştı. Nehrin dibinde cansız bir hayvan gibi durmaktaydı.

Pitt bir yanından, Giordino diğer yanından yüzerek incelemeye başladılar. Yat, hiçbir eğilme olmaksızın, dibe dimdik oturmuştu. Çok ince bir yosun tabakası dışında, su üstünde yüzdüğü zaman gibi, en küçük bir hasar belirtisi yoktu.

Giordino'yla kıç tarafında buluşunca Pitt haberleşme tahtasına yazdı. "Hasar var mı?"

Giordino yanıtladı, "Yok."

Birlikte güverteye yüzdüler, kamaraların karanlık pencerelerini geçip köprüye geldiler. Ölüm ya da herhangi bir felaket olduğunu gösteren tek bir iz yoktu. Fenerlerini tutup köprüyü incelediler, ama burada da bir şey bulamadılar.

Pitt bir an duraksadıktan sonra mesaj tahtasına şunları yazdı: "İçeri giriyorum."

Giordino'nun gözlerindeki pırıltı yüz maskesinin altında bile görünüyordu. "Seninle geliyorum," diye yanıtladı.

Alışkanlıkla, her ikisi de hava göstergelerine baktılar. Daha on iki dakika su altında kalabileceklerdi. Pitt kaptan köşküne açılan kapıyı zorladı. Kalbi

sıkışıyordu, nasıl bir şeyle karşılaşacağının heyecanı dayanılır gibi değildi. Derin bir soluk alıp kapıdan içeri yüzdü. Salonun ıssız görünümü Pitt'e tuhaf geldi. Her şey yerli yede, yerde en küçük bir döküntü yoktu. Bu görünüm Pilottown'u anımsatıyordu. Buradan bir merdivenle başka bir salona geçtiler. Yine aynı garip düzenlilik göze çarpıyordu. Giordino fenerini yukarı tuttu. Maun tavan kaplaması da aynı çıplak görünümdeydi. Pitt o anda bu tuhaflığın nedenini anladı. Normal olarak tavan yüzebilen nesnelerle dolu olmalıydı. Yatı batıranlar su yüzüne çıkıp iz bırakmasın diye yüzebilen ne varsa ortadan kaldırmışlardı.

Buradan kamaraların bulunduğu küçük koridora geldiler, yatakların üzerindeki yastıklar, şilteler bile alınmıştı. Yalnızca zemine vidalarla yerleştirilmiş mobilya vardı. Pitt tuvaletleri, Giordino da dolapları aradı. Personel kamaralarına geldiklerinde ancak yedi dakikalık havaları kalmıştı. El işaretleriyle anlaşarak ayrıldılar; Giordino mutfak ve depo bölümlerini ararken, Pitt de makine dairesine gitti.

Makine dairesinin kapısı kilitliydi. Pitt hemen bacağında dalgıç bıçağını çıkarıp kapının menteşesini sökmeye koyuldu. Az sonra menteşelerinden kurtulan kapı yukarı doğru fırladı.

Açık kapıdan aynı hızla bir de şişmiş bir ceset fırladı, Pitt'i yüzünü sıyırarak boşluğa doğru süzüldü.

30

Pitt kendini geriye atıp bölme duvarına dayanırken, makine dairesinden fışkırır gibi boşalan ceset ve eşya furyasını dehşetle izledi. Tümü de tavana doğru süzülüp burada sıkışmış balon gibi kaldılar. Cesetler daha çürümeye başlamamıştı. Suyun kıpırtısıyla dalgalanan saç telleri altında cansız gözleri yuvalarından fırlamış gibiydi.

Pitt içinde kabaran dehşeti bastırmaya çalışıp yapmak zorunda olduğu işi düşündü. Artan mide bulantısı ve korkusuna karşın, makine dairesinin kapısından içeri daldı.

Burası bir ölüm odasıydı sanki. Yataklardan, tam kapanmamış bavullardan çıkan giysilere kadar, suda yüzebilen ne varsa cesetlerle birbirlerine dolanmıştı. Böyle bir karabasan sahnesi Hollywood korku filmcileri bile akıllarına getiremezlerdi.

Cesetlerin çoğunun üstünde Kıyı Koruma'nın beyaz üniformaları vardı, kimisinde de iş giysileri. Hiçbirin de yara izi görünmüyordu.

Her an cansız bir el koluna sürünüyor ya da bembeyaz, ifadesiz bir yüz burnunun dibinden ona bakıyordu. Boş gözleri sanki ondan bir şey ister gibiydiler. Cesetlerden birinin giyimi diğerlerinden çok farklıydı. Bu adamın üstünde örgü bir kazak şık bir pardösü vardı. Pitt çabucak adamın ceplerini karıştırdı.

Pitt ömür boyu bu görünümü unutamayacak kadar içeride kalmıştı. Hemen palet çırparak makine dairesinden çıktı. Çıkar çıkmaz da hava göstergesine baktı. Hiç oyalanmadığı taktirde ancak su yüzüne çıkacak kadar havası kalmıştı. Hemen gidip Giordino'yu buldu, sonra birlikte güverteye çıktılar.

Yat iyice geride kalıp gözden kaybolduktan sonra Pitt'in içi rahatlar gibi olmuştu. Şamandıra ipini arayacak zaman kalmadığından hava kabarcıkları yönünde yükselmeye başladılar. Su yüzüne çıktıklarında Hoki Jamoki'nin elli metre kadar aşağısında bulunduklarını gördüler.

Sandecker ve diğerleri onları hemen fark edip kurtarma halatını fırlattılar. Sandecker, "Tutunun, sizi çekeceğiz," diye bağırdı.

Aradaki uzaklığı yüzmek zorunda olmayışı ikisini de sevindirmişti. Akıntıya karşı kendilerini serbest bırakıp kıyıdaki görünümü seyrettiler. Birkaç dakika içinde ikisi de tekneye alınmıştı. “Eagle mıydı?" diye sordu Sandecker merakla.

Pitt hemen yanıtlamadı, sırtındaki hava tüpünü çıkarana dek bekledi. "Evet," dedi sonra. "Eagle'dı."

Sandecker içini kemiren soruyu bir türlü ağzından çıkaramıyordu. Yine dolambaçlı bir yoldan girişti. "Anlatmanı gerektiren bir şey buldun mu?"

"Teknenin dışında hasar görünmüyor. Yarım metrelik bir kumluğa dik olarak oturmuş." "Yaşam belirtisi var mı?"

"Dışardan yok."

Pitt'in kendiliğinden bilgi vermeyeceği belli olmuştu. Her zamanki sağlıklı rengi uçmuş gibiydi.

"İçersini görebildiniz mi?" diye sordu Sandecker.

"Çok karanlıktı, bir şey seçilemiyordu."

"Tamam, tamam, çıkar ağzındaki baklayı be adam."

"Böyle tatlılıkla sorduğunuz için söyleyim," dedi Pitt. "O yatın içinde bir mezarlıkta bulunandan çok ceset var. Makine dairesine tıkılmışlar. Yirmi bir tanesini saydım."

"Tanrım!" diye inledi Sandecker. "Hiç tanıdığın çıktı mı?"

"On üç tanesi personeldi. Diğerleri sivildi."

"Sekiz sivil mi?" Sandecker adamakıllı şaşırmıştı.

"Giyimlerinden çıkardığım kadarıyla. Sorguya çekilecek halleri de yoktu."

"Sekiz sivil," diye yineledi Sandecker. "Bunlardan hiçbiri de sana tanıdık gelmedi?" "Anneleri bile gelse onları tanıyabileceğini sanmam," dedi Pitt. "Neden soruyorsunuz? Tanımam gereken biri mi vardı?"

Sandecker hayır anlamında başını salladı. "Bilmem."

Pitt, amirali hiç bu denli kaygılı gördüğünü anımsamıyordu.! Adamın her zamanki çelik zırhı düşmüş gibiydi. Pitt yeniden konuşmaya başlarken Sandecker'in de tepkisini incelemeye karar verdi.

"Bir tahmin yürütmeye kalkacak olsam, biri Çin Elçiliği'nin yarısını temizlemiş, derdim."

"Çin mi?" Amiralin gözleri birden çivi gibi oldu. "Ne diyorsun sen?"

"Sekiz sivilden yedi tanesi Doğu Asya'lıydı."

"Yanılmış olabilir misin?" diye sordu Sandecker. "Görüş o denli zorken..."

"Üç metreye kadar görüş vardı. Ayrıca beyaz ırkla sarı biri arasındaki görünüş farkını da pekâlâ bilirim."

"Tanrıya şükür," dedi Sandecker derin bir soluk alarak.

"Lütfen söyler misiniz, Al'la beni aşağı gönderirken ne bulmayı bekliyordunuz?" Sandecker'in gözleri biraz yumuşadı. "Size bir açıklama borçluyum, ama ne yazık ki, yapamıyorum. Çevremizde, bizim bilmememiz gereken olaylar dönüyor."

"Benim kendi projem de vardı," dedi Pitt sesi soğuklaşarak. "Bu iş zaten beni ilgilendirmiyor."

"Evet, Juli Mendoza. Seni anlıyorum."

Pitt kauçuk giysisinin kolundan bir şey çıkardı. "Az kalsın unutuyordum. Bunu cesetlerden birinden aldım."

"Neymiş?"

Pitt'in elindeki ıslak bir deri cüzdandı. İçinde bir fotoğraf olan su geçirmez bir kimlik kartı ve bir rozet vardı. "Gizli Servis ajanlarının kimliği," dedi Pitt. "Adamın adı Brock'muş. Lyle Brock."

Sandecker hiçbir şey söylemeden cüzdanı aldı. Saatine baktı. "Hemen FBI'dan Sam Emmet'i aramam gerek. Artık bundan sonrası onun sorunu."

"Bu işten o kadar kolay sıyrılamazsınız, amiral. Eagle'ı çıkarmak için NUMA'yı arayacaklarını siz de, ben de biliyoruz."

"Haklısın," dedi Sandecker bitkin bir sesle. "Seni artık bu görevden alıyorum. Kendi işinle uğraş. Çıkarma işini Giordino'ya yaptırırım." Dönüp kaptan köşküne girdi ve telefonun başına geçti.

Pitt uzun süre nehrin karanlık sularına bakakaldı, aşağıdaki o korkunç sahneyi bir bir yeniden yaşadı. Aklında eski bir de-izci şiirinin bir dizesi dolaştı durdu. "Gidecek hiçbir yeri olma-lyan, hayalet tayfalarla dolu hayalet bir gemi."

Sonra da sanki bir perde çeker gibi, bütün düşüncesini Pilottown üzerine yöneltti.

31

Nehrin doğu kıyısındaki çalıların yoğun olduğu bir yerde, üzerinde Vietnam'da kullanılan kamuflaj giysisi olan bir adam elinde video kamerası, harıl harıl çekim yapmaktaydı. Sıcak güneş ve ağır havanın etkisiyle yüzünden ter damlaları akıyordu. Bütün rahatsızlığına karşın telefoto merceğiyle iyice yaklaşarak Pitt'in ayrıntılı bir çekimini yaptı. Daha sonra görünen her adam üzerinde birkaç saniye durarak bütün tekneyi taradı.

Dalgıçlar sudan çıktıktan yarım saat sonra Kıyı Koruma otlarından oluşan küçük bir filo Hoki Jamoki'yi sardı. Bu tekkelerden birinde bulunan bir vinç ışıklı, kırmızı bantlı iri bir şamandırayı kaldırıp Eagle'ın bulunduğu yere bıraktı.

Kayıt aygıtının pilleri bitince, gizli kameraman hemen toparlandı ve sessizce gözden kayboldu.

Fairmont Caddesi'ndeki Positano Restoran’ın şef garsonu Loren'e yol gösterirken, Pitt de masasında yemek listesini inecelemekle meşguldü. Loren atletik bir zariflikle yürüyor, çevre masalardaki tanıdıklarla selamlaşıyordu.

Masaya gelince Pitt başını kaldırıp baktı. Loren de onun hayran bakışını küçük bir gülücükle karşıladı. Sonra Pitt kalkıp Loren'in sandalyesini çekti.

"Üf, bugün ne kadar da çirkinsin," dedi Pitt.

Loren güldü. "Beni hep şaşırtıyorsun."

"Nasıl?"

"Bir an tam bir centilmen oluyorsun, sonra da tipik bir hırt.”

"Kadınlar değişikliğe bayılırlar sanırdım."

"Ama yine de seni taktir ediyorum. Popomu öpmeyen erkek sen varsın."

Pitt tatlı tatlı sırıttı. "Siyasi çıkarlar peşinde değilim de ondan."

Loren bozulur gibi yaparak mönüyü açtı. "Alaylarını dinleyecek değilim. Hemen büroma dönüp yanıtlayacak yüzler seçmen mektubum var. Listede iyi bir şey var mı?"

"Zuppa di pesce'yi denemek istersin sanıyorum."

"Bu sabah tartıda yarım kilo fazlam çıktı. Yalnızca salata yesem iyi olur."

Garson geldi.

"Bir içki alır mısın?" diye sordu Pitt.

"Sen ne içiyorsan."

"Buzlu iki Sazerac kokteyl, lütfen. Barmene rica edin burbon yerine çavdar viskisi katsın." "Anlaşıldı, efendim," dedi garson.

Loren peçetesini kucağına serdi. "İki gündür telefonda seni arıyorum. Nerelerdeydin?" "Amiral beni ivedi bir batık çıkarma işine gönderdi."

"Güzel miydi bari?" diye takıldı Loren, gizli bir sevgili kastederek.

"Belki adli tıptakiler öyle bulabilir, ama boğularak ölmüş insan cesetleri nedense beni pek açmıyor."

"Bağışla," dedi Loren. İçkiler gelene kadar konuşma olmadı. Daha sonra buzlu kokteyllerini yudumlarken, "Yardımcılarımdan biri işine yarayabilecek bir şey buldu," dedi Loren. "Nedir?"

Loren çantasından birbirine zımbalanmış birkaç daktilo sayfası çıkardı. Pitt'e uzatıp alçak bir sesle açıklamaya başladı.

"Pek dişe dokunur bir şey yok sanırım, ama ClA'nın hayalet filosu hakkında epey bilgi var."

"Bundan haberim yoktu," dedi Pitt sayfalara göz gezdirerek.

"1963'ten bu yana hükümet içinde pek az kişinin bilgisi olan küçük bir filo geliştirmişler. Onu bilen birkaç kişi de bunu yadsıyorlar zaten. Sıradan gözlem işlerinin yanı sıra, dost olmayan ülkelere gizlice silah, gerilla, asker ve gizli ajan sokmak için kullanılıyor. İlk önce Castro'yu devirmek amacıyla başlatılmış. Birkaç yıl sonra, Castro'yu deviremeyeceklerini anlayınca ve Küba'nın da Amerikan balıkçı teknelerine misilleme tehdidiyle bu iş sona erdirilmiş. Ondan sonra da CIA donanmasının çalışma alanı, Orta Amerika'dan Vietnam'a, Afrika'dan Ortadoğu'ya dek değişip durmuş. Buraya kadar anlaşıldı mı?"

"Tamam, ama sonu nereye varacak çıkaramadım."

"Sabırlı ol," dedi Loren. "Birkaç yıl önce Deniz Kuvvetleri'ne Hobson adında bir yük gemisi CIA tarafından gizlice yönetilen bir gemi şirketine satıldı. Adamlar hiçbir masraftan kaçınmayıp gemiyi yeniden inşa ederek dış görünüşünü tipik bir yük gemisi yaptılar, ama içi yeni bir füze sistemi, en gelişmiş haberleşme ve dinleme aygıtlarıyla gerektiğinde pruvasından devriye ve çıkarma botları salıverecek yaylı kapılarla donattılar. İran 1985 yılında Kuveyt

ve Suudi Arabistan'ı işgal ederken bu gemi de tüm donanımıyla hazır bekliyordu. İran Körfezi'nde Panama bandırasıyla gizlice iki Sovyet casus gemisini batırdı. Deniz Kuvvetlerimize ait hiçbir gemi o çevrede bulunmadığı için Sovyetler bu işi kimin yaptığını bir türlü kanıtlayamadılar. Hâlâ da gemilerini batıran füzelerin Suudi Arabistan kıyılarından atıldığını sanıyorlar."

"Sen bütün bunları nasıl öğrendin?"

"Ee, benim de kaynaklarım var," dedi Loren.

"Bu Hobson'un Pilottown ile ilişkisi var mı?"

"Dolaylı olarak," dedi Loren. "Devam et."

"Üç yıl önce, Meksika'nın Pasifik kıyılarında Hobson bütün personeliyle birlikte kayboldu." "Ee?"

"Ee'si, CIA üç ay sonra gemiyi yine buldu."

"Bu olayı duymuş gibiyim."

"Ben de öyle," dedi Loren.

"San Marino, Belle Chasse olayını andırıyor."

"Hobson'u nerede bulmuşlar?"

Loren yanıt veremeden garson yemekleri getirdi. Bir İtalyan yemeği olan zuppa di pesçe'nin görünüşü nefisti.

Garson masadan uzaklaşır uzaklaşmaz Pitt, "Devam etsene," dedi.

"ClA'nin geminin izini nasıl bulduğunu bilmiyorum, ama sonuçta Avustralya'da, Sidney'de bir limanda bulunmuş. Gemi baştan aşağı estetik ameliyat geçiriyormuş."

"Kimin adına kayıtlı olduğunu bulabilmişler mi?"

"Filipin bandırasıyla, Şamar İhracat adında bir şirket adına kayıtlıymış. Bu düzmece şirket birkaç hafta önce Manila'da kurulmuş. Geminin yeni adı da Buras'mış."

"Buras," diye yineledi Pitt. "Bir adamın adı olmalı. Salata nasıl?"

"Sosu çok lezzetli. Ya seninki?"

"Harika," dedi Pitt. "Korsanların da ClA'ya ait bir gemiyi çalmaları ne budalalık."

"Hırsızın polisi soymasına benziyor."

"Sidney'de sonra ne olmuş?"

"Hiç. İngiliz Gizli Servisi'nin Avustralya şubesiyle birlikte çalışan CIA ajanları Buras'ın yeni sahipleri hakkında bilgi toplamaya çalışmışlar, ama hiçbir şey bulamamışlar."

"Hiçbir tanık, hiçbir ipucu yok muymuş?"

"Gemide yatıp kalkan bir avuç Koreli personel Singapur'da alınmış. Pek bir şey bilmiyorlarmış, yalnızca ortalardan kaybolan kaptanın bir tanımını yapabilmişler."

Pitt bir yudum su içip raporu okudu. "Pek fazla bir tanım değil doğrusu. Koreli, orta boylu, seksen kilo, siyah saçlı, ön dişinde boşluk var. Bu tanım sayesinde arama alanımız beş on milyar kişiye düşüyor," dedi alayla.

"Neyse hiç olmazsa artık o denli düşkırıklığı duymuyorum. Eğer gemi kaçıranları CIA bile bulamıyorsa, elbette ben de bulamam."

"St. Julien Perlmutter seni aradı mı?" Pitt hayır anlamında başını salladı. "Hâlâ bir haber yok. Herhalde sıkılıp bu işi bıraktı."

"Bu işi ben de bırakmak zorundayım," dedi Loren. "Ama yalnızca bir süre için."

Pitt bir an kızmış gibi baktı, sonra gevşeyip güldü. "Senin gibi cici bir kız nasıl politikacı oldu, kuzum?" Loren burnunu buruşturdu.

"Şovenist."

"Gerçekten, nereye gidiyorsun?"

"Karayipler'de bir Rus yolcu gemisiyle devlet hesabına bir geziye katılıyorum. Bir araştırma işi."

"Tabii," dedi Pitt. "Deniz Ticareti Komitesi'ne başkanlık yapığını unutmuştum."

Loren başını sallayıp peçetesini ağzına götürdü. "Amerikan bayrağını taşıyan son yolcu gemisi 1984 yılında hizmetten çıkarılmıştı. Bu durum pek çok insan için utanç verici bir şey. Başkan deniz savunmasında olduğu gibi, sivil deniz taşımacılığında da temsil edilmemizi istiyor. Yirmi yıldan beri Norfolk'da yatmakta olan S.S. United States'in restore edilmesi amacıyla doksan milyon dolarlık bir bütçeyi Kongre'den geçirmeye çalışacak. Amacı, bu geminin yabancı yolcu gemileriyle rekabete girmesi."

"Sen de gidip Rusların yolcuları votka ve havyarla nasıl mest ettiklerini inceleyeceksin." "Hem o," dedi Loren. "Hem de devletçe işletilen bu geminin ekonomik durumunu inceleyeceğim."

"Ne zaman gidiyorsun?"

"İki gün sonra. Uçakla Miami'ye gidip, oradan da Leonid Andreyev'e bineceğim."

"Amiral Pilottown işini soruşturmam için bana zaman verdi."

"Getirdiğim bilgi işine yarar mı?"

"Her bir şey işime yarar," dedi Pitt gözleri uzaklara dalarak! Sonra Loren'e döndü. "Kongre çevrelerinde dolaşan söylentiler var mı?"

"Dedikodu mu, demek istiyorsun? Kim kiminle yatıyor, falan gibi mi?"

"Daha ciddi şeyler. Önde gelen politikacılardan bir grup yada da yabancı diplomatın kaybolması gibi."

Loren olumsuz anlamda başını salladı. "Öyle ciddi bir şey yok. Kongre tatilde olduğu için Capitol çevresinde pek faaliyet yok. Neden sordun? Benim duymadığım bir skandal mı biliyorsun yoksa?"

"Hiç, sordum yalnızca," dedi Pitt.

Loren masanın altından elini uzatıp Pitt'in elini tuttu. "Bütün bunlar seni nereye götürecek, bilmiyorum, ama lütfen dikkatli ol Fu Manchu peşine düştüğünü fark edip seni pusuya düşürebilir."

Pitt bir kahkaha attı. "Çocukluğumdan beri Sax Rohmer'i okumamıştım. Sarı tehlike, Fu Manchu. Nereden geldi aklına."

Loren omuz silkti. "Bilmem. Eski bir Peter Sellers filmiyle Sosan Ticaret Şirketi ve Buras'ın Koreli personeli çağrışım yaptı herhalde."

Bir an için Pitt'in gözleri daldı, sonra birden irileşti. Aklına takılan şey birden belirlenmiş gibiydi. Garsona işaret edip hesabı kredi kartıyla ödedi.

"Birkaç telefon etmem gerek," diye açıkladı Loren'e. Dudaklarına hafif bir öpücük kondurup caddeye fırladı.

32

Pitt arabasını yıldırım gibi sürerek NUMA binasına geldi ve hemen bürosuna kapandı. Hiç zaman geçirmeden özel hattından Los Angeles'i aradı. Telefon beş kez çaldıktan sonra açıldı.

"Casio Özel Soruşturma Bürosu," dedi bir kız sesi.

"Bay Casio'yla görüşmek istiyorum, lütfen."

"Kim arıyor, diyelim?"

"Adım Pitt."

"Şu anda bir müşterisi var. Daha sonra arar mısınız?"

"Hayır!" diye gürledi Pitt. "Washington'dan arıyorum, işim çok ivedi."

Yeterince ürken sekreter teslim oldu. "Bir dakika, lütfen." Casio telefonu aldı. "Bay Pitt, sesinizi duymak ne güzel."

"Toplantını kestiğim için özür dilerim," dedi Pitt. "Ama bir iki soru yanıtlaman gerekiyor." "Elimden geleni yaparım."

"San Marino'nun personeli hakkında ne biliyorsun?"

"Pek fazla bir şey değil. Süvarileri hakkında soruşturma yapmıştım, ama hep sıradan bilgiler. Tümü de profesyonel deniz ticareti elemanı. Anımsadığım kadarıyla, kaptanın da oldukça saygın bir dosyası vardı."

"Suç örgütleriyle hiçbir ilişkileri yok muymuş?"

"Resmi sabıka kayıtlarında hiçbir şey çıkmamıştı."

"Ya personelin geri kalanı?"

"Yine pek bilgi yok. Yalnızca birkaçının sendika kaydı vardı."

"Milliyetleri?" diye sordu Pitt.

"Milliyetleri mi?" Casio biraz düşündükten sonra, "Karışıktı," dedi. "Birkaç Yunanlı, birkaç Amerikalı, birkaç tane de Koreli."

"Koreli mi?" dedi Pitt birden canlanarak. "Gemide Koreliler mi varmış?"

"Evet, öyle. Şimdi aklıma geldi. Yanılmıyorsam, San Marino demir almadan hemen önce on tane Koreli işe alınmış."

"Bu adamların San Marino'dan önce çalışmış oldukları gemileri ve şirketleri bulmak mümkün mü?"

"Çok eskilere dönmek gerek, ama sanırım dosyalarda vardır."

"Buna Pilottown'un personelini de ekleyebilir misin?"

"Neden olmasın."

"Çok işe yarar."

"Tam olarak neyin peşindesin?"

"Yeterince belli değil mi?"

"Personelle ana şirket arasındaki bağı mı arıyorsun?"

"Hemen hemen."

"Geminin kaybolmasından önceki zamana dönüyorsun.” dedi Casio.

"Bir gemiyi ele geçirmenin en iyi yolu; personeli kullanmaktır."

"İyi bir iz üzerindesin," dedi Casio. "Ben elimden geleni yaparım."

"Sağolun, Bay Casio."

"Artık birbirimizi yeterince tanıyacak kadar dans ettik. Bana Sal de bundan sonra."

"Pekâlâ, Sal. Sen de bana Dirk de."

"Anlaştık," dedi Casio. "Hoşçakal."

Telefonu kapadıktan sonra Pitt ayaklarını masasına uzattı. Belli belirsiz bir sezgi iyi bir ipucu olmak üzereydi. Az sonra yapacağı görüşmeyse öyle çılgınca bir kuram üzerineydi ki, bunları soruşturmaya neredeyse utanır gibiydi. Ulusal Üniversite rehberinde bir telefon numarası bulup bir yere not etti, sonra da bu numarayı çevirdi. "Pennsylvannia Üniversitesi, Antropoloji Bölümü."

"Dr. Grace Perth'le görüşebilir miyim?"

"Bir dakika ayrılmayın."

"Teşekkür ederim."

Pitt iki dakika kadar bekledikten sonra anaç bir ses, "Alo," dedi.

"Dr. Perth?" "Buyurun."

"Adım Dirk Pitt, Ulusal Sualtı ve Denizcilik Örgütü'nden arıyorum. Acaba

bizim için birkaç akademik soruyu yanıtlar mısınız?"

"Öğrenmek istediğiniz nedir, Bay Pitt?" diye tatlı bir sesle sordu Dr. Perth.

Pitt kadını gözlerinin önüne getirmeye çalıştı. İlk aklına gelen üzerinde tüvit bir giysi olan, beyaz saçlı, ince yapılı bir hanımdı.

"Yaşları otuzla kırk arası olan, orta boylu, orta kiloda, biri Pekin'den bir Çin'li, diğeri Seul'dan bir Koreli, iki adam alsak, bunları nasıl ayırt edebiliriz?"

"Benimle dalga geçmiyorsunuz, değil mi, Bay Pitt?"

Pitt güldü. "Hayır, doktor, son derece ciddiyim."

"Hımm, Çinliyle Koreli..." diye mırıldandı Dr. Perth düşünürken. "Genel olarak Kore insanı daha çok klasik ya da aşırı tipte moğoldur. Buna karşılık Çinli yüz çizgileriyse daha çok Asyalı tipidir. Ama buna dayanarak ayırt edilebileceğini söylemek istemem doğrusu. Ayırt etmenin en kolay yolu giyim, davranış, saç trası gibi kültürel özelliklere dikkat etmektir." "Yüz çizgilerinden ayırt edilebilirler sanıyordum, tıpkı Çinlilerle Japonların olduğu gibi." "Bakın bu durumda genetik ayrım çok belirgindir. Eğer örneğiniz olan Uzakdoğulu'nun sakal yapısı gürse, onun Japon olma olasılığı yüksektir. Ama Çinliyle Koreli örneğinde, yüzyıllardan beri birbirlerine karışmış iki ırk sözkonusu oluyor, kesin bir ayırım yapmak çok zor."

"Umutsuz olduğunu mu söylüyorsunuz?"

"Son derece zor, ama olanaksız değil," dedi Dr. Perth. "Bir dizi laboratuvar testi olasılık faktörünü yükseltir."

"Benim örneklerim yalnızca görünüş üzerine."

"Örnekleriniz sağ mı?"

"Hayır, boğularak ölmüşler."

"Yazık. İnsanların yüz ifadeleri kültürel gelişmeler sonucu kazanılıyor. Örnekler sağ olsaydı bu iki ırkı iyi incelemiş biri salt yüz ifadelerine dayanarak iyi bir tahmin yapabilirdi."

"Ama ne yazık ki, sağ değiller işte."

"Belki bana yüz özelliklerini bir anlatırsanız..."

Pitt bunu düşünmek bile istemiyordu, ama gözlerini yumdu. Eagle'da gördüğü cansız yüzleri tanımlamaya başladı. Önce anımsamakta zorluk çektiyse de giderek aklındaki görüntü berraklaştı ve tıpkı bir kalp cerrahının ameliyatını

teybe anlatması gibi, büyük bir soğukkanlılıkla tanımı yaptı. Sonra da birden kesiliverdi.

"Evet, Bay Pitt, devam etsenize," dedi Dr. Perth.

"Unutmuş olduğum bir şey aklıma geldi," dedi Pitt. "Cesetlerden iki tanesinin gür sakalı vardı. Birinin bıyığı, diğerininse keçisakalı vardı."

"İlginç."

"O halde Koreli ya da Çinli değil miydiler?"

"Öyle olması gerekmez."

"Japondan başka ne olabilirler ki?"

"Karar vermekte acele ediyorsunuz, Bay Pitt," dedi Dr. Perth ders verir gibi. "Bana anlattığınız yüzler klasik Moğol eğiliminde."

"Peki, ya yüzündeki sakal?"

"Tarihi göz önünde tutmak gerekir. Japonlar on altıncı yüz yıldan beri Kore'yi işgal edip yağmalamışlar. Sonra 1910'dan 1945'e kadar, tam otuz beş yıl Japonya'nın sömürgesi olmuş Kore, dolayısıyla genetik özelliklerde büyük bir karışım gerçekleşmiş."

Pitt son sorusunu sormadan önce biraz duraksadı. Sonra sözcüklerini dikkatle seçerek sordu. "Sizden tanımını yaptığım adamların ırkı hakkında tahmininizi istesem, ne derdiniz?"

Grace Perth fazla düşünmeden yanıtladı. "Yüzde olarak söyleyecek olursam, sizin örnekleriniz yüzde on Japon, yüzde otuz Çinli, yüzde altmış Korelidir."

"Galiba tipik bir Korelinin genetik yapısını söylemiş oldunuz."

"Nasıl değerlendirirseniz, Bay Pitt. Ben yalnızca bir tahmin yaptım."

"Sağolun Dr. Perth," dedi Pitt birden umutlanarak. "Çok yardımcı oldunuz."

33

"Demek Dirk Pitt buymuş," dedi Min Koryo. Tekerlekli koltuğunda oturmuş, önündeki kahvaltı tepsisinden uzanarak karşı duvardaki büyük televizyon ekranına bakıyordu.

Lee Tong da yanında oturmuş, başkanlık yatı üzerinde demir atmış Hoki Jamoki'nin video kaydını izlemekteydi. "Beni asıl şaşırtan şey," dedi Lee Tong. "Batığı nasıl bu denli çabuk bulabildiği. Sanki eliyle koymuş gibi buluverdi."

Min Koryo çenesini incecik elleri arasına yerleştirmiş, gözlerini ekrandan ayırmıyordu. Yüzü öfkeden gerilmişti. "Pitt ve NUMA," diye tısladı. "Bu alçaklar neyin peşindeler? Önce San Marino ve Pilottown balonu, şimdi de bu."

"Yalnızca bir rastlantı," dedi Lee Tong. "Şileplerle yat arasında doğrudan hiçbir bağ yok." "Muhbir olabilir," dedi Min Koryo, sesi kırbaç gibiydi. "Daha önce de bizi satanlar olmuştu." "Bu pek geçerli bir yargı değil, aunumi," dedi Lee Tong. "Gerçekleri yalnız sen ve ben biliyoruz. Diğerleri hep öldü."

"Kusursuz bir şey yoktur. Yalnızca budalalar kendilerini mükemmel sanırlar."

Lee Tong büyükannesinin Doğu felsefesini dinleyecek durumda değildi. "Boşuna kendini üzme," dedi donuk bir sesle "Resmi bir soruşturma ekibi er geç yatı bulacaktı nasıl olsa. Başkan'ı gündüz gözüyle yattan çıkaramazdık. Yatı gün doğuşundan sonra kimse görmediğine göre, basit bir hesapla nehrin Washington'la Chesapeake Körfezi arasındaki bir yerinde olduğunu anlayacaklardı."

"Bay Pitt bu sonuca varmakta hiç güçlük çekmedi."

"Hiç fark etmez," dedi Lee Tong. "Daha zamanımız var. Lugovoy istediği sonucu elde ettikten sonra bize kalan tek iş, altının gönderilmesini yönetmek. Bu tamamlanınca Başkan Antonov, ABD Başkanı'nı alabilir. Ama Margolin, Larimer ve Moralin güvence ve gelecekteki pazarlıklarımız için bizde kalacak. İnan bana, aunumi, işin tehlikeli yanı bitti. Bougainville kalesi hâl sapasağlam."

"Belki haklısın, ama köpekler de çok sokuldular."

"Karşımızda dünyanın en gelişmiş teknolojisine sahip çok iyi eğitim görmüş, çok akıllı insanlar var. Epey yaklaşabilirler ama hiçbir zaman bizim ne denli ilgili olduğumuzu anlayamazlar."

Biraz yatışan Min Koryo yanından eksik olmayan fincanından bir yudum çay

aldı. "Geçen sekiz saat içinde hiç Lugovoy'la konuştun mu?"

"Evet. Hiçbir engelle karşılaşmadığını ve projesini beş gün içinde tamamlayabileceğini söyledi."

"Beş gün," dedi Min Koryo. "Sanırım Antonov'la ödeme işini sonuca bağlama zamanı geldi. Gemimiz var mıymış?"

"Venice iki gün önce Odessa limanına vardı."

"Gemi kaptanı kim?"

"Kaptan James Mangyai, şirketin en güvenilir adamlarından," dedi Lee Tong.

Min Koryo onaylar biçimde başını salladı. "Üstelik iyi denizcidir. Onu yirmi yıl önce ben işe almıştım."

"Son külçe altın yüklenir yüklenmez demir alıp yola çıkması için emir verildi."

"Güzel. Bakalım, Antonov şimdi hangi oyalama taktiğini uygulayacak. Her şeyden önce, eminim, Lugovoy'un deneyi başarıyla sonuçlanana dek ödemeyi geciktirmek isteyecektir. Ama biz buna yanaşmayacağız. Bu arada bir KGB ordusu Amerika'nın altını üstüne getirip Başkan'ı ve laboratuvar tesislerimizi arayacaklardır."

"Hiçbir Amerikalı ya da Rus Lugovoy'la adamlarını gizlediğimiz yeri bulamaz," dedi Lee Tong kesinlikle.

"Ama yatı buldular," diye anımsattı Min Koryo. Lee Tong yanıt veremeden bant sona erdi ve video ekranı kanandı. Lee Ton geri sarmak için hazırlandı. "Bir kez daha izlemek ister misin?" diye sordu.

"Evet, dalgıçları daha yakından bir daha görmek istiyorum." Lee Tong bant sarıldıktan sonra aygıtı yeniden çalıştırdı. Min Koryo kısa bir süre konuşmadan izledikten sonra, "Batık alanından gelen en son rapor nedir?" diye sordu.

"Bir NUMA batık çıkarma ekibi cesetleri çıkarmış, yatı da çıkarmaya hazırlanıyorlar." *

"Pitt'le konuşan kırmızı sakallı adam kim?" Lee Tong görüntüyü büyüttü. "Amiral James Sandecker, NUMA Başkanı."

"Adamın film çekerken görülmedi ya?"

"Hayır, işinde çok usta bir adamdır. Eski bir FBI ajanı. Yan kuruluşlarımızdan biri tarafından işe alındı, kendisine Pitt'in NUMA araç gereçlerini yabancılara

sattığından kuşkulanıldığı söylendi."

"Pitt hakkında ne biliyoruz?"

"Onun hakkında ayrıntılı bir dosyayı Washington'dan uçakla getirtiyorum, bir saate dek burada olur."

Min Koryo ekrana doğru yaklaştı, öfkeden ağzı büzülmüştü. "Nasıl bu kadar çok şey bilebilir? NUMA bir oşinografi kurumudur. Gizli ajan çalıştırmazlar. Neden bu adam peşimizi bırakmıyor?"

"Öğrenmemiz iyi olur."

"Biraz yaklaştırsana," dedi Min Koryo.

Lee Tong görüntüyü yeniden büyüttü, kamera Sandecker'in omzu üzerinden geçerek ekranı Pitt'in yüzüyle doldurdu. Pitt sanki kamerayla konuşur gibiydi. Lee Tong bu durumda görüntüyü dondurdu.

Min Koryo küçük burnunun üzerine gözlüklerini geçirip Pitt'in yakışıklı yüzüne uzun bir süre baktı. Kara gözlerinde bir an bir parıltı oldu ve "Elveda, Bay Pitt," dedi.

Sonra uzanıp aygıtı kapattı.

34

Yemek salonunda Lugovoy'la birlikte 1966 yapımı şarap yudumlayan Suvorov bir yandan sigarasını tüttürüyor, bir yani dan da hoşnutsuz bir ifadeyle kadehindeki kırmızı sıvıya bakıyordu.

"Bu Moğollar bize şarap ve biradan başka bir şey vermiyor. Ne olurdu bir şişe iyi bir votka olsaydı."

Lugovoy, Koreli garsonlardan birinin ikram ettiği kutudan bir puro aldı. "Sende de hiç sofra kültürü yok, Suvorov. Şu önündeki, en kaliteli porto şarabıdır."

"Amerikan kokuşmuşluğu daha bana bulaşmadı," dedi Suvorov kasılarak.

"Ne dersen de, ama bizim disiplinli yaşam biçimimiz için Rusya'ya kaçan Amerikalı da pek olmuyor nedense."

"Sen de onlar gibi konuşmaya, içmeye başlıyorsun. Derken sen de onlar gibi sokak ortasında adam öldürüp ırza geçmeye kalkışacaksın. Hiç olmazsa ben nereye ait olduğumu biliyorum.”

Lugovoy dalgın dalgın purosuna baktı. "Ben de. Burada benim başaracağım için ülkemizin Amerika'ya karşı uyguladığı siyasete büyük katkısı olacak. Senin KGB'nin önemsiz sanayi sırlarını çalma işinden çok ama çok daha ciddi."

Suvorov bu yoruma fazla kızamayacak denli şarap içmişti, davranışların üstlerine rapor edilecektir."

"Sana kaç kez söyledim. Bu proje Başkan Antonov'un kendi tarafından işleme kondu."

"Sana inanmıyorum."

Lugovoy purosunu yakıp dumanını tavana doğru üfledi, “Senin ne düşündüğün pek önemli değil."

"Dışarıyla bağlantı kurmanın bir yolunu bulmalıyız," dedi Suvorov sesini yükselterek. Lugovoy ciddileşti. "Sen delirmişsin. Sana bir daha söylüyorum, hayır! Sana emrediyorum, işime karışma! Gözün kör mü senin? Beynin yok mu? Bak şöyle bir çevrene. Bütün bu gördüklerinin hazırlanması yıllar sürdü. En küçük bir ayrıntı bile özenle planlandı. Madam Bougainville'in örgütü olmasa bütün bunları sağlayamazdık."

"Burada onun tutsağıyız," dedi Suvorov isyanla.

"Ne fark eder, sonuçta bizim devletimiz kazançlı çıkıyor."

"Durumun kontrolü bizim elimizde olmalı," diye üsteledi Suvorov. "Başkan'ı buradan çıkarıp sorguya çekilmesi için kendi adamlarımıza teslim etmemiz gerekir. Onun zihninden alacağımız sırlar kim bilir nasıl değerlidir."

Lugovoy çaresizlik içinde başını salladı. Artık ne diyeceğini bilemiyordu. Yurtseverlik ateşiyle dumanlanmış bir kafaya mantık anlatmak, körkütük bir sarhoşa yüksek matematik anlatmaktan farksızdı. Bütün bu işler bittikten sonra Suvorov'un bir rapor yazıp kendisini vatan haini ve Sovyet güvenliği için büyük bir tehdit olarak göstereceğini biliyordu. Ama yine de için için gülmekteydi. Eğer deney başarılı biterse, Başkan Antonov onu Sovyetler Birliği kahramanı olarak bile ilan edebilirdi.

Ayağa kalkarak gerinip esnedi. "Gidip birkaç saat uyuyayım. Yarın sabah ilk iş. Başkan'ın tepkilerini programlamak olacak."

"Saat kaç oldu?" diye sordu Suvorov. "Bu mezarlıkta gecemi gündüzümü karıştırdım."

"Gece yarısına beş dakika var."

Suvorov da esneyip kalktı. "Sen git yat. Ben biraz daha içeceğim. İyi bir Rus şişe boşalmadan odadan ayrılmaz."

"İyi geceler," dedi Lugovoy. Çıkıp koridora gitti.

Suvorov yarım yamalak bir el sallayıp, o da biraz kestirecekmiş gibi kanepeye uzandı.

Ama tam üç dakika boyunca gözlerini saatine dikti. Sonra hemen kalkıp koridora çıktı. Köşeye yapışıp asansörü gözetlemeye başladı.

Lugovoy purosunu tüttürerek sabırla asansörü beklemekteydi. On saniye içinde asansör kapısı sessizce açıldı ve Lugovoy içine daldı. Saat tam on iki olmuştu. Suvorov, Lugovoy her on iki saatte bir laboratuvardan çıkıp yirmi otuz dakika sonra döndüğünü saptamıştı.

Buradan ayrılıp kontrol odasına geldi. İki kişi büyük dikkatle Başkan'ın beyin ritmini ve yaşam belirtilerini incelemekteydiler. Bunlardan biri Suvorov'u fark edince başını sallayıp gülümsedi.

"İşler iyi gidiyor mu?" diye sordu Suvorov konuşma olsun diye.

"Saat gibi," dedi teknisyen.

Suvorov odaya girip TV monitörlerine baktı. "Diğerlerine yapılıyor?" diye

sordu Margolin. Larimer ve Moran'ın kozalarını göstererek.

"Uyuşturulmuş durumdalar, serumla konsantre protein karbonhidrat sıvıları veriliyor."

"Programlanma zamanları gelene dek," diye ekledi Suvorov.

"Bilemem. Bunu Dr. Lugovoy'a sorman gerek."

Suvorov adamlardan birinin Senatör Larimer'in kozasında bir kapak açıp koluna bir iğne yapışını izledi. "Bu adam ne yapıyor?" diye sordu Suvorov. Teknisyen başını kaldırıp baktı. "Her sekiz saatte bir uyuşturucu iğne yapmamız gerek, yoksa ayılırlar."

"Anlıyorum," dedi Suvorov. Birden kaçış planı bütün ayrıntıyla kafasında belirivermişti. Kendini çok rahatlamış hissetti, üç günden beri ilk kez. Bunu kutlamak için yemek salonuna döndü ve bir şişe porto şarabı daha açtı. Sonra cebinden küçük not defteri çıkarıp harıl harıl bir şeyler yazmaya koyuldu.

Oscar Lucas arabasını Walter Reed Askeri Tıp Fakültesi önündeki park yerine bıraktıktan sonra bir yan kapıdan binaya daldı, koridorları koşa koşa geçip başında bir deniz piyadesinin nöbet beklediği bir kapıda durdu. Nöbetçi Lucas'ın kimliğini iyice inceledikten sonra onu hastanenin çok gizli otopsilerinin yapıldığı bölümüne götürdü. Kapıda LABORATUVAR. YALNIZ YETKİLİ ARSONEL GİREBİLİR yazılıydı.

"Umarım sizleri bekletmedim," dedi Lucas soluk soluğa. "Hayır, Oscar," diye karşılık verdi Alan Mercier. "Ben de bir dakika önce geldim."

Lucas odanın içinde şöyle bir bakındı. Kendisinden başka beş adam daha vardı: General Metcalf, Sam Emmet, Martin Brogan, Mercier ve Albay Thomas Thornburg olarak tanıtılan, kısa boylu, göğsü çıkık bir adam. Albay Thornburg fakültenin Adli ve Klinik Patoloji başkanıydı.

"Şimdi artık herkes burada olduğuna göre, sizlere sonuçlarımızı açıklayabilirim," dedi Albay Thornburg.

Geniş bir pencerenin önüne gidip camın öbür yanındaki konan, yuvarlak makineye baktı. Bir şaftla jeneratöre bağlanmış bir türbine benziyordu. Türbinin yarısı beton zeminin altındaydı Yuvarlağın iç kısmında silindir biçiminde bir açıklık, tam dışındaysa saydam bir tepsi içine yatırılmış bir ceset vardı.

"Çözümleme sondası ya da ekibimdeki araştırmacıların kısaca andığı gibi, ÇS

Başlıca işlevi de, X ışınları altında elektronik olarak vücuttaki tüm dokuyu ve kemikleri her bir milimetresine kadar araştırıp görüntülemek."

"Buna benzer skopi aygıtları vardır," dedi Brogan.

"Temel işlevi benzer," diye Thornburg yanıtladı. "An böyle bir benzetme, pervaneli uçakla bir süpersonik jeti kıyaslamak olur. Skopi aygıtının vücudun yalnızca bir kesimini göstermesi saniyeler sürer. Oysa ÇS bundan çok daha kısa sürede beş bin resim verir. Bu resimler otomatik olarak bilgisayara aktarılır ve burada ölüm nedeni çözümlenir. Bu işlemi epey sadeleştirmiş oldum, ama genel olarak yapılan budur işte."

"Bilgi bankalarınızda bilinen tüm zehirlerin ve bulaşıcı hastalıkların yol açtığı metabolik bozukluklar vardır sanırım," Emmet. "Bizim büromuzdaki bilgisayar kayıtlarıyla aynı çıkmıştı. "Evet, yalnız bizim bilgi depomuz daha geniş kapsamlı çünkü karşımıza canlı doku da çıktığı oluyor."

"Patoloji laboratuvarında canlı doku mu?" diye sordu Lucas şaşırarak.

"Canlılar üzerinde çalıştığımız da oluyor. Zehir enjekte edilmiş ya da yapay olarak bulaşıcı hastalık verilmiş istihbarat ajanlarımız eğer ölmemişlerse, hemen buraya getirilirler. ÇS ile hemen zehiri saptayıp antidotunu buluruz. Birkaç kişiyi böyle kurtardık, ama çoğu zaman bize getirildiklerinde iş işten geçmiş oluyor."

"Bütün vücudun analizini yapıp aradığınızı birkaç saniyede bulabiliyor musunuz?" diye sordu General Metcalf inanmazlıkla

"Saniye değil, mikrosaniye," diye düzeltti Thorburg. "Cesedin içini dışına çıkarıp bir sürü ayrıntılı test yapmak yerine. Bu müthiş aygıtla aynı işlemi göz açıp kapayana dek yapabiliyoruz.”

Ama bunun devlete şöyle bir otuz milyon dolara mal olduğunu da belirtmek isterim." "Nehirden çıkan cesetlerde ne buldunuz?" Thornburg uzun bir panelin başında oturan teknisyenin Omzuna dokundu. "Şimdi size göstereceğim."

Bütün gözler tepsideki cesede çevrildi. Tepsi yavaş yavaş türbine doğru yaklaşıp orta silindirin içinde kayboldu. Türbin dakikada altmış devirle çalışmaya başladı. Cesedi çevreleyen X ışınlı tabancalar birbiri ardına devreye girerken kameralar da florasanlı bir ekrandan görüntüleri alıp sonuçları bilgisayar ekranına aktardı. Odada bulunan adamlar daha başlarını çevirmeye fırsat bulamadan ölüm nedeni yeşil harflerle ortadaki ekranda belirmişti bile. Yazılanların çoğu anatomik terimlerle iç organların tanımlarını, karışan zehir miktarını ve bunun kimyasal kodunu vermekteydi. Son satırdaysa "Conium maeulatum" yazılıydı. "Bu da ne demek?" diye sordu Lucas. "Maydanoz

ailesinden," dedi Thorburg. "Daha çok baldıran adıyla bilinir."

"Oldukça eski moda bir öldürme biçimi," dedi Metcalf. "Evet, klasik devirlerde baldıran oldukça sık kullanılırdı, sokrat'ın idamında kullanılmasıyla tanınır. Bugünlerde ender kullanılıyor, ama yine de elde etmesi çok kolay, üstelik adamakıllı da öldürücüdür. Yeterince verildiği taktirde bütün solunum organlarını felce uğratır."

"Nasıl verilmiş?" diye sordu Sam Emmet.

"ÇS'ye göre, bu kurban zehiri naneli dondurmayla almış."

"Tanıtladığımız Kıyı Koruma personelinden sekiz tanesi baldıranı dondurmayla almış, biri kahvesiyle, biri de hafif içkisiyle."

"Cesetler su altında beş gün kalmış olmasına karşın ÇS tün bu bilgiyi verebiliyor mu?" diye sordu Lucas.

"Çürüme olayı ölümden hemen sonra başlar," diye açıkladı Thorburg. "Bağırsaklardan ve vücut bakterisi taşıyan diğer organlardan dışarı doğru ilerler. Hava olan yerde bu süreç daha hızlı gelişir. Ama ceset sualtı gibi oksijenin çok az olduğu ortamlardaysa çürüme çok yavaş olur. Bizim durumumuzdaysa korumayı daha çok cesetlerin kapalı kalmasına borçluyuz. Örneğin, boğularak ölmüş bir insan, ayrışma gazları genleştiği için birkaç gün içinde su yüzüne çıkar ve havaya maruz kalınca çürüme hızlanır. Bize getirilen bu cesetler birkaç saat öncesine dek sualtında kalmışlar."

"Aşçı iyi çalışmış doğrusu," dedi Metcalf.

Lucas hayır anlamında başını salladı. "Aşçı değil, yemek salonuna bakan garson. Ortaya çıkaramadığımız bir tek o var.

"Sahte garson demek ki," dedi Brogan. "Gerçek garson öldürüp cesedini de yok etmişlerdir."

"Ya diğerleri?" diye sordu Emmet.

"Asyalılar mı?"

"Onlar da mı zehirlenmişler?"

"Evet, ama farklı bir biçimde. Tümü de vurulmuş."

"Vurulmuş mu, zehirlenmiş mi, hangisi?"

"Son derece öldürücü bir zehire bulanmış oklarla vurulmuşlar."

"Bu adamlar amatör değilmiş," dedi Emmet.

Thornburg da bunu doğrular biçimde başını salladı. Oku atılma yöntemi çok profesyonel. İki yıl önce bunun aynısı bir olay Bay Brogan'ın adamları tarafından getirilen bir Sovyet ajanından çıkarmıştım. Yanılmıyorsam, silahın adı biyoinokülatördü."

"Hiç duymamıştım," dedi Lucas.

"Elektrikle çalışan bir tabanca," diye açıkladı Brogan, Thorburg'a buz gibi bir bakış atarak. "Hiç ses çıkarmaz, ara sıra yerel ajanlarımız kullanıyor."

"Silah deponda delik var galiba, Martin," diye takıldı Meyer.

"Sözkonusu silah üretildiği yerden kaçırılmış olmalı," diye savundu Brogan.

"Asyayılar tanıtlanabildi mi?" diye sordu Lucas.

"FBI'da kayıtları yok," dedi Emmet.

"CIA ve Interpol'da da yok," diye ekledi Brogan. "Dost Asya ülkelerinin istihbarat servislerinde de bilgi yok."

"Mercier, ÇS'nin içinden çıkarılan cesede uzun uzun baktı. "Korkarım, baylar, her bir yeni kapı açışımızda bomboş bir odaya dalıyoruz."

35

"Ne biçim canavarlık bu?" diye gürledi Douglas Oates, General Metcalf'ın otopsi raporunu dinledikten sonra. Yüzü kireç gibi, sesiyse öfkeden hırıltılı çıkmıştı. "Tam yirmi bir kişi öldürülüyor. Amaçları ne? Ne istiyorlar? Başkan sağ mı öldü mü? Eğer para için yapıldıysa, neden hâlâ kimse fidye istemedi?"

Metcalf, Dan Fawcett ve Savunma Bakanı Jesse Simmons, Oates'un masası önünde ses çıkarmadan oturmaktaydılar.

"Bu işi daha fazla örtbas edemeyiz," diye devam etti Oates. "Basın organları her an kuşkulanıp kendi başlarına soruşturmaya başlayabilirler. Başkan'la görüşemedikleri için daha şimdiden mırın kırın etmeye başladılar bile. Basın sekreteri Thomson'un uyduracak özürü kalmadı."

"Neden Başkan'ı basının önüne çıkarmıyoruz?" diye önerdi Fawcett.

Oates kuşkuyla baktı. "Şu aktörü mü... neydi adı... Sutton'u u? Altından kalkamaz."

"Yakın mesafeden, flaşların altında beceremez, ama biraz gölgede kalıp, şöyle otuz metre uzaktan falan... pekâlâ olabilir."

"Aklına iyi bir fikir mi geldi?" diye sordu Oates.

"Başkan'ı görüp hiç olmazsa resim çekebilecekleri bir ortam düzenleyelim. Daha önce de yapılan bir şey."

"Carter'in beyzbol oynaması ya da Reagan'ın odun kesmesi gibi," dedi Oates dalgın dalgın. "Başkanlık çiftliğinde çok uygun bir sahne gözlerimin önüne gelir gibi oluyor."

"Öten horozlar, meleyen kuzular da sahneyi doldurur," dedi Fawcett.

"Ya Başkan Yardımcısı Mergolin? Onun yerine geçen adamımızı yüz metreden gölge altında bile çakarlar."

"Uzaktan Sutton bir iki şey söyler, Margolin'in sahtesi de bir iki el sallar, tamam işte," dedi Fawcett iyice havaya girerek.

Simmons gözlerini Fawcett'den ayırmıyordu. "Herkesi en çabuk ne zaman hazırlayabilirsin?"

"Sabah erkenden. Hatta tam gün ağarırken. Muhabirler hep gece kuşlarıdır,

geç saatlerde bir haber çıkar diye yatmazlar. Dolayısıyla güneşin doğma saatlerinde pek formda değildirler."

"Gazeteciler iyice sıkılıp bir şeyler karıştırmadan onların önüne bir kemik atmamız gerek," dedi Simmons. "Ben bu fikre katılıyorum."

Metcalf da başıyla onayladı. "Yegâne oyalama taktiği."

Fawcett ayağa kalkıp saatine baktı. "Eğer şimdi hemen Andrews Hava Üssü'ne gidersem, saat dört sıralarında çiftlikte olurum. Thompson'la ayrıntıları görüşüp basın üyelerine duyur' yapmak için bol bol zamanımız kalır."

Fawcett tam kapıyı açacakken Oates'un sesi üzerine döndü.

"Ne olur, yüzüne gözüne bulaştırma, Dan. Gözünü seveyim bulaştırma."

36

Vladimir Polevoi yanında koruma görevlileriyle Kremlin’in dış duvarının altında yürüyen Antonov'a hızlı adımlarla yetişti. Sovyetler Birliği kahramanlarının gömüldüğü kabir alanına varmışlardı. Hava mevsime göre adamakıllı sıcak olduğundan Antonov ceketini koluna almıştı.

"Bu güzel yaz gününden yararlanıyorsunuz galiba," dedi Polevoi.

Antonov dönüp baktı. Sovyet Devlet Başkanı olmak için pey genç sayılırdı; altmış iki yaşındaydı. "Masa başında harcamayacak kadar güzel bir gün," dedi.

Bir süre sessizce yürümeye devam ettiler. Polevoi Başkan'ının iş konuşmaya hazır olduğunu gösterecek bir işaret bekliyordu. Antonov, Stalin'in kabri önünde durdu. "Onu tanır mısın?" diye sordu.

"O zamanlar beni fark edemeyeceği kadar alt kademelerdeydim," dedi Polevoi. Antonov'un ifadesi birden sertleşti. "Çok şanslıymışsın." Sonra mendilini çıkarıp ensesindeki teri sildi ve yürümeye devam etti.

Polevoi Başkan'ının söyleşmek için keyifsiz olduğunu anlayıp hemen konuya girdi. "Huckleberry Finn projemizde olumlu bir gelişme olabilir."

"İyi olur," diye homurdandı Antonov. "New York'ta Birleşmiş Milletler'de görevli memurlarımızın güvenliğinden sorumlu bir ajanımız ortadan kayboldu."

"Bunun Huckleberry Finn'le ilişkisi ne?"

"Ajanımız Dr. Lugovoy'u izlerken kayboldu."

"İltica etme olasılığı var mı?"

"Hiç sanmıyorum."

Antonov birden durup Polevoi'ye sert sert baktı. "Eğer Amerikalılara geçecek olursa bizi mahveder."

"Paul Suvorov için şahsen kefil olurum," dedi Polevoi inançla. "Bağlılığı su götürmez."

"Adı yabancı gelmiyor."

"Victor Suvorov'un oğludur, şu tarım uzmanı."

Antonov yatışmış gibi göründü. "Victor güvenilir bir parti üyesidir."

"Oğlu da öyle," dedi Polevoi. "Hatta biraz fazla hevesli bile denebilir."

"Sence başına ne gelmiştir?"

"Sanırım kendine Lugovoy'un psikologlarından biri süsü verdi ve Madam Bougainville'in adamları onu da götürdüler."

"Demek içerde de bir güvenlik ajanımız bulunuyor şimdi."

"Yalnızca varsayım. Kanıt yok elimizde."

"Konuyu biliyor muydu?"

"Hiçbir şey bilmiyor," dedi Polevoi. "Bu işe karışması yalnızca rastlantı."

"Dr. Lugovoy'u izlettirmek hata olmuş."

Polevoi derin bir soluk aldı. "FBI bizim Birleşmiş Milletle delegelerimizi yakından izliyor. Bizim güvenlik ajanlarımızın de netimi olmaksızın Lugovoy ve adamlarını New York'ta başıboş bıraksaydık Amerikalılar kuşkulanırlardı."

"Demek onlar bizi, biz bizimkileri izliyoruz."

"Geçen son yedi ay içinde bizden üç kişi siyasi sığınma hakkı istedi. Dikkat etmek zorundayız."

Antonov "haklısın" anlamında ellerini salladı. "Söylediğin doğru."

"Eğer Suvorov gerçekten Lugovoy'la birlikteyse, hiç kuşku yok, bizimle bağlantı kurup laboratuvar tesislerinin yerini bildirecektir."

"Evet, ama Suvorov konuyu bilmeden budalaca bir şey yaparsa o Bougainville cadısının nasıl tepki göstereceğini Tanrı bilir."

"Ücretini artırabilir."

"Daha da beteri, Başkan'la diğerlerini, en çok para verene satmaya kalkar."

"Bunu olası görmüyorum," dedi Polevoi. "Dr. Lugovoy olmadan projenin yürütülmesi olanaksız."

Antonov belli belirsiz gülümsedi. "Benim kuşkucu huyumu hoşgör Yoldaş Polevoi, ama ben hep işin kötü yanını düşünürüm. Böylece tatsız sürprizlerle karşılaşmam."

"Lugovoy'un deneyinin bitmesine üç gün var. Şimdiden ödemenin nasıl yapılacağını düşünelim."

"Bir önerin var mı?"

"Ödemeyi yapmayalım, elbette."

"Nasıl?"

"Çeşitli yollar var. Bougainville'in temsilcisi yoklamasını yaptıktan sonra altın külçelerini altın kaplamalı kurşunla ya da altın miktarı çok az külçelerle değiştirelim."

"Sonra da yaşlı cadı bunun kokusunu alsın."

"Ama yine de denememiz gerek."

"Nasıl gönderilecek?" diye sordu Antonov. "Madam Bougainville'in gemilerinden biri Odessa'da yükleme için hazır bekliyor."

"O halde hiç beklemediği bir şey yapalım."

"Nedir o?" diye sordu Polevoi umutla. "Verdiğimiz sözü tutalım."

"Yani ödeyelim mi?" dedi Polevoi inanamayarak. "Son dirhemine kadar.

Polevoi afallamıştı. "Bağışlayın, Yoldaş Başkan, ama ben sanıyordum ki.."

"Fikrimi değiştirdim," dedi Antonov kesin bir ifadeyle. "Daha iyi bir çözüm düşünüyorum." Polevoi birkaç dakika ses çıkarmadan bekledi, ama Antonov'un fikrini söylemeyeceği belli olmuştu. Adımlarını yavaşlatarak geride kaldı, sonra da durdu.

Yanında koruyucularıyla birlikte Antonov yürümeye devam etei. Aklı hemen devletin diğer çözüm bekleyen sorunlarına geçmişti.

Suvorov küçük gece lambasını yakıp saatine baktı. Sabahın 4.04'üydü. Fena değildi doğrusu. Saat dörtte uyanmak üzere zihnini programlamış ve yalnızca dört dakika geç kalmıştı.

Bir yandan esnerken çabucak gömleğini ve pantolonunu geçirdi arkasına, çorap ya da ayakkabı giyerek zaman harcamadı. Banyoya geçip yüzüne soğuk su çarptıktan sonra kapıya gitti ve hafifçe araladı.

Ekran başında denekleri kontrol eden iki psikolog dışında aydınlık koridor boş sayılırdı. Çıplak ayakla halı üzerinde yürürken tesisin boyutlarını çıkararak defterine kaydetti. Dört dış duvar arası elli metre uzunlukta, on metre genişlikteydi. Tavan yüksekliği yaklaşık üç metre vardı.

İlaç deposu olarak kullanılan odaya geldi ve kapıyı yavaşça açtı. Lugovoy kimsenin bir şey çalacağını aklına getirmediği için kapı hiçbir zaman

kilitlenmiyordu. Suvorov içeri girip kapıyı kapadıktan sonra ışığı açtı. Kısa bir aramadan sonra uyuşturucu ilaç şişelerini buldu. Bunları lavabonun üzerine dizdi. Sonra bir enjektörle içindeki maddeyi çıkarıp yerine su koydu. Bu işi bitirdikten sonra şişeleri yeniden rafa yerleştirdi.

Kimseye görünmeden yatak odasına dönüp hemen yatağına girdi. İyi başarmıştı doğrusu, kimsenin kuşkusunu çekmede planını uygulamıştı. Şimdi yapacağı tek şey uygun zamanı beklemekti.

37

Bulanık düşlerden biriydi. Uyandıktan sonra bir türlü anımsayamadığı türden. Terk edilmiş bir geminin iç bölümlerinde birini aramaktaydı. Toz bulutu ve karanlıkta doğru dürüst hiç şey görünmüyordu. Eagle'ı aramak için dalışı gibi, dipten kalk kum ve bitki parçaları vardı. Aradığı adam önündeydi, ama uzanıp yetişmesi olanaksızdı, yüzü de görünmüyordu. Gözlerini kısıp baktı, karşısındaki siluet işaret edip yaklaşmasını istedi.

Tam o sırada tiz bir ses kulağının dibinde çınlayıp bu görüntüyü sildi attı. Uyanıp telefona uzandı.

"Dirk?" dedi neşeli bir ses. "Evet."

"Sana bir haberim var."

"Öyle mi?"

"Uyuyor musun? Ben St. Julien."

"Perlmutter?"

"Uyan be adam. Bir şey buldum."

Bunun üzerine Pitt gece lambasını yakıp yatağında doğruldu. "Peki, seni dinliyorum." "Kore'deki dostlarımdan yazılı bir rapor aldım. Kore'deki tersane kayıtlarını incelemişler. Bil bakalım ne olmuş? Belle Chasse hiçbir zaman hurda olarak parçalanmamış."

Pitt yatak örtüsünden sıyrılıp ayaklarını yere sarkıttı. "Devam et."

"Kusura bakma sana önce bilgi veremedim, ama bu olay bugüne dek gördüğüm en akıl durdurucu denizcilik bulmacası. Otuz yıldır birileri gemilerle öyle oyunlar oynuyor ki, aklın durur."

"Anlat da aklım dursun."

"Önce sana bir şey sorayım," dedi Perlmutter. "Alaska'da bulduğun geminin adı?"

"Pilottown mu?"

"Boyayla yazılmış harfler kaynakla tutturulmuş boncuk bir çerçeve içinde miydi?"

Pitt şöyle bir düşündü. "Anımsadığım kadarıyla solmuş bir boyaydı. Kalkan

kenarları da aşınmış olmalı."

Perlmutter derin bir soluk verdi. "Bunu söylemeni umut ediyordum."

"Neden?"

"Kuşkularında haklıymışsın. San Marino, Belle Chase ve Pilottown gerçekten de aynı gemi."

"Vay canına!" dedi Pitt heyecanlanarak. "Bağlantıyı nasıl urdun?"

"Gerçek Pilottown'a ne olduğunu öğrenerek," dedi Perlmutter. "Benim kaynaklarım Bell Chasse'nin Pusan tersanelerinde hurda olarak söküldüğünü gösteren bir kayıt bulamadılar. Ben de onlara kıyı boyunca başka tersanelere de sormalarını söyledim. Inchon limanında bir ipucu ele geçirdiler. Tersane ustaları ilginç insanlardır. Hiçbir gemiyi unutmazlar, hele hele hurda olarak söktüklerini. Umursamaz gibi görünürler, ama yaşlı bir geminin limanlarına son kez bağlanmasına da için için üzülürler. Her neyse, yaşlı bir tersane ustası oturup uzun uzun öykülerini anlattı. Gemi tarihi konusunda tam bir derya."

"Ne dedi?" diye sordu Pitt sabırsızlanarak.

"San Marino'yu maden cevheri taşıyacak duruma getirip adını Belle Chasse olarak değiştiren ekibin şefiymiş, bütün olayı ayrıntılı olarak anımsadı."

"Ama tersane kayıtları?"

"Belli ki, tersane sahipleri tarafından kayıtlara geçirilmemiş... ha, tersane sahipleri de, eski dostlarımız Sosan Ticaret Şirketi tabii. Bu usta ayrıca gerçek Pilottown'un sökülüşünü de anımsıyor. Göründüğü kadarıyla, Sosan Şirketi ya da bunun bir yan kuruluşu, San Marino'yu kaçırıp personelini öldürmüşler. Sonra yük depolarını maden cevheri taşıyacak biçimde değiştirip farklı bir adla kaydettirerek denizlerde dolaştırmışlar."

"Peki, Pilottown nerede devreye giriyor?" diye sordu Pitt.

"Sosan Şirketi yasal olarak satın almış. İlginç bir şey daha söyleyim: Uluslararası Deniz Suçları Merkezi bu şirketi on değişik gümrük suçundan sanık olarak listesinde bulunduruyor. Bayağı yüksek bir sayı. Libya'ya plütonyumdan tut, Arjantin'de asilere silah, Ruslara Amerikan gizli teknolojisine kadar her şeyi taşımışlar. İşletmecileri çok uyanık adamlarmış. Suçlamalar hiç kanıtlanamamış. Beş kez kuşkulu yüklerle demir almışlar, ama bir keresinde bile bunu boşaltırken yakalanmamışlar, Pilottown teknesi ve makineleri iyice eskidikten sonra da hurda olarak sökülmüş, bütün kayıtları da yok edilmiş."

"Peki, eğer batırdıkları gemi gerçekten San Marino ya da öbür adıyla Belle Chasse'yse, neden Pilottown'un battığını id dia ettiler?"

"Çünkü Belle Chasse'nin geçmişi hakkında sorularla karşılaşabilirlerdi. Pilottown'un belgeleri sağlam olduğu için 1979'da var olmayan yüküyle birlikte battığını iddia ederek sigorta şirketlerinden de yüklü paralar kopardılar."

Pitt ayak parmaklarına baktı. "O yaşlı usta Sosan Şirketi için başka gemileri de değiştirdiğini anımsıyor mu?"

"İki gemiden daha söz etti, biri bir tanker, diğeri de bir şilep. Ama bunlar değiştirme değil, onarım görmüşler. Yeni adları da Boothville ve Venice olmuş."

"Önceki adları neymiş?"

"Yaşlı, usta gemilerin önceki kimliklerini gösteren hiçbir şeyin bırakılmadığını söylemiş." "Görünüşe bakılırsa birileri kaçırdığı gemilerle iyi bir filo kurmuş."

"Ucuz ve kirli bir kazanç yolu," dedi Perlmutter.

"Ana şirket hakkında bilgi var mı?" diye sordu Pitt.

"O hâlâ kapalı bir kapı," dedi Perlmutter. "Ama yaşlı usta gemilerin işi bitip de demir almak üzereyken patronlardan birinin gelip denetlediğini söylemiş."

"Başka?" dedi Pitt ayağa kalkarak.

"Bu kadar işte."

"Bir şeyler daha olmalı canım, adamın bir tanımı, adı falan gibi."

"Dur şu rapora bir daha bakayım."

Pitt telefonda kâğıt hışırtılarını ve Perlmutter'in mırıldanmasını duydu. "Hah, şurada işte. Bu önemli kişi hep büyük, siyah bir limuzinle gelirmiş, ama markası belli değil. Bir Koreli için uzun boylu sayılırmış..."

"Koreli mi?"

"Raporda öyle yazıyor," dedi Perlmutter. "Üstelik Kore dilini Amerikan aksanıyla konuşuyormuş."

Pitt düşündeki siluet adama bir adım daha yaklaşmış oluyordu. "St. Julien, çok iyi iş gördün."

"Kusura bakma, sonuna kadar götüremedim."

"İşe yarar ilk ipucunu sağladın."

"Tepele şu hergeleyi, Pitt."

"Niyetim o."

"Eğer bana gerek duyarsan, seve seve gelirim."

"Sağol, St. Julien."

Pitt kalkıp dolabına yürüdü, üzerine bir kimono geçirip kuşağını bağladı. Sonra mutfağa gidip kendine greyfurt suyuyla rom hazırladı. İçkisini yudumlarken telefonu açıp bir numara çevirdi

Zil birkaç kez çaldıktan sonra umursamaz bir ses karşıl verdi. "Evet?"

"Hiram, bilgisayarını takırdat bakalım. Sana yeni bir problem soracağım."

38

Suvorov'un midesi gerilim içinde kasılmıştı. O akşamı kontrol odasında telemetre aygıtlarını bekleyen iki psikologla söyleşerek geçirmiş, adamlara fıkralar anlatıp mutfaktan kahve getirmişti. Psikologlar Suvorov'un ikide bir duvar saatine baktığı fark edememişlerdi.

Gece 11.20'de Lugovoy odaya gelip her zamanki gibi Başkan'la ilgili gelişmeleri yokladı. Saat 11.38'de Suvorov'a döndü "Benimle bir bardak şarap içer misin, yüzbaşı?"

"Bu gece içmeyim," dedi Suvorov yüzünü buruşturarak. "Midem hiç iyi değil. Daha sonra bir bardak süt içerim belki."

"Nasıl istersen," dedi Lugovoy. "Kahvaltıda görüşürüz."

Lugovoy gittikten on dakika sonra Suvorov, TV monitörlerinden birinde küçük bir kıpırtı fark etti. Önce bu hareket belli belirsizdi, ama az sonra psikologlardan birinin gözüne çarptı.

"Bu da nesi?" dedi heyecanla.

"Bir şey mi oldu?" diye sordu öbürü.

"Senatör Larimer... kendine geliyor."

"Olamaz."

"Ben bir şey görmüyorum," dedi Suvorov sokularak. "Alfa aktivite dalgalanması 9-10 devir gösteriyor. Eğer programlandığı uyku durumunda bulunsaydı, böyle olmazdı."

"Başkan Yardımcısı Margolin'in dalgaları da artıyor."

"Hemen Dr. Lugovoy'u çağırıp..."

Adam daha sözünü bitiremeden Suvorov'un ense köküne vurduğu sert bir judo vuruşuyla yere yığıldı. Suvorov'un aynı stilde ikinci vuruşu diğer psikologun boğazına inerek soluk borusunu ezdi.

Daha kurbanları yere düşmeden Suvorov yine hemen saate baktı: 11.49 Lugovoy'un her zamanki gibi laboratuvardan çıkıp asansöre binmesine on bir dakika vardı. Suvorov eylemini önceden birkaç kez prova etmiş, beklenmedik gecikmeler için iki dakikadan fazla zaman ayırmamıştı.

Öldürdüğü adamların üzerinden atlayıp ses geçirmez kozaların olduğu bölüme girdi. Üçüncü kozanın kapağını açıp içine baktı.

Senatör Marcus Larimer gözlerini açmış ona bakmaktaydı. Neresi burası? Sen kim oluyorsun?"

"Bir dost," dedi Suvorov. Larimer'in koluna girerek kozadan çıkardı ve bir iskemleye oturttu. "Neler oluyor?"

"Ses çıkarma ve bana güven."

Suvorov cebinden bir enjektör çıkarıp Larimer'e uyarıcı ilaç verdi. Aynı işlemi Başkan Yardımcısı Margolin'e de uyguladı. Margolin hiçbir direnç göstermeden boş gözlerle bakınıyordu. Her ikisi de çıplaktı. Suvorov birer battaniye attı.

"Bunlarla örtünün hemen," diye emretti.

Kongre üyesi Moran hâlâ uyanmamıştı. Suvorov onu kozadan çıkarıp yere yatırdı. Onu orada bırakıp Başkan'ın bulunduğu kozaya gitti. Amerikan Devlet Başkanı hâlâ baygındı. Bu kozanın kapı sürgüsü diğerlerinden farklıydı, Suvorov açmakta güçlük çekiyordu. Çok değerli saniyeler harcadı. Parmakları uyuşmuş, ilk korku belirtilerini hissetmekteydi.

Saati 11.57 olmuştu. Süreyi geçirmiş, iki dakikalık yedeğini de harcamıştı. Korkusu artık panik haline dönüşmüştü. Eğilip baldırına kayışla tutturulmuş kılıftan .22 kalibrelik otomatik Colt Woodsman tabancasını çıkardı ve susturucusunu yerleştirdi. O an Suvorov kendinden geçmiş gibiydi; görev bağlılığı ve dizginleyemediği duyguları bütün bilincini körleştirmişti. Kozanın cam bölmesi dışından tabancayı Başkan'ın altına doğrulttu.

Hâlâ ilaçların etkisinde olmasına karşın Margolin, Suvorov'un ne yapmak üzere olduğunu anladı. Sendeleyerek kozaya yaklaşıp Rus ajanının üstüne atıldı ve tabancayı kapmaya çalıştı. Suvorov bir adım çekilip onu duvara doğru itti. Margolin her nasılsa ayakta kalabilmeyi başarmıştı. Gözleri bulanık görüyor, kusacak gibi oluyordu. Başkan'ının hayatını kurtarmak için bir kez daha atıldı.

Suvorov bu kez tabancanın namlusunu Margolin'in şakağına indirdi. Başkan Yardımcısı kanlar içinde yere yığıldı. Suvorov bir an öylece, hareketsiz kaldı. En ince noktasına kadar hazırladığı planı çatırdayıp parçalanmaya başlıyordu. Artık hiç zamanı kalmamıştı.

Son umudu geride kalanları kurtarmaktı. Başkan'ı aklından çıkardı; Margolin'i bir tekmeyle yolundan çekip, Larimer'i kapıya doğru iteledi. Hâlâ baygın olan Moran'ı da omzuna alıp asansöre doğru yürümeye başladı. Tam koridorun

köşesine geldiklerin de asansör kapısı açıldı. Lugovoy içine girmek üzereydi.

"Olduğun yerde dur, doktor."

Lugovoy döndü, şaşkın şaşkın bakakaldı. Colt tabanca Suvorov'un elinde kaya gibi sabit duruyordu. KGB ajanının gözleri nefret doluydu.

"Sersem!" diyebildi Lugovoy ne olduğunu anlar anlamazı "Seni koca sersem!"

"Kes sesini!" diye tersledi Suvorov. "Çekil yolumdan."

"Sen ne yaptığını bilmiyorsun."

"Yalnızca iyi bir Rus olarak görevimi yapıyorum."

"Yıllardır hazırlanan bir planı mahvediyorsun," dedi Lugovoy öfkeyle. "Başkan Antonov seni kurşuna dizdirecek."

"Yalanların yeter artık, doktor. O çılgınca projen devletimizi büyük bir tehlikeye soktu. Asıl sen idam edileceksin. Hain olan sensin."

"Yanılıyorsun," dedi Lugovoy. "Gerçeği görmüyor musun?"

"Senin Koreliler hesabına çalıştığını görüyorum. Güney Koreliler seni satın almışlar."

"Tanrı aşkına, dinle beni."

"İyi bir komünistin Parti'den başka Tanrısı yoktur," dedi Suvorov. Lugovoy'u dirseğiyle iterek Amerikalıları asansöre soktu. "Tartışacak zamanım yok."

Lugovoy çaresizlik içinde kıvranıyordu. "Lütfen dur, bunu yapamazsın," diye yalvardı. Suvorov karşılık vermedi. Asansör kapıları kapanmadan önce dönüp son bir kez nefretle baktı.

39

Asansör yukarı çıkarken Suvorov tabancanın kabzasıyla tepedeki ampulü parçaladı. O sırada Moran iniltiler içinde kendine geliyor, kafasını silkeleyip gözlerini ovuşturuyordu. Larimer bir köşede soluk soluğa kusmaktaydı.

Asansör durup otomatik kapılar açılınca içeri sıcak ve ağır bir hava doldu. Bütün aydınlık bir kabloya asılı üç cılız ampulden gelmekteydi. Mazot ve çürümüş bitki kokusu rutubetle birlikte solumayı zorlaştırıyordu.

Üç metre ötede iki adam çene çalarak Lugovoy'un her gece olduğu gibi gelip, gelişmeleri rapor etmesini bekliyorlardı.

Asansörün geldiğini görünce ikisi de dönüp baktılar. Birinin elinde bir evrak çantası vardı. Suvorov her ikisinin de göğsüne iki el ateş etti.

Moran'ı belinden kavrayıp paslı demir zemine attıktan sonra Larimer'in de kıçına bir tekmeyle önüne kattı. Senatör sarhoş gibi ikibüklüm duruyor, mide bulantısı içinde ne konuşabiliyor, ne de herhangi bir direnç gösterebiliyordu. Suvorov tabancayı beline sokup Larimer'in koluna girdi. Adamın kalbi duracak diye korkuyordu.

İri bir zincire takılıp tökezledi. Önünde nereye vardığı karanlıkta belli olmayan, üstü kapalı bir borda iskelesi vardı. Suvorov kendini saunada gibi hissediyordu; terden giysileri sırılsıklam olmuş, saçları alnına ve şakaklarına yapışmıştı. Bir kez daha ayağı iskeleye takılıp düşecek gibi oldu.

Moran'ın ölü gibi ağır gövdesini taşımak Suvorov'un bütün gücünü tüketmek üzereydi. Adamı bir elli metre daha taşıyabileceğini sanmıyordu.

Tünel benzeri borda iskelesinin sonuna geldiklerinde açık havaya çıktılar. Pırıl pırıl yıldızlarla dolu gökyüzünü görmek Suvorov'un yüreğine su serpmişti. Ayaklarının altındaki zemin çakılla kaplı bir yola benziyordu. Çevrede en küçük bir ışık yoktu. Güç bela, sol tarafında bir otomobil silueti olduğunu gördü. Larimer yolun kenarındaki hendeğe çekip, Moran'ı kum torbası gibi yere bıraktı. Arabanın arkasına geçip dikkatle yaklaştı.

Çıt çıkarmadan kulak kesildi. Arabanın motoru çalışıyor içerden müzik sesi geliyordu. Pencerelerin kapalı oluşu havalandırma aygıtının çalıştığını göstermekteydi.

Suvorov bir kedi sessizliğiyle yan aynalara görünmeden dizleri üstünde

kapıya yaklaştı. Arabanın içi karanlıktı, direksiyonda oturan bir siluetten başka hiçbir şey gözükmüyordu. Eğer içerde başkaları da varsa, Suvorov'un tek umudu onları gafil avlayabilmekti.

Araba uzun tip limuzinlerdendi; Suvorov bagaj kapağındaki kabartma harflere bakınca bunun bir Cadillac olduğunu gördü.

Daha önce hiç böyle bir araba kullanmamıştı, gerekli kolları ve düğmeleri bulmakta zorluk çekeceğinden korkuyordu.

El yordamıyla kapı elciğini buldu. Derin bir soluk alıp hızla kapıyı açtı. İçerdeki otomatik ışık yanar yanmaz direksiyondaki adam şaşkınlık içinde döndü, bağırmak üzere ağzı açıldı. Suvorov adamın göğsüne iki el ateş etti. Daha yaralarından kan çıkmadan Suvorov adamı dışarı yuvarlayıp Larimer'le Moran'ı ite kaka arka koltuğa oturttu. Her ikisinin de battaniyeleri düşmüş, çırılçıplak kalmışlardı, ama bulundukları şok içinde bu duruma kaldıracak gibi değildiler. Capitol Hill'in bu en nüfuzlu adamları şimdi ormanda kaybolmuş küçük çocuklar kadar çaresiz görünüyorlardı.

Suvorov vitesi geçirip gaz pedalına abandı. Araba en az elli metre kadar çakıltaşı püskürterek ok gibi fırladı. Suvorov neden sonra titreyen parmaklarıyla ön farların düğmesini bulup yaktı. Şans eseri, küçük bir köy yolunun tam ortasında bulunuyordu.

Üç mil süren bozuk yol boyunca çevresinde gördüklerini değerlendirmeye çalıştı. Yol kenarlarını süsleyen selvi ağaçları yosunla örtülüydü. Ağır hava ve bu görünüm güney eyaletlerinden birinde bulunduğunu gösteriyordu. Az sonra herhangi bir yol işareti bulunmayan bir kavşağa geldi. Köşede terk edilmiş bir kulübe önünde GLOVER CULPEPPER BENZİN, BAKKAL yazılı bir levha vardı. Aklından yazı tura atıp sola döndü. Çok geçmeden selvi ağaçları yerlerini çamlara bırakmıştı. Sabahın bu saatinde trafik yok denecek kadar azdı. Daha genişçe bir yola çıktı. Eğrilmiş bir yol işaretinde EYALET KARAYOLU 700 yazmaklaydı. Bu numara Suvorov için bir anlam taşımıyordu, yol ayırımında yine sola döndü ve devam etti.

Yol boyunca Suvorov son derece soğukkanlı ve dikkatliydi. Larimer ve Moran da ses çıkarmadan oturuyorlar, direksiyondaki adama güvenmekten başka çare bulamıyorlardı. Suvorov, biraz daha rahatlayınca hızını biraz azalttı. "Dikiz aynasında takip edildiğini gösteren bir belirti yoktu. İşaretlerde verilen hız sınırını aşmadıkça da yolunun kesilme olasılığı yok gibiydi. Hangi eyalette olduğunu merak ediyordu. Georgia mı Alabama mı, Louisiana mı? Bir düzine eyaletten herhangi biri olabilirdi. Yerleşim bölgelerini geçtikçe bir ipucu

yakalamaya çalıştı. Bina sayısıyla birlikte yol lambaları da sıklaşmaktaydı.

Yarım saat sonra Stono Nehri diye adlandırılan bir su yolu üzerindeki köprüye geldi. Suvorov bu adı hiç duymamıştı. Köprünün yüksek noktasından bakınca uzakta büyük bir kentin pırıldayan ışıkları görülüyordu. Tam sağındaysa ışıklar birden kesiliyor, ufuk çizgisi kopkoyu bir karanlığa gömülüyordu. Burası bir liman olmalı, diye hemen karar verdi. Az sonra farların aydınlığında siyah beyaz, büyük bir yol işareti belirdi. CHARLESTON 5 MİL yazılıydı.

"Charleston!" diye sevinçle haykırdı Suvorov. "Güney Carolina'da, Charleston'dayım."

İki mil daha gittikten sonra bir telefon kulübesi buldu. Bir gözü Larimer ve Maron üzerinde, hemen şehirlerarası santralını bulup ödemeli bir görüşme istedi.

40

Tek bir bulut tepede dolaşıp ufak damlalar yağdırırken Pitt Talbot'sunu Washington Dulles Havaalanı yolcu çıkış kapısı önüne park etti. Sabah güneşi kenti kavurmuştu, şimdi çiseleyen damlalar neredeyse yere düşer düşmez buhar oluyordu. Pitt bagajdan Loren'in bavulunu çıkarıp bagaj görevlisine uzattı.

Loren dizlerini ayırmamaya gayret ederek uzun bacaklarını arabanın daracık ön kısmından çıkardı ve dışarı çıktı.

Pitt bagaj görevlisinden aldığı bileti Loren'e uzattı. "Arabayı uygun bir yere park edip kalkış saatine kadar sana dadılık ederim."

"Gerek yok," dedi Loren ona sokularak. "Göz atmam gereken yasa taslakları var. Sen işinin başına dön."

Pitt başıyla Loren'in elindeki evrak çantasını işaret etti. "Bu da senin canyeleğin galiba. Onsuz batıp gidersin herhalde."

"Bakıyorum sen hiç çanta taşımıyorsun?"

"Açmaz beni."

"İşadamı falan mı sanırlar diye korkuyorsun?"

"Burası Washington, bürokrat sanırlar, demek istiyorsun herhalde."

"Söylediğin lafa bak. Sen de benim gibi maaşını devletten alıyorsun."

"Hepimiz lanetlenmişiz," dedi Pitt gülerek.

Loren çantasını yere bırakıp ellerini Pitt'in göğsüne dayadı. "Seni özleyeceğim."

Pitt de kollarını onun beline dolayıp hafifçe sıktı. "Yakışıklı Rus süvarilerinden, dinleyici aygıtlarla dolu kamaralardan ve Votka sarhoşluğundan koru kendini."

"Korurum," dedi Loren gülerek. "Döndüğümde burada olacak mısın?"

"Dönüş uçağının varış saatini ezberledim."

Loren başını kaldırıp dudaklarına bir öpücük kondurdu. Pitt pir şeyler söyleyecek gibi olduysa da, sonunda bir şey demeden kollarını çözüp bir adım geri çekildi. Loren otomatik cam kapıdan geçip lobiye girdi. Birkaç adım yürüdükten sonra el sallamak için dışarı baktı, ama gördüğü tek şey kalkmakta

olan mavi Talbot'tu.

New Mexico'da Raton'un otuz mil kadar güneyindeki Başkan'ın çiftliğinde Beyaz Saray muhabirleri kameralarını bitişikteki yonca tarlasına çevirmişler, dikenli teller ardında beklemekleydiler. Saat sabahın yedisiydi ve bölgede yaz saati uygulanıyordu. Muhabirler saatin erken oluşundan, havanın sıcaklığından, kamyonculara hizmet eden bir lokantadan getirtilen jambonlu yumurtaya kadar her şeyden yakınmaktaydılar.

Başkan'ın Basın Sekreteri Jacob (Sonny) Thompson muhabirlerin kamp alanında neşeyle dolaşıyor, gözlerinden uyku akan, homurdanıp duran bu adamlara moral vermeye çalışarak birazdan Başkan'ın toprakla uğraşırken hiç görülmemiş pozlarda resimlerini çekeceklerini anlatıyordu.

Basın sekreteri bembeyaz dişleri, şakakları kırlaşmış siyah saçları ve estetik ameliyatla gerdirilmiş yüzüyle oldukça çekici bir adamdı. Dümdüz karnı ve sporculara özgü çevik hareketleriyle, bütün egzersizleri daktilo başında oturmak ve sigara tutan ellerini ağızlarına götürmek olan muhabirlere oldukça ters biri görünümdeydi.

Basın sekreterinin giyimi de oldukça şıktı. Hiçbir zaman öfkesini göstermez, gazetecilere asla açık vermezdi. Baltimore Sun gazetesinden Bob Finkel bir kez Thompson için, "Joseph Goebbels Propaganda Okulu'ndan birincilikle mezun olmuş," diye yazmıştı. Thompson CNN televizyon ekibinin yanına geldi. Kurumun Beyaz Saray Muhabiri Curtis Mayo yönetmen koltuğuna oturmuş, hiç de durumundan hoşnut görünmüyordu.

"Ekibin hazır mı, Curt?" diye sordu Thompson neşe saçarak.

Mayo arkasına yaslanıp başındaki beyzbol kepini geriye itti. "Gelecek kuşaklara saklamaya değer bir şey görmüyorum." <

Bu alaylama Thompson'a isabet etmedi. "Beş dakika sonra Başkan evinden dışarı çıkıp samanlığa girecek, orada traktör’e binecek."

"Harika," diye homurdandı Mayo. "Büyük şov doğrusu. Başka ne yapacak?"

"Tarlada traktörü ileri geri sürerek otları biçecek."

"O dediğin ot değil, yoncadır, kent züppesi."

"Her neyse," dedi Thompson omuz silkerek. "Bence onu en sevdiği ortam olan kırsal çevrede görüntülemeniz iyi olur."

Mayo gözlerini Thompson'un gözlerine dikerek bir ipucu aradı. "Neler oluyor, Sonny?"

"Anlayamadım?"

"Nedir bu saklambaç oyunu? Başkan bir haftadan beri ortalarda görünmüyor."

Thompson elinden geldiğince renk vermeden baktı. "Son günlerde son derece dolu, Washington'un baskılarından uzak çalışmak istiyor."

Mayo bu kadarıyla yetinecek değildi. "Bu kadar uzun süre kameralara yüzünü göstermemiş bir Başkan anımsamıyorum."

"Bunda şaşacak bir şey yok," dedi Thompson. "Şu sıralar ulusal önemi olan söyleyecek bir şey yok herhalde."

"Hasta falan mı yoksa?"

"Tersine. Yarışmaya soktuğu boğaları kadar sağlıklı. Birazdan görürsün."

Thompson bu sözlü pusudan hasar vermeden çıkıp diğer muhabirlere gitti, kiminin sırtını sıvazlayıp kimiyle el sıkıştı. Mayo bir süre arkasından onu izledikten sonra isteksizce yerinden kalkıp ekibini hazırlamaya başladı.

Uzaktan bakınca bir korkuluğu andıran Norm Mitchell video kamerasını bir tripoda yerleştirip Başkan'ın arka bahçesine ayarladı. O sırada topluca bir adam olan sesci Rocky Montrose ide portatif bir masa üzerinde ses kayıt aygıtını hazırlamaktaydı. Mayo bir ayağını dikenli tele dayayıp mikrofonu aldı.

"Yorumunu yaparken nerede bulunacaksın?" diye sordu Mitchell.

"Görüntüye girmeyeceğim," dedi Mayo. "Evle samanlığın uzaklığı ne kadar sence?" Mitchell cebindeki uzaklık ölçerini çıkarıp baktı. "Buradan ev yaklaşık yüz on metre. Samanlık da olsa olsa doksan metredir."

"Ne kadar yakınlaştırabilirsin?"

Mitchell gözünü kameraya dayayıp zum merceğini uzattı, evin tel kapısını hedef olarak aldı. "Bir metreye kadar yakınlaştırabilirim."

"Olabildiğince yakın istiyorum."

"O halde uzaklığı iki kat indirecek iki X konverter gerekli."

"Tak o zaman."

Mitchell kuşkuyla baktı. "O zaman detay verebileceği sanmıyorum. Derinlik ve netlik de pek olmaz."

"Zararı yok," dedi Mayo. "Yayına sokmayacağız."

Montrose ses aygıtından başını kaldırdı. "O halde bana gerek yok."

"Sen yine ses düzenini kur, benim söyleyeceklerimi kayıt edersin."

İçlerinden birinin, "İşte geliyor!" demesi üzerine muhabirle alayı birden canlanıverdi. Başkan tel kapıyı açıp verandaya çıkar çıkmaz elli tane kamera aynı anda çalışmaya başladı. Başkan'ın üstünde rengi atmış bir blucin, pamuklu gömlek ve ayaklarında kovboy çizmeleri vardı. Başında alnına kadar indirdiği geniş bir şapkayla ardından Başkan Yardımcısı Margolin göründü. Bir dakika kadar durup bir şeyler konuştular. Başkan elini kolunu sallayarak bir şey anlatırken Margolin de dalgın dalgın dinlemekteydi.

"Başkan Yardımcısı'nı iyice yaklaştır," dedi Mayo.

"Tamam."

Güneş göğün ortasına doğru yaklaştıkça kızılımsı toprak üstündeki ısı dalgaları da giderek yükseliyordu. Göz alabildiğin" geniş bir alana yayılmış olan çiftliğin büyük bölümü yonca ve buğday tarlalarından oluşmaktaydı. Hayvanlar için birkaç otlak yeri de ayrılmıştı. Ekili bölgelerin canlı yeşili, çıplak alanların içinde hemen belli oluyordu. Arazi genel olarak düzlük sayılırdı.

Böyle ıssız bir yerde yetişmiş biri, milyarlarca insanı yönetmek için kendini nasıl da zorlamış olabilir, diye düşündü Mayo. Politikacıların bu garip bencilliklerini düşündükçe onlardan da çok nefret ediyordu. Dönüp kırmızı karıncaların akın akın gelip gittikleri yuvalarına doğru tükürdü. Sonra genzini temizleyip gördüklerini mikrofona anlatmaya başladı.

O sırada Margolin dönüp eve girmişti. Onca gazeteciyi görmezlikten gelen Başkan, hiçbir yana bakmadan samanlığa doğru yürüdü. Çok geçmeden bir dizel motorun gürültüsü işitildi, ardından 2640 model bir John Deere traktör belirdi. Başkan beline küçük bir transistorlu radyo iliştirmiş, kulağına da kulaklıklarını takmıştı. Muhabirler hemen soru yağmuruna geçtiler, ama Başkan o motor gürültüsünde ve kulaklıktan gelen müzik sesinde kimsenin sorusunu işitecek gibi değildi.

Egzoz dumanı ve toz solumamak için yüzünün alt yarısını kırmızı bir mendille örttü. İzleyenlerden uzakta kalarak traktörü ¡eri geri sürmeye ve tarlayı biçmeye başladı.

Yirmi dakika kadar sonra muhabirler yavaş yavaş araç gençlerini toplayıp yayın arabalarına çekilmeye başladılar.

"Bu kadar," dedi Mitchell. "Bant bitti, istersen yeniden doldurayım."

"Boşver," dedi Mayo. Mikrofonun kordonunu sarıp Montrose'ye verdi. "Hadi, bir an önce bu sıcaktan kurtulup elimizdeki filme bakalım."

Yayın arabasının içi serindi. Mitchell hemen kaseti çıkarıp videoteybe taktı ve geri sardı. Mayo bir iskemle çekip monitörün başına geçti.

"Ne arayacağız?" diye sordu Montrose. Mayo ekrandaki görüntülere büyük bir dikkatle bakmaktaydı. "Şu adam sizce Başkan Yardımcısı mı yani?"

"Elbette," dedi Mitchell. "Başka kim olabilir?"

"Doğru dürüst görmeden hemen o olduğuna inanıyorsun, daha iyi bak." Mitchell iyice sokuldu ekrana. "Kovboy şapkası gözlerini örtüyor, ama ağzı ve çenesi aynen o. Yapısı da öyle. Bence Başkan Yardımcısı."

"Hareketlerinde bir tuhaflık görüyor musunuz?"

"Adam elleri cebinde duruyor işte," dedi Montrose saf saf. Bunda ne gibi bir tuhaflık görmemiz gerekiyor?"

"Hiç mi gariplik yok yani?" diye üsteledi Mayo.

"Ben bir şey fark etmedim," diye Mitchell.

"Pekâlâ, onu boşverin," dedi Mayo, Margolin evin içine girince. "Şimdi Başkan'a iyi bakın." "Eğer bu Başkan değilse, mutlaka aynı yumurta ikiz kardeşi vardır." dedi Montrose.

Kamera, Başkan'ı milyonlarca televizyon izleyicisinin iyi tanıdığı tipik yürüyüşüyle samanlığa giderken izledi. Baş iki dakika sonra traktörle dışarı çıktı.

Mayo ayağa fırladı. "Bandı durdur!" diye bağırdı.

Mitchell birden şaşırdı, sonra hemen resmi dondurdu.

"Ellere bakın!" dedi Mayo heyecanla. "Direksiyondaki ellere bakın!"

"On tane parmağı varsa ne olmuş yani?" dedi Mitchell yüzünü ekşiterek. "Ne var bunda?" "Başkan yalnızca alyans takar. Şimdi iyi bakın. Sol elin ki parmağında yüzük yok, ama küçük parmağında bayağı iri taşlı bir yüzük var. Sonra sağdaki pembemsi..."

"Sahi ya," dedi Montrose. "Gümüş montürlü mavi, yassı taş..."

"Başkan hep Timex kol saati takmaz mı?" diye sordu Mitchell.

"Sanırım haklısın," dedi Mayo.

"Detay net değil, ama bileğindeki saat şu kronometreli Rolex’lerden galiba."

Mayo yumruğunu dizine vurdu. "Tamam işte. Başkan yabancı malı kullanmamakla tanınır." "Sakin olun," dedi Montrose. "Bu konuştuğumuz şey düpedüz çılgınlık. Amerika Birleşik Devletleri Başkanı'ndan sanki gerçek değilmiş gibi söz ediyoruz."

"Oo, etten kemikten olduğu kesin," dedi Mayo. "Ama traktörde oturan gövde başka birine ait."

"Eğer haklıysan, elinde patlamaya hazır bir bomba var demektir," dedi Montrose. Mitchell'in coşkusu biraz diner gibi olmuştu. "Bu İş Kansas çölünde istiridye aramaya benzeyebilir. Bana sorarsanız elimizdeki kanıt oldukça hafif kalıyor. Elinde belgelenmiş bir kanıt olmadan yayına girip, soytarının biri Başkan'ı taklit ediyor, diye beyan edemezsin, Curt."

"Bunu benden iyi kimse bilemez," dedi Mayo. "Ama bu haberi de avucumun içinden kaçıracak değilim."

"Sessizce bir soruşturmaya mı başlayacaksın?"

"Bu işin sonunu getirecek cesaretim olmasaydı, basın kartımı çöpe atardım." Mayo saatine baktı. "Hemen yola çıkarsam öğlene Washington'da olurum."

Montrose ekranın başına çömeldi. Yüzünde gücenmiş bir ifade vardı. "Daha önce hiçbir Başkan bir benzerini bulup da halkı aldatmaya kalkmamıştı."

41

Masasında oturan Vladimir Polevoi başını kaldırınca, başyardımcısı ve KGB'nin iki numaralı adamı olan Sergei Iranov'un kararlı adımlarla odaya girdiğini gördü. "Bu sabah kızgın demirle kıçını dağlamışlar gibi görünüyorsun, Sergei."

"Kaçmış," dedi Iranov.

"Kimden söz ediyorsun."

"Paul Suvorov. Bougainville'in gizli laboratuvarından kaçmayı başarmış."

Polevoi'nin yüzü öfkeyle parladı. "Lanet olsun, sırası mıydı!"

"Güney Carolina'da Charleston'da bir telefon kulübesinden "New York'taki gizli eylemler merkezimizi aramış, talimat istemiş."

Polevoi yerinden kalkıp öfkeyle oda içinde dolaşmaya başladı. "Oldu olacak, FBI'yı da arayıp onlardan da talimat isteseydi. Hatta gazetelere de ilan verseydi."

"Neyse ki, konuştuğu amiri hemen şifreli bir mesaj çekip bize bildirdi."

"Neyse kafası çalışan biri çıkmış."

"Dahası var," dedi Iranov. "Suvorov, Senatör Larimer Kongre üyesi Moran'ı da yanına almış."

Polevoi birden durup topaç gibi döndü. "Budala! Her şeyi mahvetti!"

"Onu fazla suçlayamayız."

"Nedenmiş?" diye sordu Polevoi.

"Suvorov Amerika Birleşik Devletleri'nde bulunan en iyi ajanımızdan biridir. Kesinlikle aptal değildir. Lugovoy'un projesinden kendisine söz edilmediği için bu olay onun aklını başı dan almıştır. Son derece kuşkulu görüp ona göre davranmış malı."

"Yani kısacası, Suvorov eğitildiği biçimde davrandı, diyorsun."

"Bana sorarsanız, öyle."

Polevoi kayıtsızca omuzlarını salladı. "Keşke yalnızca bize laboratuvarın yerini bildirmekle yetinseydi. Adamlarımız hem gider, Huckleberry Finn operasyonunu Bougainville'in kontrolünden alıverirdi."

"Şimdiki durumdaysa Madam Bougainville öfkeye kapıl deneyi iptal etmeye kalkabilir."

"Ve bir milyar dolarlık altını kaybetmeyi göze alarak öyle mi? Hiç sanmam. Başkan ve Yardımcısı hâlâ elinde. Moran Larimer onun için büyük kayıp değil."

"Bizim için de öyle," dedi Iranov. "Bougainville, Amerikan istihbaratçıları Huckleberry Finn'i ortaya çıkarırlarsa bizi perdeleyecekti. Ama şimdi, elimizde iki tane kaçırılmış Kongre üyesi varken, bu resmen savaş durumu gibi bir şey oluyor, en azından son derece ciddi bir bunalım. Bence en iyisi Moran ve Larimer'i ortadan kaldıralım." Polevoi hayır anlamında başını salladı. "Daha değil. Amerikan askeri düzeni hakkında onlardan öğreneceğimiz şeyler bizim için büyük yararlar sağlayabilir."

"Tehlikeli bir oyun."

"Yeterince dikkatli olursak ve sıkıştığımızda onları hemen yok edebilirsek, tehlikesi kalmaz."

"O halde en önemli işimiz FBI'nın onları bulmasına izin vermemek."

"Suvorov gizlenmek için emin bir yer bulmuş mu?"

"Bilinmiyor," dedi Iranov. "New York ona yalnızca saat başı telefon etmesini ve bizden yeni bir emir gelene dek beklemesini söylemiş."

"New York'taki gizli operasyonlarımızı kim yönetiyor?"

"Adı Basil Kobylin."

"Ona Suvorov'un durumunu anlatın," dedi. Polevoi. "Ama tabii, Huckleberry Finn konusunda hiçbir şey söylemeyin. Suvorov ve tutsaklarını ABD topraklarından kaçırana dek güvenli bir yerde saklasın."

"Bu da pek kolay olacağa benzemiyor," dedi Iranov bir iskemle çekip oturarak. "Amerikalılar kayıp devlet adamlarını bulabilmek için her taşın altını yokluyorlar. Bütün havaalanları sıkı bir gözetim altında, denizaltılarımız da onların sualtı uyarı hattı tarafından fark edilmeden beş yüz milden fazla sokulamıyor."

"Her zaman için Küba'yı kullanabiliriz."

Iranov pek emin görünmüyordu. "Uyuşturucu trafiği nedeniyle ABD Deniz Kuvvetleri ve Kıyı Koruma buradaki karasularını çok sıkı kontrol ediyorlar. Bu yönde gemiyle yapılacak bir kaçırma işini hiç salık vermem."

Polevoi bürosunun penceresinden Dzerzhinsky Alanı'na baktı. Bir süre

düşündükten sonra dudaklarında gergin bir gülümseme belirdi.

"Onları güvenlik içinde Miami'ye getirebilir miyiz?"

"Florida'ya mı?"

"Evet."

Iranov'un gözleri boşluğa takıldı. "Yolda engeller çıkabilir ama sanırım getirebiliriz."

"Güzel," dedi Polevoi. "Hemen harekete geçilsin öyleyse.

42

Kaçıştan üç saat bile geçmeden Lee Tong, Bougainville laboratuvara ulaşıp Lugovoy'u karşısına aldı. Saat sabahın üç olmak üzereydi, ama Lee Tong sanki hiç yatmamış gibiydi. "Adamlarım öldü," dedi Lee Tong, yüzünde hiçbir ifade olmaksızın. "Bundan seni sorumlu tutuyorum."

"Böyle olacağını bilmiyordum." Lugovoy alçak ama titreyen bir sesle konuşuyordu.

"Nasıl bilmemiş olabilirsin?"

"Bu tesisten kimsenin kaçamayacağına güvence vermiştiniz. Ben de onun böyle bir girişimde bulunabileceğini hiç sanmıyordum."

"Kim bu?"

"Paul Suvorov, bir KGB ajanı. Adamlarınız yanlışlıkla Stanten Island feribotunda almışlar." "Ama sen biliyordun."

"Buraya vardıktan sonra haberim oldu."

"Yine de bir şey söylemedin."

"Bu doğru," diye itiraf etti Lugovoy. "Korktum. Bu deney bittikten sonra Rusya'ya döneceğim. İnanın bana, devlet güvenilik görevlileriyle takışmak insana çok pahalıya mal olabilir."

Yanı başındaki adamdan duyulan korku... Bougainville bu korkuyu, karşılaşmış olduğu her Rusun gözlerinde görmüştü. Adamlar yabancılardan korkarlardı, üniformalı herkesten korkarlardı. Bu korkuyla öyle uzun bir zamandan beri yaşamışlardı ki, artık öfke ya da mutluluk kadar yaygın bir duygu olmuştu. İçinden Lugovoy'a acımak gelmedi. Tersine böyle baskılı bir sistem içinde kendi isteğiyle yaşadığı için tiksinti duydu.

"Bu Suvorov deneye herhangi bir zarar verdi mi?" "Hayır," diye yanıtladı Lugovoy.

"Başkan Yardımcısı başına bir darbe yemiş, ama şimdi yine uyuşturucu altında. Başkan'a dokunulmamış."

"Herhangi bir geciktirme yok yani?"

"Her şey programlandığı gibi gidiyor."

"Ve üç gün sonra bitirebileceksin, değil mi?" Lugovoy başıyla doğruladı.

"Süreyi kısaltıyorum."

Lugovoy sanki doğru işitmemiş gibi davrandı. Ama çok geçmeden gerçek kafasına dank etti. "Tanrım, olamaz!" diye soludu. "Her bir dakikaya bile gerek duyarken... Zaten şu durumda adamlarımla ben otuz gün gerektiren bir işlemi on güne sıkıştırmaya çalışıyoruz. Bizi acele ettirmekle hiçbir güvence payı bıraktırmıyorsunuz. Başkan'ın beyin dengesini bulabilmesi için daha çok zamana gereksinmemiz var."

"O dediğin, Başkanınız Antonov'un sorunu, benim ya da büyükannemin değil. Biz anlaşmamıza uyduk. Buraya bir KGB nin girmesine göz yumarak projeni tehlikeye sen attın."

"Yemin ederim, Suvorov'un kaçışıyla hiçbir ilişkim yok."

"O senin masalın," dedi Bougainville buz gibi bir sesle, sen bu kaçışın daha önceden planlandığına inanıyorum, büyük olasılıkla da Başkan Antonov'un emirleri üzerine. Hiç kuşku yok, Suvorov çoktan amirlerine haber uçurmuştur, Amerika'da ne kadar Sovyet ajanı varsa, şimdi bizi arıyordur. Bu tesisi de buradan taşımamız gerekecek."

Bu en yıkıcı darbe olmuştu Lugovoy için. Bir an boğulacak gibi oldu. "Olanaksız!" diye canı yanmış bir köpek gibi haykırdı, Başkan ve bütün bu aygıtları başka bir yere taşıyıp yine de veriniz o gülünç zaman sınırına uymamız olanaksız."

Bougainville çekik gözleriyle Lugovoy'u süzdü. "Merak etme, doktor. Hiçbir şeyi yerinden kaldıracak değiliz."

Pitt, NUMA binasındaki bürosuna girdiğinde, Hiram Yaeger'i kanepede uyuklarken buldu. Hırpani giysileri, uzun, örgülü saçı ve sakalıyla bilgisayar uzmanı tipik bir köprüaltı şarapçısına benziyordu. Pitt uzanıp hafifçe omzundan çekti. Önce göz kapağını aralayan Yaeger, biraz sağa sola kıvrıldıktan sonra gerinerek doğruldu ve oturma durumuna geçti.

"Yorucu bir gece mi geçirdin?" diye sordu Pitt.

Yaeger her iki eliyle kafasını kaşıyıp esnedi. "Celestial Seasonings Red Zinger çayı bulunur mu sende?"

"Yalnızca dünden kalma kahveyi ısıtabilirim."

Yaeger yüzünü buruşturdu. "O kafein seni bir gün öldürecek."

"Kafein, çevre kirliliği, içki, kadın... ne fark eder?"

"Aklımdayken... kıstırdım onu."

"Neyi kıstırdın?"

"Kafese kıstırdım senin o pireli gemi şirketini."

"Vay canına!" dedi Pitt heyecanla. "Neredeymiş?"

"Burnumuzun dibindeymiş," dedi Yaeger sırıtarak. "New York'ta."

"Nasıl becerdin?"

"İşin içinde Koreli olduğunu doğru tahmin etmiştin, ama sorunun yanıtı bu değildi. Ben o açıdan daldım işe. Kore bandıralı ya da merkezi Kore'de bulunan bütün gemi ve ihracat şirketlerini kurcaladım. Elliden fazla şirket çıktı, ama hiçbiri de daha önce soruşturduğumuz bankalarla ilişkili değildi. Başka çare kalmayınca da işi bilgisayara bıraktım. Bu arada gururum da paramparça oldu tabii. Çok geçmeden şirketin adı çıktı ortaya, Koreli adı değil ama. Fransız."

"Fransız ha."

"Aşağı Manhattan'da, Dünya Ticaret Merkezi'nde üslenmişler. Yasal gemileri Somali Cumhuriyeti bayrağını taşıyor. Ne dersin bu işe?"

"Devam et."

"Birinci sınıf bir şirket, hiç dalaveresi falan yok, çeşitli yayınlarda pamuk prenses kadar ak olarak tanıtılıyor. Öyle temizler ki, yıllık raporları okunurken neredeyse bir yandan da kilise müziği çalacak. Ama o yaldızlı yüzeyi yeterince kazıyacak olursan, San Francisco'daki eşcinsel sayısından çok sahtekârlık görürsün. Gemi belgelerinde sahtekârlık, sigorta vurgunları, olmayan gemilerin olmayan yüklerle yaptığı seyirler, kaçakçılık, daha ne istersen var. Hepsi de yasal kılıflar içinde yapılmış."

"Adı ne bu şirketin?"

"Bougainville Denizcilik Şirketi," dedi Yaeger. "Duymuş muydun?"

"Min Koryo Bougainville... şu Çelik Nilüfer mi?" Pitt adamakıllı etkilenmişti. "Duymayan mı var? Kadın bütün o ünlü İngiliz ve Yunan armatörleriyle eş tutuluyor."

"İşte senin Korelin o."

"Bilgilerin kesin mi? Yanılgı payı var mı?"

"Sapasağlam," dedi Yaeger. "İnan bana. Her şeyi üç kez baştan kontrol ettim. Bir kez Bougainville adını ele geçirdikten sonra bütün iş izleri geriye doğru takip etmeye kalıyordu. Tümü çıktı ortaya; banka hesapları, akreditifler... bankaların bu sahtekârlıklara asıl göz yumduklarına insan şaşıp kalıyor. Bu yaşlı kadın bana Doğu Hindistan'daki yirmi kollu heykelleri anımsatıyor, yüzünde kutsal bir ifadeyle karşında otururken yirmi tane kolu sana doğru ha babam mucuk yapıyor."

"Basardın," dedi Pitt sevinçle. "Sosan Ticaret, San Marino ve Pilottown'un Bougainville imparatorluğuyla olan ilişkisini çıkardın ortaya."

"Kalbine kazık çakar gibi."

"Ne kadar geçmişi inceleyebildin?"

"Kadının işe başladığı günlere kadar götürebilirim seni. Bayağı sıkı bir karı. Elinde bir avuç hurda ve mangal gibi bir yürekle İkinci Dünya Savaşı sonrası işe başlamış. Yavaş yavaş eskimiş gemileri toplamış, personel diye bir avuç pirince şükreden yoksul Korelileri çalıştırmış. Böylece alabildiğine fiyat kırarak giderek gelişen bir iş kurmuş. Yaklaşık yirmi beş yıl önce torunu da şirkete katılınca işler iyice açılmaya başlamış. Çok kaypak herif o torun. Hep geri planda kalıyor. Okul kayıtları dışında onun hakkında en küçük bir iz bulmak olanaksız. Yani, Min Koryo Bugainville tam otuz ülkeye bulaşan deniz suçları imparatorluğunu böyle kurmuş. Adı Lee Tong olan torunu şirkete katıldıktan sonra örgütün korsanlık ve sahtekârlık işlerini neredeyse güzel sanatlar durumuna getirmiş. Bütün bunları yazdım. Masanda kopyası var."

Pitt masasına bakınca en az on beş santimetre kalınlığın bir sayfa yığını gördü. Oturup bilgisayardan çıkan bu sayfaları kısaca gözden geçirdi. Bougainville Şirketi'nin el atmadığı yasadışı iş kalmamış gibiydi, bir tek fahişelik suçuna bulaşmamışlardı.

Bir süre sonra Pitt başını kaldırıp Yaeger'e baktı. "Büyük bir iş basardın, Hiram," dedi içtenlikle. "Sağol."

Yaeger başıyla sayfaları işaret etti. "Senin yerinde olsa bunları gözümün önünden ayırmazdım."

"Yakalanma olasılığımız var mı?"

"Var elbette. Yasadışı olarak yaptığım girişler banka bilgisayarının jurnaline kaydolup günlük formlar halinde birikiyor. Eğer uyanık bir denetçi listelere bir göz atacak olursa, önce neden bir Amerikan oşinografi kurumunun en büyük yatırımcılarından birinin kayıtlarına burnunu soktuğunu merak edecektir. Daha

sonra da iz bulma aygıtını kullanarak bizi saptar."

"Banka bunu öğrenir öğrenmez hemen Min Koryo'ya bilgi verecektir elbette," dedi Pitt düşünmeye başlayarak. Sonra başını kaldırdı. "Kayıtlarına bulaşanın NUMA olduğunu öğrendikten sonra bizim bilgisayarımıza girip kendilerinden ne gibi bilgiler edindiğimizi öğrenebilirler mi?"

"Bu konuda bizim şebekemiz de diğerleri gibi savunmasız. Ama pek bir şey öğrenemezler. Manyetik bilgi depo disklerini yerinden çıkardım."

"Bizi ortaya çıkarmaları ne kadar sürer dersin?"

"Daha şimdiden öğrenmemişlerse şaşarım."

"Onlardan önce davranabilir misin?"

Yaeger, Pitt'e merakla baktı. "Ne hinlikler düşünüyorsun yine?"

"Git makinenin başına geç, bu kez iyice yuvalarını yap. Şebekelerine girip bütün bilgileri değiştirirsin, günlük Bougainville operasyonlarını altüst et, yasal banka kayıtlarını sil, programlarına saçma sapan talimatlar doldur. Bir kez olsun hesap vermek zorunda kalsınlar." "Ama federal bir soruşturma için çok gerekli kanıtları da yok etmiş olacağız."

"Olsun," dedi Pitt. "Zaten yasadışı yoldan edinmiştik o bilgileri. Mahkemede kullanılamazdı." "Ağır ol bakalım. Başımızı iyice derde sokabiliriz."

"Daha da kötüsü olabilir, canımızdan olabiliriz," dedi Pitt hafifçe gülümseyerek.

Yaeger'in yüzünde daha önce olmayan bir ifade belirdi. Anızın doğan bir korku işaretiydi bu. Başladığı oyunun artık eğlenti yanı kalmamış, daha karanlık boyutlara varmıştı. Bu araştıranın, sonunda ölümüyle bitebilecek kadar ciddileşebileceğini hiç düşünmemişti.

Pitt, Yaeger'in aklından geçenleri okudu. "İstersen vazgeç, izne çıkarsın," dedi. "Seni ayıplamam."

Yaeger bir an düşündükten sonra hayır anlamında başını Hadi. "Yok, devam edeceğim. Bu adamlar cezasını bulmalı."

"O halde doğduklarına pişman et. Girdikleri bütün işleri, dış yatırımlarını, yan işleri, gayrimenkul işlerini, neleri varsa hepsini üst et."

"Benim postum tehlikeye giriyor, ama yapacağım. Sen yeter ki, amirali birkaç gece daha benden uzak tut."

"Bir de Eagle adında bir tekne hakkında bilgi çıkıp çıkmağına bakıver."

"Başkanlık yatı mı?"

"Yalnızca. Eagle adında bir tekne."

"Başka bir şey var mı?"

Pitt başını salladı. "Senin bilgisayar merkezinde de güvenlik önlemlerinin artırılmasını sağlayacağım."

"Burada kalıp senin kanepeyi kullansam sakıncası var mı? Dairemde tek başıma yatmaya çekiniyorum nedense."

"Bürom emrindedir."

Yaeger ayağa kalkıp gerindi. Sonra da başıyla bilgisayar sayfalarını işaret etti. "Bunları ne yapacaksın?"

Pitt, Bougainville imparatorluğunun kirli çamaşırlarına uzun uzun baktı. Kişisel olarak sürdürdüğü soruşturmanın temposu birden hız kazanmış, bulmacanın parçaları yavaş yavaş yerlerini bulmaya başlamıştı. "Biliyor musun," dedi dalgın dalgın. "Ne yapacağım konusunda en küçük bir fikrim yok."

43

Senatör Larimer limuzinin arka koltuğunda gözlerini açtı zaman gökyüzü portakal rengine dönmeye başlamıştı. Uykusunu bölen sivrisineğe doğru bir tokat attı. Moran koltuğun öbür köşeşinde kımıldandı, gözlerini odaklamakta güçlük çekiyor, çevresini algılayamıyordu. Birden bir kapı açılıp Larimer'in kucağına bir giysi yığını fırlatıldı.

"Bunları giy," diye emretti Suvorov.

"Bana kim olduğunu söylemedin," dedi Larimer dili dolanarak.

"Adım Paul."

"Soyadın yok mu?"

"Yalnızca Paul."

"FBI'dan mısın?"

"Hayır."

"CIA?"

"Fark etmez," dedi Suvorov. "Giyin, haydi."

"Washington'a ne zaman varacağız?"

"Yakında," diye uydurdu Suvorov.

"Bu giysileri nereden aldın? Bana uyacağını ne biliyorsun?" Bu meraklı Amerikalı, Suvorov'un sabrını taşırmaya başlamıştı. İçinden senatörün çenesini dağıtmak geldiyse de, bu isteğini bastırdı.

"Bunları bir çamaşır ipinden çaldım," dedi. "Dilencilerin seçim hakkı yoktur. Hiç olmazsa tertemiz durumdalar."

"Başkasının gömleğini ve pantolonunu giyemem," diye karşı çıktı Larimer.

"Eğer Washington'a çıplak gitmek istiyorsan, o senin bileceğin iş."

Suvorov direksiyona geçip kapıyı çarparak kapadı. Bir süre güzel görünümlü yollardan gittikten sonra 7 numaralı otoyola vardılar. Ashley Nehri köprüsünü aşıp 26 numaralı otoyola çıktıklarında trafik artmaya başlamıştı.

Larimer'in konuşmaması Suvorov'un işine geliyordu. Moran da yarı baygın durumundan çıkmak üzereydi, mırıltı halinde bir şeyler sayıklıyordu. Az sonra

farların ışığında bir yol işareti belirdi: HAVAALANI İLERDE SAĞDA. Yolu bir süre izledikten sonra Charleston Belediye Havaalanı kapısına vardılar. Suvorov'un bulunduğu yerden bir dizi savaş uçağı görünmekteydi.

Telefonda verilen talimata uyarak havaalanını geçti ve dar bir toprak yol aramaya başladı. Bu yolu bulup, ucunda rüzgâr hortumu asılı direği görene dek izledi.

Suvorov arabayı durdurup saatine baktı, sonra beklemeye taşladı. Daha iki dakika geçmeden ağaçların tepesinde bir helikopterin gürültüsü işitildi. Helikopter bir süre havada asılı kaldıktan sonra limuzinin yanına iniş yaptı.

Pilot tarafındaki kapı açılarak üzerinde beyaz iş tulumu bulunan bir adam yere indi, arabanın yanına geldi.

"Suvorov sen misin?" diye sordu.

"Paul Suvorov benim."

"Peki, haydi kimsenin dikkatini çekmeden şu bagajı içe atalım."

Birlikte Larimer ve Moran'ı helikopterin arka koltuğuna oturtup kemerlerini bağladılar. Aracın gövdesinde SUMTER HAV. AMBULANSI yazılıydı.

"Bu şey başkente mi gidiyor?" diye sordu Larimer eski kibirli tavrıyla.

"İstediğiniz her yere gidebilir, efendim," dedi pilot gülerek.

Suvorov pilotun yanındaki koltuğa geçip kemerini bağladı. "Gideceğimiz yeri bana da söylemediler."

"Eninde sonunda Rusya'ya," dedi pilot sevimsiz bir sırıtışla. "Ama önce nereden geldiğini bulmaya çalışacağız."

"Nereden geldiğimi mi?"

"Aldığım emir seni geri götürüp son sekiz gündür şu arkadaki iki tulumla birlikte bulunduğunuz yeri tanıtlamanı sağlamak. Sonra da başka bir yere uçuracağım sizi."

"Pekâlâ," dedi Suvorov. "Elimden geleni yaparım."

Pilot adını söylememişti, Suvorov da sormaması gerektiğini biliyordu. Hiç kuşkusuz, bu adam Amerika Birleşik Devletleri'ne yayılmış beş bin kadar... tümü kendi alanında uzmanlaşmış, belki de hiç gelmeyecek bir eylem emri bekleyen... Sovyet köstebeklerden biriydi.

Helikopter yirmi metre kadar havalandıktan sonra Charleston Koyu'na doğru

yöneldi. "Evet, şimdi ne yöne gidiyoruz?" diye sordu pilot.

"Emin değilim. Karanlıktı, bense kaybolmuştum."

"Bir başlangıç noktası verebilir misin?"

"Charleston'dan beş mil kadar ötede bir nehir geçtim."

"Hangi yönden?"

"Batı, evet, evet, güneş önümden doğmaktaydı."

"Stono Nehri olmalı."

"Tamam, Stono'ydu."

"O halde 700 numaralı eyalet karayolundaydın."

"O yola köprüden yarım saat kadar önce çıkmıştım." Güneş artık ufuk çizgisi üstüne çıkmıştı. Helikopter üç yüz metreye yükselip güneybatıya doğru süzüldü. Eyalet karayolu aşağıda yılan gibi uzamaktaydı. Güney Carolina kıyı ovası üzerine gelmişlerdi. Arada sırada görülen ekili alanlar uzun yapraklı çam ormanlarıyla sarılmıştı. Şapkasıyla selam veren bir çiftçinin üzerinden uçtular. "Tanıdık bir şey görebiliyor musun?" diye sordu pilot. Suvorov umutsuzca başını salladı. "Buraya çıktığım küçük yol herhangi bir yerde olabilir."

"Karayoluna geldiğinde yüzün hangi yöne dönüktü."

"Sola dönmüştüm, demek ki, güneye doğru gitmekteydim."

"Bu bölgeye Wadmalaw Adası denir. Şimdi ben dairler çizerek aramaya başlayacağım. Bir şey görürsen haber ver."

Bir saat geçti... iki saat geçti, aşağıdaki görünüm bir sürü küçük nehir, suyolları ve bataklıklardan oluşmaktaydı. Havadan akınca yolların birbirlerinden hiç farkı yoktu. Suvorov'un aklı giderek daha karışıyor, pilotunsa sabrı taşıyordu.

"Bu aramayı kesmek zorunda kalacağız," dedi pilot. "Yoksa Savannah'a gidecek benzinimiz kalmayacak."

"Savannah, Georgia eyaletinde," dedi Suvorov coğrafya dersinde sözlüye kalkmış gibi.

Pilot güldü. "Evet, doğru."

"Sovyetler Birliği'ne kalkış noktamız mı?"

"Yalnızca yakıt ikmal durağı." Pilot başka açıklama yapmadı.

Suvorov bu adamdan daha fazla bilgi alamayacağını anlayıp yine aşağıdaki görünümü izlemeye koyuldu.

Birden büyük bir heyecanla aşağıda bir yeri işaret etmeye aşladı. "işte!" diye bağırdı motor sesini bastırarak. "Sola döngüm küçük kavşak."

"Tanıdın mı?"

"Öyle sanıyorum. Biraz alçalsana. Şu köşedeki köhne kulübenin levhasını okumak istiyorum."

Pilot kavşağın üzerinde on metreye kadar alçaldı."İstediğin bu mu?" diye sordu. “'Glover Culpepper... benzinci ve bakkal' yazıyor."

"Yaklaştık," dedi Suvorov. "Şu kuzeydeki nehire doğru uzanan yolu izle."

"Sahil suyolu."

"Kanal mı?"

"Kuzey Atlantik eyaletlerinden Florida ve Meksika Körfezi'ne dek devam eden sığ bir kanal. Genellikle gezi tekneleri römorklar seyreder."

Helikopter ağaçların tepelerini ve üst dallarını savurarak alçaldı. Yol bataklığa benzer bir çay kenarında birden kesiliverdi Suvorov gözlerini kısarak baktı.

"Laboratuvar buralarda bir yerde olmalı."

"Ben bir şey göremiyorum," dedi pilot.

"İndirsene!" dedi Suvorov heyecanla. "Şuraya, yolun yüz metre berisinde açık bir çimenlik var."

Pilot istenileni yaptı, motoru rölantiye aldı. Suvorov kapı açıp dışarı çıktı ve koşarak yola gitti. Birkaç dakika deli gibi arandıktan sonra yeniden çay kenarına gelip bir süre de bura bakındı.

"Sorun nedir?" diye sordu pilot.

"Burada yok," dedi Suvorov şaşkınlık içinde. "Asansörle alt katına inilen bir depo binası olmalı. Ama yok şimdi."

"Binalar altı saat içinde birden yok olamazlar," dedi pilot. Artık canı sıkılmaya başlamıştı. "Yanlış yoldasın herhalde."

"Hayır, hayır, bu doğru yol olmalı."

"Ben yalnızca ağaç ve bataklık görüyorum..." Biraz dur sadıktan sonra eliyle işaret etti. "Bir de şu eski yüzen ev var, ileride, çayın öbür yanında."

"Bir gemi!" Suvorov büyük bir buluş yapmış gibi sevinçliydi. "Söylediğim yer mutlaka bir gemi olmalı."

Pilot çayın çamurlu sularına baktı. "Burada derinlik bir metreyi geçmez. Asansörü bulunan depo büyüklüğünde bir tekne buraya giremez."

Suvorov hayretler içinde ellerini iki yana açtı. "Yine de aramaya devam etmeliyiz." "Üzgünüm," dedi pilot kesin olarak. "Devam etmek için ne yakıtımız, ne de zamanımız var. Randevumuza yetişmek için hemen hareket etmek zorundayız.

Sözlerini bitirir bitirmez de araca doğru yürüdü. Suvorov da çaresizlik içinde peşinden gitti.

Helikopter havalanıp Savannah yönüne doğru yol aldıktan sonra, yüzen evin penceresindeki çuval bezinden yapılmış bir perde aralandı ve son derece gelişmiş bir dürbünle bakan yaşlı bir Çinli göründü.

Helikopterin gövdesinde yazılı kimlik numarasını aldıktan sonra dürbünü bırakıp telefonu açarak bir numara çevirdi ve Çince hızlı hızlı bir şeyler anlattı.

44

Dan Fawcett Beyaz Saray'ın yanındaki özel yolda arabacından inerken, "Bir dakikan var mı, Dan?" diye sordu Curtis Mayo.

"Acele etmek zorundayım," dedi Fawcett, Mayo'ya hiç bakmadan. "Bir toplantıya geç kaldım da."

"Durum Odası'nda bunalım mı var yine?" Fawcett soluğunu tuttu. Sonra da elinden geldiğince sakin görünmeye çalışarak arabanın kapısını kilitledi ve yerdeki çantasını aldı.

"Bir yorum yapmayacak mısın?" diye üsteledi Mayo.

Fawcett hızlı adımlarla güvenlik kapısına yürüdü. "Bir ok attım çıktı göğe..."

"Yere düştü, bilmem ki nereye," diye tamamladı May Fawcett'e adımlarını uydurarak. "Longfellow'un şiiri. Sen benim okumu görmek ister misin?"

"Pek değil."

"Bu ok saat altı haberlerine düşecek ama." Fawcett adımlarını yavaşlattı. "Ne demeye getiriyorsun?" Mayo cebinden iri bir kaset çıkarıp Fawcett'e uzattı.

"Yayına girmeden önce bunu belki görmek istersin."

"Bunu neden yapıyorsun?"

"Meslek nezaketi olarak kabul et."

"Bak işte bu flaş haber."

Mayo güldü. "Dediğim gibi, şu bandı bir izleyiver."

"Beni o zahmetten kurtar. Ne var içinde?"

"Başkan'ın çiftçi rolü oynadığı şirin bir film. Yalnız oradaki adam Başkan değil."

Fawcett durup Mayo'nun yüzüne baktı. "Neler saçmalıyorsun?"

"Sözlerini yayında kullanabilir miyim?"

"Sırnaşıklığı bırak," diye tersledi Fawcett. "Seninle röportaj yapacak keyfim yok."

"Peki, dobra dobra sorayım," dedi Mayo. "New Mexico'da Başkan ve Başkan

Yardımcısı'nın yerine geçen adamlar kimdi?”

"Hiç kimse."

"Elimde bunun öyle olmadığını gösteren kanıt var. Haber olarak geçebileceğim kadar. Bunu bir yayınlarsam buraları ana baba gününe döner."

"Tamam, dediğini yap, ama sonra Başkan karşına dikilip söylediklerini yadsıdığı zaman suratına atılacak çürük yumurtaları da düşün."

"Çiftlikte dublörü bizimle saklambaç oynarken, Başkan'ın ne numaralar çevirdiğini öğrenebilirsem, hiç de söylediğin gibi olmaz."

"Sana iyi şanslar bile dilemeyeceğim, çünkü iddian çok saçma."

"Açık konuş benimle, Dan. Ortada çok önemli bir şeyler dönüyor."

"İnan bana, Curt. Olağanüstü hiçbir şey yok. Başkan birkaç güne kadar dönecek. İstersen ona kendin sorarsın."

"Peki, nedir bu olmadık saatlerde yapılan kabine toplantıları?"

"Yorum yok."

"Ama doğru, değil mi?"

"Kim uçurdu bu haberi sana?"

"Gecenin karanlığında Maliye Bakanlığı yeraltı garajına bir sürü sivil arabanın girdiğini gören biri."

"Demek ki, Maliye memurları gece mesaisi yapıyorlar."

"Binada hiç ışık yanmıyormuş. Tahminime göre, içeri giren bu adamlar servis tünelinden Beyaz Saray'a geçiyorlar, oradaki Durum Odası'nda toplantı yapıyorlar."

"İstediğin gibi düşünebilirsin, ama çok yanılıyorsun. Bu konuda söyleyeceklerim bu kadar." "Bunun peşini bırakacak değilim," dedi Mayo kararlılıkla. "Nasıl istersen," dedi Fawcett umursamadan. "Canı yanacak sensin."

Fawcett kapıdan girerken Mayo geride kaldı. Başkan'ın danışmanı iyi rol yaptı, diye düşündü. Artık Mayo'nun hiç kuşkusu almamıştı.

Neler olup bittiğini mutlaka ortaya çıkaracaktı.

Fawcett kaseti videoya yerleştirip ekran başına geçti. Mayo'nun yakaladığı açığı bulana dek bandı tam üç kez baştan so-a izledi.

Yorgun argın yerinden kalkıp telefona geçti ve Dışişleri kanlığını aradı. Birkaç dakika sonra telefonun karşısında Oates vardı.

"Evet, Dan, ne oldu?"

"Yeni bir gelişme çıktı."

"Başkan'dan bir haber mi var?"

"Hayır, efendim. Az önce CNN Haberler'den Curtis Mayo'yla konuştum. Oyunumuzu anlamış."

Tatsız bir suskunluk oldu. "Ne yapabiliriz?"

"Hiçbir şey," dedi Fawcett. "Hiçbir şey yapamayız."

Sam Emmet, Washington'daki FBI merkezinden çıkıp arabasıyla Langley, Virginia'daki CIA merkezine geldi. Az önce dinen yaz yağmuru tatlı bir çim kokusu bırakmıştı.

Martin Brogan, Emmet'i bürosunun dışında karşıladı. "Onca işin arasında buraya kadar gelebildiğin için sağol."

Emmet uzatılan eli sıkarken gülümsedi. Brogan'ı gerçekteni çok beğenirdi. "Bir şey değil. Masa başında oturmayı hiç sevmem. En küçük bir bahane buldum mu, hemen kalkıp giderim.

Birlikte büroya girip oturdular. "Kahve ya da bir içki alır mısın?" diye sordu Brogan.

"Hayır, sağol." Emmet çantasını açıp bir dosya çıkardı ve CIA Başkan'ının masasına bıraktı. "Başkan'ın kaçırılmasıyla ilgili olarak Büro'nun bir saat öncesine dek edindiği bilgiler burada.

Brogan da ona aynı biçimde bir dosya uzattı. "Bu da ClA'nın bulabildikleri. Son toplantımızdan bu yana yeni bir şey yok gibi. "Bizde de durum aynı. En küçük bir aşama yapamadık daha."

Brogan cebinden ince bir puro çıkarıp yaktı. Her iki adam da sessizce okumaya başladılar. On dakika kadar sonra Brogan'ın yüzünde bir merak ifadesi belirdi ve Emmet'in raporun bir sayfayı ayırdı.

"Kayıp Sovyet psikologuyla ilgili bölüm."

"İlginç bulacağını tahmin etmiştim."

"Birleşmiş Milletlerdeki bütün ekibiyle birlikte Eagle in kaçırıldığı gece kayboluyorlar." "Evet, bugüne dek de hiçbiri ortaya çıkmadı. Çok ilginç bir

rastlantı da olabilir, ama üzerinde durmamız gerektiğini düşünüyorum."

"Aklıma gelen ilk şey, bu..." Brogan yeniden rapora baktı. "Dr. Aleksei Lugovoy'un psikoloji bilgisiyle bizimkilerden ulusal sırlar öğrenmek için KGB tarafından görevlendirilmesi oldu." "Bu varsayımı da aklımızdan çıkaramayız."

"Adamın adı," dedi Brogan dalgın dalgın, "Hiç yabancı geliyor."

"Daha önce duymuş muydun?"

Birden Brogan'ın kaşları kalktı, gözleri irileşti ve sekreterini aradı. "Fransız İç Güvenlik Örgütü'nün son dosyasını gönderin."

"Bir iz mi yakaladın?"

"Başkan Antonov'la KGB şefi Vladimir Polevoi arasında gecen bir konuşmanın kaydı. Yanılmıyorsam Lugovoy'un adı geçiyordu."

"Fransız istihbaratından mı geliyor?" diye sordu Emmet.

"Antonov resmi bir ziyaret yapıyordu. Fransız dostlarımız kendi ulusal çıkarları için yararlı görmedikleri bilgileri bize aktarıyorlar."

Bir dakika geçmeden Brogan'ın özel sekreteri teyp kaydının metnini getirdi. Brogan hemen metni okudu.

"Bu çok ilginç," dedi. "Şöyle bir oku, içinde her tür Makyavelci oyun bulabilirsin. Polevoi'ye göre, bu psikolog New York'ta, State Island feribotunda kaybolmuş, sonra bütün bağlantıları kesilmiş."

"KGB sürüsünden bir çırpıda birkaç koyun mu kaçmış?" dedi Emmet şaşırarak. "Bu yeni bir şey işte. Bayağı laçkalaşmaya başlamışlar."

"Polevoi'nin sözleri." Brogan metni uzattı. "Kendin bak istersen."

Emmet dosyayı iki kez okudu. Başını kaldırdığı zaman gözlerinde zafer pırıltıları vardı. "Demek ki, bu kaçırma işinin ardında Ruslar varmış."

Brogan da başıyla onayladı. "Göründüğü kadarıyla öyle ama yalnız olamazlar. Bak, Lugovoy'un yerini bilmiyorlar. Operasyonu yürütecek gücü olan ve Amerika'da bulunan başka kaynak daha var."

"Seninkiler mi?" diye sordu Emmet çakalca.

Brogan güldü. "Hayır, ya seninkiler?"

Emmet hayır anlamında başını salladı. "Eğer KGB, CIA FBI bu konuda hiçbir şey bilmiyorsa, kim biliyor?"

"Konuşmalarında 'yaşlı cadı' ve 'Çinli kaltak' diye söz ettikleri kimse."

"Bu komünistler de hiç kibar değiller."

"Operasyonun şifre adı da Huckleberry Finn olmalı."

Emmet bacaklarını uzatıp ayak ayaküstüne attı. "Huckleberry Finn," diye yineledi her heceyi vurgulayarak. "Moskova'da ki meslektaşlarımızın amma da espri anlayışları varmış. Ama en önemlisi, bize farkında olmadan büyük bir açık verdiler."

45

NUMA binasının yanında park etmiş pikabın içindeki adam kimsenin dikkatini çekmiyordu. Pikabın kapısında G MOORE SIHHİ TESİSAT yazılıydı. Kamyonetin arkasındaysa çeşitli boylarda bakır borular ve dağınık bir durumda bırakılmış araç gereçler görünüyordu. Adamların tulumları kir pas için yüzlerindeyse birkaç günlük sakal vardı. Tuhaf olan tek şey, ikisinin de gözleriydi. Bir an için bile NUMA giriş kapısından ayırmıyorlardı.

Sürücü yerinde oturan adam birden gerildi. "Sanırım şu gelen o."

Öbür adam kesekâğıdıyla gizlenmiş bir dürbün çıkarıp yöne baktı. Sonra dürbünü yerine bırakıp bir fotoğraf çıkardı iyice inceledi.

"Haklısın."

Sürücü küçük bir verici aldı eline. "Şu andan itibaren yüz kırk saniye..." diyerek bir düğmeye bastı.

"Tamam," dedi arkadaşı. "Hemen buradan sıvışalım."

Pitt kaldırıma çıktığı anda sıhhi tesisatçı pikabı önünden geçmekteydi. Geçen başka bir aracı da bekledikten sonra park yerine doğru yürümeye başladı. Talbot-Lago'suna yetmiş metre kala bir korna sesi üzerine dönüp baktı.

Gelen Al Giordino'ydu. Kıvırcık, siyah saçları darmadağınık ve kir içinde, çenesindeyse birkaç günün sakalı vardı. Bir haftadan beri uyumamış gibi görünüyordu.

"Erkenden eve kaçarsın, ha?" dedi.

"Sana yakalanana dek öyleydi," dedi Pitt gülerek.

"Ne şanslısın, işin gücün yok, oturup duruyorsun."

"Eagle'ı çıkarma işi bitti mi?" diye sordu Pitt.

Giordino yorgun yorgun başını salladı. "Nehirin yukarı kısmına çekip orada bir limana bıraktık. Bir mil öteden ölü kokusu geliyor insanın burnuna."

"Neyse ki, cesetleri çıkarma işini sana vermediler."

"Evet, Deniz Kuvvetleri'nin bir dalgıç ekibi o işi üstlendi."

"Git bir hafta gelme, izni hak ettin."

Giordino sırıttı. "Sağol be patron, bu iyi olur işte." Sonra ciddileşti. "Pilottown

işinde bir gelişme var mı?"

"Gittikçe sonuca yaklaşı..."

Pitt tümcesini bitiremedi, Gökgürlemesini andıran bir patlama oldu. İç içe park etmiş arabaların ortasından bir alev topu yükseldi, ardından çeşitli metal parçalar, bir tekerlek,

direksiyon göğe fırladı. Tekerlek Giordino'nun aracının kaporta kapağının üzerine düştü, sıçradı, Pitt'in başının üzerinden geçip yere yuvarlandı. Patlamanın yankısı birkaç dakika kadar sürdü.

"Tanrım!" dedi Giordino. "Neydi bu böyle?"

Pitt arabaların arasına girip patlama yönünde koşmaya aşladı. Duman tüten bir metal yığını önünde durdu. Asfalt erimiş, çamurlu bir görünüm almıştı. Kalan parçaların bir zamanlar bir otomobil olduğuna inanmak güçtü. Giordino arkasından yetişti. "Kimin arabasıymış?"

"Benimki," dedi Pitt, acı dolu bir yüzle güzelim Talbot-Lago'sundan kalanlara bakarak.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Leonid Andreyev

46

7 Ağustos 1989 Miami, Florida

Loren, Leonid Andreyev'in güvertesine adımını atar atmaz. Kaptan Yakov Pokofsky tarafından karşılandı. Gümüş rengindeki gür saçları, yuvarlak havyar gibi kapkara gözleriyle Pokofsky çekici bir adamdı. Her ne kadar kibar ve diplomatik davrandıysa da, gemisinde bir Amerikalı politikacının bulunmasından ve işletime hakkında bir sürü soru sormasından hoşlanmadığı belliydi. Her zamanki nezaket gösterilerinden sonra birinci süvari Loren'i özel kamarasına götürdü. Kamaranın içi bir devlet Başkan'ının cenaze törenine yetecek denli çiçekle doluydu.

Akşam olduğunda, son yolcular da bindikten sonra gemi demir alıp Biscayne Körfezi'nden çıkıp Atlantik Denizi'ne doğru yola koyuldu. Leonid Andreyev'in güçlü uskurları koca gemiyi kıyıdan uzaklaştırdıkça Miami Beach kumsalında sıralanmış otellerin ışıkları da giderek solmaya başlıyordu.

Loren giysilerini çıkarıp bir duş yaptı. Kurulanırken boy aynasının karşısına geçip kendi kendine pozlar verdi. Otuz yedi yıllık kullanıma karşın vücudu hâlâ çok iyi durumda sayılırdı.

Günlük koşuları ve haftada dört saat bale dersleri epey işe yaramaktaydı. Göbeğini parmakları arasına alınca en azından İki santimetrelik bir et görmek biraz moralini bozdu. Geminin lüks yemekleri bu fazlalığa hiç iyi gelmeyecekti. Loren tatlılardan ve içkiden uzak durmak için karar aldı.

Leylak rengi damasko bir ceket, siyah dantelli bir gömlek ve tafta etek giydi. Saçının topuzunu bozup omuzlarına döktü. Aynadaki görüntüsünü beğendikten sonra çıkıp kıç güvertede biraz dolaşmaya karar verdi.

Hava adamakıllı sıcaktı. Boş bir şezlong bulup oturdu, yarım saat kadar sessizlik içinde çeşitli düşüncelere daldı. Sonra, birden pruvadan kıça kadar bütün dış güvertede ışıkları sönüverdi.

Loren kıçüstüne gelene dek helikopteri fark etmemişti. Neredeyse deniz düzeyinde ve ışık yakmadan uçmuş olmalıydı. Gölgelerin içinden adamlar çıkıp yüzme havuzunun üzerini he men kapadılar. Sonra gemi süvarilerinden biri bir düdük çalınca helikopter bu küçük alana iniş yaptı.

Loren ayağa kalkıp parmaklıkların üzerinden bakmaya başladı. Aracın bulunduğu yer on beş metre kadar uzakta kalıyordu. Ay ışığından başka aydınlık yoktu, olanların çoğunu göremiyordu. Olayı gören başka yolcu var mı, diye bakındı, epey uzakta beş altı kişiden başka kimse yoktu.

Helikopterden üç kişi indi. Bunlardan ikisi itilip kakılıyor gibiydi. Gemi süvarisi el fenerini koltuk altına alıp adamları açık bir kaporta kapısından içeri dürterek soktu. Bir an için el feneri adamlardan birinin bembeyaz yüzünü ve korkuyla faltaşı gibi, açılmış gözlerini aydınlattı. Loren bu yüzü apaçık görmüştü. Elleri parmaklıklara kenetlendi, kalbi duracak gibi oldu.

Sonra helikopter kalkış yaparak sahile doğru süzülme başladı. Havuzu örten kapak da alınıp adamlar gözden kayboldu. Her şey öylesine çabuk olup bitivermişti ki, Loren bir an gözlerine inanamadı.

Fakat alt güvertede gördüğü o korkulu yüzün kime ait olduğu konusunda yanılmış olamazdı. Bu yüzün Kongre Üyesi Alan Moran'ın olduğundan emindi.

Kumanda köprüsünde Kaptan Pokofsky radara bakmaktaydı. Orta boylu ve kiloluydu. Dudaklarının köşesinden bir sigara sarkıyordu. Doğrularak beyaz üniformasının ceketini düzeltti. "Neyse ki, on iki millik sınırı aşana dek beklediler," dedi. "İzlendiklerini gösteren bir belirti var mı?" diye sordu güverte süvarisi.

"Havadan ya da denizden yaklaşan hiçbir araç görünmedi," dedi Pokofsky. "Temiz bir iş oldu."

"Diğerleri gibi," dedi süvari gülerek.

Pokofsky gülmedi. "Böyle mehtaplı gecelerde, son dakikada haber verilerek yolcu almayı sevmem."

"Bu kez çok önemli olmalı."

"Hangisi önemsiz olur ki?" dedi Pokofsky.

Süvari, kaptanının neşesiz olduğunu fark edip susmayı yeğledi.

Pokofsky yeniden radara baktıktan sonra gözlerini uzayıp giden kara sulara çevirdi. "Git de konuklarımızın kamarama götürülmelerini sağla," dedi kumanda

köprüsünden ayrılırken. Beş dakika sonra geminin ikinci süvarisi kaptanın kapısını tıklatıp içeri girdi. Yanında takım elbisesi buruşmuş bir adam da vardı.

"Ben Kaptan Pokofsky," dedi Pokofsky yerinden kalkarak. "Paul Suvorov." "KGB mi, GRU mu?"(*GRU: Sovyet Askeri istihbarat Örgütü*)

"KGB."

Pokofsky kanepeyi işaret etti. "Bu beklenmedik ziyaretin denini bana açıklayabilir misiniz?" Suvorov seve seve gösterilen kanepeye oturdu ve Pokofsky'yi kafasında tartmaya çalıştı. Adam hakkında okudukları pek hoşuna gitmemişti. Kaptan yılların sertleştirdiği çetin bir denizciydi, devlet güvenlik memurları karşısında titreyecek birine hiç benzemiyordu. Suvorov akıllılık edip alttan almaya karar verdi.

"Elbette. Ülkeden iki adamı kaçırmam emredildi."

"Şimdi neredeler?"

"Size soracak zaman olmadı, ama birinci süvariye onları geminin hapishanesine kapatmasını söyledim."

"Sovyet mültecileri mi?"

"Hayır, ikisi de Amerikalı."

Pokofsky'nin kaşları kalktı. "Yani Amerikan vatandaşlarını mı ülkeden kaçırdığını söylüyorsun?"

"Evet," dedi Suvorov sakin bir sesle. "Amerika Birleşik Devletleri yönetiminin en önemli adlarından ikisi."

"Kulaklarıma inanamıyorum."

"Adları önemli değil. Biri Kongre üyesi, diğeriyse senatör." Pokofsky'nin gözleri öfkeden

alev alacak gibiydi. "Gemimi nasıl bir tehlikeye soktuğunun farkında mısın?"

"Şu anda uluslararası sulardayız," dedi Suvorov. "Ne olabilir ki?"

"Bundan daha önemsiz şeyler için savaşlar çıkmıştır," dedi Pokofsky sertleşerek. "Eğer Amerikalıların haberi olursa uluslararası su falan dinlemezler Deniz Kuvvetleri'yle, Kıyı Koruma gemileriyle gelir, bizi durdururlar."

Suvorov ayağa kalkıp gözlerini Pokofsky'nin gözlerine dikiti. "Değerli geminiz için hiçbir tehlike yoktur, kaptan."

Pokofsky şaşırdı. "Sen ne diyorsun?"

"Okyanus yeterince büyük," dedi Suvorov. "Eğer gerekirse aşağıdaki dostlarımızı denizin dibine göndeririz."

Kaptanın sofrasında geçen konuşmalar tahmin edilebileceği gibi, alabildiğine cansız ve sıkıcıydı. Loren'in masa arkadaşları önceki yolculuklarını uzun uzun anlatmadan edememişlerdi, Pokofsky bu tür öyküleri binlerce kez duymuş olduğundan kibar kibar dinleyip, yapmacık bir ilgi gösteriyordu. Sorulan bir soru üzerine on yedi yaşında nasıl Rus Deniz Kuvvetleri'ne katıldığını ve yılmadan çalışarak subaylığın çeşitli kademelerine yükseldiğini anlattı. Yirmi yedi yıllık askeri hizmetinden sonraysa sivil uolcu gemisine atanmıştı.

Verdiği bilgiye göre, Leonid Andreyev on dört bin tonluk bir tekneydi ve Finlandiya'da yapılmıştı. 487 kişilik yolcu kapasitesi vardı, her üç yolcuya iki personel düşecek kadar da personeli bulunuyordu. Gövdesi beyaz olan teknenin açık ve kapalı yüzme havuzları, beş tane kokteyl salonu, iki gece kulübü, Rus ürünlerini ve içkilerini sergileyen on dükkân, bir sinema, bir tiyatro ve büyük bir kütüphanesi vardı. Yaz aylarında Miami'den kalkarak Karayipler'e onar günlük seferler yapmaktaydı.

Bir ara fırsatını bulan Loren önem vermiyormuş gibi kaptana helikopterin inişini sordu. Kaptan Pokofsky bir sigara yaktı, kibritin alevini üfleyerek söndürdü.

"Siz Amerikalılar ne zengin oluyorsunuz," dedi gülerek. "İki zengin Teksas'lı Miami'de gemiyi kaçırınca helikopter tutup gelmişler. Benim ülkemde pek az kişi böyle bir harcama yapabilir.” “Benim ülkemde de pek fazla değildir," dedi Loren. Kaptan yalnızca çekici ve kibar değil, aynı zamanda usta bir yalancıydı, Loren konuyu orada kapatıp salatasını didiklemeye devam etti.

Tatlı servisi yapılmadan önce izin isteyip sofradan kalktı ve kamarasına döndü. Soyunup geniş yatağına uzandı. Alan Moren’in dehşet içindeki yüzünü yine gözlerinin önüne getirdi; kendi kendine bunun bir benzerlik olması gerektiğini söyleyip durdu, mantığı bunun mutlaka bir düş ürünü olduğunu yineliyordu.

Derken Pitt'in lokantada sorduğu soru aklına geliverdi. Hükümetten önemli bazı kişilerin kayıp olup olmadığını sormuştu. Bunu anımsadıktan sonra Loren kuşkularında haklı olduğuna inandı.

Geminin güverte planını ve haritasını çıkarıp yatağın üzerine yaydı. 30 yolcu

kamarası, 300 kişilik personel kamara makine daireleri, yük bölmeleriyle 170 metre yüksekliği olan bu yüzer kentte Moran'ı araması olacak iş değildi. Ayrıca Rus mülkü üzerinde Amerikan devletinin bir temsilcisi olduğunu da aklından çıkarmaması gerekiyordu. Kaptan Pokofsky'den gemiyi arama izni mi almalıydı? Adama votkayı bırakıp Kentucky burbon viskisine başla dese kabul edilmesi daha olasıydı.

En mantıklı davranışın Alan Moran'ın yerini bulmak olduğuna karar verdi. Eğer Moran, Washington'daki evinde oturmuş televizyon izlemekteyse Loren de bütün bu çılgınca düşünceyi unutup rahat bir uyku çekerdi. Yeniden giyinip haberleşme odasına gitti. Neyse ki, kalabalık olmadığından sıra beklemek zorunda kalmadı.

Şık üniforması içinde cici bir Rus kızı, Loren'e nereyi aramak istediğini sordu.

"Washington D.C.," dedi Loren. "Bayan Sally Lindeman ihbarlı görüşmek istiyorum. Numarayı yazayım."

"Lütfen beş numaralı kabinde beklerseniz, hemen bağlantıyı sağlarım," dedi Rus kızı kusursuz bir İngilizceyle.

Loren sekreterinin evde olması için dua ederek sabırla beklemeye başladı. Nitekim evdeydi. Uykulu bir ses santrala adının Sally Lindeman olduğunu bildirdi.

"Sen misin, patron?" dedi Sally, Loren'in sesini duyun "Eminim Karayip yıldızları altında yakışıklı bir çapkınla dans ediyorsundur. Halklı mıyım?"

"Nerede o günler."

"Beni iş için aradığını tahmin etmeliydim."

"Sally, birini aramanı isteyeceğim senden."

"Bir saniye." Sessizlik kısa sürdü. Sally yeniden telefona geldiğinde sesinde canlılık vardı. "Elimde kâğıt kalem var şimdi. Evet, kimi aramamı ve ne söylememi istiyorsun?"

"Benim Rocky Dağı su projeme karşı çıkıp içine eden Kongre üyesini."

"Yani şu yaşlı, kabak suratlı Mo..."

"Evet, onu," diye sözünü kesti Loren. "Onunla konuşmanı istiyorum, hatta mümkünse yüz yüze. Önce evinden başla. Eğer dışardaysa, karısına onu nerede bulabileceğini sor. Eğer mırın kırın ederse bunun Kongre'yle ilgili ivediliği olduğunu söyle. Ne dersen de, ama mutlaka onu bul."

"Bulduktan sonra ne yapayım?"

"Hiçbir şey," dedi Loren. "Bir yanlışlık olduğunu söylersin."

Birkaç saniyelik bir sessizlik oldu. Sonra Sally temkinle sorduu. "Patron, sen sarhoş musun?"

Loren, Sally'nin nasıl şaşırmış olduğunu düşünerek bir kahkaha attı.

"Hiç bu denli ayık olmamıştım."

"Bu iş sabahı bekleyemez mi?"

"Adamın yerini bir an önce bilmek gerek."

"Saat gece yarısını geçti," diye homurdandı Sally.

"Hemen!" diye terslendi Loren. "Onun sesini duyup yüzünü görür görmez beni ara."

Loren telefonu kapatıp kamarasına doğru yürümeye başladı. Bir süre güvertede oyalanıp mehtabı seyretti; içinden, keşke. Pitt yanımda olsaydı, diye geçirdi.

Loren yataktan kalktıktan az sonra kapısı çalındı. "Kim o?"

"Servis görevlisi."

Loren kapıyı açtı. Üniformalı servis görevlisi elini başına götürerek selam verdi. "Sizi ivedi olarak karadan arıyorlar, Kongre üyesi Smith," dedi. "Haberleşme odasında görüşebilirsiniz."

Loren adama teşekkür edip çabucak giyindi. Odada yeni nöbet alan Rus kızı hangi kabinden konuşacağını bildirdi. Sally'ni sesi sanki yanı başında konuşuyormuş gibi net geliyordu.

"Günaydın, patron," dedi Sally yorgun bir sesle.

"Nasıl gitti?"

"Moran'ın karısı kocasının Senatör Marcus Larimer'le balığa çıktığını söyledi." Sally, Loren'in sözünü kesmesine izin vermeden devam etti. "Kaz Gölü adında özel bir alana gitmişler Quantico Deniz Piyade Eğitim Bölgesinde. Ben de arabaya atlayıp oraya gittim. Girişteki nöbetçiyi güçlükle atlatabildikten sonra ne kadar kulübe, tekneevi ve liman varsa bir bir aradım. Ne kongre üyesi, ne de senatör var. Sonra yeniden başkente döndüm. Telefonu açıp Moran'ın üç

yardımcısını uyandırdım. O heriflerden de bir şey istemeyeceksin. Hepsi de o balık avı masalını doğruladılar. İşi sağlama bağlamak için Larimer'in adamlarını da aradım, aynı hikâye. Aslına bakarsan bir haftadan fazladır her ikisini de gören olmamış. Kusura bakma, istediğini başaramadım, patron, ama bu işte bir numara var galiba."

Loren içinin buz kestiğini hissetti. Helikopterden itile kakıla indirilen ikinci adam Larimer olabilir miydi?"

"Aramaya devam edeyim mi?" diye sordu Sally.

"Evet, lütfen," dedi Loren.

"Elimden geleni yaparım," dedi Sally. "Ha, neredeyse unutuyordum. Son haberi duydun mu?"

"Okyanusun ortasında sabahın onunda nasıl duymuş olabilirim ki?"

"Arkadaşın Dirk Pitt'le ilgili."

"Dirk'e bir şey mi olmuş?" diye kaygıyla sordu Loren.

"Bilinmeyen kişiler arabasını uçurmuşlar. Şansı varmış ki, o sırada içinde değilmiş. Ama ramak kalmış. Tam oraya yürürken bir arkadaşını görüp durmuş. Polisin bildirdiğine göre birkaç dakika oyalanmasaymış, Pitt'i yerden süpürgeyle toplamak zorunda kalırlarmış." Loren şaşıp kalmıştı. Her şey aklının kabul edemeyeceği denli hızlı gelişiyordu. Kendini toparlayıp sağlam gördüğü tek dala tutunmak istedi.

"Sal, şimdi iyi dinle. Dirk'i ara, ona ihtiyacım..." Birden tiz bir vızıltı kulak zarını hırpaladı. "Beni işitiyor musun, Sal?"

Aldığı tek karşılık bu parazit sesiydi. Görevli kıza bildirmek için bakındı, ama kız yerinde yoktu. Onun yerine iki servis görevlisi ya da onların üniformasını giymiş iki güreşçiyle, birinci süvari vardı. Süvari kadın kapısını açıp kibarca selam verdi.

"Lütfen benimle gelir misiniz, Kongre üyesi Smith. Kaptan sizinle görüşmek istiyor."

47

Pilot helikopteri Charleston yakınlarında küçük bir havaalanına indirip standart motor soğutma işlemini yaptı. Sonra dışarı çıkıp pervane palalarından birini kuyruğa bağladı. Uzun uçuş saatlerinden sonra kolları ve sırtı ağrımaktaydı, iniş alanının yakınındaki küçük bürosuna yürürken biraz egzersiz yaptı. Kilidi açıp içeri girdi.

Küçük lobi yerinde bir yabancı oturmuş gazete okumaktaydı. Pilot onu Çinli ya da Japon sandı. Adam gazeteyi indirince ardında namluları testereyle kesilmiş bir çifte belirdi.

"Ne istiyorsun?" diye sordu pilot.

"Bilgi?"

"Yanlış yere geldin," dedi pilot, içgüdüyle ellerini havaya kaldırarak. "Burası helikopter ambulans servisi, kütüphane değil."

"Çok akıllısın," dedi adam. "Ayrıca yolcu da taşıyorsunuz."

"Kim söyledi bunu sana?"

"Paul Suvorov. Rus arkadaşlarından biri."

"Hiç böyle birini duymadım."

"Çok tuhaf. Dün bütün gün helikopterinde senin yanına oturmuştu."

"Ne istiyorsun?" diye sordu yeniden pilot. Korkmaya başlamıştı.

Çekik gözlü adam pis pis sırıttı. "Suvorov ve öbür iki adamı nereye götürdüğünü söylemen için tam on saniyen var. Eğer bu süre sonunda inatçılık edersen, dizkapaklarından birini parçalayacağım. On saniye daha sonra seks yaşamına veda edeeksin." Söylediklerini vurgulamak için silahın emniyetini de açtı. "Şimdi saymaya başlıyorum..."

Üç dakika sonra çekik gözlü adam bürodan çıkıp kapıyı dışardan kilitledi. Sonra yakında bulunan bir arabaya girip kum yoldan Charleston'a doğru gitmeye başladı.

Araba daha gözden kaybolmadan pilotun bürosundan portakal renginde bir alev hortumu yükselip çatısını havaya uçurdu.

48

Pitt gününü gazeteciler ve polis dedektiflerini atlatmakla geçirmişti. Rhode Island Caddesi'nde Devil's Fork adında barda gizlenmiş, sessiz bir köşede bir türlü bitiremediği sandviçine bakıyordu.

Mini eteği son derece kısa olan, sarışın bir garson kız yanına geldi. "Buradaki en acıklı görünen insan sensin," dedi an bir gülümsemeyle. "Karını mı kaybettin, yoksa sevgilini mi?"

"Daha kötüsü," dedi Pitt üzgün üzgün. "Arabamı."

Kız ona uzaydan gelen bir yaratık gibi baktıktan sonra diğer masaları dolaşmaya başladı. Pitt yine asık suratla bir başına oturmaya devam etti. Olup bitenler artık kontrolünden çıkmıştı, olaylar onu yönetir gibiydi. Kendisini kimin öldürmeye kalktığını bilmesi pek işe yaramıyordu. Bu girişimi yapmak yalnızca Bougainville hiyerarşisine yarardı. Demek onları epey sıkmaya başlıyordu.

Pitt onların parasal operasyonlarına bulaşıp bilgisayar oyunları oynarken, adamlar çok daha sert bir oyun çıkarıyorlardı. Kendini çölün ortasında içi tıka basa para dolu bir kasa bulmuş bir adama benzetti, parayı harcayacak yer yoktu. Tek avantajı onların tahmin ettiğinden çok şey bilmesiydi. Kafasını kurcalayan en büyük soru Bougainville'in Eagle olayıyla bir ilişkisi olup olmadığıydı. Yatı batırmaları ve onca adamı öldürmeleri için hiçbir neden göremiyordu. Tek ve o da epey cılız olan bağlantı, Koreli ceset sayısının fazlalığıydı.

Her neyse, diye düşündü, neyse ki bu iş FBI'ın sorunuydu. Artık toparlanması zamanı gelmişti. İlk adım olarak da birliklerini toplaması gerekiyordu. Bu kararı vermek de pek büyük bir incelik istemezdi doğrusu.

Kalkıp amerikan barına yürüdü. "Telefonunu kullanabilir miyim, Cabot?"

Adı Sean Cabot olan İrlandalı barmen Pitt'e mahzun mahzun baktı. "Şehirlerarası mı?"

"Şehirlerarası, ama merak etme kredi kartımla ödeyeceğim."

Cabot, fark etmez, gibisinden başını sallayıp telefonu tezgahın üstüne çıkardı. "Araban için çok üzüldüm, Dirk. Bir kez görmüş, çok beğenmiştim."

"Sağol. Benden bir içki iç, hesabıma yaz." Cabot bir bardağa bira doldurup Pitt'in şerefine kaldırdı. Pitt şehirlerarası santralı bulup kredi kartı numarasını verdi ve bir süre bekledi. "Casio ve Ortakları Soruşturma Bürosu," dedi bir kadın

sesi. "Adım Dirk Pitt. Sal yerinde mi?" "Bir dakika, efendim."

Artık sekreter barajını çabucak aşabiliyordu, buna sevindi. "Dirk?" dedi Casio'nun sesi. "Bütün sabah büronu aradım. Galiba bir şeyler buldum."

"Nedir?"

"Sendika dosyalarında yaptığım araştırma sonuç verdi. San Marino'ya son anda katılan Koreli denizcilerden altı tanesi önceden başka gemilerde çalışmış. Genellikle yabancı gemiler. Fakat tümünün de ortak bir yanı var. Daha önce değişik zamanlarda tümü de Bougainville Denizcilik Şirketi hesabına çalışmışlar. Hiç duydun mu bu adı?"

"Anlaşıldı şimdi," dedi Pitt. Sonra Casio'ya bilgisayar ara firmasında edindiği bilgileri anlattı.

"Vay canına!" dedi Casio heyecanla. "Şimdi anlaşılıyor."

"Sendika kayıtlarında San Marino kaçırıldıktan sonra Koreli denizcilerden bir haber var mı?"

"Hiçbir şey yok, ortadan kaybolmuşlar."

"Eğer Bougainville geçmişine sadık kalmışsa, adamları mutlaka öldürülmüştür."

Casio bir süre konuşmadı, Pitt onun aklından neler geçtiğini tahmin ediyordu.

"Sana çok şey borçluyum," dedi Casio sonunda. "Arta'nı katilini bulmamı sağladın. Ama bu benim işim. Buradan itibaren ben devralıyorum."

"Bana bu 'intikam benimdir' numarasını geçme," dedi Pitt birden. "Hem zaten kızının ölümünden tam olarak kimin sorumlu olduğunu da bilmiyorsun."

"Min Koryo Bougainville," dedi Casio tükürür gibi. "Başka kim olabilir?"

"O yaşlı hatun emri vermiş olabilir," dedi Pitt. "Ama kendi elini bulaştırmamıştır. On yıldan beri tekerlekli iskemlede olduğunu herkes biliyor. Nixon'un başkanlığından bu yana ne bir resmi çıktı, ne kimseyle röportaj yaptı. Bilindiği kadarıyla Min Koryo Bougainville bunamış, yatağından çıkamayan bir bitki gibi yaşıyor. Hatta belki de yaşamıyordur bile. Onun tek başına bunca adamı öldürmüş olması olanaksız."

"Bir cinayet ekibinden söz ediyorsun."

"Rekabeti ortadan kaldırmak için daha etkili bir yol düşünebiliyor musun?"

"Şimdi de kadını Mafya üyesi yaptın," diye homurdandı Casio.

"Mafya yalnızca muhbirleri ve birbirini öldürür. Min Koryo'nun en büyük özelliği, tayfalarını toptan öldürerek, başka şirketlerin gemilerini çalarak hiç masraf etmeden servet yapması. Bunu başarmak için de bütün o kirli işleri düzenleyip yürütecek bir yardımcısı olmalı. Nefretin gerçekleri görmeni engellemesin, Sal. Bougainville'le tek başına savaşacak gücün yok."

"Senin var mı?"

"Bir ordu kuracaksak önce iki kişi olmak gerekir." Yine bir sessizlik olunca Pitt hattın kesildiğini sandı. "Sal, orada mısın?"

"Buradayım," dedi Casio düşünceli bir sesle. "Benden ne yapmamı istiyorsun?"

"Atla uçağa New York'a git ve Bougainville Şirketi'ne bir ziyaret yap."

"Gizlice girip bürolarını mı arayım, demek istiyorsun?"

"Yalnızca hünerini kullanıp bilgisayarda ortaya çıkmayan ve işimize yarayabilecek bir şey var mı, diye bakmanı istiyorum."

"Hazır gitmişken bir de dinleme aygıtı yerleştiririm."

"Uzman sensin," dedi Pitt. "Hiç beklemedikleri bir yönden gelişin tek avantajımız. Ben çoktan damgalandım bile."

"Damgalandın mı?" diye sordu Casio. "Nasıl?"

"Beni öldürmeye kalktılar."

"Ne! Nasıl?"

"Otomobil bombası."

"Alçaklar!" Casio derin bir soluk aldı. "Hemen bu öğleden sonra New York'a hareket ediyorum."

Pitt konuşma bittikten sonra yine masasına döndü. Casio'yla konuşmak onu biraz olsun rahatlatmıştı, oturup sandviçini bitirdi. Dördüncü içkisini yudumlarken masasına Giordino geldi.

"Özel bir parti mi var acaba?" diye sordu. "Hayır," dedi Pitt. "Kendi kendine acıma, eyvah sonumuz ne olacak partisi."

"İyi, ben de katılayım bari," diyen Giordino masaya otur. "Amiral senin için endişeleniyor." "Söyle ona, otoparktaki hasarı ödeyeceğim."

"Saçmalama. Adam kuyruğuna basılmış çıngıraklı yılan gibi, öfkesinden

geçilmiyor. Bütün sabah boyunca Adalet Bakanlığı'na veryansın etti, bir an önce bu bomba işinin sorumlusu bulmalarını istiyor. Amirale göre, sana yapılan bu saldırı NUMA'ya saldırmak gibi bir şey." "FBI dairemi ve büromu kolluyor, değil mi?"

"Hem de altı kişi birden."

"Ya gazeteciler?"

"Sayısını şaşırdım. Ne bekliyordun? Arabanı toz eden o bomba seni de sahne ışıklarının altına çıkardı. Birden şöhret oldun. Bu kentte dört yıldır ilk kez bir bomba patlıyor. İstesen de istemesen de, çok önemli biri oldun artık."

Pitt, Bougainville'i böyle bir girişimde bulunacak denli korkutmuş olduğuna için için sevinmekteydi aslında. Kirli sırlarını bir bir öğrendiğini her nasılsa anlamışlardı. Ama yine de böylede aşırı bir tepkiye akıl erdiremiyordu.

San Marino ve Pilottown'un bulunduğunu bildiren sahte haber hiç kuşku yok onları alarma geçirmişti. Ama paniğe uğratmamalıydı. Min Koryo öyle paniğe kapılacak biri değildi... sahte habere hiçbir karşılık vermemişti.

O halde çok yaklaştığını nasıl anlamışlardı?

Bougainville bilgisayar girişini ona bağlayıp ölüm emrini bi kadar kısa bir sürede çıkaramazdı. Derken, ansızın aklına geliverdi. Bu fikir epeyden beri kafasında bir yerde gizliydi, ama uygun düşmediği için sürekli bir yana itmişti. Şimdiyse şimşek gibi çakıverdi.

Bouganiville onun Eagle'la olan ilgisini öğrenmişti. Pitt düşüncesine öyle dalmıştı ki, Giordino'nun bir telefon olduğundan söz edişini bile işitmedi.

"Aklın milyonlarca mil ötede olmalı," dedi Giordino, barmen Cabot'u göstererek.

Pitt amerikan bara gidip Cabot'un uzattığı telefonu aldı. Alo."

Sally Lindeman'ın sesi oldukça heyecanlıydı. "Çok şükür seni bulabildim. Bütün gündür arıyordum."

"Hayrola?" dedi Pitt. "Loren'e bir şey mi oldu?" "Sanıyorum öyle, ama belki de bir şey olmamıştır. Bilemiyorum."

"Sakin ol ve bir bir anlat," dedi Pitt kibarca. "Kongre üyesi Smith gece yarısı Leonid Andreyev'den telefonla beni arayıp Kongre üyesi Alan Moran'ın nerede olduğunu bulmamı istedi. Nedenini de söylemedi. Onu bulunca ne söyleyim, diye sorduğumda da, yanlışlık oldu, dersin diye talimat verdi. Bundan bir anlam

çıkarabiliyor musun?"

"Moran'ı buldun mu?"

"Pek değil. Senatör Marcus Larimer'le birlikte Kaz Gölü denen bir yerde balığa çıktıkları söylendi. Oraya gittim, ama onları kimse görmemiş."

"Loren başka ne dedi?"

"Son sözleri, 'Dirk'i ara, söyle ona ihtiyacım...' oldu. Sonra hat kesildi. Bunun üzerine defalarca aradım, ama hiç karşılık almadım."

"Geminin santralına çok ivedi olduğunu söyledin mi?"

"Elbette. Mesajımı kamarasına ilettiklerini söylediler, ama bayan Smith beni aramadı. En çok buna şaşıyorum. Kongre üyesi Smith'in yapacağı şey değil bu. Sana tuhaf gelmiyor mu?"

Pitt ses çıkarmadan düşünüyordu. "Evet," dedi sonunda, “Tuhaf, ama bir anlamı da var. Sende Leonid Andreyev'in programı var mı?"

"Bir dakika." Sally kısa bir süre telefondan ayrıldı. "Tamam, neyi bilmek istiyorsun?"

"Bir sonraki limana ne zaman varıyor?"

"Bakayım. Yarın sabah 10'da Bahamalar'da, San Salvador'da oluyor, aynı akşam saat 8'de Jamaika'ya, Kingston'a hareket ediyor."

"Sağol, Sally."

"Ne demek oluyor bütün bunlar?" diye sordu Sally. "Bana da söylesene."

"Sen Loren'i bulmaya çalış. Her iki saatte bir gemiyi ara.”

"Bir şey öğrenirsen beni ararsın, değil mi?"

"Ararım," dedi Pitt. Masaya döndü.

"Kimmiş?" diye sordu Giordino. "Seyahat acentesiydi," dedi Pitt. "Seninle birlikte Karayipler'e bir deniz yolculuğuna çıkıyoruz."

49

Curtis Mayo meşgul bir haber odası görünümü verilmiş stüdyoda oturmaktaydı. Akşam haberlerine gireli on dakika; muş, şimdi aradaki otuz saniyelik banyo temizleyicisi reklamı bitmesini bekliyordu. Televizyon monitöründe, belki ömründe kez bile tuvalet temizlememiş olan New York'lu moda mankeni reklamı yapılan ürünü yanağına götürüp okşarken otuz saniye doldu.

Stüdyo yönetmeni Mayo'nun önüne geldi, son üç saniye saydıktan sonra eliyle işaret verdi. Kameranın üstündeki kırmızı ışık yanınca Mayo gözlerini merceğe çevirip haber programı ikinci bölümüne başladı.

"Başkan'ın New Mexico'daki çiftliğinde ülkenin bir numaralı yöneticisi ve yardımcısının dublör kullandıkları yolunda söylentiler dolaşıyor."

Mayo haberini geçerken yayın rejisörünün komutuyla resim seçici Başkan'ı traktör üzerinde gösteren resmi kesti.

"Başkan'ı çiftliğinde yonca biçerken gösteren bu film biraz büyütüldüğü zaman görüntüdeki kişinin Başkan olmadığı kuşkularını yaratmaktadır. Herkesçe bilinen bazı hareketler abartılmış, parmaklarda farklı yüzükler görülüyor. Bileğindeki kol saati değişik bir de, Başkan'a ait olmayan sık sık çene kaşıma gibi bir alışkanlık dikkati çekiyor...

"Başkan'a son derece benzeyen ve televizyon şovlarında olsun, reklamlarda olsun, Başkan'ın taklidini yapan aktör John Sutton'un bu konuda görüşünü almak isteyen muhabirler kendisini Hollywood'da bir türlü bulamamışlardır. Bu durumda akla şöyle bir soru geliyor: Ulusumuzun liderleri neden dublör kullanma, gereğini duyuyorlar? Bu bir güvenlik önlemi midir, yoksa daha karanlık bir amaç mı vardır? Yoksa görevin yoğunluğu aynı da iki yerde birden bulunmalarını mı gerektiriyor? Şimdilik bu konuda ancak tahmin yürütülebilmektedir.

Mayo yorumunu kuşkuları uyaran bir biçimde bitirirken, yönetmen görüntüyü yeniden stüdyodaki kameraya verdi. Mayo bir sonraki haberini geçmeye başladı.

"Miami'de uyuşturucu kaçakçılığıyla ilgili cinayetler dizisinde polis yeni ipuçları buldu..." Programdan sonra Başkan'ın dublör kullanmasıyla ilgili olarak kuruma yüzlerce telefon geldiğini öğrenince Mayo buruk bir sevinç duydu. Aynı anda Beyaz Saray'a da en az bu kadar telefon sorusu geliyor olmalıydı. Başkanlık basın sekreterinin ne durumda olduğunu düşünürken pek keyiflendi.

New Mexico'da Sonny Thompson, Mayo'nun yayını çoktan bittiği halde televizyonun başından ayrılamamıştı. Koltuğa çökmüş, boş gözlerle ekrana bakıyordu. Göründüğü kadarıyla, o güne dek özenle yarattığı dünyası artık çökmek üzereydi. Basın çevresi Amerikan halkını aldatma olayında suç ortaklığı yaptığı için onu asla bağışlamaz, Beyaz Saray'dan ayrıldıktan son hiçbir gazete ya da televizyon şirketi ona iş vermezdi.

Elinde içki kadehiyle John Sutton arkada, ayakta durm taydı. "Akbabalar üşüşmeye başladı," dedi.

"Hem de ne üşüşme," diye mırıldandı Thompson.

"Şimdi ne olacak?"

"Kararı başkaları verecek."

"Ben hapse girmek istemiyorum," dedi Sutton huysuzca.

"Kimsenin hapse gireceği yok," dedi Thompson bitkin sesle. "Bu olay bir Watergate değil. Adalet Bakanlığı da bizi birlikte."

"Bir avuç açgözlü politikacı için ben kendimi harcatmam. Sutton'un gözlerinde hırs pırıltıları beliriyordu. "Böyle bir işle binlerce, hatta birkaç milyon dolar kazanılabilir."

Thompson dönüp baktı. "Nasıl?"

"Röportajlar, makaleler, sonra kitap yazılabilir... keseyi durmak için sınırsız olasılık var."

"Yani sen buradan tıpış tıpış çıkıp dışarda her şeyi anlatacağını mı sanıyorsun?"

"Neden olmasın?" dedi Sutton. "Kim beni durduracak?"

Gülme sırası Thompson'a gelmişti. "Sana neden gerek duyulduğunu açıklamadılar herhalde. Bu küçük rolünün ülke çıkarı bakımından ne büyük bir önemi olduğunu bilmiyorsun.”

"Aman, bana ne," dedi Sutton kayıtsızca.

"Belki inanmayacaksın, Bay Sutton, ama devletimizde ülkenin çıkarı için gerçekten didinen pek çok insan var. Sen para kazanasın diye çeneni açmana göz yummayacaklardır."

"Washington'daki o tımarhaneyi yöneten ne oldum delisi züppeler beni nasıl durduracaklar? Kulağımı mı çekecekler? Altmış iki yaşımda beni orduya mı

alacaklar? Gelir vergisinden mi yakama yapışacaklar? O konuda tertemizim."

"O kadar yumuşak önlemler değil," dedi Thompson. "Yalnızca seni devreden çıkarırlar."

"Ne demek, devreden çıkarırlar?"

"Aslında 'kaybederler' demeliydim," dedi Thompson; Sutton'un gözlerindeki dehşet belirtilerini görmek hoşuna gitmişti. Tabii, sonra seni kimsenin bulamayacağını söylememe gerek yok herhalde."

Fawcett aynanın karşısında tıraş olurken kendisini hiç de hoş bir günün beklemediğini biliyordu. Mayo'nun haber programı ülkenin bütün sabah gazetelerinde birinci sayfalarda yer almıştı. Bütün basın birden Başkan'ın neden on gündür kimseyle görüşmediğini sormaya başlamıştı. Başyazıların yarısı Başkan'ın hemen ortaya çıkıp bir demeç vermesi gerektiğini söylerken, diğer yarısı da "Gerçek Başkan nerede?" sorusunu sormaktaydı.

Yüzünde kalan köpüğü bir havluyla sildikten sonra yüzüne losyon çarparken, Fawcett en akıllı davranışın, Washington'a özgü bulmaca oyununu oynayıp sessiz kalmak olduğuna karar verdi. Kendisi usta bir manevrayla geri planda kalır, haber oranlarını kibarca Douglas Oates'un üzerine salardı.

Artık zaman kalmamış, oyalama taktiğinin sonu gelmişti. Başkan'ın kaçırıldığı duyurulunca kim bilir ne tatsız bir kargaşa doğardı. Devlete karşı işlenen hiçbir suç bugüne dek bu boyutlara varmamıştı.

Ne var ki, her şeye karşın bürokrasi çarkının işleyeceğine Tanıyordu. Seçmen oylarıyla yükselip düşenler hep iktidarda bulunan seçkin kişiler olurdu. Düzen her şeye dayanabilirdi. Gelecek Başkan'ın göreve geçişini kolaylaştırmak için elinden geleni yapmaya kararlıydı. Şansı yaver giderse görevde kalması bile olasıydı.

Koyu renkte bir takım elbise giyip arabasıyla bürosuna gitti Yolda içi içini yemekteydi. Oscar Lucas ve Alan Mercier onu kapıda bekliyorlardı.

"Durum çok kötü," dedi Lucas.

"Birinin bir açıklama yapması gerekecek," dedi Mercier, yüzü kireç gibiydi.

"Hangi zavallının üstüne kaldı bu iş?" diye sordu Fawcett.

"Doug Oates bir basın toplantısı yapıp Başkan'ın kaçırıldığını duyurmak için en uygun adamın sen olduğunu söyledi."

"Peki, ya diğer kabine üyeleri?" diye sordu Fawcett inanmazlıkla.

"Onlar da aynı görüşte."

"Oates'un canı cehenneme!" dedi Fawcett öfkeyle. "Çok budalaca bir fikir. Kendi postunu kurtarmaya çalışıyor. Böyle açıklama yapmaya yetkim yok. Amerikan seçmeninin gözünde ben bir hiçim. Bin kişide biri bile benim adımı ya da yönetimde ki görevimi anımsayamaz. Neler olacağını bal gibi biliyorsun Halk hemen ülke liderlerinin batan bir gemide postlarını kurtarma telaşına düştüklerini anlayacak, ondan sonra da Amerika Birleşik Devletleri'nin ne kadar saygınlığı kalmışsa silinip gidecek. Kusura bakmayın, ama hayır. Bu duyuruyu yapmak için mantıklı seçenek Oates'un kendisidir."

"Ama bak dinle," dedi Mercier sabırla. "Eğer gazeteci' karşısına Oates'u çıkaracak olursak, o da bir sürü kahredici soruyu, 'bilmiyorum, haberim yoktu,' gibisinden yanıtlayınca, herkes bu kaçırma işinde onun parmağı olduğunu sanacak. Başkanlık sırasında olduğu için bu olayda en kazançlı çıkan o. Ülkede ne kadar bozguncu varsa, onu suçlamaya başlayacak. Eski Dışişleri Bakanı Alexander Haig, Reagan'a suikast girişiminden hemen sonra her şeyi kontrol altına aldığını söyleyince tepkiler ne olmuştu, anımsarsın. Haklı ya da haksız olarak kamuoyunda iktidar avcısı gibi düşünülmeye başladı. Halk ülkeyi yönetmesi düşüncesini hoş karşılamadı. Gözden düşünce de bir süre sonra istifa etmek zorunda kaldı."

"Kedi mamasıyla hardalı kıyaslamaya çalışıyorsun," dedi Fawcett. "Sana söylüyorum. Başkan'ın, Başkan Yardımcısı'nın ve parlamentonun önde gelen iki üyesinin kaçırılmış olduğunu ve öldüklerinin sanıldığını kalkıp ben açıklarsam, halk öfkeden küplere binecektir. Bırakın her şeyi bir yana, bana inanmazlar bile.

"Asıl önemli olan," dedi Mercier kesin bir tavırla. "Douglas Oates'un Beyaz Saray'a kar gibi tertemiz girmesini sağlamaktır, kendisini yıpratacak bir sürü söylenti ve kuşku arasında ortalığı toparlayamaz."

"Oates politikacı değildir ki. Bugüne dek bir kez olsun Başkanlık için bir heves göstermemiştir."

"Başka seçeneği yok," dedi Mercier. "Gelecek seçimlere dek görev yapmak zorunda."

"Bari kabine üyeleri destek olmak için arkamda duramazlar mı?"

"Hayır, bunu kabul etmezler."

"Demek ki, köyden kovulan ben oluyorum. Herkes de bunu onayladı mı?"

"Durumunu abartıyorsun," dedi Mercier yumuşayarak. “Hiç kimse sana 'tu

kaka' demeyecek. İşin de güvencede. Doug Oates senin yine Beyaz Saray'da, aynı görevde kalmanı istiyor." "Altı ay sonra da istifamı ister."

"Geleceği garanti edemeyiz."

"Pekâlâ," dedi Fawcett sesi öfkeden titreyerek.

"Gidin Oates'a söyleyin, seçtiği kurbanı boynunu uzatacak."

Arkasını dönmeden koridoru geçti ve öfkesinden burnundan soluyarak odasına vardı. Bürokrasinin dişlileri şimdi de onu ezip geçecekti; bunu düşündükçe sövüp duruyordu. Öylesine gözü kararmıştı ki, Başkan'ın sekreteri Megan Blair'in odaya girişini bile fark etmedi.

"Seni hiç bu denli huzursuz görmemiştim."

Fawcett ona dönüp güç bela gülümseyebildi. "Duvarla içimi döküyordum."

"Ben de öyle yaparım, özellikle yeğenim eve gelip beni kaldığı zamanlar, pikabı sonuna kadar açar, bütün ev yerin oynar."

"Bir şey mi istemiştin?" diye sordu Fawcett sabrı tükenerek.

"Aklıma geldi de," dedi Megan. "Neden Başkan'ın çiftlikten döndüğünü kimse ona söylemedi?"

"Unutmuş olacağım.." Fawcett birden durdu, Megan'a tu tuhaf bakmaya başladı. "Ne dedin az önce?"

"Başkan geri dönmüş, hiç kimse de bana haber vermedi

Fawcett'in yüzü şaşkınlıktan allak bullak olmuştu. "Baş New Mexico'da."

"Hiç de değil," dedi Megan. "Şu anda masasının başında oturuyor. Geç geldim diye de bana söylemediğini bırakmadı.

Megan öyle kolay kolay yalan söyleyecek bir kadın de Fawcett gözlerine bir bakınca, kadının doğru söylediğini anladı.

Megan da ona uzun uzun baktı, başını kuşkulu kuşkulu salladı. "Bir şeyin yok ya?"

Fawcett karşılık vermedi. Koşarak odasından çıkıp koridorda Lucas ve Mercier'i buldu. Fawcett'in deli gibi koşarak geldiğini görünce iki adam da şaşırdılar.

"Beni izleyin!" dedi Fawcett yanlarından koşarken.

Bir an ikisi de taş kesildiler, sonra onlar da Fawcett'in peşinden koşmaya

başladılar.

Fawcett, Oval Salon'a adımını atar atmaz donakaldı, bembeyaz kesildi.

Amerika Birleşik Devletleri Başkanı masasından başını kaldırıp gülümsedi. "Günaydın, Dan. Günün çizelgesine birlikte bakalım mı?"

Bir mil kadar uzakta, Sovyet Büyükelçiliği'nin en üst katındaki bir odada Aleksei Lugovoy büyük bir monitörün başına oturmuş, Başkan'ın deşifre olmuş beyin dalgalarını okumaktaydı. Ekranda Başkan'ın düşünceleri İngilizce olarak belirirken, hemen bitişikteki aygıt bu metni Rusçaya çeviriyordu.

Lugovoy elindeki fincanı dudaklarına götürüp şekersiz kahvesinden bir yudum aldı, sonra ayağa kalktı. Kalın kaşlarının altındaki gözleri ekrandaki yeşil harflerden bir an bile ayrılmıyordu.

Başkan'ın beyni tüm düşüncelerini, konuşma biçimini, hatta yakında konuşan başkalarının sözlerini bile yayınlamaktaydı. Huckleberry Finn projesinin ikinci aşaması başarılı olmuştu.

Lugovoy sonuncu ve en kritik aşamaya başlamadan önce birkaç gün daha beklemeye karar verdi. Bu aşama Başkan'ın beynine emir vermeyi kapsıyordu. Her şey yolunda giderse bu müthiş projesini Kremlin'dekilerin devralacağını çok iyi biliyordu. Ondan sonra da Amerika Birleşik Devletleri'nin siyasetini Başkan değil, Komünist Parti Başkanı Antonov yönetecekti.

50

Gemi Çanakkale Boğazı'nı geçip Yunan Adaları'na doğru ilerlerken güneş batmak üzereydi. Afrika kıyılarından gelen sıkı rüzgârda havanın portakal rengi giderek soldu, denizin mavisiyle birlikte kaybolarak kara bir perde haline geldi. Ay daha doğmamıştı, gece karanlığındaki tek aydınlık yıldızlarından ve lesbos Adası'nın uyarı fenerinden gelmekteydi.

540 fitlik yük gemisi Venice'in kaptanı James Mangyai kumanda köprüsünde dikilmiş, önündeki denize bakıyordu. Bir ara radara bir göz attı, çevrede başka gemi olmadığını görünce rahatladı.

Altı yüz deniz mili geride kalan Karadeniz'deki Rus limanı Odessa'dan ayrıldıklarından beri içinde büyük bir huzursuzluk vardı. Ama artık daha rahat soluk almaya başlamıştı. Yunan karasularında Ruslar bir numara yapmaya cesaret edemezlerdi.

Venice neredeyse boş sayılırdı... bütün yükü Sovyet Devleti'nin Madam Bougainville'e gönderdiği altınlardan oluşuyordu. Cenova'ya varınca altın burada gemiden boşaltılıp İsviçre Lucerne'ye götürülüp orada saklanacaktı.

Kaptan Mangyai ayak sesleri duyunca dönüp baktı ve birinci süvarisi Kim Chao'yu gördü. "Havayı nasıl buluyorsun, Bay Chao?" diye sordu.

Chao otomatik sistemde her saat başı gelen hava rapor nu okudu. "Önümüzdeki on iki saat boyunca deniz sakin olacak dedi telaşsız bir sesle. "Daha ileri saatlerde de tahminler havanın iyi gideceğini belirtiyor. Şansımız var. Genellikle yılın mevsimi güney rüzgârları çok daha şiddetli olur."

"Madam Bougainville'in belirttiği zamanda Cenova'da olabilmemiz için sakin deniz gerekli."

"Telaşa ne gerek var?" diye sordu Chao. "On iki saat sonra gitmemiz ne fark eder?" "Patronumuz için fark ediyor," dedi Mangyai. "Yükümüzün daha fazla yolda kalmasını istemiyor."

"Başçarkçı aşağıda barut fıçısı gibi. Bütün seyir boyuna bu hızda gidersek motorları yakarız, diyor."

"O da hep işi büyütür."

"Odessa'dan beri köprüden ayrılmadınız, kaptan. Biraz bana bırakın."

Mangyai bu öneriyi seve seve kabul etti. "Biraz dinlensem iyi olacak. Ama önce yolcumuza bir bakayım."

Köprüyü Chao'ya bıraktıktan sonra üç kat aşağı inerek geminin tam ortasındaki kalın bir çelik kapının önünde durdu. Duvara tutturulmuş bir mikrofonun düğmesine bastı.

"Bay Hong, ben geldim, Kaptan Mangyai."

Kapı gıcırtılarla açıldı, kalın camlı gözlükleriyle ufak tefek bir adam başını uzatıp bakındı. "Aa, siz misiniz, kaptan, lütfen çeri gelin."

"Getirmeni istediğiniz bir şey var mı, Bay Hong?"

"Hayır, rahatım yerinde, sağolun."

Hong'un rahat etme anlayışı Mangyai'ninkinden epey farklıydı. Odada insan yaşadığını gösteren tek belirti, portatif bez yatağın altındaki bavul, bir battaniye üzerinde çaydanlık bulunan bir elektrik ocağı ve üzeri kimyasal analiz gereçleriyle dolu duvar masasıydı. Odanın geri kalanı tahta sandıklar ve altın külçeleriyle doluydu. Külçelerin büyük bir bölümü düzenle dizilmiş, birkaç tanesiyse açık sandıkların yanında dağınık olarak duraktaydı. Sandıkların üzerinde şunlar yazılıydı:

KIRILACAK EŞYA

CAM KORUYUCU İÇİNDE CIVA

SUZAKA KİMYASAL MADDELER ŞİRKETİ

KYOTO, JAPONYA

"Nasıl gidiyor?" diye sordu Mangyai. "Limana dek tümünü denetleyip sandıklara yerleştiririm."

"Ruslar sandıkların içine kaç tane yaldız kaplı kurşun külçesi sızdırmış?"

"Hiç," dedi Hong başını sallayarak. "Sayı tamam, şu ana kadar kontrol ettiğim bütün külçeler de katıksız."

"Bu denli uysal davranmaları şaşılacak şey. Yükü gemiye saatinde getirdiler. Liman işçileri hiç olay çıkarmadan yüklediler. Limandan ayrılırken de her zamanki zorlukları çıkarmadılar. Sovyet liman yetkilileriyle daha önceki ilişkilerim hiç böyle pürüzsüz olmamıştı."

"Belki Madam Bougainville'in Kremlin'de çok büyük bir itibarı vardır."

"Belki de," dedi Mangyai kuşkulu bir sesle. Merak dolu gözlerle ışıl ışıl

parlayan sarı metale baktı. "Acaba bu alışverişin karşılığı neydi?"

"Bunu kimseye soracak değilim," dedi Hong.

Mangyai tam karşılık verecekken hoparlörden bir ses işiti di. "Kaptan, orada mısınız?" Mangyai kapıya gidip araladı. Geminin muhabere subayı koridordaydı.

"Evet, ne var?"

"Bilmeniz gerekir, diye düşündüm, kaptan. Birileri haberleşmemizi engelliyor."

"Emin misiniz?"

"Evet, kaptan," dedi genç subay. "Bunu yapanın yerini saptadım. İskele başaltından üç mil kadar açıkta."

Mangyai, Hong'dan izin isteyip hemen köprüye çıktı. Birinci Süvari Chao döner koltukta oturmuş kontrol panelini incelemekteydi.

"Görünürde hiç gemi var mı, Bay Chao?" diye sordu Mangyai.

Chao birden kaptanı gördüğüne çok şaşırdıysa da belli etmedi. "Görünürde ve radarda hiçbir şey yok, efendim."

"Derinlik nedir?"

Chao hemen göstergeye baktı. "Elli metre ya da yaklaşık olarak yüz altmış fit."

Korkunç gerçek Mangyai'nin beyninde balyoz gibi patladı. Haritaya uzanıp rotalarına baktı. Venice o anda Tzonston Bank denen alanın tam üzerinden geçmekteydi. Burası Ege Denizinin çeşitli yerlerinde olduğu gibi, derinliğin otuz otuz beş metre kadar alçaldığı noktalardan biriydi. Bir geminin güvenle geçebileceği kadar derindi, ama kolay bir batık çıkarma işlemi için terince sığ sayılırdı.

"Hemen derin sulara dümen kırın!" diye bağırdı.

Chao hiçbir şey anlamadan kaptana baktı. "Efendim?" Mangyai emrini yinelemek için ağzını açtıysa da sözcükler boğazında takıldı kaldı. O anda iki tane ısı-izler torpil yük gemilinin makine dairesine isabet ederek müthiş bir hasar yaptı. Tekkenin altında çok büyük gedikler açılmış, deniz suyu dolmaya başlamıştı. Venice sarsıla sarsıla ölüm yolculuğuna çıkıyordu.

Sulara gömülmesi yalnızca sekiz dakika sürmüştü. Venice daha gözden kaybolmadan hemen yakında bir denizaltı yüzeye çıktı ve projektörüyle suda

yüzen kalıntıları taramaya başladı, sağ kalabilen ve sudaki cisimlere tutunan bir avuç insan da bükük bir serinkanlılıkla makineli tüfeklerle delik deşik edilerek denizin dibine yollandı. Denizaltıdan çıkan botlar birkaç saat boyunca suda ne kadar yüzen cisim varsa toplayıp tekneye döndüler. Sonra projektör de söndü ve denizaltı karanlığa karıştı.

51

Başkan, Beyaz Saray'ın Kabine Odası'ndaki oval biçimli maun masanın tam ortasına oturmuştu. Masada ondan başka on bir adam daha vardı. Çevresindeki yüzleri şöyle bir gözden geçirdikten sonra gözlerinde hoşnut bir ifade belirdi.

"Biliyorum, baylar, son on gündür benim nerede olduğumu, öğrenince Margolin, Al Moran ve Marcus Larimer'in durumunu merak ediyorsunuz. Aklınızdaki tüm korkuları sileyim. Geçici kayboluşumuz benim tarafımdan planlanmış bir olaydı."

"Yalnız sizin mi?" diye sordu Douglas Oates.

"Hayır. Sovyetler Birliği Başkanı Antonov da bu işin içindeydi.”

"Evet," diye itiraf etti Başkan. "Dışardan kimseyi karıştırmadan, önyargısız, konuşulan her söz gazeteciler tarafından başka anlamlara çevrilmeden ve siyaset bağımlılığına girmeden, yüz yüze oturup konuştuk. Yalnızca bizim en üst dört yöneticimiz ve onlarınkiler." Başkan sustu, masadakilerin yüzlerini şöyle bir taradı. "Alışılmamış bir toplantı biçimi, ama eminim sonuçları ortaya çıkınca seçmenlerimiz de onaylayacaktır."

"Bu toplantının nerede ve nasıl yapıldığını bize lütfen söyler misiniz, Sayın Başkan'ım?" diye sordu Dan Fawcett.

"Yatların değiştirilmesinden sonra sivil bir helikopterle Baltimore dışında küçük bir havaalanına gittik. Burada sahibi benim bir arkadaşım olan havayolu şirketinin yolcu uçağıyla Atlantiği geçerek Moritanya'da Atar'ın doğusundaki bir çölde terk edilmiş bir piste indik. Antonov ve adamları burada bizi karşıladılar."

"Ben de sanıyordum ki... daha doğrusu gelen rapora göre Antonov geçen hafta Paris'te bulunuyormuş," dedi Jesse Simmons.

"Georgi, Başkan L'Estrange ile kısa bir görüşme yapmak için Atar'a gelmeden önce Paris'e uğramıştı." Başkan döndü Fawcett'e baktı. "Aklımdayken söyleyeyim, Dan yerime adam geçirme numaranız çok güzeldi."

"Kıl payıyla yakalanmaktan kurtulduk."

"Şimdilik dublör kullandığım yolundaki söylentileri yalanlayacağım. Zamanı gelip de ben hazır olunca basına her şeyi açıklarız."

Sam Emmet dirseklerini masaya dayayıp öne doğru uzandı. "Eagle'ın

batırıldığını ve personelinin boğulduğunu size haber verdiler mi, Başkan'ım?"

Başkan bir an için şaşkınlıkla baktı. Sonra gözlerinde kes bir ifade belirip başını hayır anlamında iki yana salladı. "Ha;' haberim olmadı. En kısa zamanda bana ayrıntılı bir rapor verir sen sevinirim, Sam."

"Toplantı bittikten sonra raporu masanızda bulursunuz."

Oates bu sırada duygularını bastırmak için çabalıyordu. Dünya siyasetinde bu derece büyük önemi olan toplantının Dışişleri Başkanlığının haberi olmadan yapılması akıl alır şey değildi. Daha önce buna benzer bir şey olmamıştı.

"Sanırım Georgi Antonov'la aranızda geçen konuşmaları öğrenmek için hepimiz ilgiyle bekliyoruz," dedi Oates.

"Son derece verimli bir alışveriş," diye yanıtladı Başkan. "Gündemdeki en ivedi madde silahsızlanmaydı. Antonov'la hemen füze yapımına son vererek tesisleri söküp kaldırmak için karar aldık. Kısaca, yapılacak iş şu: Onlar bir nükleer füze tesisini yıkarken biz de bir tane yıkacağız, bu yıkım işlemlerini her iki taraftan denetçi ekipler izleyecek."

"Fransa ve İngiltere böyle bir öneriyi asla kabul etmeyeceklerdir," dedi Oates. "Onların nükleer silahları bize bağımlı değil."

"Önce uzun menzilli nükleer başlıklılarla başlanıp diğerlerime de zamanla geçilecek," dedi Başkan, Oates'a aldırmadan. Avrupa da zamanla bizi izleyecektir."

General Clayton Metcalf olumsuz bir tavırla başını salladı. Şu anda göründüğü kadarıyla bu anlaşma bana safdillik gibi geliyor."

"Bu yalnızca bir başlangıç," dedi Başkan. "Antonov'un önerisinde içten olduğuna inanıyorum, tesis sökme programında üzerimize düşeni yaparak ben de iyi niyet göstermek kararındayım."

"Anlaşmanın tümünü incelemeden bir yorum yapmayacağım, " dedi Simmons. "Pekâlâ." "Başka ne konuda görüştünüz?" diye sordu Fawcett.

"Bir ticaret anlaşması," dedi Başkan. "Özetlemek gerekirse, eğer Ruslara satın aldıkları tarım ürünlerini kendi ticaret gemileriyle taşıma izni verirsek, Antonov da çiftçilerimize en yüksek fiyatı ödeyeceğine ve biz bu siparişleri karşılayabildiğimiz sürece başka bir ülkeden ürün almayacaklarına söz verdi. Başka bir de deyişle, Sovyetlerin tarımsal ithalatını yalnızca Amerikan çiftçi karşılayacak."

"Antonov bu öneriyi kabul etti mi?" diye sordu Oates inanamayarak. "O yaşlı ayının hiçbir ülkeye böyle bir hak tanıyacağını sanmazdım."

"Bende yazılı güvencesi var."

"Çok güzel," dedi Martin Brogan. "Ama, biri lütfen bana açıklasın. Rusya nasıl bu çapta bir satın almayı karşılayabilir Doğu Bloğu ülkeleri Batı'dan aldıkları kredileri ödeyemediler. Sovyet ekonomisi de batmış durumda. Kendi silahlı kuvvetlerin ve devlet memurlarına bile para ödeyemiyorlar, yalnızca yiyecek ve giyecek için geçerli kâğıt parçaları veriyorlar. Para yerine kullanacaklar? Çiftçilerimiz komünistler için sürünecek değil Kendi yıllık borçlarını karşılayabilmek için hemen ödeme isterler."

"Bunun bir yolu var," dedi Başkan.

"Doğu Bloğu kurtarma kuramınız mı?" dedi Fawcett, ne olduğunu anlayarak. Başkan başını sallayarak doğruladı. "Başkan Antonov benim ekonomik yardım planımı prensipte kabul etti."

"Bağışlayın, Başkan'ım, ama" dedi Oates sesi sinirden titreyerek. "Bu plan hiçbir soruna çözüm getirecek gibi değil. Sizin bu öneriniz komünist ülkelere milyarlarca dolar para yardımı yaparak kendi çiftçimizden mal almalarını sağlamak. Bunun cebinden al, şunun cebine koy, gibi bir şey bu, ama bu arada kendi yurttaşlarımız okka altına giriyor."

"Ben de Doug'la aynı görüşteyim," dedi Brogan. "Bu kandırmaca da bizim kazancımız nedir?" Başkan masada oturan adamların yüzüne bir bir baktı kendi yüzünde kesin bir kararlılık vardı. "Muazzam askeri gücüne karşın Rusya'daki devlet sisteminin hiç de imrenilecek ve taklit edilecek bir şey olmadığını bütün dünyaya göstermek için tek yolun bu olduğuna karar verdim. Eğer biz bunu yaparsak, dünyada hiçbir ülke bir daha bizi emperyalist saldırganlıkla suçlayamaz, bize karşı hiçbir Sovyet propagandası bundan böyle ciddiye alınmaz. Düşünün bir, İkinci Dünya Savaşı'ndan sonra Amerika Birleşik Devletleri eski düşmanlarını kalkındırmak için yardım etti. Şimdi de varını yoğunu bizim demokratik ilkelerimizi lanetlemeye harcayan bir ülkeye aynısını yapabiliriz. Bütün kalbimle inanıyorum ki, insanlığın geleceğini güvenceye almak için elimize bundan güzel bir fırsat geçemez."

"Açık konuşmak gerekirse, Sayın Başkan'ım," dedi General Metcalf sert bir sesle. "Sizin bu büyük planınız hiçbir şey değiştirmeyecektir. Ekonomik durumları düzelir düzelmez Kremlin liderleri yine eski saldırgan tutumlarına döneceklerdir. Yetmiş yıllık askeri büyümelerini ve siyasi stratejilerini Amerikan eli açıklığına minnet duygusuyla bırakacak değiller."

"General haklı," dedi Brogan. "Son uydu gözlem fotoğrafları, biz burada oturup konuşurken bile Rusların en son SS-Otuz çok başlıklı füzelerini Sibirya'nın kuzeydoğu kıyısına dizdiklerini gösteriyor; her bir nükleer başlık ABD'nin bir kentine çevrilmiş durumda."

"Tümünü kaldıracaklar," dedi Başkan. "Biz o füzelerin varlığını bildiğimiz sürece Antonov verdiği sözden çıkamaz."

Oates'un artık öfkeden gözü kimseyi görmüyordu. "Bütün bu konuşmalar boşuna zaman kaybı." Sözcükler sanki Başkan'a tükürürmüş gibi ağzından çıkıyordu. "Bütün bu 'verme' planlarınız kongre onayı olmadan yürürlüğe giremez. Kongre'nin de böyle bir şeyi onaylayacağını hiç sanmam."

"Dışişleri Bakanı haklı," dedi Fawcett. "Para onayının Kongre'den çıkması gerekiyor. Sovyetlerin İran ve Türkiye sınırında yaptığı askeri yığınaklara duyulan tepki daha tazeyken, sizin programınızın Kongre'den geçmesi hemen hemen olanaksız."

Masadaki adamlar büyük bir huzursuzluk içindeydiler; Başkan'ın yönetiminin artık hiçbir zaman eskisi gibi sağlam temellerde ve tutarlı olamayacağını anlamışlardı. Bugüne dek herkesin içinde tuttuğu görüş ayrılıkları yüzeye çıkacak, ekip çalışmaları bozulacak, kişisel beğeniler ve hoşnutsuzluklar ön plana gelecekti. Başkan ve makamına duyulan saygı eriyip gitmişti. Artık Başkan koltuğunda oturan adam da kendileri gibi biriydi, hatta daha çok kusurları olan biri. Bu düşünceler sanki odanın üstüne kara bir bulut gibi çökmüştü.

Başkan'sa yüzünde garip bir ifadeyle oturuyor, sonunda istediğini elde edeceğinden emin görünüyordu.

"Kongre'ye gerek görmüyorum," dedi. "Benim siyasetime" onların söz hakkı olmayacak."

Kabine Odası'ndan Güney Kapısı'na yürüyene dek Douglas Oates görevinden istifa etmeye karar vermişti. Başkan'ın Antonov'la görüşürken kendisini devre dışı bırakması. Oates'ın bağışlayabileceği bir hakaret değildi. Artık anlaşma da karara vardığına göre geri dönüş yoktu. İlerde bunun bir felaket doğuracağını inanıyor, bunda kendisinin de sorumluluğu bulunsun istemiyordu

Merdivenlerde makam arabasını beklerken Brogan ve Emmet yanına geldiler.

"Seninle biraz konuşabilir miyiz, Doug?" dedi Emmet.

"Hiç konuşacak keyfim yok," diye homurdandı Oates.

"Ama, çok önemli," dedi Brogan. "Lütfen söyleyeceklerimizi dinle."

Arabası daha görünürlerde olmadığı için Oates omuzlarını silkerek, "Pekâlâ, dinliyorum," dedi.

Brogan şöyle bir çevresine bakındı, sonra alçak sesle konuştu. "Sam ve ben Başkan'ın başka biri tarafından yönetildiğini sanıyoruz."

Oates alaycı bir baş attı ikisine de. "Bırakın, canım. Adam raydan çıkmış bir kere, benim de onun çılgınlıklarına bulaşmaya niyetim yok. Eagle'ın batırılması olayı açıklandığı kadarıyla bitmiyor, üstelik Margolin, Larimer ve Moran'ın da nerede olduklarını hiç söylemedi. Üzgünüm, baylar, ilk bilenler siz olacaksınız. Bakanlığa gider gitmez ilk işim masamı toplayıp, istifamı açıklayacağım bir basın toplantısı yapmak olacak. Sonra da ilk uçağa atlayıp Washington'dan ayrılacağım."

"Böyle düşündüğünü tahmin etmiştik," dedi Emmet. "Bunun için de dönüşü olmayan bir girişim yapmadan sana yetişmek istedik."

"Bana ne anlatmaya çalışıyorsunuz?"

Emmet destek arar gibi bir an Brogan'a baktı. "Bu fikrimizi kanıtlamak biraz zor, ama Martin'le ben Başkan'ın bir çeşit... nasıl söyleyeyim... bir çeşit zihin kontrolü altında olduğunu sanıyoruz."

Oates doğru işittiğinden kuşku duydu. Ama karşısında bulman adamlar CIA ve FBI başkanlarıydı, böylesine ciddi bir iddiayı laf olsun diye söylemezlerdi.

"Kimin kontrolü altında olduğunu sanıyorsunuz?"

"Rusların sanıyoruz," dedi Brogan. "Ama daha bütün kanıtları toplamış değiliz."

"Bunun bilim kurgu gibi göründüğünün farkındayız," dedi Emmet. "Ama oldukça gerçek sayılabilecek yanları var."

"Aman Tanrım, yani Başkan Antonov'la görüşmek için Moritanya'ya giderken bu söylediğiniz etki altında mıydı?"

Brogan ve Emmet birbirlerine baktılar. Sonra Brogan açıkladı. "ClA'nın bilgisi olmadan dünyada hiçbir uçak bir yerden bir ¡ere gidemez. Kalıbımı basarım ki, örgütün bilgisayar kayıtlarında Maryland-Moritanya arası gidiş dönüş uçak seferi yoktur."

Oates'un gözleri irileşti. "Yani Antonov'la olan görüşme..."

Emmet ağır ağır başını iki yana salladı. "Öyle bir şey olmadı.”

"O zaman her şey... silahsızlanma, tarımsal ticaret anlaşmaları... tümü yalandı," dedi Oates sesi çatallaşarak.

"Başkan'ın Eagle cinayetlerini üstünkörü inkâr etmesiyle iyice vurgulanan bir gerçek bu." "Böyle çılgınca bir karabasanı nereden aklına getirmiş olabilir?" diye sordu Oates hâlâ şaşkınlık içinde.

"Nereden getirdiği pek fark etmiyor," dedi Emmet. "O programlar da belki kendi kafasından çıkmamıştır. Önemli olan, davranışlarının nasıl yönlendirildiği. Düşünce biçimini kim yönetiyor nereden yönetiyor?"

"Bunu ortaya çıkarabilir miyiz?"

"Evet," dedi Emmet. "Onun için oltaya takılmadan seni yakalamak istedik."

"Ben ne yapabilirim?"

"Görevde kal," dedi Brogan. "Başkan görevini yapabilecek durumda değil. Margolin, Moran ve Larimer'in de yoklukları hâlâ sürerken, sırada sen varsın."

"Biz soruşturmamızı bitirene dek Başkan kontrol altında tutulmalı," dedi Emmet. "Dümende sen olursan, onun görevden alınması durumunda hiç olmazsa yöneticisiz kalmayız."

Oates derin bir soluk aldı. "Tanrım, bu iş sanki Başkan'ı öldürmek için suç ortaklığı yapmaya benziyor."

"Sonunda," dedi Brogan üzgün bir sesle. "İş oraya bile varabilir."

52

Lugovoy önündeki notlardan başını kaldırıp telemetrik sinyalleri kontrol eden nörologa baktı. "Durum nasıl?"

"Gevşeme durumunda. Beyin ritmi normal uyku biçimi gösteriyor." Nörolog başını kaldırıp güldü. "Farkında değil, ama bayağı horluyor."

"Eminim karısı farkındadır."

"Benim tahminim, kadın ayrı odada yatıyor. Döndüğünden beri seks ilişkileri olmadı." "Bedensel işlevler?"

"Tümü normal."

Lugovoy esneyip saatine baktı. "Biri on iki geçiyor." "Biraz uyuşanız iyi olur, doktor. Başkan her sabah kendi içindeki bir saatle altı, altıyı çeyrek geçe uyanıyor."

"Bu hiç de kolay bir proje değilmiş," dedi Lugovoy. "Başkan benden iki saat daha az uykuyla yetiniyor. Erken kalkanlardan nefret ederim." Lugovoy, Başkan'ın uykusunda süren fizyolojik parametreleri kontrol eden polisomnografi ekranına baktı. "Galiba düş görüyor." "Amerika Birleşik Devletleri Başkanı'nın düşünde neler gördüğünü öğrenmek çok ilginç olacak."

"Beyin hücre aktivitesi koordine edilmiş düşünce biçimlerinden çıkıp bağımsız soyutlamalara geçince epey fikrimiz olacak."

"Düş yorumlaması yapacak mısınız, doktor?"

"Bunu Freud'culara bırakıyorum," dedi Lugovoy.

"Ben düşerin anlamsız olduğuna inanan birkaç kişiden biriyim. Bence düş, yalnızca beyinin gün boyu süren düşünme disiplininden Sıyrılıp tatile çıktığı bir durumdur. Kentte bir apartman dairesince yaşayan bir köpeğin kırlara salındığında belli bir yönü olmaksızın, her yeni kokunun tadını çıkararak koşması gibi."

"Çok kişi sizinle aynı görüşte olmayacaktır."

"Düşler benim uzmanlık alanım olmadığı için bilimsel dayanağım olmaksızın tartışıyorum. Ama sana sorarım, eğer gerçekten de düşlerin bir mesajı varsa, neden duyuların çoğu devre dişı kalıyor?"

"Koku ve tat duyularını kastediyorsunuz, değil mi?" Lugovoy başıyla doğruladı. "Sesler çok ender kaydediliyor. Dokunma ve acı da öyle. Düşler öncelikle görsel duyulardır. Şimdi biraz kişisel bir araştırmaya dayanarak geliştirdiğim yargıya göre, ağzından alev çıkaran tek gözlü bir keçi düşü, ağzından alev çıkaran tek gözlü bir keçi düşüdür, başka bir şey değildir."

"Düş kuramı psikanalitik davranışın temel taşıdır. Bu alandaki ününüzle o keçi örneğini açıklayacak olursanız pek çok kişinin inancını temelinden sarsmış olacaksınız. Düşlerin anlamsız olduğu duyulacak olursa kim bilir kaç yoldaş psikolog işsiz kalacaktır."

"Kontrol altında olmayan düşler hemen unutulurlar," diye devam etti Lugovoy. "Ama uykudayken Başkan'ın beynine yayınladığımız talimatlar düş gibi algılanmayacak. Dış uyarıyla anımsanıp harekete geçirilecek, enjekte edilmiş düşünceler olacak."

"Mikroçipini ne zaman programlamaya başlayım?"

"Talimatları uyanmasına az bir zaman kala yayınla, sonra masasında otururken de yinelersin." Lugovoy yine esnedi. "Ben yatmaya gidiyorum. Ani bir değişiklik olursa beni odamdan ararsın."

"iyi uykular."

Lugovoy odadan ayrılmadan önce son bir kez monitör sistemine baktı. "Ne düşlüyor şu anda, çok merak ediyorum.'"

Nörolog bilgisayarı gösterdi. "Burada yazılıdır."

"Önemli değil," dedi Lugovoy. "Sabaha dek bekleyebilip Sonra dönüp odadan çıktı.

Kendi merakı uyanmış olan nörolog Başkan'ın yorumlanmış beyin dalgalarını içeren sayfayı aldı.

Yaz günü, yemyeşil tepeler," diye okudu mırıldanarak "İki nehir arasında, yüzlerce kubbenin yükseldiği Bizans stili kiliselerle dolu bir kent. Birinin adı St. Sophia. Şeker pancarı yüklenmiş bir nehir teknesi. St. Anthony yeraltı mezarlığı. Ne olduğunu bilmesem, düşünde Kiev kentini görüyor derdim."

Elinde bir resim fırçasıyla bir tepede durmuş, nehirdeki tekne akışını izliyordu. Tepenin ağaçlarla kaplı yamacında elinde kocaman bir haç tutan cüppeli bir adam heykeli vardı. Hemen sağında duran tuvalde resim bitmek üzereydi. Gözleri önündeki görünüm tuvale en küçük ayrıntısına dek eksiksiz yansımıştı. Yakından bakıldığı takdirde göze çarpan tek fark taş heykeldeydi.

Çok eskilerde yaşamış uzun sakallı bir aziz yerine, heykelin yüzü Sovyet Başkanı Georgi Antonov'a tıpatıp benziyordu.

Birden sahne değişti. Şimdi kendini küçük bir kulübeden dört kişi tarafından sürüklenirken gördü. Kulübenin duvarları Gotik desenlerle süslü, mavi renkteydi. Onu kaçırmak isteyenlerin yüzleri belirsizdi, ama adamların pis ter kokularını duyabiliyordu. Onu bir arabaya doğru sürüklüyorlardı. İçinde korku yoktu, ama müthiş bir öfke vardı. Adamlara tekme savurdu. Onu dövmeye başladılar, fakat sanki başka biri dövülüyormuş gibi, hemen hiç acı duymuyordu.

Kulübenin kapısında genç bir kadın gördü. Sarı saçları tepesinde toplanmış, üzerinde yakası kapalı bir gömlek ve köylü etekliği vardı. Kollarını kaldırmış, yalvarır gibi duruyordu, ama ne söylediğini anlayamadı.

Sonra onu bir arabanın arkasına, yere attılar ve kapıyı ka-adılar.

53

Geminin muhasebecisi borda iskelesinden gelmekte olan iki turiste bakıp için için güldü. Gülünç bir çiftti doğrusu. Kadın ayak bileklerine dek inen, bol bir elbise giymişti. Rus muhasebeci onun bu görünüşünü patates çuvalına benzetti. Başındaki geniş kenarlı şapkadan yüzü belli olmuyordu, ama muhasebeci buna pek aldırmadı.

Görünüşe göre kocası olması gereken adam sarhoştu. Buram buram ucuz viski kokuyor, her an düşecek gibi yürüyor ve durmadan sırıtıyordu. Üzerinde iri çiçekli bir gömlek, dar paçalı beyaz pantolon vardı. Tam karısının kulağına eğilmiş bir şeyler saçmalarken muhasebeciyi gördü, eliyle gülünç bir selam çaktı "Selam, kaptan," dedi ağzı kulaklarına vararak.

"Ben kaptan değilim. Adım Peter Kolodno. Muhasebeciyim. Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Adım Charlie Gruber, bu da karım, Zelda. Burada, San Salvador'da bilet aldık."

Adam muhasebeciye biletlerini uzattı. Muhasebeci birkaç dakika bu biletleri inceledi.

"Leonid Andreyev'e hoşgeldiniz," dedi muhasebeci ciddileşerek. "Korkarım size yeni yolculara gösterdiğimiz ağırlama törenini yapamıyoruz, bize epey geç katıldınız."

"Ne güzel kendi yelkenlimizle geziyorduk, ama budala dümencimiz bizi mercan kayalıklarına oturttu," dedi Gruber denen adam. "Küçük kadınım ve ben neredeyse boğuluyorduk. Sioux Falls'daki evimize erken dönmek istemediğimizden, tatilimizi sizin geminizle bitirmeye karar verdik. Hem zaten karım Yunanlılara bayılır."

"Bu bir Rus gemisidir," dedi muhasebeci sabırlı bir sesle.

"Yok yahu?"

"Evet, efendim. Leonid Andreyev'in bağlı olduğu liman Sivastopol'dur."

"Deme, yahu. Nerede bu dediğin?"

"Karadeniz'de," dedi muhasebeci kibarlığını koruyarak.

"Epey kirli bir yer olsa gerek."

Muhasebeci Amerika'nın böyle vatandaşlarıyla nasıl süper güç olduğuna bir türlü akıl erdirememişti. Yolcu listesine bir göz atıp başını salladı. "Kamaranız Gorki katında, otuz dört numara. Şimdi servis görevlisini çağırır, size yerinizi göstermesini sağlarım. "Sağolasın, ahbap," dedi Gruber muhasebecinin elini sıkarak.

Servis görevlisi Gruber'leri kamaralarına götürürken muhasebeci de avucunun içine baktı. Charlie Gruber tam yirmi beş sent bahşiş vermişti.

Servis görevlisi bavulları bırakıp kapıyı dışardan kapar kapanmaz Giordino başındaki peruğu atıp dudaklarındaki ruju silmeye başladı. "Tanrım, Zelda Gruber! Bu kılıklara da mı girecektim ben?"

"Bence göğsüne bir çift greyfurt yerleştirseydin daha da iyi olurdu," dedi Pitt gülerek.

"Bence düz olması daha iyi. Böylece dikkati çekmiyorum."

"Belki de haklısın. Bu kamarada dört kişi fazla olurduk." Giordino penceresiz, küçücük kamarayı göstererek kollarını sıvadı. "İndirimli tarife ha? Telefon kulübeleri bile daha büyüktür. Şu sarsıntıyı hissediyor musun? Makinelere yakın olmalıyız."

"Alt katlarda olalım diye ucuz kamarayı ben istedim," diye ıkladı Pitt. "Burada hem gözden uzak, hem de geminin iş yerlerine daha yakın oluruz."

"Loren'i alt kısımlarda bir yere mi kapamışlardır sanıyorsun?"

"Görmemesi gereken bir şeyi ya da birini gördüyse, Ruslar onu diğer yolculardan uzak tutmak isterler."

"Ama boşuna telaşa kapılmış da olabiliriz."

"Yakında öğreniriz," dedi Pitt.

"İşe nereden başlayacağız?" diye sordu Giordino.

"Ben personel kamaralarından başlarım. Sen de muhasebecinin yolcu listesinde Loren'in kamarasına bak. Sonra da kamaraya git ve bak bakalım, orada mı."

Giordino sırıtmaya başladı. "Üstüme ne giyeyim?"

"Kendi kılığında git. Zelda'yı yedek olarak saklarız."

Saat sekizi bir geçe Leonid Andreyev limandan demir aldı. Günbatımı

gökyüzünü alevlere boğarken gemi San Salvador'un kumsallarından uzaklaşıp açık denize yöneldi.

Işıl ışıl aydınlanmış güvertelerde iki ayrı orkestranın müziği, çınlayan kahkahalara karışmaktaydı. Yolcular gün boyu giydikleri şortlarını çıkarmışlar, takım elbiseler ve tuvaletlere bürünmüşlerdi.

Al Giordino üzerinde şık bir siyah takımı elbiseyle, daire tipi lüks kamaraların bulunduğu koridorda yürüyordu. Bunlar birinde kalıyormuş havasıyla bir kapının önünde durup çevresine bakındı. Elinde tepsiyle bir servis görevlisi yaklaşmaktaydı.

Giordino tam karşısında, üzerinde MASAJ ODASI yazılı kapının önüne geçti ve kapıyı tıklattı.

"Masöz saat altıda görevi bırakıyor, efendim," dedi servis görevlisi.

Giordino gülümsedi. "Yarın için bir randevu almak istemiştim."

"Bu işi ben yapabilirim, efendim. Sizin için hangi saat uygun olur?"

"Öğlen nasıl?"

"Sorarım," dedi servis görevlisi, kolları ağır tepsiyi taşım tan dizleri bükülüverecek gibiydi. "Adınız ve kamaranız?"

"O'Callaghan, yirmi iki numaralı kamara, Tolstoy katı," da dedi Giordino. "Sağol." Sonra dönüp yolcu asansörüne doğru yürüdü. "Çağırma düğmesine basıp zil sesini çıkardıktan sonra dönüp koridora baktı. Servis görevlisi Loren'in iki daire ötesinde bir kapıyı tıklatmaktaydı. Giordino içerde kim olduğunu göremedi, ama bir kadın sesinin servis görevlisini içeri çağırdığını duydu.

Giordino hiç zaman kaybetmeden Loren'in dairesine gidip kilide isabetli bir tekme atarak açıp içeri girdi. Odalar karanlık olduğundan elektrik düğmesine bastı. Oda sanki hiç kimse kalmamış gibi temiz ve düzenliydi.

Dolapta Loren'in giysileri yoktu. Burada kalmış olduğunu gösteren ne bir bavul, ne de herhangi bir şey vardı. Karış karış, oda oda aradı. Mobilyaların altına, perdelerin arkasına bile baktı. Ellerini halıların ve koltukların üzerinde gezdirdi. Saç, kıl olabilir diye, küveti ve duş yerini bile aradı. Hiçbir şey.

Ama pek de hiçbir şey değildi. Bir odadaki kadının varlığı, ayrıldıktan sonra bir süre daha orada kalırdı. Giordino havayı akladı. Hafif bir parfüm kokusu burnuna geldi. Kendisi en pahalı Chanel No: 5 parfümüyle, sıradan bir banyo kolonyasını ayırt edemezdi, ama bunda zarif bir çiçek kokusu vardı. Tanıtlamak

istediyse de, bunu yapamayacağına karar verdi.

Kapıyı tekmelediği zaman kırılıp kopan parçaya sabun sürerek yerine tutturdu. Sağlam bir tutkal değildi kuşkusuz, ama birkaç kez açılıp kapanabilirdi.

Sonra kilidi sürdü, ışığı kapatıp dışarı çıktı.

Pitt makine dairesine giden bir tünel merdiveninden aşağı inerken, bir yandan da açlıktan midesi gurulduyordu. Ta Washington'dan, çıktıklarından beri ağzına bir lokma koymamıştı, midesindeki gurultu neredeyse çelik tünelde yankılanacaktı. O an geminin sofralarından birinde olup doyasıya yemek yemeyi çok isterdi. Altındaki bölmeden sesler duyunca kafasından yiyecekle ilgili düşünceleri bir anda atıverdi.

Tünel merdivenine iyice yapışıp ayaklarının altında kalan bölmeye baktı. Yaklaşık bir metre kadar aşağıda bir adamın omuzları görünüyordu. Az sonra dağınık, kirli sarı saçlı bir adamın başı belirdi. Adam başka birine Rusça bir şeyler söyledi. Buna gelen yanıtı ayak sesleri izledi. Üç dakika sonra görünürdeki adam da uzaklaştı ve bir kapının kapanma sesi işitildi. Ardından yine ayak sesleri ve sonra sessizlik.

Pitt ayaklarını merdivenin demirine takarak başaşağı uzandı ve bölmeyi görmeye çalıştı. Makine dairesi personelinin soyunma odasıydı. Şimdilik boştu. Hemen kendini aşağı sarkıtıp dolapların içinde bedenin uygun yağlı, lekeli bir tulum buldu. Başına iki numara büyük gelen bir de kep bulup giydi. Artık çalışma yerlerinde rahatça dolaşabilirdi.

Şimdi en büyük sorunu, yalnızca yaklaşık yirmi sözcük bildiği Rusçasıydı; o yirmi sözcük de hep lokantada yemek ısmarlamakla ilgiliydi.

Yarım saat sonra Pitt geminin pruva kesimindeki personel yatakhanesindeydi. Yanından geçen aşçı, garson ve oda hizmetçisi dönüp bakmadılar bile; yalnızca süvarilerden biri Pitt’in yağlı tulumuna yüzünü ekşiterek baktı.

İyi bir rastlantıyla personel çamaşır odasına geldi. Yuvarlak yüzlü bir kız tezgâhın arkasından ona Rusça bir şey sordu.

Pitt omuz silkip, "Nyet," dedi.

Uzun bir masanın üzerinde yeni yıkanmış ve ütülenmiş formalar vardı. O an Pitt kızın hangi çamaşırın kendisine olduğunu sormuş olabileceğini düşündü. Bir süre bakındı sonra üstündekine benzer üç temiz tulumun katlanmış olarak durduğunu gördü. Temiz bir tulumla geminin her yerinde dolaşabilir, herkes de onu bakımla görevli makine dairesi personeli sanabilirdi.

Kız, Pitt'in gösterdiği çamaşırları tezgâhın üzerine koyduktan sonra bir soru daha sordu. Pitt'in aklı yıldırım hızıyla çalışarak kısıtlı Rusça sözlü den bir şeyler çıkardı. "Yest'li uvas sosiski."

Kız bu kez adamakıllı tuhaf tuhaf bakarak Pitt'e çamaşırını uzattı, ve imzalaması için bir kâğıt verdi. Pitt okunması bir imza karaladı. Kızın gözlerinde kuşkudan çok merak görmek Pitt'in içini rahatlattı.

Boş bir kamara bulup da üstünü değiştirdiği sırada kızdan Rusça sosis istemiş olduğunu fark etti.

Bir ilan panosunda gördüğü gemi bölümlerini gösteren planı aldıktan sonra alt kesimlerde dolaşarak beş saat daha geçirdi. Loren'in varlığını gösteren hiçbir iz bulamayınca kamarasına döndü. Giordino akıllılık edip kamaraya yemek getirtmişti.

"Bir şey buldun mu?" diye sordu Giordino, önündeki ilk kadehe Rus şampanyası boşaltırken.

"Hiçbir iz yok," dedi Pitt yorgun bir sesle. "Bir şey mi kutluyoruz?"

"Bırak da bu zindanda biraz lüksümüz olsun."

"Loren'in kamarasını aradın mı?"

Giordino başıyla doğruladı. "Loren ne cins parfüm kullanır?"

Pitt kadehinde yükselen kabarcıklara daldı bir süre. "Bir Fransız adı vardı, ama anımsayamıyorum. Neden sordun?"

"Çiçek gibi bir kokusu var mıydı?"

"Leylak... hayır, hanımeli. Evet, hanımeli kokusu."

"Kamarası tertemiz edilmişti. Ruslar sanki orada hiç kimse kalmamış izlenimini vermek istemişler, ama ben Loren'in kokunu duydum."

Pitt kadehini boşalttıktan sonra yenisini doldurdu. "Onu öldürmüş olabileceklerini de unutmayalım," dedi Giordino.

"O zaman neden giysilerini ve bavullarını saklasınlar? Bütün eşyalarıyla denize düştüğünü iddia edemezler ya."

"Eşyalarını aşağıda bir yerde saklayıp uygun bir zamanı bekliyor olabilirler. Fırtınalı bir hava olduğunda da bu acı haberi beyan ederler. Üzgünüm, Dirk." Giordino nesnel düşünmeye çalışıyordu. "Olaya iyi, kötü, her açıdan bakmak zorundayız."

"Loren yaşıyor ve bu geminin içinde bir yerde," dedi Pitt karlı bir sesle. "Belki Moran ve Larimer de burada olabilir."

"Bayağı iyimsersin."

"Loren uyanık bir kızdır. Eğer önemli bir nedeni olmasaydı, Sally Lindeman'dan Moran ve Larimer'i bulmasını istemezdi. Sally'nin dediğine göre, Moran da, Larimer de ortadan kaybolmuşlar. Şimdi Loren de kayıp. Senin aklına başka şey geliyor mu ki?"

"İyi ama bütün bunlar ne amaçla yapılmış olabilir?"

"Kesin olarak bilemiyorum. Yalnızca içimden bir ses bu işe Madam Bougainville ve Eagle'ın kaybıyla ilgili olduğunu söylüyor."

Giordino bir süre susup düşündü. "Evet," dedi sonra. "Aklında çılgınca bir fikir, ama bu koşullarda epey akla yatkın. Nereden başlamamı istersin?"

"Zelda kılığına gir ve gemideki bütün kamaraların önünden geç. Eğer Loren ve diğerleri içerde hapsedilmişlerse, kapıda bir nöbetçi olması gerekir."

"Biz de nöbetçiye bakıp onları bulacağız," dedi Giordino "Sen nerede olacaksın?"

Pitt gemi planını yatağının üstüne serdi. "Personelin bir bölümü de kıç kısmında yatıyor. Ben de oraları arayacağım." Haritayı katlayıp tulumunun arka cebine koydu. "Haydi, hemen başlayalım. Fazla zamanımız yok."

"En azından iki günümüz var, Leonid Andreyev Jamaica'ya varana dek."

"Hiç de öyle bol keseden değil," dedi Pitt. "Karayipler'in deniz haritasına bakacak olursan, yarın öğleden sonra bu saatlerde Küba kıyılarından geçeceğimizi göreceksin." Giordino onun ne demek istediğini anlayıp başını salladı "Böylece Loren ve diğerlerini kimsenin el süremeyeceği bir yere götürebilmeleri için güzel bir fırsat bulacaklar."

"İşin en kötü yanı da, geminin büyük bir olasılıkla Küba'da en çok, onları Moskova'ya giden bir uçağa bindirecekleri kadar kalacak olması."

Giordino bir an Pitt'in söylediklerini düşündükten sonra bavuluna gidip peruğunu alarak başına geçirdi. Sonra da aynanın karşısına geçip yüzünü şekilden şekle soktu.

"Ee, Zelda," dedi kendi görüntüsüne. "Haydi, şu katları gezelim de tanıdık var mı, bir bakalım."

54

Başkan aynı akşam televizyonda bir konuşma yaparak Sovyetler Birliği Başkan'ı Antonov'la yaptığı görüşmeyi ve sonuçlarını açıkladı. Yirmi dakikalık açıklamasında kısaca komünist ülkelere yapılacak yardım programını anlattı. Ayrıca Rusların Amerikan yüksek teknolojisini satın almasını sağlamak için aradaki engellerin kaldırılacağını belirtti. Bu arada bir kez olsun Kongre'nin adı geçmedi. Doğu Bloğu ticari anlaşmalarından söz ederken, sanki bunların bütçeleri yapılmış ve hemen yürürlüğe girecekmiş izlenimini verdi. Sözlerini bitirirken de sıradaki en önemli görevinin ülkedeki suç oranını düşürme yolunda bir uğraşa girmek olacağını söyledi.

Bu konuşmanın doğurduğu tepkiler diğer bütün haberleri yana atıvermişti. Curtis Mayo ve diğer haber programcıları Başkan'ı yetki sırırlarını aşmakla suçladılar. Hatta kendisini imparatora benzetenler oldu.

Tatil sırasında Washington'da kalan Kongre liderleri kendi eyaletlerinde tatil yapan diğer Kongre üyelerine telefonla haber verip olağanüstü bir toplantı için başkente gelmelerini istediler, gerek Kongre, gerek Senato üyeleri, bir türlü erişemedikleri başkanları Moran ve Larimer'e danışmadan harekete geçerek Başkan'a karşı partizanlık göstermeksizin birleştiler.

Ertesi sabah Dan Fawcett yüzünde endişe çizgileriyle oval salona daldı. "Olur şey değil, Başkan'ım, bunu yapamazsınız!"

Başkan sakin bir tavırla masasından başını kaldırdı. "Dün geceki konuşmamı mı kastediyorsun?"

"Evet, efendim, onu kastediyorum," dedi Fawcett heyecanlanarak. "Neredeyse Kongre'nin onayı olmadan yardım programlarınızı yürürlüğe sokacağınızı söyleyecektiniz."

"Sözlerimden o anlam mı çıkıyordu?"

"Evet."

"Güzel," dedi Başkan elini masaya vurarak. "Çünkü ben niyetim de böyle yapmak." Fawcett taş kesildi. "Anayasaya göre bunu yapamazsın Başkan'lık yetkisi bunu kapsamadığı..."

"Lanet olsun, bana nasıl Başkan'lık yapacağımı öğretmeye kalkma," diye bağırdı Başkan ayağa fırlayarak, birden müthiş öfkelenmişti. "O kibirli, ikiyüzlü

serserilerle uzlaşacağım diye yalvarmaktan bıktım. Bir iş çıkarmak istiyorsam, karşılarına dikilip yumruklarımı göstermekten başka çare yok."

"Çok tehlikeli bir yol seçiyorsunuz. Hepsi birleşip getirdiğiniz her önergeyi döndürecekler." "Hayır, yapamayacaklar işte!" diye bağırdı Başkan ve Fawcett'in karşısına geldi. "Planlarımı altüst etmesi için Kongre'ye fırsat vermeyeceğim."

Fawcett şok ve dehşet içinde bakakalmıştı. "Onları durduramazsınız. Daha şimdiden toplanmaya başladılar, her bir eyaletten uçaklarla geliyorlar. Size engel olmak için olağanüstü toplantı yapacaklar."

"Eğer bunu yapabileceklerini sanıyorlarsa, büyük bir süprizle karşılaşacaklar," dedi Başkan.

55

Sabah trafiği yavaş yavaş yayılırken değişik yönlerden askeri konvoylar kente girmekteydi. Kara Kuvvetleri Özel Antiterörist Birliği olan bir konvoy Fort Belvoir'den gelerek kuzeye doğru, Anacostia Freeway'e doğru ilerliyordu. Bir diğeri Fort Meade'den gelmiş Baltimore ve Washington Parkway yolunu tutmuştu. Aynı anda Kritik Operasyon Birliği Quantico'daki deniz piyade üssünden gelmiş, batıdaki Rochambeau Köprüsü'ne doğru gitmekteydi.

Beş tonluk personel kariyerleri uzun sıralar halinde Federal Merkez'de birleşirken, bir grup saldırı aracı da Capitol önündeki çim parka yerleşmişti. İki bin kadar özel eğitim görmüş, yirmi dört saat alarm durumunda bulunan deniz piyadesi de hazır beklemekteydi.

Bu birlikler hiç zaman kaybetmeden federal binaların içine daldılar, Capitol'deki çalışma odalarında kim varsa dışarı çıkardıktan sonra bütün kapıları mühürleyip mevki aldılar. Yasama görevlileri önce bunu bir terörist bomba tehdidi üzerine binayı boşaltma olayı sandılar. Başka tek açıklaması, daha önce kendilerine duyurulmamış bir askeri tatbikat olabilirdi. Ama Amerikan devletinin çalışma makamının Başkan tarafından kapatıldığını öğrenince şok ve öfke içinde çileden çıktılar. Capitol binalının doğu tarafında küçük gruplar halinde toplanıp ileri geri söylendiler. Lyndon Johnson bir kez Kongre'ye kilit vurma tehdidi savurmuş, ama bunu yapacağına da kimseyi inandıramamıştı. Üstlerinde kamuflaj giysileri, ellerinde M-20 otomatik tüfekleriyle Kongre'yi işgal eden askerler yapılan itirazlara kulak asmadılar. Liberal görüşleriyle ülke çapında ün yapmış bir senatör koridorunu yarıp geçmek istediyse de, iki deniz piyadesi tarafından sürüklenerek geri getirildi.

Askerler diğer işyerlerine ve bağımsız acenteliklere dokunmadılar. Pek çok federal işyeri her zamanki gibi çalışmasını sürmekteydi. Caddeler açık tutuldu, trafik her zamankinden daha düzenli bir akış içinde işledi. Bu durum halkın bayağı hoşuna gitti.

Basın ve televizyon muhabirleri Capitol Alanı'na doldular. Otopark elektronik aygıtlar ve kablolardan görünmez hale gelmişti. Başkan'ı protesto etmek isteyen senatör ve Kongre üyeleri kameraların önünde kuyruk olmuşlardı.

Amerikalıların bu olayı iğrenç görmek yerine eğlenceli bulmalarıysa şaşılacak bir şeydi. Pek çoğu televizyonları başında oturup sirk izler gibi olayın gelişmesini izlemişti. Genel kanı Başkan'ın Kongre'ye geçici bir gözdağı vermekte olduğuydu. Herkes bir iki gün sonra askerlere çekilme emrinin

verileceğini sanıyordu.

Dışişleri Bakanlığı'nda Oates, Emmet, Brogan ve Mercier'le birlikteydi. Odadaki hava kuşku ve kararsızlığın yarattığı gerilimle doluydu.

"Başkan kendisini anayasal devletten üstün görüyorsa, budalalık ediyor," dedi Oates. Emmet, Mercier'e baktı. "Sen nasıl oldu da olanlardan habersiz kaldın?"

"Beni devre dışı bıraktı," dedi Mercier. "Aklından neler geçirdiği hiç belli değildi."

"Herhalde Jesse Simmons ve General Metcalf bu olayda Başkan'ın safında olmamışlardır," diye yüksek sesle düşün Oates.

Brogan hayır anlamında başını salladı. "Pentagon'daki kaynaklarım Jesse Simmons'un kesin olarak karşı çıktığını söylediler."

"Neden bizi uyarmamış?" diye sordu Emmet.

"Simmons, Başkan'a kesin bir dille yaptığının çılgınlık olduğunu söyleyince film iyice kopmuş. Askeri nöbetçiler eşliği evine götürülmüş, şimdi orada göz hapsinde."

"Tanrım," diye mırıldandı Oates. "Her geçen dakika beter oluyor."

"Ya General Metcalf?" diye sordu Mercier.

"Eminim o da itiraz etmiştir," dedi Brogan. "Ne var ki, Clinton Metcalf iliklerine kadar asker bir adamdır, başkomutan'ın verdiği emirleri harfi harfine yerine getirmekle yükümlü. Ayrıca Başkan'la ikisi çok eski ve yakın arkadaştırlar. Belli ki, Metcalf kendisini Genelkurmay Başkanı atayan adama borçlu hissediyor, Kongre'ye değil."

Oates elini masasının üzerinde gezdirdi. "Başkan on günlüğüne kayboluyor, döndükten sonra da zıvanadan çıkmış oluyor."

"Huckleberry Finn," dedi Brogan.

"Başkan'ın son yirmi dört saat içindeki davranışlarına bakılacak olursa," dedi Mercier. "Bu varsayım için epey sağlam görünüyor."

"Dr. Lugovoy ortaya çıktı mı?" diye sordu Oates. Emmet hayır anlamında başını salladı. "Hâlâ kayıp." "Rusya'daki adamlarımızdan doktor hakkında bilgi topla-ldik," dedi Brogan. "Adamın son on beş yıl içindeki uzmanlığı zihin transferi üzerine olmuş. Sovyet istihbarat kurumları bu alandaki araştırmalara muazzam para yatırmışlar. KGB tarafından yönetilen akıl hastanelerinde kaybolan yüzlerce Yahudi ve siyasal suçlu, Dr. Lugovoy tarafından kobay olarak

kullanılmış. Düşünce kontrolü ve yorumu alanında kesin sonuç aldığını iddia ediyormuş."

"Bizim de böyle bir projemiz var mı?" diye sordu Oates. Brogan başıyla doğruladı. "Bizimkinin kod adı 'Fathom', aynı amacı taşıyor."

"Hâlâ Vince Margolin, Larimer ve Moran hakkında bir ipucu bulamadınız değil mi?" diye sordu Oates, Emmet'e dönerek. Emmet utanmış görünüyordu. "Ne yazık ki, hâlâ nerede oluklarını bilmiyoruz."

"Sence Lugovoy zihin transferi deneyini onlara da uygulamış mıdır?"

"Sanmıyorum," dedi Emmet. "Eğer o doktorun yerinde olaydım, onları Başkan'ın fiyasko olması halinde kullanmak üzere yedekte tutardım."

"Başkan'ın beyni onların kontrolünden çıkıp hiç beklenmedik biçimlerde tepki gösterebilir," dedi Brogan. "Beyin üzerinde henüz kesin bir bilim yok. Ne olacağını kimse tam olarak kestiremez."

"Kongre de oturup bunu bekleyecek değil," dedi Mercier "Şimdiden Başkan'ı mahkemeye vermek amacıyla kendileri toplanacak bir yer arıyorlar."

"Başkan bunun farkında, budala değil," dedi Oates. "Kongre ve Senato ne zaman toplanmak üzere bir araya gelseler ya asker gönderip dağıtacak. Silahlı kuvvetler işin içine girdikten sonra da istediğini yapabilecektir."

"Başkan yabancı düşman güçler tarafından yönetilirken Metcalf ve diğer Kuvvet Komutanları ona destek olmaya devam edemez," dedi Mercier.

"Metcalf bu zihin kontrolü konusunda kesin bir kanıt görene dek harekete geçmek istemiyor," dedi Emmet. "Ama sanırım o da Kongre saflarına geçmek için iyi bir bahane bekliyor."

Brogan endişeli görünüyordu. "Dua edelim de harekete geçmekte geç kalmasın."

"Demek bu durumda iş dördümüzün Başkan'ı etkisiz hale getirecek bir yol bulmasına kalıyor," dedi Oates.

"Bugün Beyaz Saray'ın önünden geçtin mi?" diye sordu Mercier.

"Hayır," dedi Oates. "Neden sordun?"

"Askeri kampa benziyor. Her karış toprağın üstünde bir asker var. Söylendiğine göre, Başkan kimseyle görüşmüyormuş bakan olarak senin bile ön kapıdan girebileceğini sanmıyorum.

Brogan bir an düşündü. "Dan Fawcett hâlâ içerde."

"Onunla telefonda konuştum," dedi Mercier. "O da Bakan'ın davranışlarına çok sert tepki gösterenlerden. Sanırım şimdi o da Oval Salon'da istenmeyen adam ilan edilmiştir."

"Bize Başkan'ın güvenini kazanmış biri gerek."

"Oscar Lucas," dedi Emmet.

"İyi düşündün," dedi Oates. "Gizli Servis'in Başkanı olarak orayı yönetecek kişi."

"Biri gidip Dan Fawcett ve Oscar'la yüz yüze konuşarak durumu anlatmalı," diye önerdi Emmet.

"Bu işi ben hallederim," dedi Brogan.

"Bir planın var mı?" diye sordu Oates.

"Şu an hazır değil, ama adamlarımla bir şeyler buluruz."

"Aman, iyi bir plan olsun," dedi Emmet ciddileşerek. "Yoksa atalarımızın en korktuğu şey başımıza gelir."

"Neymiş o?"

"En korkunç şey," dedi Emmet. "Beyaz Saray'da bir diktatör."

56

Loren ter içindeydi. Ömründe bu denli terlediğini anımsamıyordu. Üzerindeki gece elbisesi sırılsıklam olmuş, ikinci bir deri gibi bedenine yapışmıştı. Penceresiz, küçük hücre tam bir sauna gibiydi, solumak bile çaba gerektiriyordu. Hücresinde bir tuvalet ve yataktan başka eşya yoktu, tavanda asılı kafes içindeki loş ampul sürekli olarak yanmaktaydı. Durumunu zorlaştırmak için vantilatörlerin kasten kapatıldığından emindi.

Geminin hapishanesine getirildiğinde, Alan Moran olduğunu sandığı adamdan en küçük bir iz görememişti. Bu hücreye kilitlendiğinden bu yana ne su, ne de yiyecek verilmiş, şimdi de açlıktan fena halde midesi kazınmaktaydı. Kendisini görmeye gelen de olmamıştı; yoksa Kaptan Pokofsky eriyip gidene dek beni burada tutmaya mı niyetli, diye içinden geçirdi. Sonunda utangaçlığı bir yana bırakıp bedenine yapışan elbiseyi üzerinden çıkardı. Zaman geçirmek için de koşu öncesi yaptığı gerinme egzersizlerine başladı.

Birden koridorda ayak sesleri duydu. Boğuk sesler arasında kısa bir konuşma oldu, ardından kapı açıldı.

Loren hemen yatağın üzerinde duran elbisesini kaptı ve önünde tutarak bir köşeye büzüldü. Daracık kapı eşiğinden bir adam başını içeri uzattı ve içeri girdi. Üstünde ucuz ve modası geçmiş bir takım elbise vardı.

"Kongre üyesi Smith, sizi bu koşullarda bir yere kapatmak zorunda kaldığım için lütfen bağışlayın."

"Hayır, sizi bağışlayacağımı sanmıyorum," dedi Loren kafa tutarak. "Siz kimsiniz?"

"Adım Paul Suvorov. Sovyet devletini temsil ediyorum."

Loren'in sesi nefretle dolup taşıyordu. "Komünistler Amerikan temsilcilerine hep böyle mi davranırlar?"

"Olağan durumlarda böyle olmaz, ama siz bize başka çare bırakmadınız."

"Lütfen açıklayın," dedi Loren öfkeyle bakarak.

Suvorov bir an kararsız baktı. "Sanırım biliyorsunuz."

"Ne olur, biraz anımsatır mısınız?"

Suvorov bir sigara yakıp kibriti tuvalete attı. "Geçen akşam helikopter gemiye iniş yaparken Kaptan Pokofsky'nin birinci suvarisi sizin iniş alanına çok yakın

olduğunuzu görmüş."

"Başka yolcular da vardı," dedi Loren sertçe.

"Ama onlar tanıdık bir yüzü fark edecek kadar yakında değildiler."

"Ve siz benim yeterince yakında olduğumu sanıyorsun.”

"Neden mantıklı olmuyorsunuz, Kongre üyesi? Kendi meslekdaşlarınızı tanımadığınızı söyleyecek değilsiniz herhalde.

"Ne demek istediğinizi anlamıyorum."

"Kongre üyesi Alan Moran ve Senatör Marcus Larimer.” dedi Suvorov, Loren'in yüzündeki tepkiyi gözleyerek.

Loren'in gözleri faltaşı gibi açıldı, hücrenin korkunç ısına karşın ürperdiğini hissetti. Tutsak edildiğinden bu yana ilk kez öfke duygusu yerini korku ve umutsuzluğa bırakıyordu.

"Moran ve Larimer. İkisi de burada mı?" Suvorov başıyla doğruladı. "Bitişik hücredeler." "Bütün bunlar korkunç bir şaka olmalı," dedi Loren, şok geçirir gibiydi.

"Şaka değil," dedi Suvorov gülerek. "Onlar da sizin gibi KGB'nin konuğu olarak bulunuyorlar."

Loren hâlâ inanmakta güçlük çekerek başını salladı. Gerçek yaşamda böyle şeyler olmaz, diye düşündü, yalnız karabasanlarda insan bu duruma düşerdi. Giderek gerçekle olan bağlantısı kopuyordu.

"Benim diplomatik dokunulmazlığım var," dedi Loren. "Hemen serbest bırakmanızı istiyorum."

"Burada, Leonid Andreyev'de hiçbir etkiniz yoktur," dedi Suvorov soğuk bir sesle. "Devletim bunu işitince..."

"İşitmeyecek," diye sözünü kesti Suvorov. "Gemi Jamaica'dan kalkıp dönüş yolculuğuna başlarken Kaptan Pokofsky büyük bir üzüntüyle Kongre üyesi Loren Smith'in denize düşmüş olduğunu ve yaşamından umut kesildiğini açıklayacak."

Loren paniğe kapılmamaya çalışıyordu. "Larimer ve Moran'a ne olacak?"

"Onları Rusya'ya götüreceğim."

"Ama beni öldüreceksiniz," dedi Loren. "Onlar devletinizin ileri gelenleri. Bir kere konuşturmaya başladık mı, bildikleri şeyler bizim için son derece yararlı

olacaktır. Üzgünüm, ama siz bu tehlikeyi göze almaya değmezsiniz." Kongre'de Silahlı Hizmetler Komisyonu üyesi olarak Loren en az onlar kadar bilgi sahibiydi. Bunu az kalsın söyleyecekken son anda kendini tuttu.

Suvorov gözlerini kıstı. Uzanıp Loren'in önünde tuttuğu elbiseyi çekerek bir yana fırlattı. "Çok güzel," dedi. "Belki uzlaşabilirsek, seni yanımda Moskova'ya götürmek için bir nedenim olur.”

"Ne bayat numara," dedi Loren tiksintiyle tükürerek. "Bari değişik bir yol deneseydin." Suvorov sokulup Loren'in suratına sert bir tokat attı. Loren geri sendeleyip çelik duvara çarptı ve dizleri büküldü. Korkusu nefretini bastırmaya başlıyordu.

Suvorov onu saçından tutup başını geriye kanırttı. Sesindeki kibarlık çoktan uçup gitmişti. "Üst düzeyde bir kapitalist orospusuna atlamak nasıl olur, merak edip dururdum."

Loren'in buna karşılığı, çevik bir hareketle uzanıp Suvorov'un takımlarını bütün gücüyle sıkmak oldu.

Suvorov acıyla böğürüp yumruğunu Loren'in sol yanağın tam gözünün altına indirdi. Loren yanlamasına yere devrilirken Suvorov da elleri apış arasında, deli danalar gibi hücrenin içi de dört dönüyordu. Acısı biraz dindikten sonra Loren'i hoyrat hareketle kaldırıp yatağın üstüne attı.

Eğilip genç kadının iç çamaşırlarını yırtarak çıkardı. "Seni kokuşmuş kaltak," diye tısladı. "Birazdan, çabuk öleyim, dua edeceksin."

Gözlerinden yaşlar boşanan Loren kendinden geçmek üzereydi. Acıdan gözü kararmış bir haldeyken Suvorov'un ağır kemerini çıkarıp tokasını aşağı sarkıtarak eline sardı gördü. Suvorov elini havaya kaldırırken Loren gelecek darbe kendini kasmaya çalıştı, ama bunu yapacak gücü yoktu.

Birden sanki Suvorov'un üçüncü bir kolu uzamış gibi göründü. Bu kol sağ omzu üzerinden yılan gibi kıvrılıp boynuna dolandı. Elindeki kemer yere düştü, bedeni kasıldı.

Suvorov'un yüzünde büyük bir şok vardı, önce olanlara inanamadı, sonra da büyük bir dehşet içinde neler olduğun anladı. Soluk borusu ağır ağır ve acımasızca ezilirken soluğu kesilmekteydi. Bu amansız basınca karşı direnmek istedi, kendini hücrenin içinde sağa sola attı, ama boynunu saran kol gevşemedi. Suvorov o anda bu basıncın kalktığını görecek kadar sayamayacağını anlamıştı. Hem dehşet, hem de oksijensiz kalması yüzünün kırmızı mor arası bir renge dönüşmesine neden olmuştu. Ciğerleri hava için inlerken kolları da çılgınca

hareketlerle çırpınıyordu.

Loren ellerini yüzüne götürüp bu korkunç sahneye gözlerini kapamak istedi, ama bir türlü kımıldayamıyordu. Suvorov'un gözleri yuvalarından fırlayacak gibi olup çırpınmaları durarak hareketsiz kalana dek kılını kıpırdatmadan öylece kalıp baktı. Sahibi görünmeyen kol cesedi birkaç saniye daha havada tuttuktan sonra çuval gibi yere bıraktı.

Suvorov'un biraz önce durduğu yerde bir başka adam belirmişti. Loren dikkatli bakınca bunun yeşil gözlü, hin hin gülümseyen dost bir yüz olduğunu fark etti.

"Yolculuğun eğlenceli olduğunu kim söylemişse halt etmiş," dedi Pitt.

Leonid Andreyev, Küba'nın en doğu noktası olan Cabo Maisi'nin on sekiz mil açığından geçerken, öğlen güneşi de küçük pamuk parçaları gibi serpiştirilmiş bulutların arasında dolaşmaktaydı. Havuz başında güneşlenen ya da serinleyen yolcular, ilk çizgisini kaplayan palmiye ağaçlarıyla süslü kıyılara dönüp bakmıyorlardı bile. Onlar için bu görünüm Florida'dan yola çıktıklarından beri görmüş oldukları yüzlerce adadan biriydi, o kadar. Kumanda köprüsünde Kaptan Pokofsky dürbünüyle sancak yanından yaklaşmakta olan küçük bir motorlu tekneye bakıyordu. Tekne oldukça eskiydi, gövdesi siyaha boyanmış, üst yapıları maunla cilalı, Pilar olan adıysa yaldızla yazılmıştı. Müzeden çıkarılmış gibi bir görünüşü vardı. Kıç tarafındaki Amerikan Bayrağı, yardım çağrısını göstermek için ters asılmıştı. Pokofsky geminin otomatik kontrol konsoluna giderek "ağır yol" düğmesine bastı. Geminin motorları neredeyse hemen tepki göstermiş ve devir düşürmüşlerdi. Birkaç dakika sonra gemi iyice yavaşlayınca bu kez bütün motorları stop etti.

Tam dışarı çıkacakken alt kattan birinci süvarinin geldi gördü.

"Kaptan," dedi birinci süvari soluk soluğa. "Şimdi hapishane bölmesinden geliyorum. Tutsaklar gitmiş."

Pokofsky şöyle bir dikildi. "Gitmiş mi? Kaçmışlar mı, de istiyorsun?"

"Evet, efendim. Rutin devriyeye çıkmıştım, hücrelerden birinde iki nöbetçiyi baygın halde buldum. KGB ajanı da ölmüş "Paul Suvorov öldürülmüş mü?"

"Göründüğü kadarıyla boğularak öldürülmüş."

"Neden hemen telefonla haber vermedin?"

"Yanınıza gelip söylemeyi daha uygun buldum."

"Haklısın," diye kabul etti Pokofsky. "Ne ters zamanda ol Küba'daki güvenlik görevlilerimiz de tutsakları karaya çıkarmak için gelmişlerdi."

"Onları biraz oyalayabilirseniz, eminim sıkı bir arama sonunda Amerikalıları ortaya çıkarırız." Pokofsky yaklaşan tekneye baktı. "Beklerler," dedi güvenle. "Tutsaklarımız burada bırakamayacakları kadar önemli kişiler."

"Bir şey daha var, efendim," dedi birinci süvari. "Ameriklılar mutlaka birinden yardım görmüş olmalılar."

"Kendi başlarına kaçmamışlar mı?" diye sordu Pokof hayretle.

"Mümkün değil. Bitkin durumda iki yaşlı adamla bir kadın iki nöbetçiyi safdışı bırakıp usta bir KGB ajanını öldüremez."

"Lanet olsun!" diye sövdü Pokofsky öfke ve endişe içinde yumruğunu avucunun içine patlattı. "Şimdi işler karıştı işte."

"CIA gemiye sızmış olabilir mi?"

"Hiç sanmam. Eğer Amerikan hükümeti önde gelen üyelerinin Leonid Andreyev'de tutsak bulunduğundan birazcık kuşkulansaydı Deniz Kuvvetleri hemen başımıza çökerlerdi. İşte, kendin bak, ne bir gemi, ne de bir uçak var görünürde, üstelik Guantanamo Körfezi deniz üsleri de buradan ancak kırk mil ötede."

"O halde kim olabilir?" diye sordu birinci süvari. "Bizim personelimizden biri kesinlikle olamaz."

"Olsa olsa bir yolcudur," dedi Pokofsky. Susup düşünmeye başladı. Kumanda köprüsüne sessizlik çökmüştü. "Bulabildiğin bütün süvarileri topla, beşer kişilik arama ekipleri kur. Gemiyi bölümlere ayırın. Bütün güvenlik görevlilerini ve servis görevlilerini çalıştır. Yolcular soru sorarsa, kamaralara girmeniz için uygun bir bahane uydurun. Çarşaf değiştirme, musluk onarımı, yangın söndürücülerin kontrolü, artık aklınıza ne gelirse söylersiniz. Yolcuların kuşkusunu çekecek ya da sizi güç durumda bakacak soru sormalarına yol açan bir şey yapmayın. Şiddetten kaçının, elden geldiğince renk vermeyin, ama ne yapıp yapın o Smith denen kadınla iki adamı bir an önce bulun."

"Suvorov'un cesedini ne yapalım?" Pokofsky hiç düşünmeden yanıt verdi. "KGB'li yoldaşımıza uygun bir tören yapın," dedi alayla. "Sonra hava kararır kararsız çöplerle birlikte denize atarsınız."

"Anlaşıldı, efendim," dedi birinci süvari gülümseyerek, sonra da hemen dışarı çıktı. Pokofsky eline bir megafon alıp köprüden dışarı çıktı. "Bir derdiniz mi var?" diye seslendi elli metre ötedeki tekneye.

Tıknaz bir adam ellerini ağzının önünde boru yaparak bağırdı. "Hasta yolcumuz var. Zehirlendiler galiba. Gemiye çıkıp doktorunuzdan yararlanabilir miyiz?"

"Elbette," dedi Pokofsky. "Şimdi size borda iskelesini sarkıtırım."

Pitt tezgâhlanan oyunu gizlendiği köşeden ilgiyle izliyordu İki adam ve bir kadın, sancılar içindeymiş gibi, karınlarını tutara' çelik merdivenlerden çıktılar. Doğrusu pek iyi rol yaptıkları bile söylenemezdi.

Pitt tedavi için uygun bir süre beklendikten sonra bu hastalar gemide kalırken onların yerine Loren, Moran ve Larimer'in müzelik tekneye bineceklerini tahmin ediyordu. Onlar gemiden çıkana dek kaptanın yola devam etmeyeceği kesindi.

Gizlendiği yerden çıkıp yolcuların arasına karıştı. Bir sür gezindikten sonra asansöre binip kendi katına indi. Kapı açıldı koridora çıkacağı sırada o anda asansöre binmek isteyen kat görevlisiyle omuz omuza geldi.

Pitt adamın Asyalı olduğunu fark etti; Rus gemisinde çalıştığına göre Moğol olmalı, diye düşündü. Yanından geçip kamarasına yürüdü.

Kat görevlisi Pitt'e önce merakla baktı. Sonra bu ifadesi yük bir şaşkınlığa döndü. Pitt'in arkasından ağzı açık bakarken kapısı kapanan asansör onu almadan gitti.

Pitt koridorun köşesini dönünce kendisininkinden üç kamara ilerde bir süvariyle üç servis görevlisinin kapı önünde beklediklerini gördü. Adamlar her zaman yolculara göründükleri gibi güler yüzlü değillerdi. Son derece ciddi bir tavırları vardı. Pitt cebinde anahtarını ararken yan gözle onları izledi. Bir dakika sonra o kamaradan bir kadın servis görevlisi çıktı, süvariye Rusça bir şeyler söyleyip olumsuz anlamda başını salladı. Sonra hep birlikte bitişikteki kamaraya gidip kapıyı tıklattılar.

Pitt hemen içeri dalıp kapıyı kapadı. Kamaranın görün oldukça ilginçti. Loren ranzanın üstüne tünemiş, Moran ve Larimer de alt yatağı paylaşarak oturmuşlar, Giordino'nun getirdiği ordövrleri kıtlıktan çıkmış gibi yiyorlardı.

Giordino küçük bir iskemleye sıkışmıştı, Pitt'i görünce elini kaldırıp selamladı. "İlginç bir şey gördün mü?"

"Küba takımı geldi," dedi Pitt. "Yolcu değiştirme işi için hazır bekliyorlar."

"Hergeleler, daha çok beklerler," dedi Giordino.

"Dört dakika sürer. Hepimizi bulup zincire vurmaları ve Ha-vana'ya giden bir tekneye atmaları bu kadar sürer işte."

"Bizi bulmaları an meselesi," dedi Larimer güçsüz bir sesle. Pitt bir zamanlar çok güçlü olup şimdi bitmiş çok insan görmüştü, ileri yaşına ve uzun yıllar lüks içinde yaşamasına karşın Larimer hâlâ sağlam yapılı bir insandı. Ama kalbi ve dolaşım sistemi bu gerilime, düşman bir ortamda sağ kalabilme savaşımına dayanacak gibi değildi. Adamın çok ivedi olarak tıbbi bakıma alınması gerekiyordu.

"Rusların arama ekibi koridorda, hemen karşımızda," dedi Pitt.

"Bizi yeniden tutsak etmelerine izin veremeyiz," diye bağırdı Moran, ayağa fırlayıp deli gibi bakınarak. "Kaçmalıyız!"

"Asansöre kadar bile gidemezsin," diye tersledi Pitt, Moran'ın koluna yapışıp çekerek. Kongre Başkan'ını pek sevdiği söylenemezdi.

"Gizlenecek bir yer yok," dedi Loren sesi hâlâ titreyerek. Pitt ona karşılık vermeden doğruca banyoya gitti. Duş perdesini çekip sıcak su musluğunu açtı. Bir dakika geçmeden, küçük banyo buhar bulutlarıyla dolmuştu.

"Haydi, bakalım," dedi Pitt. "Herkes duşa." Kimse kımıldamadı. Herkes olduğu yerde kalmış, Pitt'e uzaydan gelmiş bir yaratıkmış gibi bakıyordu.

"Çabuk olun!" dedi Pitt sert bir sesle. "Her an burada olabilirler."

Giordino bir türlü inanamayarak başını salladı. "O ufacık yerine üç kişiyi nasıl sığdıracaksın? Bir kişi bile zor giriyor."

"Peruğunu tak, sen de giriyorsun."

"Dördümüz birden mi?" dedi Loren hayretler içinde.

"Ya bu ya da Moskova'ya bedava bir yolculuk. Hem unuttun mu, üniversite öğrencileri telefon kabinlerine dünyanın adamını sokup rekor üstüne rekor kırarlar."

Giordino başına peruğu geçirirken Pitt de yine banyoya gidip sıcak suyu biraz ılıttı. Moran'ı Giordino'nun bacakları arası çömeltti. Larimer bölmenin bir köşesine sırtını yapıştırdı, Loren de Giordino'nun sırtına çıktı. Artık dördü de küçücük bölmenin içinde, duştan akan suyun altında sırılsıklam durumdaydılar. Pitt lavabo musluğundan kaynar su akıtarak buharın artmasını sağlarken kamaranın kapısı tıklatıldı.

Pitt kuşku çekmemek için hemen koşup kapıyı açtı. Biri süvari onu görünce başıyla bir selam verip gülümsedi.

"Bay Gruber'siniz, değil mi? Rahatsız ettiğimiz için bağışlayın, yangın fıskiyelerinin genel bir kontrolünü yapıyoruz. İçeri girebilir miyiz?"

"Elbette," dedi Pitt kibarca. "Benim için hiçbir sakınca yok, ama karım duş yapıyor."

Birinci süvari başıyla kadın servis görevlisine işaret etti, adam da Pitt'in yanından geçerek kamaraya girdi. Fıskiye başlıklarına şöyle bir baktıktan sonra banyoyu gösterdi. "Girebilirmiyim?"

"Tabii, girin," dedi Pitt gülerek. "Karım aldırmaz."

Kadın banyonun kapısını açar açmaz bir buhar bulut sarıldı. Pitt de yanına gidip başını içeri uzattı. "Sevgilim, servis görevlisi hanım yangın fıskiyesini kontrol etmek istiyor. Sence sakıncası var mı?"

Buhar yavaş yavaş kapıdan dışarı sızarken kadın kıvır kıvır bir saç yığını ve bir çift kalın kaşın banyo perdesinden uzandığını gördü.

"Benim için fark etmez," dedi Loren'in sesi. "Yolunuz düşerse bir iki tane fazladan havlu da getirir misiniz, lütfen."

Kadın başını salladı. "Havluları hemen getiririm." O sırada Pitt de tepsideki kanapelerden atıştırıyordu, bir tane de süvariye ikram etti.

"Yolcuların güvenliğiyle bu denli ilgilenmeniz beni çok duygulandırdı," dedi Pitt.

"Yalnızca görevimizi yapıyoruz," dedi süvari, meraklı gözlerle ordövr tepsisine bakarak. "Gemimizin mutfağını beğendiğiniz anlaşılıyor."

"Karım da, ben de ordövrlere bayılırız," dedi Pitt. "Asıl yemekten daha çok severiz."

Kadın görevli banyodan çıkıp birinci süvariye bir şey söyledi. Pitt'in çıkarabildiği tek sözcük, "nyet" oldu.

"Sizi rahatsız ettiğimiz için özür dileriz," dedi birinci süvari. "Ne zaman isterseniz buyurun," dedi Pitt. Kapı dışardan kapanır kapanmaz Pitt hemen banyoya koştu. "Hiç kimse yerinden kıpırdamasın," diye emretti. "Olduğunuz yerde kalın." Sonra gidip yatağın üzerine oturdu ve ince bir dilim üstüne havyar sürmeye başladı.

İki dakika sonra kapı birdenbire açıldı ve içeri buldozer gibi kadın servis

görevlisi girdi. Gözleriyle hemen kamaranın içini bir taradı.

"Bir şey mi aradınız?" dedi Pitt ağzı dolu olarak. "Havluları getirdim," dedi kadın.

"Banyo lavabosunun üstüne bırakıverin," dedi Pitt kayıtsızca.

Kadın isteneni yaptıktan sonra Pitt'e içten bir gülümsemeyle kamaradan çıktı. Hiç kuşkulanmamıştı.

Pitt iki dakika daha bekledi, sonra kapıyı biraz aralayıp koridora baktı. Arama ekibi koridorun sonunda başka bir kamaraya girmek üzereydi. Banyoya dönüp musluğu kapattı.

İçerdekiler tam anlamıyla sudan çıkmış sıçana dönmüşlerdi. Giordino hemen peruğunu lavaboya fırlattı. Loren derhal saçını kurutma işlemine başladı. Pitt, Moran'ın ayağa kalkmasına yardım ettikten sonra Larimer'in koluna girerek yatağa götürdü.

"Havlu istemekle çok akıllılık ettin," dedi Pitt, Loren'in boynuna bir öpücük kondurarak. "Birden aklıma o geldi."

"Artık güvende miyiz?" diye sordu Moran. "Yine gelirler mi?"

"Gemiden çıkana dek güvenlikte sayılmayız," dedi Pitt. "Bizi yeniden ziyaret edeceklerine de kuşkunuz olmasın. Bu aramada bir şey bulamayınca, ikinci bir kez, daha kalabalık olara geleceklerdir."

"Başka kaçış numaraların da var mı, Sihirbaz Hudini?" di ye sordu Giordino.

"Evet," dedi Pitt şeytanca sırıtarak. "Var ya."

57

Geminin ikinci çarkçısı dev yakıt tankları arasındaki iskelede yürümekteydi. Borularda sızıntı olup olmadığını kontrol ediyordu.

Ön duvarın ardındaki turbo jeneratörün homurtusundan başka ses yoktu. İkinci çarkçı bir ıslık tutturmuş, ara sıra bir boru contasına ya da valfına elindeki paçavrayı sarıyor, sonra bunun yağlanıp yağlanmadığına bakıyordu.

Birden durdu ve kulak kabarttı. Sağına doğru uzanan yürüme iskelesinden metalin metale çarpma sesi geliyordu. Merak edip o yöne doğru yürüdü, iskelenin sonunda, yakıt deposu teknenin iç duvarı arasında durup baktı.

Kat görevlisi üniforması içinde bir adam yakıt deposun kenarına bir şey yerleştiriyordu. İkinci çarkçı sessiz adimi yürüyerek adamın bir metre kadar yakınına geldi.

"Ne yapıyorsun burada?" diye çıkıştı.

Kat görevlisi ağır ağır dönüp ayağa kalktı. Uzakdoğu'luydu. Üzerindeki beyaz üniforma kirlenmişti, ayaklarının dibindeyse açık duran bir denizci torbası vardı. Kat görevlisi karşılık vermedi, ama ağzını yayarak gülümsedi.

Hâlâ yanıt yoktu.

İkinci çarkçı bir adım daha sokuldu. "Burada olmaman gerekirdi. Bu bölge yolcu hizmet görevlilerine yasaktır."

Derken ikinci çarkçı yakıt deposunun kenarına yapıştırılmış biçimsiz bir yumru gördü. İçinden iki bakır tel uzanıp torbanın yanında duran bir saat mekanizmasına giriyordu. "Bomba!" dedi ikinci çarkçı şok içinde. "Bomba yerleştiriyorsun!"

Dönüp iskele boyunca çılgın gibi koşmaya başladı. Daha beş adım atmamıştı ki çelik duvarlar arasında iki kez peş peşe çırpma sesine benzer bir ses yankılandı. Ucuna susturucu takılmış otomatik silahtan çıkan mermiler ikinci çarkçının başının arkasından girmişti.

Buzlu votka dolu kadehler şerefe kaldırılıp boşaltıldıktan sonra hemen tazelendi. Pokofsky kamarasındaki özel dolabından ikram yapıyor, bu arada deri kanepede oturmakta olan Adamla göz göze gelmekten kaçınıyordu.

Havana'daki KGB ekip başkanı Geidar Ombrikov hiç de keyifli sayılmazdı.

"Verdiğiniz raporu amirlerim hiç de hoş karşılamayacaklardır," dedi. "Emriniz altındayken bir ajanımızın yitirilmesi tümüyle sizin ihmaliniz olarak düşünülecektir."

"Bu bir eğlence gemisi," dedi Pokofsky öfkeyle yüzü kızararak. "Bütün amacı da Sovyet hazinesine tıkır tıkır dolar getirmek. Devlet Güvenlik Komitesi için yüzer karargâh değiliz."

"O halde, yolcuların özel konuşmalarını dinlemek için dış düdüğümüzün gemiye yerleştirdiği on ajanımızın varlığını nasıl açıklarsınız?"

"Bunu elimden geldiğince düşünmemeye çalışıyorum."

"Ama düşünmelisiniz," dedi Ombrikov tehdit dolu bir sesle.

"Bu gemiyi yönetirken yeterince düşünecek şey çıkıyor," dedi Pokofsky. "Bir günüm içinde bir de istihbarat toplayacak kadar saat kalmıyor."

"Yine de daha iyi önlemler almalıydınız. Eğer Amerikalı politikacılar kaçıp da başlarına gelenleri anlatırlarsa bunun tepkileri ülkemizin dış ilişkilerinde felaketlere yol açar." Pokofsky votka kadehini bir yudum bile almadan içki dolabının üstüne bıraktı. "Bu geminin içinde uzun süre gizlenebilecekleri bir yer yok. Bir saate kalmaz yakalarız onları."

"Umarım öyle olur," dedi Ombrikov buz gibi bir sesle. ABD Deniz Kuvvetleri bir Rus gemisinin o çok değerli Küba üslerin bu kadar yakında durmasından işkillenmeye başlayacak ve bir devriye çıkaracaklar."

"Leonid Andreyev'e girmeye cesaret edemezler."

"Doğru, ama benim teknemde Amerikan bayrağı var. Kontrol için tekneye çıkmakta duraksamazlar."

"Çok ilginç bir tekne," dedi Pokofsky konuyu değiştirme! için. "Nereden buldunuz onu?" "Dostumuz Castro şahsen ödünç verdi," dedi Ombrikov "Eskiden yazar Ernest Hemingway'e aitmiş."

"Evet, o adamın dört romanını okumuş..."

Kapıyı vurmadan içeri giren birinci süvari Pokofsky'nin sözünü kesti.

"Böyle girdiğim için bağışlayın kaptan, ama sizinle özel konuşabilir miyim?"

Pokofsky odadakilerden özür dileyip kapıdan dışarı çıktı, "Ne oldu?"

"Onları bulamadık," dedi süvari çekinerek. Pokofsky bir süre konuşmadan durdu, kendi koyduğu kuralları çiğneyerek bir sigara yaktı. "O halde gemiyi bir

daha yırt, bu kez daha dikkatli olun. Güvertede dolaşan yolculara da daha iyi bakın, onların arasına karışmış olabilirler."

Birinci süvari başını sallayıp gittikten sonra Pokofsky kamarasına döndü.

"Bir sorun mu var?" diye sordu Ombrikov. Pokofsky tam yanıt verecekken gemi boylu boyunca, şöyle bir sarsılır gibi oldu. Yarım dakika kadar Pokofsky gergin bir suskunluk ve merak içinde bekleyip bu sarsıntıya bir anlam vermeye çalıştı. Ama arkası gelmedi.

Derken birden Leonid Andreyev müthiş bir patlama sonucu sancak yönüne doğru şiddetle sarsıldı, ayakta bulunan herkes yere devrildi. Teknenin iskele yanından dev alev tabakaları fışkırırken havaya uçan yanar çelik ve yakıt molozları üstü açık güvertelere yağmaya başladı. Patlama gürültüsü geçtikten sonra her yanı bir ölüm sessizliği kapladı. Mantar biçiminde kapkara bir bulut göğe süzülüyordu.

Gemide bulunan yedi yüz yolcu ve personelin bilmediği, birçoğunun da hiç öğrenemeyeceği şey, geminin tam ortasında ve dibinde bulunan yakıt depolarının patlayarak, yarısı su kesiminin altında, yarısı üstünde kalacak biçimde büyük bir delik açılmış olduğuydu. Patlama sonucu mavi yeşil karışımı alev dalgaları geminin üst kısımlarını kaplayıp yolculara doğru büyük bir hızla yayılıyordu.

Bir anda Leonid Andreyev lüks bir eğlence gemisi olmaktan çıkmış, alevler içinde bir cehenneme dönmüştü.

Pitt yattığı yerde şöyle bir kımıldandı, şaşkın bir halde ne olduğunu anlamaya çabaladı. Sarkıntı geçene dek düştüğü yer-kalkmadı. Sonra elleri üzerinde doğruldu, dizlerinin üzerine çöküp kapı tokmağına tutunarak yavaş yavaş kalktı. Kırık çıkığı olmadığına karar verince diğerlerine baktı.

Giordino duş bölmesinin üzerine çökmüştü. Son olarak kamaranın ortasında oturduğunu anımsıyordu. Gözlerinde şaşkınlık vardı, ama yarası yoktu. Moran ve Loren ranzadan düşmüşler, kamaranın ortasında yerde yatıyorlardı. Her ikisi de yarı baygın durumdaydı, ancak bir iki çürükten başka yara almamışlardı.

Larimer kamaranın öbür ucunda büzülüp kalmıştı. Pitt yanına gidip yavaşça başını kaldırdı. Sol şakağında çirkin bir yumru belirmiş, yarılan dudağından da kan sızmaktaydı. Baygındı, ama soluğu düzenliydi. Pitt ranzadan bir yastık alıp senatörün; başının altına yerleştirdi.

İlk konuşan Giordino oldu. "Durumu nasıl?"

"Yalnızca bayılmış," dedi Pitt.

"Ne oldu?" diye mırıldandı Loren zorlukla.

"Patlama oldu," dedi Pitt. "Ön taraflarda bir yerde, herhalde makine dairesinde." "Kazanlarda mıdır acaba?" dedi Giordino.

"Modern kazanların güvenlik dizaynı vardır, patlamazlar."

"Tanrım," dedi Loren. "Kulaklarım hâlâ çınlıyor."

Giordino'nun yüzünde garip bir ifade belirdi. Cebinden metal bir para çıkarıp halı kaplı zemin üzerinde yuvarladı. Normal olarak paranın bir süre yuvarlanıp bir yana doğru düşmesi gerekirken, sanki güdümlüymüş gibi karşı duvara çarpana dek hızını kaybetmeden gitti.

"Gemi yatıyor," dedi Giordino.

Pitt gidip kapıyı araladı ve koridora baktı. Koridor, kamaralarından çıkıp şaşkın şaşkın koşuşan yolcularla doluydu. "B Planımız da burada yatar."

Loren merakla baktı. "Ne demek bu plan B?"

"Küba'dan gelen tekneyi kaçırma planı. Boş yer bulacağımızı sanmıyorum."

"Sen neden söz ediyorsun?" diye çıkıştı Moran. Bir yere tutunarak ayağa kalktı. "Bu patlama bizi yok etmek için yaptıkları ucuz bir numara."

"Bana sorarsanız bayağı pahalı bir numara," dedi Giordino. "Bu patlama gemiye ağır bir hasar vermiş olmalı. Su aldığı belli."

"Batacak mıyız yani?" diye sordu Moran korkuyla.

Pitt ona aldırmadan kapıyı yeniden aralayıp dışarı baktı. Yolcuların çoğu sakindi, fakat aralarında bağıran, ağlayanlar da vardı. Koridor telaşla eşyalarını bavullara tıkıştırmış insanlarla doluydu. Pitt bu sırada yanan boya kokusu duydu, ardından da yaklaşan dumanları gördü. Kapıyı kapatıp yatakların üstündeki battaniyeleri aldı ve Giordino'ya doğru fırlattı.

"Çabuk, bunları ve içerde bulacağın bütün havluları duşun altında iyice ıslat!"

Giordino, Pitt'in yüzündeki ifadeyi görünce hiçbir şey sormadan denileni yaptı. Loren eğilmiş Larimer'in başını yerden kaldırmaya çalışıyordu. Senatör inleyerek gözlerini araladı ve Loren'e baktı. Moran duvara yapışmış, kendi kendine bir şeyler mırıldanıyordu:

Pitt, Loren'i bir yana itip Larimer'i ayağa kaldırdı, bir kolunu omzuna doladı. Giordino banyodan gelip herkese ıslak battaniye ve havlu verdi.

"Pekâlâ, Al, sen senatörü taşımama yardım et, Loren sen Kongre üyesi

Moran'dan ayrılma, beni yakından izleyin." Pitt son kez herkese baktı. "Haydi, gidiyoruz."

Kapıyı açar açmaz nereden geldiği belirsiz bir duman duvarıyla karşılaştı.

Daha patlamanın sarsıntısı geçmeden Kaptan Pokofsky şaşkınlığını üzerinden atarak hemen kumanda köprüsüne koşmuştu. Genç güverte süvarisi otomatik gemi konsoluna yumruk indirip duruyordu.

"Bütün su geçirmez kapıları kapatıp yangın kontrol sistemini devreye sok!" diye emretti Pokofsky.

"Yapamıyorum," dedi genç süvari. "Elektrik kalmadı."

"Yardımcı jeneratörler?"

"Onlar da hasar gördü. Telefonlar çalışmıyor. Yara savma bilgisayarı devre dışı. Hiçbir şeye kumanda edemiyoruz. Genel alarm bile veremiyoruz."

Pokofsky köprü dışına çıkıp kıç tarafına doğru baktı, o güzel gemisi şimdi orta yerinden alev ve duman kusmaktaydı. Bir kaç dakika önce müzik ve neşe içinde yüzerken, şimdi bir dehşet sahnesine dönmüştü. Açık yüzme havuzu ve şezlonglar bulunduğu güverteler krematoryum olmuştu. Güneşlenmekte olan iki yüz yolcu yanar yakıtın boşalmasıyla o an hemen kavrulmuşlardı. Bazıları kendilerini yüzme havuzlarına atarak o için canlarını kurtarmışlar, ama soluk almak için başlarını çıkardıkları anda müthiş ısı ciğerlerini yakmıştı. Çıplak bedenleri da giysileri alev alan birçok yolcu da korkulukları aşıp denize atlamışlardı. Pokofsky bu cehennem görünümüne içi titreyerek bakmaktaydı. Geminin artık kurtulamayacağını anlamıştı. Bu felaketi durdurmanın yolu yoktu. Alttan giren su gemiyi iyice yatırma başlamıştı. Yeniden köprüye döndü.

"Emri herkese ilet, gemiyi terk ediyoruz," dedi güverte subayına. "İskele cankurtaranları yanıyor. Sancak tarafındakilere bindirebildiğiniz kadar kadın ve çocuk bindirin."

Güverte subayı koşarak çıkarken başçarkçı Erik Kazinkin soluk soluğa alt merdivenden çıkıp geldi. Kaşları ve saçları yarısı alazlanmıştı. Ayakkabılarının tabanlarından da duman tütmekteydi, ama o farkında değildi. Acı falan duyacak durumdan çıkmıştı.

"Rapor verin," dedi Pokofsky sakin bir sesle. "Patlama nedeni nedir?"

"Yakıt deposu patladı," dedi Kazinkin. "Nedenini Tanrı bilir. Elektrik jeneratörü odası ve yardımcı jeneratör bölmesi de havaya uçtu. İki ve üç numaralı kazan dairelerini su bastı. Makine dairelerine giden su geçirmez

kapıları elle kapadık, ama gemi korkunç bir hızla su alıyor. Pompaları çalıştıracak elektrik de olmayınca..." Başçarkçı gerisini getiremeden çaresizce omuzlarını kaldırdı.

Leonid Andreyev'i kurtarmak için hiçbir umut kalmamıştı. Tek bir soru vardı, o da acaba gemi kül olana dek yanacak mıydı, yoksa daha önce batar mıydı? Pokofsky bir saat sonra çok az kişinin sağ kalacağını anlamıştı. Az sayıdaki cankurtaran botuna binemeyen birçok kişi ya yanacak ya da boğularak ölecekti.

"Adamlarınızı aşağıdan çıkarın," dedi Pokofsky. "Gemiyi terk ediyoruz."

"Sağolun, kaptan," dedi başçarkçı. Elini uzattı. "Size iyi şanslar."

Pokofsky bir kat aşağıdaki haberleşme odasına gitti. Görevli süvari başını telsizden kaldırdı ve birden içeri dalan kaptana baktı.

"Hemen yardım çağrısı yapın," dedi Pokofsky. "Sorumluluğu üstüme alıp patlamanın hemen ardından çağrıyı yaptım."

Pokofsky süvarinin omzunu sıvazladı. "İyi karar vermişsin. Vericide bir sorun çıktı mı?" "Evet, efendim. Elektrik kesilince hemen pilleri kullandım, karşılık on mil güneydoğumuzda bulunan bir Koreli konteynırdan geldi."

"Çok şükür, yakında olan birileri varmış. Başka karşılık geldimi?"

"Guantanamo Körfezi'ndeki Amerikan Deniz Üssü kurtarma gemileri ve helikopterlerle geliyorlar. Elli mil yakınımızdaki tek başka gemi, bir Norveç gemisi."

"Onun gelmesi bizim için çok geç olur," dedi Pokofsky. Umudumuzu Korelilere ve Amerikan Deniz Kuvvetleri'ne bağlayalım."

Islak battaniyeyi başına geçirmiş olan Pitt el yordamıyla koridoru geçip dumanla kaplı merdiven aralığına geldi. Giordino'yla birlikte üç dört kez oksijensizlik nedeniyle can vermiş yolcuların cesetlerine takıldılar.

İkisinin kollarına girmiş olan Larimer onlara ayak uydurma ya çalışırken, Loren ve Moran da, Pitt ve Giordino'nun pantolon kemerlerini tutarak arkadan gelmekteydiler.

"Ne kadar kaldı?" diye sordu Loren.

"Gezi güvertesine varabilmemiz için dört kat daha çıkmamız gerek," dedi Pitt güçlükle soluyarak.

Merdivenlerin ikinci sahanlığında insanlardan oluşan duvarla karşılaştılar. Dumandan kaçmaya çalışan yolcular burada tıkandığı için bir adım daha

ilerlemek olanaksızdı. Gemi personeli soğukkanlılıkla bu insan akınını güvertelere doğru yöneltmeye çalışıyordu, ama az sonra kaçınılmaz panik başlayınca tümü de can havliyle kendilerini atan insanların ayakları altında ezildiler.

"Sola!" diye bağırdı Giordino. "Bu koridor kıç tarafa doğru giden başka bir merdivene çıkıyor." Arkadaşına büyük güveni olan Pitt, Larimer'i de sürükleyerek hemen o yöne doğruldu. Senatör de artık kendi ağırlığını taşımaya başlamıştı. Bir süre ilerledikten sonra dumanın azaldığını, panik içinde koşuşan insan selinin de seyredildiğini fark ettiler. Sürü içgüdüsüne kapılmayarak Giordino onları geçici bir güvenliğe çıkarmıştı.

Birkaç dakika sonra kıç güverteye varıp temiz havayı ciğerlerine çekerken dehşet içinde geminin durumuna baktılar.

Leonid Andreyev iskele tarafına yirmi derecelik eğimle yatmaktaydı. Binlerce galon petrol denize dökülmüş ve alev almıştı. Patlama sonucu ortada kalan açıklığın çevresi olduğu gibi yanıyordu. Geminin bütün orta bölümü de alevler içindeydi.

Müthiş ısı çelik saçları akkor haline getirerek bükmüştü. Geminin beyaz boyaları yanıp kararmış, lombozlar da bir bir tabanca gibi patlamaktaydı.

Rüzgârın da etkisiyle alevler köprüye doğru hızla yaklaşıyordu. Haberleşme odası yanmış, görevli süvari telsiz başında yanarak ölmüştü. Leonid Andreyev de bütün modern gemiler gibi yangın korunmalı yapılmıştı, ama hiçbir plan ve dizayn yakıt depolarının patlaması gibi korkunç bir sonucu hesaba katamazdı.

Dalgalar halinde yükselen yağlı duman bulutu yüz metreye kadar çıkmış, üst hava akımlarının etkisiyle düzleşerek gemi boyunca uzanmıştı. Bulutun tabanı gürül gürül kabaran portakal sarı karışımı alevlerdi. Teknenin daha alt taraflarındaysa alevler mavi beyaz, asetilen rengini almış, deliklerden giren havanın da körüklemesiyle maden eritme fırınlarının derecesini bulmuştu.

Yolcuların birçoğu merdivenlerden çıkmayı başarabilmişse de, alt katlarda kimi kamaralarında sıkışıp yanan, kimi ciğerlerine duman çekip boğulan yüzden fazla ölü vardı. Yukarı çıkmayı başaranlar da alevlerden kaçmak için kıç tarafa koşarken cankurtaran botlarından uzaklaşmışlardı.

Personel tarafından düzeni sağlama çabaları bu karmaşa içinde boşa çıkmıştı. Sonunda yolcuları kendi başlarına bırakmışlar, herkes de nereye gideceğini bilemeden koşmaktaydı. İskele cankurtaranları alev almıştı, gemi personeli alevler yetişene dek sancak tarafından ancak üç bot indirebilmişti. Bunlardan bir

tanesi denize inene dek alev almıştı.

Artık yolcular kendilerini denize atmaya başlamışlardı, yükseklik on yedi metre vardı. Bazıları can yeleklerini atlama-önce şişirme hatasını yaparak suya düştüklerinde boyunlarını kırdılar. Kadınlar kenarda durmuş, atlamaya korkuyorlardı, erkekler çaresizlik içinde sövüp duruyorlardı. Suda çabalayanlar kurtaran botlarına doğru yüzmeye çalıştılar, ama botları kullanan personel aşırı yüklenen araçları oradan uzaklaştırıyordu.

Tam o sırada konteynır gemisi geldi. Kaptan Leonid Andreyev'e yüz metre kala durdu ve hızla cankurtaran botlarını indirmeye başladı. Birkaç dakika sonra da Amerikan Deniz Kuvvetleri'nin kurtarma helikopterleri havada göründü.

Loren büyülenmiş gibi yaklaşmakta olan alev duvarına bakıyordu. "Atlamamız falan gerekmez mi?" diye sordu titrek sesle.

Pitt hemen yanıt vermedi. Zemine bakarak eğimin kırk derece olduğuna karar verdi. "Telaş etmeyelim," dedi sakin "Alevlerin bize varması daha on dakika sürer. Gemi iskele tarafına yattıkça atlayacağımız yükseklik de azalır. Bu arada güverte koltuklarını denize atalım da, suda çırpınanlar yardım gele dek tutunabilsinler."

İlk davranan Larimer oldu. Güçlü kollarıyla tahta koltukları alıp bir bir denize atmaya başladı. Bu iş bayağı hoşuna gitmiş gibiydi. Moran duvarın dibinde büzülmüş, korkudan tir tir titriyor elini bile kaldırmadı.

"Dikkat edin yüzenlerin kafasına gelmesin," diye uyardı Pitt, Larimer'i.

"Dikkat etmez miyim," dedi senatör bitkin bir gülüşle. "Seçmenlerimden birine gelirse bir oy kaybetmiş olurum."

Görünürde atacak koltuk kalmayınca Pitt şöyle bir durup çevresine bakındı. Alevlerin ısısı henüz dayanılmayacak gibi değildi. Kıç güvertede bulunanların daha birkaç dakika için yangın tehlikesi yoktu. Pitt iskele tarafına doğru yürüdü. Sudan yükseklik yedi metreydi. Giordino'ya bağırdı. "Şu insanların suya atlamalarına yardım edelim." Sonra da ellerini ağzına götürüp haykırdı.

"Kaybedecek zamanınız kalmadı! Ya hemen suya atlarsınız ya da burada ölürsünüz!" Birkaç erkek hemen davranıp yaygara eden karılarının ellerinden tuttukları gibi suya atladılar. Arkalarından üç tane genç kız geldi ve hiç duraksamadan balıklama daldılar. "Hemen koltuklardan birine yüzüp tutunun," diyordu Giordino atlayan herkese.

Pitt kalabalık aileleri gruplara ayırırken Loren de çocukları neşelendirmeye

çalışmaktaydı. Önece ana babalar atladıktan sonra Pitt çocukları kollarının uzunluğunca aşağı uzatıp suya bırakıyordu.

Alev duvarı yaklaştıkça solumak da zorlaşmaya başlamıştı. Isı da adamakıllı artmış, dayanmak güçleşmişti. Pitt şöyle bir sayınca daha otuz kişi kaldığını gördü.

Şişman, iri bir adam korkuluğun önünde durmuş bir türlü atlamıyor, "Suda köpekbalıkları kaynıyor!" diye deli gibi bağırıyordu. "Burada durup helikopterleri beklesek daha iyi." "Burada bu ısı varken, geminin üstünde helikopter duramaz," diye sabırla açıkladı Pitt. "Ya burada yanıp kül olursun ya la şansını suda denersin. Çabuk karar ver, başkalarının yolunu tıkıyorsun."

Giordino iki adımda yanlarına geldi, güçlü kaslarını gerip adamı tuttuğu gibi kaldırdı. Hiçbir düşmanlık ya da kötü niyet loktu. Kenara kadar getirip paldır küldür suya attı. Arkasından da, "Bana bir kart atarsın," diye bağırdı.

Bu olay diğer yolcuları da harekete geçirmişti. Daha önce duraksayanlar da bir bir atlamaya başladılar.

Sonuncusu da gittikten sonra Pitt, Loren'e baktı. "Sıra senin."

"Meslekdaşlarım olmadan asla," dedi Loren. Pitt yüzen kimse var mı diye aşağı baktı. Larimer öyle bitkindi ki, bacaklarını korkuluktan zor attı. Giordino ona yardım ederken, Loren de Moran'la kol kola atladı. Onlar biraz yüzüp açılana kadar Pitt arkalarından endişeyle baktı. Bir yandan Larimer'e cesaret verip, bir yandan da Moran'ı yakasından çekere yüzdüren Loren'in dayanıklılığı Pitt'i hayran bırakmıştı.

"Ona yardım etsen iyi olur," dedi Pitt, Giordino'ya.

Giordino tek sözcük söylemeden suya atladı.

Pitt atlamadan önce son bir kez bakındı. Yatış elli derece geçmiş, geminin batmasına ancak dakikalar kalmıştı. Sancak yanındaki uskur iyice su üstündeydi.

Pitt tam atlayacakken birden şaşkınlık içinde dondu kal Gözünün ucuyla bir kamara lombozundan çıkan bir kol görmüştü. Hiç düşünmeden yerdeki ıslak battaniyelerden birini kafasın geçirip oraya koştu. Kamaranın içinden bir ses yardım istiyordu. Eğilip bakınca bunun bir kadın olduğunu gördü. Kadının gözleri korkudan faltaşı gibi açılmıştı.

"Aman Tanrım, n'olur bize yardım edin."

"Kaç kişisiniz?"

"Ben ve iki çocuğum."

"Çocukları uzatın."

Lombozdaki yüz bir an için kayboldu, sonra daracık yer altı yaşında bir erkek çocuğu itildi. Pitt onu bacakları arasına yerleştirip battaniyeyi çadır gibi, ikisini de örtecek biçimde üstüne örttü. İkincisi üç yaşlarında bir kız çocuğuydu. Hayret edilecek şey, çocuğun mışıl mışıl uyumakta oluşuydu.

"Elinizi uzatın," dedi Pitt, bir yandan da bunun olanaksız olduğunu bilerek.

"Ben geçemem!" dedi kadın. "Çok dar."

"Banyoda su var mı?"

"Basınç yok."

"Soyunun!" dedi Pitt. "Her yerinizi bolca kremleyin."

Kadın başını sallayıp hemen içeri girdi. Pitt her bir koluna bir çocuğu alarak korkuluğa koştu. Neyse ki, Giordino suda arkadaşına bakıyordu.

"Al," diye bağırdı Pitt. "Yakala."

Giordino bu duruma şaşırdıysa da belli etmedi. Uzanıp futbol topu tutar gibi çocukları yakaladı.

"Atla sen de!" diye bağırdı Pitt'e. "Gemi batıyor."

Pitt yanıt vermek için oyalanmadan hemen lomboza koştu. Anneyi kurtarmak hemen hemen olanaksızdı. Ne var ki, artık bilinçli düşünen bir insan olmaktan çıkmıştı, hareketleri başka birine ait gibiydi.

Hava öylesine sıcak ve kuruydu ki, gözeneklerinden çıkan ter damlacıkları daha o anda hemen buhar oluyordu. Ayaklarının altı ayakkabılarına karşın yanmaktaydı. Gemi ansızın sarsılınca Pitt düşecek gibi oldu. İskele yönüne yatış birden artıvermişti. Alabora olması an meselesiydi.

Pitt iyice yatmış kamara duvarına dizlerini dayadı ve ellerini lombozdan içeri soktu. Bir çift el bileklerine sarılınca çekmeye başladı. Kadının omuzları ve göğsü sıkışa sıkışa lombozdan çıktı. Sıkı bir çekişle kalçaları da sıyrılarak geçti.

Alevler Pitt'in sırtını yalamaya başlamıştı. Gemi öbür yana hürken kadını belinden yakalayıp birlikte suya atladılar.

Meydana gelen anafor ikisini de müthiş bir güçle dibe çekmekteydi. Pitt serbest kolu ve bacaklarıyla kendini iterek yukarı çıkmaya çalıştı.

Bir türlü su yüzüne varamıyordu. Kulakları çınlıyor, ciğerlerine azgın eşekarıları dolaşır gibi oluyordu. İnce bir perde inmiş gözleri gibi kararmaya başladı. Kolunda tuttuğu kadın hiç kıpırdıyor, böylece Pitt'in çıkışını da bir hayli engelliyordu. Ciğerindeki son oksijen damlacıklarını da tüketmiş, kafasının içinde alevler görmeye başlamıştı.

Son anda su yüzüne çıktı. Derin bir soluk alınca gözlerindeki karaltı da kayboldu, ciğerlerindeki arılar da. Sonra hemen kadının karnını birkaç kez sıkarak tuzlu suyu kusmasını sağladı. Kadın birkaç kez öğürdükten sonra öksürük nöbetine tutuldu, soluk alması nispeten normal olunca Pitt çevresine bakınabildi.

Giordino koltuklardan birini iterek Pitt'e doğru yüzmekteydi. İki çocuk koltuğa oturmuşlar, Giordino'nun yaptığı şaklabanlıklara kıkır kıkır gülüyorlardı.

"Boğuldum diye korkmaya başlıyordum," dedi Giordino.

"Acı patlıcanları bilirsin," dedi Pitt; kadın koltuğa tutunacak duruma gelene dek bırakmadı. "Ben bunlara bakarım," dedi Giordino. "Sen Loren'e yardım et. Sanırım senatörün işi tamam."

Yorgunluktan tükenmiş olmasına karşın Pitt düzgün kulaçlarla Loren ve Larimer'in tutunmakta olduğu koltuğa doğru yüzdü.

Yüzü gri bir renk almış olan Loren ağlamaklı gözlerle Larimer'in başını su üstünde tutmaktaydı. Pitt, Loren'in boşuna çaba harcadığını hemen anladı. Larimer senatodaki koltuğuna daha hiç oturamayacaktı. Cildi morarmaya başlamıştı. Sonuna dek yiğitçe dayanmış, ama yarım yüzyılı bulan hızlı yaşamın bedeli böylece ödenmişti.

Pitt, Loren'in senatörü tutan ellerini yavaşça çözüp cesedi yana itti. Loren bir an itiraz edecek gibi baktı, sonra da Larimer'in uzaklaşan vücudunu görmemek için başını çevirdi.

"Devlet başkanlarına yapılan cenaze törenine layıktır," dedi Loren.

"Ne fark eder," dedi Pitt. "Yeter ki, herkes onun erkekçe öldüğünü bilsin."

Loren bunu kabullenir gibi oldu. Gözleri yaşlar içinde başını Pitt'in omzuna dayadı.

Pitt başını çevirip bakındı. "Moran nerede?"

"Deniz Kuvvetleri'nin helikopterine bindi."

"Yani seni burada terk mi etti?" diye sordu Pitt inanamayarak. "Ancak bir

kişilik yer olduğunu söylediler."

"Demek ki, ünlü Kongre başkanı ölmekte olan bir adamı ve ona yardım eden kadını suda bırakıp kendi postunu kurtardı.

Pitt'in Moran'a duyduğu nefret içini yakmaya başlamıştı. Suratına okkalı bir yumruk indirme isteği de giderek bir saplantı halini alıyordu.

58

Kaptan Pokofsky, Küba'dan gelen teknenin kamarasında oturmuş, boğulmakta olan ya da yanık yaralarının acısıyla haykıran insanların çığlıklarını duymamak için elleriyle kulaklarını örtmüştü. Dışardaki felakete ve Leonid Andreyev'in derinliklere gömülmesine bakmaya yüreği el vermiyordu. Yaşayan bir ölüden farksızdı.

Başını kaldırıp acılı gözlerle Ombrikov'a baktı. "Neden beni kurtardın? Neden bırakmadın, gemimle birlikte öleyim?"

Ombrikov, Pokofsky'nin ciddi bir şok geçirdiğinin farkındaydı, ama içinde ona karşı en ufak bir acıma yoktu. Bir KGB ajanı olarak ölüm olayını kolayca kabul edecek biçimde eğitilmişti. Görevi her türlü duygusallıktan önce gelirdi.

"Deniz törenlerine ayıracak zamanım yok," dedi. "Gemisi atarken kaptanın bayrağa selam durarak birlikte batması, bana göre büyük saçmalıktır. Devlet güvenliğinin sana gereksinimi var, Pokofsky, ben de Amerikalı parlamenterleri tanıtlamanı istiyorum.

"Ölmüşlerdir," diye mırıldandı Pokofsky.

"O zaman bunu kanıtlamamız gerek," dedi Ombrikov aman vermeden. "Amirlerim cesetlerin kesin olarak tanıtlandığını bilmek isterler. Hâlâ sağ ve şu anda suda olabileceklerini de unutmayalım."

Pokofsky ellerini yüzüne götürüp titredi. "Yapamam, yapa…”

Daha söyleyeceklerini bitirmeden Ombrikov onu yakasından tuttuğu gibi sürükleyerek güverteye çıkardı. "Lanet olası!" ye bağırdı. "Bak bakalım, ara onları!"

Pokofsky çenesini kasıp gözlerinin önünde çırpınan yüzlerce insana baktı. Boğulurmuş gibi sesler çıkarıyordu.

"Hayır!" diye haykırarak birden kendini suya atıverdi. Ne Ombrikov, ne de adamı ona engel olabilmişlerdi. Suya düşer düşmez biraz yüzdükten sonra dibe daldı. Bir süre sonra beyaz üniforması görünmez oldu.

Konteynırın cankurtaranları büyük bir hızla kazazedelerin arasına dalıp alabildikleri kadar insan topladıktan sonra gemiye gelip onları bırakıyor, sonra yine aynı hızla kurtarma işlemine devam ediyorlardı. Deniz her çeşit molozla doluydu. Her yaşta cesetle birlikte hâlâ yaşam savaşı verenler de yüzmekteydi.

Neyse ki, su soğuk değildi, donma tehlikesi yoktu; köpekbalığı tehdidi de gerçekleşmemişti.

Bir cankurtaran sandalı Giordino'ya yaklaştı. Giordino anneyle iki çocuğunun yukarı çekilmelerine yardım etti, sonra kendisi de sandala çıktı. Serdümene Pitt ve Loren'in bulundukları yeri işaret etti. Onlardan başka denizde kalan pek az kişi vardı. Sandal yakınına gelince Pitt elini kaldırıp kenardan uzanarak orta boylu, tıknaz adama el salladı.

"Selam," dedi Pitt gülümseyerek. "Seni gördüğümüze ne kadar sevindik bilemezsin."

"Yardım edebilmek ne mutlu," dedi adam. Pitt'in asansör kapısında karşılaştığı kat görevlisiydi. O da sırıtıyor, ön dişli arasındaki iri boşluk görünüyordu.

Uzanıp Loren'i bileklerinden tuttu ve hiç zorlanmadan yukarı çekti. Pitt de elini uzattı, ama kat görevlisi oralı olmadı.

"Üzgünüm," dedi. "Başka yerimiz yok."

"Ne... ne diyorsun sen?" diye çıkıştı Pitt. "Daha sandalın yarısı boş."

"Benim sandalımda size yer yok."

"Nereden senin malın oluyor?"

"Oo, benim malım tabii."

Pitt hayretler içinde önce adamın yüzüne, sonra da koyteynır gemisine baktı. Pruva sancağında Chalmette yazıyordu, ama ana güvertede dizili konteynırların kenarında "Bougainville" yazısı vardı. Pitt bunu görünce karnına çifte yemiş gibi oldu.

"Karşılaşmamız benim için çok şanslı koşullarda oldu, Bay Pitt, ama korkarım sizin için pek öyle değil."

Pitt şaşkın şaşkın adamın yüzüne baktı. "Beni tanıyor musun?"

Adamın yüzündeki sırıtma birden müthiş bir nefret ifadesine dönüştü. "Sandığınızdan da iyi tanıyorum. Sizin işe bulaşmanız Bougainville Şirketi'ne çok pahalıya patladı."

"Kimsin, söyle bana?" diye sordu Pitt biraz zaman kazanmak içi. Bir yandan da gözleri havada, kurtarma helikopterlerini arıyordu.

"Size bu zevki vermeyeceğim," dedi kat görevlisi bir buzdolabı sıcaklığıyla.

Bu konuşmaları işitemeyen Loren kat görevlisinin kolunu pekti. "Neden onu

sandala çekmiyorsunuz? Ne bekliyorsunuz?" Adam dönüp elinin tersiyle Loren'in yanağına korkunç bir tokat patlattı. Loren geri devrilip olayı hayretle izleyen iki kazazedenin üzerine düştü.

Sandalın kıç tarafında bulunan Giordino öne doğru davrandı. Sandalda bulunan bir denizci oturduğu yerin altından otomatik bir tüfek çıkarıp tahta dipçiğini Giordino'nun karnına gömdü, Giordino'nun çenesi aşağı sarktı, soluk almak için çabalarken ayağı takılıp sandalın küpeştesi üzerine düştü, kolları suya sarktı.

Kat görevlisinin dudakları gerilmiş, sarımsı yüzünde hiçbir duygu yoktu. Yalnız kötülük dolu gözleri pırıl pırıl parlıyordu. "Bu konuda kolaylık gösterdiğiniz için teşekkür ederim, Bay Pitt. Bana kadar geldiğiniz için çok teşekkür ederim."

"Bok soyu!" diye babalandı Pitt.

Kat görevlisi küreği başının üstüne kaldırdı. "İyi yolculuklar, Pitt."

İlk darbe göğsünün sağ yanına gelerek Pitt'i suyun altına gönderdi. Göğüs kafesine bıçak girmiş gibi bir acıyla birlikte ciğerlerindeki hava boşaldı. Su yüzüne çıkıp kaçınılmaz ikinci darbeden korunmak için elini kaldırdı. Ama çok geç kalmıştı. Kat görevlisinin savurduğu kürek Pitt'in kolunu ezip kafasında patladı.

Birden dünyası kararan Pitt kendinden geçerek sandalın altına doğru battı ve gözden kayboldu.

59

Başkan'ın karısı ikinci kattaki çalışma odasına girerek kocasına iyi geceler diledikten sonra yatmaya gitti. Başkan arkası yüksek, oymalı bir iskemlede oturmuş, masasının üzerindeki son ekonomik tahminleri içeren bir istatistik raporunu inceliyordu. Elindeki not defterine epeyce not almıştı; bunların bir bölümünü yırtıp attı, bazılarınıysa sakladı. Yaklaşık üç saat çalıştıktan sonra gözlüklerini çıkarıp birkaç dakika için yorulan gözlerini kapadı.

Yeniden açtığı zaman artık Beyaz Saray'daki çalışma odasında değil, yüksek tavanlı, penceresiz küçük bir odadaydı.

Gözlerini ovuşturdu, kırpıştırdı, bir daha baktı.

Hâlâ o küçük, gri odadaydı, ama şimdi de kendini sert, tahta bir iskemlede oturmuş buldu, ayakları ve elleri kayışlarla bağlanmıştı.

Müthiş bir korkuyla karısının adını haykırdı, sonra da Gizli Servis ajanlarına bağırdı, ama ses kendi sesi değildi. Değişik bir tonda, daha kalın ve hırıltılıydı.

Az sonra duvarda gizli bir kapı açıldı ve içeri ufak tefek, sıska, bilgiç yüzlü bir adam girdi. Kara gözlerinde durumu pek eğlenceli bulan bir ifade vardı. Elinde bir enjektörle yaklaştı. "Bugün nasılız bakalım, Sayın Başkan'ım?" diye sordu adam.

Sözcükler yabancı bir dildeydi, ama işin garibi, ne söylenildiğini anlamıştı. Sonra kendi haykırışını duydu. "Benim adım Oskar Belkaya. Amerika Birleşik Devletler Başkanı değilim. Benim adım..." Adam iğneyi koluna saplayınca sesi kesiliverdi.

Adamın yüzündeki güleç ifade tutkalla tutturulmuş gibi hiç eksik olmuyordu. Başıyla kapıya bir işaret verince üstünde hapishane üniforması olan bir adam gelip yere vidalanmış metal masanın üzerine bir kaset teyp yerleştirdi. Teybin kablolarını masadaki prize soktuktan sonra odadan çıktı.

"Yeni dersinizi umarım ilginç bulursunuz, Sayın Başkan'ım," dedi adam. Sonra teybi çalıştırıp odadan çıktı.

Başkan bu karabasanın dehşetinden kurtulmak için debelendi durdu. Ama her şey bunun bir düş olmadığını vurgulayan bir gerçeklikteydi. Kendi ter kokusunu duyuyor, bacaklarını bağlayan kayışın acısını hissediyor, haykırışlarının duvarda yankılanışını işitiyordu. Bitkin bir durumda başı göğsüne düşüp hıçkıra hıçkıra

ağlarken kasetteki mesaj da tekdüze bir sesle tekrarlanıp durmaktaydı. Neden sonra biraz kendine gelir gibi olunca, büyük bir ağırlık kaldırırcasına başını kaldırdı ve gözlerini açtı. Beyaz Saray'daki çalışma odasında oturuyordu.

Dışişleri Bakanı Oates, Dan Fawcett'in telefonunu özel hattında aldı. "Orada durum nasıl?" diye sordu hemen.

"Kötü," dedi Fawcett. "Her yerde silahlı muhafızlar var. Belci Deniz Piyade Alayı'yla Kore'de bulunduğum günlerden beri kadar çok asker görmedim."

"Ya Başkan?"

"Makineli tüfek gibi emir yağdırıyor. Ben dahil, hiçbir yaverini dinlemiyor. Onunla konuşmak çok zor olmaya başladı. İki ay önce kendisine karşı olan görüşleri hiç olmazsa dinlerdi. Artık dinlemiyor bile. Ya onunla aynı fikirdesin ya da kapı dışarı. Yalnız Megan Blair ve ben hâlâ bürosuna girebiliyoruz, ama benim de günlerim sayılı. Dünya başımıza yıkılmadan ben de sıvışmayı düşünüyorum."

"Olduğun yerde kal," dedi Oates. "Senin ve Oscar Lucas'ın Başkan'a yakın kalması herkes için daha iyi olur. Bizlerin Beyaz Saray'la olan tek iletişim hattı sensin."

"Yürümez."

"Neden?"

"Söylediğim gibi, burada kalsam bile Başkan'a pek sokulamıyorum. Adım kara listede hızla üst sıralara tırmanıyor."

"O zaman yine gözüne girmeye çalış," diye emretti Oates. "Yağ çek, boyun kır, ne derse, 'haklısınız,' de. Her şeye 'olur,' deyip bize yapacaklarını dakikası dakikasına bildir."

Uzun süren bir suskunluktan sonra Fawcett, "Pekâlâ," dedi. "Size bilgi vermek için elimden geleni yaparım."

"Oscar Lucas'a da hazır beklemesini söyle. Ona işimiz düşecek."

"Neler olduğunu sorabilir miyim?" "Daha değil," diye kesti Oates. Fawcett üstelemedi, taktik değiştirdi. "Başkan'ın yeni cevherini duymak ister misiniz?"

"Kötü mü?"

"Çok kötü," dedi Fawcett. "NATO ittifakından askeri gücümüzü çekmeyi düşünüyor."

Oates elindeki almacı kıracak gibi sıktı, parmakları bembeyaz kesildi. "Onu durdurmak gerek."

"Başkan'la dostluğumuz çok eskilere dayanır," dedi Fawcett. "Ama ülkenin çıkarı açısından sizinle aynı fikirdeyim."

"Yine görüşmek üzere."

Oates telefonu kapatıp döner koltuğunu pencereye çevirdi ve dalgın gözlerle dışarı baktı. Hava grileşmiş, hafif bir yağmur çiselemeye başlamıştı.

Sonunda yönetim dizginlerini almak zorunda kalacağını düşündü Oates. Son otuz yıl içinde görev yapan her Başkan kendi kontrolü dışındaki olaylar yüzünden gözden düştüğünü ve aşağılandığını biliyordu. Beyaz Saray'a girdiği kadar saygın çıkabilen son Başkan Eisenhower olmuştu. Görev alacak başkan ne kadar aydın ve dürüst olursa olsun, karşısında bir bürokrasi duvarı ve giderek daha düşmanca davranan bir basın çevresi bulacaktı. Oates'un da böyle taşa tutulmak için hiçbir hevesi yoktu.

İç haberleşme aygıtının zili çaldığı düşünceleri uzaklaştırdı. "Bay Brogan ve bir Bey sizi görmek istiyorlar."

"İçeri alın," dedi Oates. Brogan içeri girerken masasından kalkıp onu karşılamak için kapıya yürüdü. Kısaca el sıkıştıktan sora Brogan yanındaki adamı Dr. Raymond Edgely olarak tanıttı.

Oates adamın üniversite öğretim üyesi olduğunu tahmin etti ve haklı çıktı. Edgely'nin eski moda saç tıraşı ve boyunbağı onun üniversite kampüsünden pek sık ayrılmadığını göstermekteydi. Dikenli teli andıran sakalı ve hiç düzeltilmemiş, yukarı taranmış uzun kaşlarıyla Mefisto tipi vardı.

"Dr. Edgely, Fathom'un başkanıdır," diye açıkladı Brogan. ClA'nın Colorado Üniversitesi'nde yürütmekte olduğu zihin kontrolü tekniği üzerine çalışıyor."

Oates oturmaları için kanepeyi işaret edip kendisi de bir koltuğa oturdu. "Az önce Dan Fawcett telefon etti. Başkan asilerimizi NATO'dan çekmeyi düşünüyormuş."

"Haklı olduğumuzu gösteren bir kanıt daha," dedi Brogan. Böyle bir girişimden yalnızca Ruslar kazançlı çıkar."

Oates, Edgely'ye döndü. "Martin, Başkan'ın davranışlarından kuşku duyduğumuzu size açıkladı mı?"

"Evet, Bay Brogan durumu anlattı."

"Peki, siz bu durumu nasıl buluyorsunuz? Başkan zihinsel olarak zorlanarak bir vatan haini haline getirebilir mi?"

"Başkan'ın davranışları önemli bir kişilik değişikliği gösteriyor gerçekten, ama ona bir dizi test uygulamadan beyin müdahalesi ya da dışardan kontrol olduğunu kesinlikle söyleyemeyiz."

"Muayene olmayı asla kabul etmez," dedi Brogan.

"Bu da zor bir sorun," diye Edgely onayladı.

"Başkan'ın zihin transferi nasıl gerçekleşti, siz söyleyebilir misiniz, doktor?" diye sordu Oates.

"Eğer gerçekten durum buysa," dedi Edgely. "Önce sözkonusu kişiyi belirli bir süre ana rahmi gibi bir yerde bütün duyusal etkilerden yalıtlarlar. Bu süre içinde beyin yayınları incelenir, çözümlenir ve bir bilgisayar tarafından çevrilecek bir dile deşifre edilir. Sonra istenen biçimde bilgi doldurulmuş bir mikroçip psikoşirurji ile deneğin beynine yerleştirilir." "Bademcik ameliyatı kadar kolaymış gibi anlattınız," dedi Oates.

Edgley güldü. "Size çok kısa ve sadeleştirerek anlattım tabii, ama gerçekte son derece duyarlı ve incelik isteyen bir iştir."

"Mikroçip beyne yerleştirildikten sonra ne oluyor?"

"Mikroçip beyin elektriğiyle çalışan minicik bir alıcı-verici Bunun işlevi buradan Hong Kong kadar uzakta bulunan bir merkezi bilgisayara bile deneğin düşünce biçimlerini ve diğer bedensel işlevlerini göndermektir."

"Ya da Moskova'ya," diye ekledi Brogan.

"Ya da daha önce söylediğin gibi, burada, Washington'da Sovyet Büyükelçiliği olamaz mı?" diye sordu Oates, Brogan’a bakarak.

"İsterseniz buna ben yanıt vereyim," dedi Edgley. "Haberleşme teknolojisi buradaki denekten istenen bilgiyi uydu aracılığıyla Rusya'ya iletebilir elbette, ama ben Dr.Lugovoy'un yerinde olsaydım, Başkan'ın hareketlerini hemen gözleyebilmek için kontrol merkezimi yakında bir yere kurardım. Böylece beklenmedik siyasi olaylar üzerine daha çabuk davranıp Başkanın beynine yeni emirler gönderebilirdim."

"Lugovoy, Başkan üzerindeki kontrolünü kaybedebilir mi?” diye sordu Brogan.

"Eğer Başkan kendisi başına düşünüp davranmayı bırakırsa, normal

dünyasıyla olan bağlarını koparmış olur. Sonra da Lugovoy'un çizdiği yoldan çıkıp aşırılığa kaçabilir."

"Onun için mi bir telaş böyle radikal programlar çıkarıp duruyor?"

"Bilemem," dedi Edgely. "Anladığım kadarıyla, Lugovoy'un emirlerine tıpatıp uyuyor. Ama bu işin daha da derinlere indiğini sanıyorum."

"Ne gibi?"

"Bay Brogan'ın Rusya'da bulunan ajanlarının bildirdiğine göre, Lugovoy siyasi tutuklulara deneyler uygulayarak hipokampuslarında, yani beynin bellek merkezinde bulunan sıvıyı başka hastalara nakletmiş."

"Bellek enjeksiyonu," dedi Oates. "Demek gerçekten bir Dr. Frankenstein varmış."

"Bellek nakli çok tehlikeli bir iştir," diye devam etti Edgely. "Sonunda ne olacağı hiç tahmin edilemez."

"Sizce Lugovoy bu deneyi Başkan üzerinde uygulamış mıdır?"

"Korkarım Dr. Lugovoy zavallı bir Rus tutukluyu aylarca, hatta yıllarca Sovyet siyasetini yücelten düşüncelerle programladıktan sonra hipokampal sıvısını Başkan'ın beynine nakledip mikroçipini sigorta etmek istemiştir."

"İyi bir bakım sonunda Başkan eski durumuna gelebilir mi?" diye sordu Oates.

"Yani zihni eski durumuna gelebilir mi, demek istiyorsunuz."

"Evet."

Edgely hayır anlamında başını salladı. "Bilinen tedavi yönleriyle hasar onarılamaz. Başkan her zaman bir başka insan belleğini taşıyacaktır." "Hipokampal sıvısını çıkaramaz mısınız?" "Ne demek istediğinizi anlıyorum, ama yabancı düşünce biçimlerini çıkarırken Başkan'ın kendi belleğini de silmiş oluruz." Edgely bir an sustu. "Hayır, üzgünüm, ama Başkan'ın davranış biçimi bir daha düzeltilemeyecek kadar değiştirilmiştir."

"O halde görevden alınması gerekir... bir daha getirilmemek üzere."

"Benim önerim budur," dedi Edgely hiç düşünmeden.

Oates arkasına yaslanıp ellerini başının arkasında kenetledi. "Sağolun, doktor. Kararımızı güçlendiriniz."

"Duyduğum kadarıyla, Beyaz Saray kapılarından içeri kimse giremiyormuş."

"Eğer Ruslar onu kaçırabilseydi, bizim de aynı şeyi yapmamamız için neden yok," dedi Brogan. "Ama önce onu Lugovoy'dan koparmamız gerekir."

"Bir şey öğrenebilir miyim?"

"Lütfen."

"Bu durumu kendi lehimize çevirmek için mükemmel bir fırsat var."

"Nasıl?"

"Beyin sinyallerini kesmek yerine, neden aynı frekansa biz girmiyoruz?"

"Ne amaçla?"

"Böylece ben ve adamlarım gelen yayını kendi kontrol aygıtlarımızla alırız. Eğer bilgisayarlarımız şöyle kırk sekiz saatlik bir süre içinde yeterli bilgiyi toplayabilirlerse, Başkanın beynin yerini biz alırız."

"Rusları yanlış bilgiyle besleyecek bir yer değiştirme," deli Brogan heyecanlanarak.

"Aynen öyle!" dedi Edgely. "Çünkü Başkanın beyninden gelen bilgiye güvenmemeleri için hiçbir neden yok. Sovyet istihbaratı da siz hangi yöne isterseniz, o yöne dalacaktır."

"Fikrini beğendim," dedi Oates. "Ama asıl sorun, kırk saat daha bekleyebilir miyiz? Bu süre içinde Başkan'ın ne girişimler bulunacağını kimse bilemez."

"Bence denemeye değer," dedi Brogan. Kapı tıklatıldı, sonra Oates'un sekreteri başını uzattı. "Rahatsız ettiğim için özür dilerim, Sayın Bakan, ama Bay Brogan'ı ivedi olarak telefondan arıyorlar."

Brogan hemen kalkıp Oates'un masasındaki telefonu açtı ve sinyal veren düğmeye bastı. "Evet, ben Brogan."

Bir dakika boyunca hiç konuşmadan dinledikten sonra telefonu kapadı. Sonra Oates'a döndü.

"Kongre Başkanı Alan Moran, Küba'daki Guantanamo Körfezi deniz üssünde sağ olarak bulunmuş," dedi.

"Margolin?"

"Bir haber yok."

"Larimer?"

"Senatör Larimer ölmüş."

"Eyvah!" diye inledi Oates. "Bunun anlamı, Moran'ın gelecek Başkan'ımız olabileceğidir. Bu görev için ondan daha uygunsuz ve yakışıksız birini düşünemiyorum!"

"Dilenciler kralı başkanlığa soyunuyor," dedi Brogan. "Bunu düşünmek bile tatsız."

60

Pitt ölmüş olduğundan emindi. Ölmemiş olması için en küçük bir neden yoktu. Ama yine de karanlık bir tünelin ucunda göz kamaştıran bir aydınlık, kendinden önce ölen akrabaları ya da adaşlarının yüzlerini görmüyordu. Sanki kendi yatağında yatıyordu; Loren de yanındaydı, saçları yastığın üzerine dağılmış, kolları boynuna dolanmış, bir türlü ayrılmasına izin vermiyordu. Yüzü parlar gibiydi, menekşe renkli gözleri Pitt'in gözlerinden bir an bile ayrılmıyordu. Yoksa o da öldü mü, diye geçirdi içinden.

Birden Loren onu tutan ellerini çözdü, sonra giderek ufalarak uzaklaşmaya başladı, tâ ki gözden kaybolana dek. Pitt gözkapaklarına vuran bir ışık fark etti, uzaktan sesler de geliyordu. Güçlükle gözlerini açtı. Önce düz, beyaz bir yüzeye baktığın sandı. Sonra iyice kendine gelince bunun gerçekten de düz, beyaz bir yüzey olduğunu anladı.

Baktığı yer bir tavandı.

Yabancı bir ses, "Kendine geliyor," dedi.

"Bunun tahtalıköyü boylaması için üç kaburga kırığı, beyin sarsıntısı ve bir galon deniz suyu yutması yeterli değil." Bu sesin kim olduğu açıkça belliydi işte.

"En korktuğum başıma geldi," diye mırıldandı Pitt. "Cehenneme düştüm ve şeytanla tanışıyorum."

"Şuna bakın, en iyi ve tek dostu için neler söylüyor," dedi Giordino yanındaki deniz üniformalı doktora.

"Bedensel gücü çok iyi," dedi doktor. "Çabucak iyileşir."

"Klasik soruyu sorduğum için bağışlayın," dedi Pitt. Ama ben neredeyim?"

"Guantanamo Körfezi Deniz Hastanesi'ne hoşgeldiniz," dedi doktor. "Kurtarma araçlarımızdan biri Bay Giordino'yla sizi sudan çıkardılar."

Pitt güçlükle gözlerini Giordino'ya odakladı. "Sen iyi misin?"

"Karnında kocaman bir morluk var, ama yaşar," dedi doktor. "Bildiğim kadarıyla da sizin hayatınızı kurtarmış."

Pitt kafasındaki bulutları kovalayıp neler olduğunu anımsamaya çalıştı. "Leonid Andreyev'deki kat görevlisi kafamla beyzbol oynuyordu."

"Kürekle vurdu," dedi Giordino. "Ben de hemen öbür tarafdan suya dalıp seni kolundan yakaladım ve su üstüne çıkardım. Kat görevlisi bana da vurmak üzereyken bizim helikopterdeki kurtarma görevlisi suya atlayıp bizi yukarı çekmelerini sağladı "Ya Loren?"

Giordino gözlerini kaçırmaya çalıştı. "Kayıplar listesinde." "Ne kayıbı be!" diye hırladı Pitt. Dirseklerinin üstünde doğrulmaya çalışırken yüzü acıyla buruştu. "Her ikimiz de onun sağ olduğunu ve cankurtaran sandalında kaldığını biliyoruz."

Giordino'nun yüzü asıldı. "Gemi kaptanının verdiği kurtulanlar listesinde adı yok."

"Bir Bougainville gemisi!" dedi Pitt anımsayarak. "Bizi tepelemek isteyen Uzakdoğu'lu kat görevlisi eliyle..."

"Chalmette'i göstermişti," dedi Giordino. "Evet, adı Chalmette'di, kendisine ait olduğunu söyledi, bana da adımla hitap etti."

"Kat görevlileri yolcuların adını anımsamakla yükümlüdür, seni kırk dört numarada kalan Charlie Gruber olarak tanıyordu."

"Hayır, beni haklı olarak Bougainville işlerine karışmakla suçladı, son sözleri de, 'İyi yolculuklar, Dirk Pitt," oldu.

Giordino şaşırmıştı. "Seni nasıl tanıyabilir, anlamıyorum, ama neden Bougainville'e ait bir Sovyet gemisinde kat görevlisi olarak çalışsın?"

"Tahmin edemiyorum."

"Ve Loren'in kurtarıldığı konusunda yalan söylesin?" Pitt yalnızca başını salladı.

"O halde Bougainville'in elinde tutsak bulunuyor," dedi Giordino.

"Ama ne amaçla?"

"Benim yanıtlayamayacağım sorular sorup duruyorsun," Pitt. "Chalmette nerede şimdi?"

"Kurtulanları bırakmak için Miami'ye gidiyor."

"Ben ne kadar baygın kaldım?"

"Yaklaşık otuz iki saat," dedi doktor.

"Hâlâ zamanımız var," dedi Pitt. "Chalmette'in Florida sahillerine ulaşmasına saatler var."

Yatakta doğrulup bacaklarını kenardan sarkıttı. Oda fena ileri geri sallanmaya başlamıştı. Doktor yanına gelip iki kolundan tuttu. "Umarım bir yere gideceğinizi sanmıyorsunuzdur." "Chalmette Miami'ye vardığında limanda karşılamak niyetindeyim," dedi Pitt.

Doktorun yüzünde son derece ciddi, mesleki bir ifade belirdi. "Daha dört gün bu yataktan çıkmayacaksınız. Kırık kaburgalarınızla hiçbir yere gidemezsiniz, üstelik beyin sarsıntınızın ne denli ciddi olduğunu da henüz bilmiyoruz."

"Bağışlayın, doktor," dedi Giordino. "Ama her ikinizin de dediği olmayacak."

Pitt kötü kötü baktı Giordino'ya. "Kim durduracakmış beni?”

"Örneğin, Amiral Sandecker. Bir başkası da, Dışişleri Bakanı Douglas Oates. Kendine gelir gelmez Washington'a gitmen içir emir geldi. Büyük bir sorun karşısında olabiliriz. Sanırım Moran'la Larimer'i bir Sovyet gemisinde bulmamız başımıza büyük işler açacak."

"Ben Chalmette'de Loren'i arayana dek bekleyebilirler."

"O benim işim. Sen başkente giderken, ben de Miami'ye gidip gümrük müfettişi olacağım. Her şey düzenlendi."

Biraz yatışan Pitt yatağa uzandı. "Ya Moran?"

"Bekleyemedi," dedi Giordino öfkeyle. "Deniz Kuvvetleri'nin işi gücü bırakıp kendisini hemen bir uçakla Washington'a götürmesini istedi. Hastane koridorunda karşılaştık onunla. Neredeyse o kanca burnunu düzeltecektim. Adi herif, Loren'in durumuna en küçük bir ilgi göstermedi. Larimer'in ölümünü duyunca da düpedüz sevindi alçak."

"Kendisine yardım edenleri terk etmekte çok ustadır," dedi Pitt.

Bir hastabakıcının getirdiği tekerlekli koltuğa Pitt güç otururken, göğsünde keskin bir acıyla inlemekten kendini alamadı.

"Benim kararıma karşı hastaneden ayrılıyorsunuz,' doktor. "Bunun anlaşılmasını istiyorum. Kendinizi fazla yoracak olursanız, hiçbir güvenceniz yoktur."

"Sizi bütün sorumluluklardan kurtarıyorum, doktor," dedi Pitt gülerek. "Kimseye sizin hastanız olduğumu söylemem. Meslek ününüz güvenliktedir."

Giordino, Pitt'in kucağına Deniz Kuvvetleri'nce verilen giyecekleri ve kâğıt bir torba koydu. "Al sana giyecek bir şey ve ceplerinden çıkanlar. Uçakta giyinirsen zaman kaybetmezsin." Pitt torbayı açıp içindeki naylon keseyi

parmağıyla yokladı, içindekilerin kuru ve yerinde olduğunu görünce sevindi. Başını kaldırıp Giordino'ya baktı, el sıkıştılar. "İyi avlar, dostum."

Giordino da onun omzunu sıvazladı. "Hiç merak etme Loren'i bulacağım. Sen Washington'a git, yuvalarını yap."

61

Alan Moran'ın uğradığı şaşkınlık Rip Van Winkle'dan daha az olamazdı. Yaklaşık iki hafta önce Başkan'lık yatında uyumaya gittiğini anımsıyordu, sonra bilinçli olarak yaşadığı tek olay South Carolina dolayında bir yerde bir limuzine sürüklenişiydi. Yanan Rus gemisindeki tutsaklık ve kaçışı belleğinde bulanık görüntüler halindeydi. Washington'a dönüp de, hem Kongre'yi hem de Senato'yu meclislerinden kovulmuş görünce iyice kendine geldi ve eski siyasi postuna büründü.

Hükümetin hem böyle duygusal, hem siyasi bakımdan parçalanmış olması Başkan'lık için yıllardır beslediği umutları ve sınırsız hırsını gerçekleştirmek için büyük bir fırsattı. Pek sevilmediği için bu göreve seçimle gelmesi olanaksızdı, ama şimdi adam yokluğunda bu düş gerçekleşebilirdi. Margolin kayıp, Larimer ölmüş, Başkan görevden alınmak üzereyken önünde hiçbir engel kalmamış gibiydi.

Moran, Beyaz Saray yakınlarındaki Jackson Alanı'nda basın toplantısı yapmış, kalabalık bir muhabir topluluğunun makineli tüfek gibi yağdırdığı soruları yanıtlıyordu. Günün adamı durumundaydı ve her dakikasının tadını çıkarıyordu.

A¡p Van Winkle: Yirmi yıl uyuduktan sonra uyanan öykü kahramanı.

"Son iki hafta içinde nerede olduğunuzu söyleyebilir misiniz?" diye sordu New York Times'dan Ray Marsh.

"Elbette," dedi Moran. "Senato Başkanı Marcus Larimer'le birlikte Karayipler'de balığa gitmiştik. Niyetimiz hem balık tutmak, hem de yüce ulusumuzu ilgilendiren önemli sorunları tartışmaktı."

"Aldığımız habere göre Senatör Larimer Leonid Andreyev felaketi sırasında ölmüş."

"Ne yazık ki, bunun doğru olduğunu söylemek zorundayım," dedi Moran birden suratı asılarak. "Rus gemisindeki patlamayı işitip gördüğümüzde, beş altı mil uzaktaydık. Kaptanımıza;" hemen rota değiştirip felaket yerine gitmesini söyledik. Oraya vardığımızda Leonid Andreyev tümüyle alevler içinde kalmıştı Korku içinde yüzlerce yolcu, çoğunun giysileri tutuşmuş bir durumda kendilerini denize atıyorlardı."

Moran anlatımına ağırlık vermek için biraz durdu, sonra ayrıntılı bir tanım yapmaya başladı. "Ben hemen suya atladım ardımdan da senatör atladı,

amacımız yüzemeyecek denli ağır yaralılara yardım etmekti. Saatlerce didinip kadın, çocuk, kim varsa balıkçı teknemize getirene kadar suda durabilmelerini sağladık. O arada Senatör Larimer'i gözden kaybetmiştim. Neden sonra ona baktığım zaman yüzü suya dönük durduğu fark ettim. Aşırı zorlamanın bir kalp krizine yol açtığı belliydi Onun için kahramanca öldü, dediğimi yazabilirsiniz."

"Kaç kişi kurtardığınızı söyleyebilirsiniz?" Bunu soran United Press'ten Joe Stark'dı.

"Sayısını unuttum," dedi Moran yalanlarını sürdürerek, küçük teknemiz yanık yaralarıyla kaplı, yarı boğulmuş kazazedelerle aşırı derecede yüklenmiş durumdaydı. Bir de ben binersem alabora olabilir, diye düşünerek bir kişinin daha ölümden kurtulmasını sağlamak için suda kaldım. Neye ki, Deniz Kuvvetle beni sudan çıkardı. Bu vesileyle onların da olağanüstü görev yaptıklarını belirtmek isterim."

"Kongre üyesi Loren Smith'in de Leonid Andreyev'de bulunduğunu biliyor muydunuz?" diye sordu Marion Tournier; Associated Press'in radyo muhabiriydi.

"O sırada bilmiyordum," dedi Moran yine suratına o asık havayı vererek. "Ne yazık ki, az önce aldığım habere göre kayıplar listesindeymiş."

Curtis Mayo kameramanına bir işaret çakıp Moran'a iyice sokuldu. "Sayın Kongre üyesi, Başkan'ın Kongre'yi kapaması konusunda ne düşünüyorsunuz?"

"Devletimizde böylesine küstahça bir girişimde bulunulmasını dehşet içinde karşıladım. Başkan'ın sağduyusu belli ki uzun bir tatile çıkmış. Tek bir darbeyle ülkemizi demokrasiden çıkarıp faşist bir devlet haline getirdi. Onun görevden alınması için elimden geleni yapacağım... bir an önce hem de."

"Bunu nasıl yapmayı düşünürdünüz?" diye sıkıştırdı Mayo. "Parlamento üyeleri Başkan'ı görevden uzaklaştırmak için ne zaman toplanmaya kalksa, Başkan bu toplantıyı asker gücüyle dağıtıyor."

"Bundan böyle farklı olacak," dedi Moran güvenle. "Yarın sabah saat onda Kongre üyeleri George Washington Üniversitesi'nde Lisner Anfisi'nde bir toplantı yapacaklar. Başkan'ın yetkilini kötüye kullanarak üstümüze salacağı askerlerin müdahalecinden korunmak için bu kez biz de güce güçle karşı koyacağız, komşu eyaletler Maryland ve Virginia'nın Kongre ve Senato üyeleriyle görüştüm. Valileri kabul etmiş. Anayasal hakkımız olan toplanma özgürlüğümüzü korumak için bize Ulusal Muhafız birlikleri gönderecekler."

"Ateş etme emri verilecek mi?" diye sordu Mayo kan kokusu alarak.

"Eğer saldırıya uğrarlarsa, elbette verilir," dedi Moran buz gibi bir sesle.

"Ve böylece İkinci İç Savaş da başlamış olur," dedi Oates eğilip televizyonu kapatarak. Sonra Emmet, Mercier ve Brogan'a döndü.

"Moran da Başkan kadar kaçık," dedi Emmet başını tiksintiyle sallayarak.

"Böyle yöneticileri kabul etmek zorunda olduğu için Amerikan halkına çok acıyorum," dedi Mercier.

"Lisner Anfisi'nde bir çatışma olabilir mi dersin?" diye sordu Oates, Emmet'e.

"Capitol Hill'i koruyan Deniz Piyade ve Kara Kuvvetleri özel birlikleri çok iyi eğitim görmüş profesyonellerdir. Soğukkanlı davranacaklarına ve budalaca bir şeye kalkışmayacaklarına güvenebiliriz. Asıl tehlike Ulusal Muhafızlar. Bunlardan biri paniğe kapılıp da silahını ateşledi mi, iş biter. O zaman Kent State Üniversitesi'ndeki gibi, belki de daha feci bir biçimde kan gövdeyi götürebilir. Bu kez Muhafızlar'ın karşısında kuş uçurmayan nişancılar var."

"Bu arada ateş hattında bulunup birkaç Kongre üyesini ölümü de işleri iyice altüst eder," diye ekledi Mercier.

"Başkan'ın mutlaka gözaltına alınması gerek. Planımızı öne almak zorundayız," dedi Oates. "Bunu yaparsak Dr. Edgely'nin Başkan'ın beyin sinyalle değerlendirmesini de eksik bırakmış oluruz," dedi Mercier.

"Kitle kırımını önleme, Rusları yanıltma planından önce gelmek zorunda," dedi Oates.

Brogan gözlerini tavana dikmiş, bir şeyler düşünmekteydi. "Sanırım biz de bir iki numara çevirebiliriz."

Oates gülümsedi. "Kafanın içindeki dişlilerin fıkırdadı duyuyorum, Martin. ClA'den nasıl bir Makyavelist plan çıkacak bakalım?"

"Edgely'nin işini kolaylaştıracak bir yol," dedi Brogan tilki gibi sırıtarak. "Bir filmden esinlendiğim bir numara."

Pitt, Andrews Hava Üssü alanında Deniz Kuvvetleri'ne ait yolcu jetinden inerken siyah bir limuzin kendisini bekliyordu. Amiral Sandecker arabanın içindeydi.

Kapıyı açıp Pitt'in binmesine yardım etti. "Yolculuk nasıl geçti?"

"Neyse ki hava iyiydi."

"Bagajın var mı?"

"Üzerimde ne varsa işte," dedi Pitt. Arka koltuğa, amiralin yanına otururken yüzü acıyla gerildi, dişlerini sıktı. "Çok mu ağrıyor?"

"Biraz. Artık eskiden olduğu gibi kırık kaburgaları bantlamıyorlar. Kendi kendine iyileşmeye bırakıyorlar."

"Bu kadar acele dönmeni istediğim için kusura bakma, ama Washington'da fırtına patlamak üzere, Douglas Oates da, senin getireceğin bilgilerle birkaç sorunu çözebileceğini umuyor."

"Anlıyorum," dedi Pitt. "Loren'den bir haber var mı?"

"Korkarım, yok."

"Yaşıyor," dedi Pitt pencereden dışarı bakarak. "Kuşkum yok," dedi Sandecker. "Adının listede olmayışı belki de bir yanlışlık sonucudur. Belki de gazetecilerden kaçınmak için adını yazdırmak istememiştir."

"Loren'in gizlenmek için bir nedeni yok ki." "Merak etme, ortaya çıkacaktır," dedi Sandecker. "Sen şimdi anlat bakalım bana, nasıl oldu da son elli yılın en korkunç deniz felaketinde sen de bulundun?"

Pitt amiralin konuyu bu denli çabuk değiştirebilmesine şaşıyordu. "Gemide birlikte bulunabildiğimiz kısa süre içinde," diye başladı Pitt. "Loren bana ilk gece güvertede dolaşırken dış lambaların birden söndüğünü, ardından da bir helikopterin indiğini söyledi. Üç yolcu inmiş helikopterden. Bunlardan ikisi hoyratça itilip kakılıyormuş. Loren yarı karanlıkta adamlardan birinin Alan Moran olduğunu tanımış, ama emin olmadığı için yardımcısı Sally Lindemann'a telefon edip Moran'ın nerede olduğunu öğrenmesini istemiş. Sally bir sürü masal dinlemiş, ama Moran'ı nerede olduğunu bulamamış. Bu arada Marcus Larimer'in de Moran'la birlikte olduğunu öğrenmiş. Loren'e bunu bildirince, Loren beni aramasını söylemiş, tam bir şeyler daha söyleyecekken hat kesilmiş. Ruslar onun telefonlarını dinlerken çok kritik bir operasyonu öğrenmek üzere olduğunu anlamışlar."

"Bunun üzerine diğerleriyle birlikte onu da tutsak etmişler sonra da Moskova'ya uçuracaklarmış."

"Yalnız Loren onlar için değerli olmaktan çok tehlikeliymiş. Uygun bir zamanda denize atıvereceklermiş."

"Peki, Lindeman seni aradıktan sonra ne oldu?" diye sor Sandecker.

"Al Giordino'yla bir plan yapıp güneye giden bir uçağa atladık. San Salvador'da gemiye yetişip bindik."

"Leonid Andreyev'de bulunan iki yüzü aşkın kişi öldü. Kurtulduğun için şanslısın."

"Evet," dedi Pitt dalgın dalgın. "Zor kurtulduk."

Pitt konuşmak istemiyordu. Aklında yalnızca bir yüz var cankurtaran sandalından ona sırıtarak bakan, yaptığı işten zevk alan bir kat görevlisinin yüzü; en küçük bir pişmanlık duymayan bir katil.

"Eğer merak ediyorsan söyleyim," dedi Sandecker sessizligi bozarak. "Şimdi doğruca Dışişleri Bakanlığı'nda Bakan Oates ile toplantıya gidiyoruz."

"Giderken Washington Post gazetesine de bir uğrayalım dedi Pitt.

Sandecker ters ters baktı. "Gazete alacak zamanımız yok.”

"Eğer Oates söyleyeceklerini duymak istiyorsa bal gibi oturup bekler."

Sandecker yüzünü buruşturdu, ama üstelemedi. "Sana on dakika. Oates'a telefon edip uçağının geciktiğini söylerim."

62

Pitt Dışişleri Bakanı'yla daha önce, Kuzey Amerika Antlaşması olayında tanışmıştı. Maviye çalan gri saçları, kahverengi gözleri ve terzi elinden çıkmış beş yüz dolarlık gri takım elbisesiyle Oates atletik yapılı, yakışıklı bir adamdı.

"Bay Pitt, sizi yeniden gördüğüme sevindim."

"Ben de, Sayın Bakan."

Oates odada bulunanlara Pitt'i takdim etti. ClA'den Brogan, FBI'dan Emmet, Pitt'in yine önceden tanıdığı, Ulusal Güvenlik'ten Mercier ve Beyaz Saray temsilcisi Dan Fawcett vardı. Amiral Sandecker, Pitt'in yanında duruyordu.

"Lütfen oturun," dedi Oates herkese.

Sam Emmet, Pitt'in yüzüne ilgiyle bakıyordu. "Hoşgörünüze sığınarak dosyanızı inceledim, Bay Pitt ve itiraf edeyim devlete yaptığınız hizmetler heyecanlı bir roman gibi okunuyor." Emmet dosyayı şöyle bir taradı. "Vixen operasyonu sırasında sayısız insan yaşamının kurtulmasından baş sorumluluk. Kanada'yla birleşme anlaşmasında aracı oluşunuz. Titanik operasyonunu yönetmeniz ve Sicilya projesi için ender bulunan bir elementi keşfetmeniz. Çok başarılı bir insansınız."

"En kritik zamanda en kritik yerlerde bulunabiliyor," dedi Oates.

"NUMA'ya katılmadan önce Hava Kuvvetleri'ndeymişsiniz," diye devam etti Emmet.

"Binbaşı rütbesiyle. Vietnam'da mükemmel sicil almışsınız." Emmet okuduğu bir şeye takıldı, yüzünün İfadesi değişir gibi oldu. "Burda bize ait bir uçağı düşürdüğünüz için takdirname aldığınız yazılı."

"Bunu ben açıklasam daha iyi olur," dedi Sandecker. "Çünkü Dirk'ün düşürdüğü uçakta ben vardım."

"Zamanımızın kısıtlı olduğunu biliyorum, ama bu olayın nasıl geliştiğini dinlemek isterdim," dedi Oates.

Sandecker gülümseyerek başını salladı. "Adamlarımla birlikte Saygon'dan kalkmış, Da Nang'ın kuzeyinde küçük bir kıyı limanına uçak motoru götürüyorduk. Uçağımızın ineceği alan Kuzey Vietnamlıların eline geçmiş, ama bizim haberimiz yoktu. Telsizimiz bozulmuş, gönderilen uyarıları alamıyorduk. Dirk bizi bir bombardıman görevinden dönerken, bize yakın uçmaktaydı. Komutanı ona bir yolunu bulup bizi uyarmasını emretmiş." Sandecker, Pitt'e bakıp gülümsedi. "Çocuk elinden geleni yaptı, bir neon işareti asmadığı kalmıştı. Pilot kabini içinde sessiz film mi oynamadığı kaldı, burnumuzun dibine makineliyle mermi mi yağdırmadı, ama ne yaptıysa bizim kalın kafamız bir türlü mesajı alamadı. Tam artık iniş alanına yaklaşmış, deniz üzerinden piste girecekken, büyük nişancılık isteyen bir iş yaparak iki motorumuzu birden vurup parçaladı. Bunun üzerine pilotumuz kıyıya bir mil kala uçağı denize indirmek zorunda kaldı. Dirk bu sırada tepemizde uçup ateşiyle kıyıdan bize gelebilecek saldırıları püskürttü. Sonra Deniz Kuvvetleri'ne ait bir devriye botu gelip bizi aldı. Daha sonra, beni mutlak bir tutsaklıktan ve olası bir ölümden kurtardığını öğrenince çok iyi dost olduk. Bundan yıllar sonra Başkan Ford benden NUMA'yı kurmamı isteyince, ben de Dirk'e benimle çalışmasını rica ettim."

Oates ilgi dolu gözlerle Pitt'e bakıyordu. "Gerçekten çok ilginç bir yaşam sürüyorsunuz, Bay Pitt, size gıpta ediyorum."

Pitt bakana karşılık veremeden Alan Mercier söze karışta "Eminim, Bay Pitt kendisini neden buraya çağırdığımızı merak ediyordur."

"Nedenini çok iyi biliyorum," dedi Pitt.

Odada bulunan herkese şöyle bir baktı. Tümü de sanki bir aydır hiç uyumamış gibiydi. Sonunda doğruca Oates'a hitap ederek söze başladı. "Sinir gazı S'nin çalınıp Alaska Körfezi'nden çevreye yayılmasından kimin sorumlu olduğunu biliyorum." Pitt tane tane, sözcüklerin üzerinde durarak konuşuyordu.

"Başkan'lık yatını ve yolcularını kaçırırken yaklaşık otuz kişiyi kimin öldürdüğünü de. Son olarak da, Leonid Andreyev'e sabotaj yaparak erkek, kadın, çocuk, iki yüzü aşkın kişinin ölümüne kimin yol açtığını biliyorum. Bu bilgimde varsayım ya da tahmin faktörü yoktur. Bütün kanıtlarıyla birlikte, buz gibi gerçektir."

Odaya bir ölüm sessizliği çöktü. Kimse konuşmak cesareti gösteremiyordu. Pitt'in yaptığı açıklamayla taş kesilmişlerdi sanki.

Neden sonra Brogan, Pitt'e ilk soruyu sorabildi. "Sanırım Rusları kastediyorsunuz, Bay Pitt." "Hayır, efendim."

"Yanılmanız olası değil mi?" diye sordu Mercier. "Hayır."

"Eğer Ruslar değilse," dedi Emmet temkinli bir sesle. "O halde kim?"

"Bougainville Denizcilik imparatorluğunun başları, Min Koryo ve torunu Lee Tong."

"Ben Lee Tong'u şahsen tanırım," dedi Emmet. "Siyasi kampanyalara büyük bağışlarda bulunan saygıdeğer bir işadamıdır."

"Devletin parasını sağmak isteyen bütün şarlatanlar ve mafya da aynı şeyi yapıyor," dedi Pitt. Masanın üzerine bir fotoğraf koydu. "Bu resmi Washington Post'dan ödünç aldım. Bu adamı tanıyor musunuz, Bay Emmet, şurada, kapıdan çıkmakta olan adamı?"

Emmet fotoğrafı alıp dikkatle baktı. "Lee Tong Bougainville.” dedi. "Pek iyi çıkmamış, ama gördüğüm ender fotoğraflarından biri. Gazetecilerden ve reklamdan frengiden kaçar gibi kaçar. Onu suçlamakla çok büyük bir yanılgıya düşüyorsunuz, Bay Pitt.”

"Yanılmıyorum," dedi Pitt kararlı bir sesle. "Bu adam beni öldürmeye çalıştı. Leonid Andreyev'in havaya uçurulması ve batmasıyla, Kongre üyesi Loren Smith'in kaçırılmasından sorumlu olduğuna inanmam için nedenlerim var."

"Kongre üyesi Loren Smith'in kaçırılması tümüyle sizin varsayımınız."

"Kongre üyesi Moran gemide neler olduğunu size anlatmadı mı?" diye sordu Pitt!

"Hiçbir sorumuzu yanıtlamıyor," dedi Mercier. "Bütün bildiğimiz basına yaptığı açıklamalar."

Emmet kızmaya başlıyordu. Pitt'in açıklamalarını FBI'yı beceriksizlikle suçlanması olarak görmekteydi. Gözleri ateş saçarak masaya uzandı. "Bu saçma

sapan peri masallarına gerçekten inanmamızı mı bekliyorsunuz?"

"Neye inandığınız hiç umurumda değil," dedi Pitt, FBI Başkan'ına aynı sertlikle bakarak. "Bougainville'lerin suçlu olduğunu nasıl buldunuz?" diye sordu Oates.

"Bir dostumun Sinir Gazı S'den ölmesi üzerine bu işe giriştim. Sorumlu kişileri araştırmaya başladım, ama itiraf edeyim amacım yalnızca öç almaktı. Yaptığım soruşturmalar Bougainville Şirketi'nde odaklanırken, yasadışı birçok başka faaliyetle de ortaya döküldü."

"Bu suçlamalarınızı kanıtlayabilir misiniz?"

"Elbette," dedi Pitt. "Gemi kaçırma eylemleri, uyuşturucu kaçakçılığı, çeşitli malların kaçakçılığı gibi kirli işlerini anlatan bilgisayar verileri NUMA'da bir kasada gizlidir."

Brogan elini kaldırdı. "Bir dakika. Bougainvilleler'in Eagle'ın kaçırılma işinden de sorumlu

olduğunu söylemiş miydiniz."

"Evet."

"Kimin kaçırıldığını da biliyor musunuz?"

"Biliyorum."

"Olanaksız," dedi Brogan kesinlikle. "Ad vermemi ister misiniz, baylar?" dedi Pitt. "Başkan'dan başlayalım, sonra Başkan Yardımcısı Margolin, Senatör Larimer ve Kongre Başkanı Moran. Larimer ölürken yanındaydım. Margolin hâlâ sağ ve Bougainvilleler'in tutsağı. Moran şimdi Washington'da, hiç kuşku yok, ülkenin yeni kurtarıcısı olmak için kim bilir ne dolaplar çeviriyor. Başkan ise Beyaz Saray'da ne büyük bir siyasi felakete yol açtığının farkında olmadan otururken, beyni Dr. Aleksei Lugovoy adında bir Sovyet psikologu tarafından yönetiliyor."

Oates ve diğerleri artık iyice taş kesilmişlerdi.

"Bütün bunları bilemezsiniz!" dedi Brogan soluğunu tutarak.

"Görüyorsunuz ki, biliyorum," dedi Pitt sakin bir sesle.

"Tanrım, nasıl bilebilirsiniz?" dedi Oates.

"Leonid Andreyev cehenneme dönüşmeden birkaç saat önce Paul Suvorov adında bir KGB ajanı öldürdüm. Üzerinde, şimdi bende bulunan bir not defteri

vardı. Defterde Başkan Eagle'dan kaçırıldıktan sonra geçen olaylar yazılı."

Pitt gömleğinin içindeki tütün kesesini çıkarıp açtı ve küçük defteri masanın üzerine bıraktı. Bir süre kimse el süremedi. Neden sonra Oates uzanıp defteri aldı ve çekine çekine sayfaları çevirmeye başladı.

"Çok tuhaf," dedi bir süre sonra. "Bu İngilizce yazılmış, Rusça ve şifreli yazılacağını sanırdım."

"Pek tuhaf değil," dedi Brogan. "iyi bir ajan görevli bulunduğu ülkenin dilinde yazar. Ama asıl tuhaf olan şey, Suvorov'un neden not tutmaya gerek gördüğü. Sanırım bir yandan Lugovoy'u gözlüyordu, bu zihin kontrolü projesi ilerde aklında kalabilmesi için çok teknik bir konuydu, bu yüzden de gözlemlerini kaydetmek istedi."

"Bay Pitt," dedi Fawcett. "Adalet Bakanlığı'nın Min Koryo ve Bugainville Şirketi'ni suçlayabilmesi için yeterli kanıtınız var mı?"

"Suçlamak için var, ama mahkûm etmek için yok," dedi Pitt. Devlet hiçbir zaman seksen altı yaşında ve Min Koryo kadar zengin, güçlü bir kadını hapse atamayacaktır. Zaten böyle bir tehlike gördüğü anda ülkede kaçıp eylemlerine başka bir yerde devam eder."

"İşlediği suçların niteliğine bakınca, gittiği ülkeden geri verilmesini istememiz pek zor olmaz," dedi Fawcett.

"Min Koryo'nun Kuzey Korelilerle çok sıkı bağları var," dedi Pitt. "Eğer oraya giderse, hiçbir zaman adalet önüne çıkmaz."

Emmet bunu düşünüp söze karıştı. "Sanırım biz bu noktada devreye girebiliriz." Sonra da sanki Pitt orada yokmuş gibi, Amiral Sandecker'e döndü. "Amiral, Bay Pitt'in daha ayrıntılı bir ifade vermesini ve Bougainvilleler hakkında topladığı bilgisayar verilerini bize teslim etmesini sağlar mısınız?"

"NUMA'nın işbirliğine güvenebilirsiniz," dedi Sandecker. Sonra da iğnelemek için ekledi. "FBI'yı bataktan kurtarmak bizi her zaman sevindirir."

"O zaman sorun kalmadı," dedi Oates araya girerek. "Bay Pitt, Başkan Yardımcısı Margolin'i nerede gizledikleri hakkın bir fikriniz var mı?"

"Hayır, efendim. Suvorov'un da bilmiş olduğunu sanmıyorum. Lugovoy'un laboratuvarından kaçtıktan sonra tuttuğu notlara göre, helikopterle o alan üzerinde uçmuş, ama ne binayı, de tam yerini çıkarabilmiş. Verebildiği tek konum Güney Carolina'da, Charleston'un güneyinde bir nehir."

Oates teker teker Emmet'e, Brogan'a ve Mercier'e baktı "Evet, baylar, artık bir başlama noktamız var."

"Sanırım hepimiz Bay Pitt'e teşekkür borçluyuz," dedi Fawcett.

"Evet, gerçekten öyle," dedi Mercier. "Bize çok yardımcı oldunuz."

Şu işe bak, diye geçirdi içinden Pitt. Her şey bitti, şimdi teşekkür ediyorlar.

"Hepsi bu kadar mı?" diye sordu.

"Şimdilik," dedi Oates.

"Ya Loren Smith ve Vince Margolin?"

"Onları kurtaracağız," dedi Emmet soğuk bir sesle.

Pitt güçlükle ayağa kalkmaya çalıştı. Sandecker gelip koluna girdi. Pitt sonra ellerini masaya dayayıp Emmet'e doğru uzandı, gözleriyle deler gibi baktı. "Kurtaracaksınız," dedi çelik gibi bir sesle. "Mutlaka kurtaracaksınız."

Chalmette, Florida'ya yaklaşırken haberleşme trafiği de arapsaçına dönmüştü. Geminin telsiz odası yakınlarını merak edenlerin ardı arkası kesilmeyen sorularıyla dolup taşmaktaydı. Bir süre sonra Koreliler bu işle başa çıkamayacaklarını anlayıp yalnızca gemide bulunan kazazedelerin adlarını vermekle yetindiler. Haber organlarınca Leonid Andreyev'in batmasıyla ilgili sorulan bütün sorular da yanıtsız bırakıldı.

Yolcuların dostları ve akrabaları panik içinde Rus gemisinin acentesine dolmaya başladılar. Ülkenin çeşitli yerlerinde bayraklar yarıya indirildi. Korkunç olay hemen her evde konuşma konusu oluyordu. Gazeteler ve televizyon Başkan'ın Kongre'yi kapatma eylemini geçici olarak bırakıp faciayla ilgili özel baskılar ve yayınlar yapmaktaydı.

Deniz Kuvvetleri'nce denizden toplanan kazazedeler evlerine en yakın deniz üslerine ya da hastanelere taşınmıştı. İlk röportajlar da bunlarla yapıldı. Verdikleri çelişkili ifadelerde, patlamayı İkinci Dünya Savaşı'ndan kalma bir mayından, Rusların orta Amerika'ya kaçırdıkları silah ve cephaneye kadar her türlü şeye bağlamaktaydılar.

Amerika'da bulunan Sovyet diplomatik misyonlarıysa çok sert tepki gösterip, ABD Deniz Kuvvetleri'ni dikkatsizlik sonucu Leonid Andreyev'e bir roket atmakla suçladılar. Bu suçlama Doğu Bloğu ülkelerinde pek beğenildiyse de, başka her yerde çok yavan bir propaganda numarası olarak kabul edilip üzerinde

durulmadı.

1956 yılında Andrea Dorya'nın batışından bu yana en büyük deniz faciası olduğu söyleniyordu. Chalmette'in suskun kalışı bütün muhabirleri ve gazetecileri çileden çıkarmıştı. Gemi limana girerken karşılamak için tekne, uçak, helikopter kiralamak isteyenler kuyruklar oluşturuyordu. Koreli kaptanın suskunluğu varsayımlara yol açıyor, gerilimi gittikçe artırıyordu. Demeç verme fırsatını bulan her politikacı ivedilikle soruşturma yapılmasını istemekteydi.

Chalmette sonuna dek inadını sürdürdü. Ana kanala girerken muhabirlerin doluştuğu helikopterler, yatlar ve balıkçı tekneleri çevresine kurt sürüsü gibi üşüşmüştü. Sakat Koreli denizcilerin yalnızca el sallayıp, kendi dillerinde bir şeyler bağırmaları herkesi düşkırıklığına uğratmaktaydı.

Miami limanındaki Dogde Adası'na bağlanan Chalmette, karşılamak için polis kordonuyla sınırlanan yüz bin kişilik bir kalabalık toplanmıştı. Gemideki kazazedeler korkuluklara dayanmış, gördükleri manzara karşısında şaşıp kalmışlardı.

Kimi bir kez daha toprağa ayak basacağı için sevinçte uçuyor, kimi de yitirdiği kocası, karısı, oğlu ya da kızı için yas tutuyordu. Kalabalık bir anda sessizliğe gömüldü. Daha sonra televizyon yorumcusu bu anı, "bir tabutun toprağa indirilişi sınırındaki sessizlik" olarak nitelendirecekti.

Bu kargaşalık içinde fark edilmeyen gümrük ve göçmen bürosu müfettişleri kılığındaki FBI ajanları gemiye girip Leonid Andreyev'den kurtulan personeli ve yolcuları sorguya çeketiler. Kongre üyesi Loren Smith'in nerede olduğunu sordular, bir iz bulabilmek umuduyla gemiyi didik didik aradılar.

Al Giordino cankurtaran sandalından anımsadığı kazazedeleri sorguya çekti. Hiçbiri Loren'in ya da Uzakdoğu'lu kat görevlisinin Chalmette'e çıktıktan sonra ne olduğunu anımsayamıyordu. Bir kadın ikisini de gördüğünü ve gemi kaptanı tarafından bir yere götürüldüğünü söyledi, ama emin değildi. Ölümden kıl payı kurtulan bu insanların çoğunun belleği doğal olarak yaşadıkları felaketi hemen silmeye başlamıştı.

Kaptan ve personel hiçbir şey bilmediklerini iddia ettiler. Loren'in resimleri de kimse tarafından tanınmadı. Çevirmenler personeli Kore dilinde sorguya çektiler, ama sonuç yine değişmedi. Kimse onu görmemişti. Altı saatlik arama da boşa çıktı. Neden sonra muhabirlere gemiye çıkma izni verildi. Koreli personel deniz kahramanları olarak ilan edildiler. Yanan denizin ortasında korkusuzca dört yüz kişiyi ölümden kurtaran Bougainville Denizcilik ve yiğit görevlileri olarak yaratılan tablo, Min Koryo için hiç beklenmedik, mükemmel bir reklam oldu.

Giordino yorgun argın, artık boşalmış limandaki gümrük bürosuna doğru yürürken hava kararmış, hafif bir yağmur başlamıştı. Giordino büroda bir masaya oturdu ve boş gözlerle dışardaki yağmura baktı.

Sonra döndü, telefon karşısında düşmanmış gibi duruyordu. Cebindeki konyak şişesinden iri bir yudumla cesaretini artırıp Amiral Sandecker'den yürüttüğü bir puroyu yaktıktan sonra bir numara çevirdi ve çalmasını bekledi. Telefonun açılmamasını umut eder gibiydi. Neden sonra bir ses karşılık verdi.

Giordino diliyle dudaklarını ıslattı. "Bağışla beni, Dirk. Çok peç kaldık. Loren gemide yoktu."

Helikopter güney yönünden gelip iniş ışıklarını yaktı. Pilot gerekli düzenlemeyi yaptıktan sonra aracı Manhatan'daki Dünya Ticaret Merkezi'nin damındaki terasa indirdi. Açılan yan kaplan Lee Tong çıktı, özel olarak korunan bir giriş kapısından gerek büyükannesinin dairesine giden asansöre bindi.

Eğilip yaşlı kadının alnına bir öpücük kondurdu. "Günün nasıl geçti, aunumi?"

"Berbat," dedi kadın bitkin bir sesle. "Birisi banka kayıtlarımızı, bilgisayarda bulunan her iş kaydımızı altüst ediyor. Onca titizlikle hazırlanan çalışmamız şimdi darmaduman oldu." Lee Tong'un gözleri kısıldı. "Kim yapıyor olabilir?"

"Bütün izler NUMA'yı gösteriyor."

"Dirk Pitt."

"En büyük aday o."

"Artık değil, dedi Lee Tong. "Pitt öldü."

Min Koryo'nun gözleri kuşkuluydu. "Bundan emin misin?"

Lee Tong olumlu anlamda başını salladı. "Pitt de Leonid Andreyev'deydi. Bizim için büyük bir şans. Onu ölürken izledim."

"Karayipler harekâtın tam başarılı olamadı. Moran hâlâ sağ."

"Evet, ama bu arada Pitt'ten kurtulduk, üstelik Leonid Andreyev'i batırarak Venice ve altınımızın öcünü aldık."

Min Korya sert çıktı. "O sümüklüböcek Antonov bize bir milyar dolarlık altınla iyi bir gemimiz ve personeline mal olan koca bir kazık atmış, sen de öcünü almaktan söz ediyorsun."

Lee Tong büyükannesini hiç böyle öfkeli görmemişti. "Ben de çok içerledim,

aunumi, ama Sovyetler Birliği'ne savaş ilan edecek durumda değiliz."

Min Koryo hırsla öne eğildi, elleri koltuğunun kollarına sımsıkı yapışmıştı. "Ruslar teröristlerin gırtlaklarına sarılmasının demek olduğunu bilmiyorlar. Senden onların ticari filolarına bombalı saldırılar düzenlemeni istiyorum, özellikle petrol tankerleri Lee Tong ellerini büyükannesinin omuzlarına dayadı. Yahudilerin göze göz atasözü intikamcı ruhları doyurabilir, banka hesabına hiçbir şey katmaz. Öfke gözünü karartmasın aunumi."

"Ne bekliyordun?" diye terslendi Min Koryo. "Antonov Başkan'ı aldı, altın da istediği anda çıkarabileceği bir yerde.

Lugovoy'u ve adamlarını Başkanla birlikte bıraktık. Yıllar süren planlama ve milyonlarca dolar harcadık, neye yaradı?"

"Pazarlık kozumuzu kaybetmedik," dedi Lee Tong. "Başkan Yardımcısı Margolin hâlâ elimizde, laboratuvarda. Bir de beklenmedik bir ikramiyemiz var: Kongre üyesi Loren Smith."

"Onu da mı kaçırdın?" diye sordu Min Koryo hayretle.

"O da eğlence gemisindeydi. Batma olayından sonra Chalmette'den bir helikopterle onu laboratuvara gönderdim."

"İlerde yararı olabilir," dedi Min Koryo.

"Moralini bozma, aunumi. Hâlâ oyundan kopmadık. Antonov ve KGB'li aşkı Polevoi, Amerikalıların bireysel haklara olan hastalık derecesindeki düşkünlüğünü hiç hesaba katmadılar. Başkan'a Kongre'yi kapattırıp daha güçlenmesini beklemek çok budalaca bir hataydı. Bir haftaya kalmaz görevden alıp Washignton'dan kovarlar."

"Pentagon'un desteği olduğu sürece kovamazlar." Lee Tong uzun gümüş ağızlığına bir sigara yerleştirdi. "Kuvvet Komutanları diken üstünde oturuyorlar. Sonsuza dek parlamentoyu toplanmaktan alıkoyamazlar. Başkan'ın görevden alınmasını oybirliğiyle kabul ettikten sonra generallerle amiraller de Kongre'yi ve yeni Başkan'ı destekleyeceklerdir."

"Ki, o da Alan Moran olacak," dedi Min Koryo sanki ağzında acı bir tat varmış gibi.

"Tabii, biz Vincent Margolin'i serbest bırakmazsak."

"Kendi boğazımızı kesmiş oluruz. En iyisi onu hepten yok etmek ya da cesedini Potomac Nehrine bırakmak."

"Dinle, aunumi," dedi Lee Tong kara gözleri ışıldayarak, iki seçeneğimiz var. Birincisi, laboratuvarımız hâlâ tıkır tıkır işler durumda. Lugovoy'un bilgileri de hâlâ bilgisayar disklerinde duruyor. Zihin kontrolü tekniği avucumuzda sayılır. Margolin'in aynını programlayacak başka bilim adamları buluruz. Bu kez yaz Saray'ın kontrolü Rusların elinde değil, Bougainville Denizcilik Şirketi'nin elinde olur."

"Ama ya beyin kontrol transferi gerçekleşmeden Moran başkan olursa? O zaman Margolin hiçbir işimize yaramaz."

"İkinci seçenek," dedi Lee Tong. "Margolin'i ortadan kaldırıp Beyaz Saray yolunu açmak için Moran'la pazarlığa oturmak."

"Onu satın alabilir miyiz?"

"Moran kurnaz bir adamdır. Bugünkü siyasi gücünü el altından yaptığı anlaşmalara borçludur. İnan bana, aunumi, Alan Moran'ın Başkan olmak için ödemeyeceği bedel yoktur."

Min Koryo torununa büyük bir saygıyla bakmaya başladı. Damarlarındaki tüccar kanını, bir fiyaskoyu büyük bir başarıya çevirmek kadar heyecanlandıran bir şey yoktu. "Pekâlâ, pazarlığa otur bakalım."

"Kabul ettiğine çok sevindim."

"Laboratuvarı güvenli bir yere taşıman gerek," dedi Min Koryo, "Hiç olmazsa durumumuz belli olana dek. Polis çok geçmeden ipuçlarını bir araya getirip aramalarını Doğu Kıyıları'nda yoğunlaştıracaktır."

"Ben de öyle düşündüm," dedi Lee Tong. "Sana sormadan römorklarımızdan biriyle onu Güney Carolina sularından çıkarıp özel teslim limanımıza gönderdim."

"Çok güzel bir yer seçmişsin," dedi Min Koryo.

"Ve kullanışlı."

"Kongre üyesi kadını ne yapacağız?" diye sordu Min Koryo. "Eğer gazetecilerle görüşecek olursa, Moran'ın Leo Andreyev'de bulunmasıyla ilgili bir sürü tatsız soru çıkmasına yol açabilir. Moran onun da susturulması için bir bedel ödeyecektir."

"Evet, o konuda yalan söyleyerek kendini köşeye sıkıştırdı."

"Ya da onu da zihin kontrolü deneyinden geçirip Washington'a gönderebiliriz. Kongre'de de bir uşağımızın bulunması na olmaz."

"Ama ya Moran pazarlığında onu da öne sürerse?"

"O zaman laboratuvarımızı Margolin ve Loren Smith'le birlikte denizin yüz kulaç dibine göndeririz."

Lee Tong ve Min Koryo'nun habersiz oldukları şey, bütün bu konuşmaların bitişik bir apartmanın çatısındaki bir alıcıya yayınlanmakta oluşuydu. Bu alıcı da birkaç sokak ötedeki toz içinde terk edilmiş bir büroda ses uyarımıyla çalışan bir teybe radyo frekans sinyalleri gönderiyordu.

Bu eski binanın yıkılmasına karar verilmiş, çoğu büro boşaltılmış olmasına karşın birkaç kiracı hâlâ taşınmamıştı.

Sal Casio onuncu katta bir başınaydı. Burayı seçmesine en büyük neden, kapıcıların bu katta asansörden hiç çıkmamaları ve pencereden bakınca çatı üstündeki alıcısını hemen görebilmesiydi. Bomboş büroda katlanan bir yatak, bir uyku tulumu ve elektrik ısıtıcısından başka gereksindiği bir eşyası yoktu. Alıcı-kaydedici teybi ve bir ara sokak çöplüğünde bulduğu kırık dökük koltuk da lüksüydü.

Elinde bir kesekâğıdı içinde sandviçleri ve üç şişe birasıyla odanın kilidini açıp içeri girdi. İçersi oldukça sıcak ve havasızdı, hemen gidip pencereyi açtı.

Casio bu ömür törpüleyici gözetleme işini otomatik olarak yapıyor, düşüncelere dalabildiği için de yalnızlığı severek katlanıyordu. Mutlu evlilik yıllarını anımsar, kızının büyüdüğü günleri düşünür, içi burkulurdu. Öç alması giderek yaklaşmıştı. Artık Bogainvilleler'in sonu yaklaşıyordu.

Sandviçini dişlerken teybe bir göz attı ve yokluğu sırasında yeni bir kayıt olduğunu gördü. Geri sarıp dinlemek için sabahı beklemeye karar verdi. Üstelik kaydedilen yeri çalarken yeni seslerin uyarımıyla çalışmaya başlarsa, bu bölüm silinirdi.

Casio'nun teypdeki kaydın ne denli önemli olduğunu bilmesine olanak yoktu. Bekleme kararı olağandı, ama bu gecikme ilerde çok pahalıya mal olacaktı.

"Sizinle konuşabilir miyim, general?"

Günlük mesaisini bitirmiş olan Metcalf çantasını kapatmak üzereydi. Kapı eşiğinde Alan Mercier'i görünce biraz şaşırdı. "Elbette, lütfen içeri girin, oturun."

Mercier generalin masasının önüne geldi, ama oturmadı. "Size

hoşlanmayacağınız bir haberim var."

Metcalf iç çekti. "Son zamanlarda kötü haberler günümüzün bir parçası haline geldi. Nedir?"

Mercier içinde birkaç daktilo sayfası olan ciltli bir dosya uzatarak yumuşak bir sesle konuştu. "Başkan'ın emirleri. Noel'e dek Avrupa'daki bütün Amerikan askeri birlikleri çekilmiş olacak. NATO'dan topyekün çıkmayı planlamanız için de size yirmi gün veriyor." Metcalf kafasına balyoz yemiş gibi koltuğuna çöktü. "O-ola-maz bu!" diye kekeledi. "Başkan'ın böyle bir emir vereceğine inanamam!"

"Haberi verdiği zaman ben de sizin kadar şaşırdım," dedi Mercier. "Oates'la birlikte onu caydırmaya çalıştık, ama boşuna.; Her şeyin geri çekilmesini istiyor... Pershing ve kruz füzeleri, tüm silah ve cephane, ikmal depoları, bütün örgütü."

Metcalf hayretler içindeydi. "Ama Batı'yla olan anlaşmalarımız ne olacak?"

Mercier ellerini yana açarak çaresizliğini gösterdi. "Daha önce hiç sözünü etmediği bir görüşü var: Avrupa'nın jandarmalığını bırak Avrupa yapsın."

"Aman Tanrım," dedi Metcalf birden öfkeye kapılarak. "Bütün kıtayı altın bir tepsi içinde Ruslara teslim ediyor."

"Aynı fikirdeyim."

"Buna alet olacak değilim."

"Ne yapacaksınız?"

"Doğruca Beyaz Saray'a gidip istifa edeceğim," dedi Metcalf.

"Acele davranmadan bir kez de Sam Emmet'le görüşmenizi öneririm."

"Neden?"

"Bilmeniz gereken bir şey var," dedi Mercier alçak bir sesle. "Sam benden daha iyi anlatabilir size."

63

Başkan üzerinde pijamaları ve sabahlığıyla yazı masasında otururken Fawcett yatak odasına girdi. "Ee, Moran'la konuştun mu?"

Fawcett'in yüzü gülmüyordu. "Hiçbir önerinizi dinlemeye yanaşmadı."

"Demek öyle?"

"Başkan olarak işinizin bittiğini söyledi, hiçbir söylediğinizin önemi yokmuş. Sonra da epey övgü yağdırdı."

"Ne dediyse söyle bana," dedi Başkan sertçe. Fawcett tedirgin bir iç çekti. "Davranışınızın çılgınca olduğunu. Bunu ve sizin akıl hastanesine kapatılmanız gerektiğini öne sürdü. Sizi Benedict Arnold'la kıyaslayıp yönetim döneminizi tarih kitaplarından bile sildirmeye kararlı olduğunu söyledi. Böyle ileri ¡eri konuştuktan sonra ülkeye büyük bir hizmet yapmak istiyorsanız, intihar ederek vatandaşın vergilerini uzun bir soruşturma ve mahkeme masraflarına harcatmamanızı belirtti."

Başkan'ın yüzü öfke dolu bir maskeyle örtülmüş gibiydi. "O kokuşmuş serseri beni mahkemeye götürebileceğini mi sanıyor?"

"Moran'ın sizin yerinizi almak için bütün kapıları zorladığını herkes biliyor."

"Benim yerime geçmek için daha bir fırın ekmek yemesi gerek," dedi Başkan dişlerinin arasından.

"Sanki yarın Başkanlık yemini edecekmiş gibi konuşuyor," diye yangına körükle gitti Fawcett. "Görevden alınmanız önerisi, yerinize geçmesi için ilk adımmış."

"Alan Moran asla Beyaz Saray'a giremeyecek," dedi Başkan sert ve kararlı bir sesle. "Kongre toplanamazsa, sizi de görevden alamazlar. Ama toplanmalarına daha fazla engel olamazsınız."

"Ben izin verene dek toplanamazlar."

"Yarın sabah Lisner Anfisi'ndeki toplantı için ne düşünüyorsunuz?"

"Askerler hemen dağıtacaklar."

"Ya Virginia ve Maryland'den gelen Ulusal Muhafızlar direnirlerse?"

"Deneyimli askerlere ve deniz piyadelerine karşı ne kadar direnebilirler ki?"

"Epey can kaybı olabilir," dedi Fawcett.

"Ne olur yani?" dedi Başkan kayıtsızca. "Kongre'nin toplanmasını geciktirdiğim sürece daha çok iş çıkarabilirim. Bir ölüm bunun için büyük bir bedel sayılmaz."

Fawcett karşısındaki adama endişeli gözlerle baktı. Kampanyası sırasında bütün içtenliğiyle, yönetimi boyunca tüm Amerikan evladının savaşa ve ölüme gönderilmeyeceğine yemin eden bu adam değildi. Başkan'ın dostu ve danışmanı olarak rolü burada bitmiş oluyordu. Bir süre sonra, "Umarım fazla kırıcı olmuyorsunuzdur," dedi.

"Korkmaya mı başladın, Dan?"

Fawcett kendini köşeye sıkıştırılmış hissetti, ama cevap vermesine fırsat kalmadan elinde bir tepsi içinde demlik ve fincanlarla Lucas girdi odaya.

"Adaçayı isteyen var mı?" diye sordu.

Başkan başını salladı. "Sağol, Oscar. Çok düşüncelisi "Dan?"

"Sağol, iyi olur."

Lucas çayı boşaltıp fincanları uzattı. Fawcett kendisininkini bir dikişte bitirdi. "Soğumuş biraz."

"Mutfaktan buraya getirene dek soğudu."

"Ben sevdim," dedi Başkan iki yudum arasında. "Dilimi yakacak kadar sıcak şey içmekten hoşlanmam." Fincanını masanın üzerine bıraktı. "Ee, nerede kalmıştık?"

"Yeni siyasetinizi konuşuyorduk," dedi Fawcett sıkıştığı köşeden sıyrılarak. "Batı Avrupa, Amerikan askerlerini NATO'dan çekme kararınız üzerine çalkalanıp duruyor. Diplomatik çevrelerde Antonov'un Londra'ya yerleşmeye niyetli olduğu esprisi dolaşıyor."

"Hiç de iyi bir espri değil," dedi Başkan soğuk bir sesle. "Başkan Antonov kendi sınırlarından çıkmayacaklarına şahsen söz verdi."

"Hitler'in de Neville Chambeıiain'e aynı şeyi söylediğini anımsar gibiyim."

Başkan buna öfkeli bir tepki gösterecekmiş gibi baktıysa da, birden esneyerek başını salladı, uyumamak için kendini zor tutuyordu. "Kim ne düşünürse düşünsün," dedi ağır ağır. "Nükleer tehdidi ortadan kaldırdım ya, gerisi önemli değil."

Fawcett durumu sezip o da esnemeye başladı. "Eğer bu gece bana daha fazla gereksiniminiz yoksa, Başkan'ım, eve gidip yatmayı düşünüyorum."

"Ben de öyle," dedi Lucas. "Karım ve çocuklar hâlâ yaşadığımdan kuşkulanır oldular." "Elbette. Sizi bu kadar geç saate kadar tuttuğum için bağışlayın."

Başkan yatağına geçti, terliklerini fırlatıp sabahlığını çıkardı. "Televizyonu açar mısın, Oscar? Şu yirmi dört saatlik kapalı devre haber yayınlarında ne varmış bakalım." Sonra Fawcete döndü. "Dan, yarın ilk iş, General Metcalf'la görüşmek istiyorum. Askerlerinin durumu hakkında bilgi versin."

"Anlaşıldı," dedi Fawcett. "İyi geceler." Asansörle birlikte aşağı inerlerken Fawcett saate baktı. "İki saat yeter."

"Ölü gibi uyuyacak, ama kalkınca korkunç bir mide bulantısı olur," dedi Lucas.

"Sahi, nasıl becerdin? Fincanına bir şey koyduğunu görmedim. Ama üçümüze de aynı demlikten boşalttın."

"Eski bir sihirbaz numarası," dedi Lucas gülerek. "Demliğin içinde iki bölme vardı." Asansör inip de kapıları açılınca karşılarında Emmet'i buldular. "Sorun var mı?" diye sordu Emmet.

Fawcett başını salladı. "Yağdan kıl çeker gibi. Başkan masum bir bebek gibi uyuyor."

"Şimdi işin zor yanı başlıyor," dedi Lucas. "Rusları nasıl kandıracağız?"

64

"Hiç bu kadar derin uyumamıştı," dedi Lugovoy.

Monitör başındaki psikolog başını salladı. "İyi belirti. Böylece Yoldaş Belkaya'nın Başkan'ın düşlerine girme olasılığı azalır?

Lugovoy, Başkan'ın bedensel işlevlerini gösteren ekrana baktı. "Ateşi bir derece yükselmiş. Burun tıkanıklığı başlıyor, sanırım yaz nezlesine ya da gribe yakalanacak."

"Ne ilginç, o da hissetmeden biz hastalandığını biliyor

"Önemli olduğunu sanmıyorum," dedi Lugovoy. "Ama yine dikkatle gözle de projeyi tehlikeye sokacak bir gelişme olmasın..."

Konsol üzerindeki ekranları dolduran yeşil harfli yazılar birdenbire karlı çizgilere dönüştü, az sonra da ekranlar karardı.

Monitördeki psikolog korktu. "Bu da nesi... "

Sonra yazılar kaybolduğu gibi yine ansızın eski netlikte ekranda belirdi. Lugovoy hemen devre uyarı ışıklarına baktı tümü normal görünüyordu.

"Neydi bu sence?"

Lugovoy düşündü. "Mikroçip vericisinde bir arıza olsa gerek."

"Arıza belirtisi görünmüyor."

"Belki de elektrik bir müdahale oldu."

"Tabii ya. Bir çeşit atmosferik müdahale. Evet, öyle olsa gerek. Belirtiler benziyor. Başka ne olabilir ki?"

"Hiçbir şey," dedi Lugovoy. "Başka hiçbir şey olamaz."

65

General Metcalf lojmanında oturmuş, elinde konyak kadehiyle kucağındaki raporu okumaktaydı. Bitirdikten sonra üzgün üzgün başını kaldırıp odanın karşısında oturan Emmet'e baktı.

"Ne acı bir olay," dedi. "Başkan büyük işler başaracak bir adamdı. Beyaz Saray'a ondan daha iyi bir insan gelmemiştir."

"Her şey orada açıklanıyor," dedi Emmet raporu göstererek. "Ruslar sayesinde artık akıl sağlığı bakımından göreve devam edemeyecek."

"Bunu kabullenmem gerek, ama hiç de kolay değil. Onunla tam kırk yıllık dostluğumuz var."

"Yarın askerlerinizi çekip Kongre'nin Lisner Anfisi'nde toplanmasına izin verecek misiniz?" diye üsteledi Emmet.

Metcalf konyağından bir yudum alıp başını olumlu anlamda salladı. "Sabah ilk işim onlara geri çekilme emri vermek olacak. Kongre ve Senato liderlerine söyleyin, artık Capitol'de de toplanabilirler."

"Sizden bir ricam var."

"Buyurun."

"Gece yarısına yakın Beyaz Saray'daki nöbetçi deniz piyadelerini yerlerinden alabilir misiniz?"

"Neden olmasın?" dedi Metcalf. "Özel bir nedeni mi var?"

"Bir aldatmaca, general," dedi Emmet. "Çok ilginç bulacağınız bir aldatmaca oyunu."

66

Sandecker, NUMA harita odasında büyüteçle Güney Carolina'daki Johns Adası'nın hava fotoğrafını inceliyordu. Doğrulup masanın öbür ucundaki Giordino'yla Pitt'e baktı. "Anlayamıyorum... Eğer Suvorov yeri belirleyen noktalarda yanılmadıysa, neden helikopterle geçerken Bougainville'in laboratuvar tesisini bulamadı?"

Pitt yeniden Sovyet ajanının not defterine baktı. "Esas nokta olarak terk edilmiş bir benzin istasyonunu almış," dedi fotoğrafta küçük bir noktayı işaret ederek.

"Emmet'le Brogan, Guantanamo Körfezi'nden ayrılmadan önce bunun bir kopyasını çıkardığını biliyorlar mı?" diye sordu, Giordino defteri işaret ederek.

Pitt sırıttı. "Tahmin et."

"Sen söylemezsen ben de kimseye söylemem."

"Suvorov laboratuvardan gece kaçmışsa," dedi Sandecker, "Yönünü şaşırmış olabilir."

"İyi bir gizli ajan deneyimli bir gözlemcidir," diye anımsa Pitt. "Belirleme noktalarının tanımını kusursuz yapmış. Yönü kaybetmiş olacağını hiç sanmam."

"Emmet'in iki yüz ajanı o alanı didik didik aradı," dedi Sandecker. "On beş dakika önce elleri boş döndüler."

"O halde nerede olabilir?" diye sordu Giordino. "Suvorov'un sözünü ettiği boyutlarda hiçbir yapı görünmüyor hava fotoğrafını da. Birkaç tane eski yüzer ev, sağda solda küçük evler ve kulubeler... büyük bir depoya benzer tek yapı yok."

"Bir yeraltı tesisi mi acaba?" dedi Sandecker.

Giordino bu olasılığı düşündü. "Suvorov çıkmak için bir asansöre bindiğini yazıyordu."

"Öte yandan çakıl kaplı bir yola inen borda iskelesinden de söz etmiş."

"Borda iskelesi bir tekne de olabilir," dedi Giordino.

Sandecker kuşkuluydu. "Olamaz. Suvorov'un laboratuvarı yerleştirdiği nokta, derinliği bir metreye varmayan, sığ bir çay. İçinde asansör bulunan bir teknenin yüzebileceği derinlik yok."

"Bir olasılık daha var," dedi Pitt.

"Nedir?"

"Bir nehir mavnası."

Giordino, Sandecker'e döndü. "Dirk'ün söylediği akla yatkın."

Pitt hemen telefona uzanıp bir numara çevirdi. "Bilgisayar bölümü," dedi uykulu bir ses. "Yaeger, uyanık mısın?"

"Of Tanrım, Pitt. Neden hep gece yarısından sonra ararsın.”

"Dinle, belli bir tip tekne hakkında bilgi istiyorum. Boyutlarını versem bilgisayarların bunun bir şemasını çıkarabilir mi?"

"Oyun mu oynuyorsun?"

"Oyun falan değil," diye gürledi Sandecker.

"Amiral!" diye bağırdı Yaeger telaşlanarak. "Hemen bakarım. Boyutlar nedir?"

Pitt not defterinde sayfaları karıştırdı ve aradığını buldu. "İç uzunluğu elli metre, ortasındaki genişliğiyse on metre. Yaklaşık yüksekliği de üç metre falan."

"Bunlar pek yeterli değil," diye homurdandı Yaeger.

"Sen yine de dene bakalım," dedi Sandecker sertçe.

"Ayrılmayın, şimdi tuşlara basıyorum."

Giordino amirale bakıp gülümsedi. "Bahse girer misiniz?"

"Nesine?"

"Sizin bir kutu puronuza bir şişe Chivas Regal koyarım ki, Dirk haklı çıkacak."

"Yağma yok," dedi Sandecker. "Benim özel sarım purolarım bir şişe viskiden çok daha fazla eder."

Yaeger'in genzini temizlediği işitildi. "İşte oldu," dedi. "Üzgünüm, bilgi yetersiz. Verdiğiniz boyutlar yüz kadar değişik tekneye uyuyor."

Pitt biraz düşündü. "Yüksekliğin pruvadan kıça kadar aynı olduğunu varsayalım." "Üstyapısı düz bir tekne mi diyorsun?" "Evet."

"Bakalım," dedi Yaeger. "Evet, şimdi sayıları indirmiş oldun. Esrarengiz teknen bir nehir mavnasına benziyor."

"Eureka!" diye bağırdı Giordino.

"Hemen sevinmeyin," dedi Yaeger. "Bu boyutlarda hiçbir nehir mavnası yok."

"Hay lanet," dedi Sandecker. "Tam yaklaşmış..."

"Bir dakika," dedi Pitt. "Suvorov bize iç boyutları vermiş. Yaeger, bütün boyutlara altmış santimetre daha ekleyip bir daha baksana."

"Şimdi oldu işte," dedi Yaeger. "Bunu bir deneyin bakalım, elli dokuz, on altmış ve üç altmış."

"Genişlik ve yükseklik uydu," dedi Pitt. "Ama uzunluk çok fazla."

"Siz bana iç duvarların uzunluğunu verdiniz. Ben size yedi buçuk metrelik pruva çıkıntısıyla birlikte toptan uzunluğunu söylüyorum."

"Haklı," dedi Sandecker. "Ön ucundaki çıkıntıyı hiç hesaba katmadık."

Yaeger devam etti. "Aradığınız tekne, bir nehir yük mavnası, çelik yapı, iki yüz seksen üç yüz ton arasında., tahıl ve taneli şeyler taşımak için iç bölmeleri var. Tennessee, Nashville' Nashville Köprü Şirketi tarafından yapılmış olabilir."

"Su çekimi nedir?" diye sordu Pitt.

"Kırk beş santimetre."

"Sağol, dostum, yine büyük iş yaptın."

"Ne yaptım?"

"Haydi, uyumana devam et."

Pitt telefonu kapatıp Sandecker'e döndü. "Karanlıktan çıkar gibi olduk."

Sandecker de umutlanmıştı. "Bu Bougainvilleler çok, ama çok akıllı insanlarmış."

Pitt başını salladı. "Ne yazık ki, öyle. Bu denli pahalı aygıtlarla donatılmış bir laboratuvarı bir bataklığa bağlanmış paslı bir nehir mavnasında aramak kimin aklına gelebilir."

"Ayrıca istendiği yere taşınabilme üstünlüğü de var," dedi Sandecker. "Bir römork bunu derinliği yarım metreyi bulan her yere götürüp bırakabilir."

Pitt dikkatle hava fotoğrafına bakıyordu. "Şimdi önümüzdeki çetin iş, Bougainvilleler'in bunu nereye gizlediğini bulmak."

"İlk bağlanmış olduğu çay Stono Nehri'ne karışıyor," dedi Sandecker.

"Stono Nehri de kıyılararası suyolunun bir parçası," diye ekledi Pitt. "Sayıları on bini bulan çaylardan, kanallardan, körfezlerden herhangi birine girmiş olabilirler."

"İkinci bir tahmin hakkımız da yok," dedi Giordino.

"Güney Carolina sularında bırakmazlar. Çok tehlikeli görürler. Bana sorarsanız, kuzeyden güneye inen şu alanda olabilir, yaklaşık altı, belki sekiz yüz mil mesafe içinde."

"Çok zor iş," dedi Sandecker. "Doğu suyollarında yüzlerce nehir mavnası içinde nasıl buluruz? Ekim ayında New England'da bu teknelerden geçilmez."

"Ama yine de eskisine oranla daha çok şey biliyoruz," dedi Pitt umutla.

Sandecker başını fotoğraftan kaldırdı. "Emmet'e telefon dip öğrendiklerimizi bildirelim. Onun ajanlar ordusundan biri belki şansına aradığımız mavnayı bulabilir."

Amiral bu sözleri söylerken duygularını gizlemeye çalışmıştı. İçinden geçenleri kimsenin anlamasını istemiyordu.

Eğer Lee Tong Bougainville devlet ajanlarının ensesinde dolaştığını hissedecek olursa, tek seçeneği Başkan Yardımcısı ve Loren'i öldürüp iz bırakmamak için cesetlerini yok etmek olacaktı.

67

"Hastamız yaşayacak ve savaşa devam edecek," dedi; Başkan'ın özel doktoru Harold Gwynne. Neşeli ve insancıl bir adamdı. "Sıradan bir grip. Ateş düşene dek yataktan çıkmayın. Size bir antibiyotikle mide bulantısına karşı bir şey vereyim."

"Böyle yatıp duramam," diye isyan edecek oldu Başkan. "Yapacak çok işim var."

Ama fazla üsteleyecek durumda değildi. Otuz dokuz ateşin verdiği ürpermeler ve her an kusacak durumda oluşu Başkan'ı yatağa mıhlamış gibiydi. Boğazı yanıyor, burnu tıkalı ve tepede tırnağa dökülüyordu.

"Sakin olun ve dinlenin," dedi Gwynne. "Dünya siz olmadan da birkaç saat dönebilir." Başkan'ın koluna bir iğne yaptıktan sonra bir de hap yutturdu.

Yatak odasına Dan Fawcett girdi. "İşiniz bitti mi, doktor?

Gwynne başını salladı. "Aman yataktan çıkarmayın. Öğleden sonra ikide gelip yine bakarım." Dostça gülümseyerek siyah çantasını kapatıp odadan çıktı.

"General Metcalf bekliyor," dedi Fawcett, Başkan'a.

Başkan arkasına üçüncü bir yastık daha koyarak güçlü oturma durumuna geçti. Başı dönmeye başlamıştı.

Metcalf sekiz sıra şeritle dolu pırıl pırıl üniformasıyla odaya girdi. Generalin eskiye göre daha bir soğuk havası vardı.

Başkan soluk yüzüyle ve sulanmış gözlerle baktı. Bir art arda hapşırmaya başladı.

Metcalf yanına sokuldu. "Getirmemi istediğiniz bir şey var mı, Başkan'ım?"

Başkan hayır anlamında başını salladı ve eliyle uzak durmasını işaret etti. "Önemli değil. Ee, durum nasıl, Clayton?"

Başkan, Kuvvet Komutanları'na hiçbir zaman rütbeleriyle hitap etmez, böylece onları adlarıyla çağırarak biraz alçaltmak isterdi.

Metcalf koltuğunda huzursuzca kıpırdandı. "Sokaklar şu sıra sakin, ama birbirinden ayrı iki pusu olayı oldu."

"Suçlular yakalandı mı?"

"Evet, efendim."

"Birkaç tane radikal canidir herhalde."

Metcalf gözlerini yere çevirdi. "Pek değil. Bir tanesi Güney Dakota Kongre üyesi Jacob Whitman'ın oğlu, diğeri de posta genel müdürü Kenneth Potter'in oğlu. Her ikisi de on yedi yaşın altında."

Başkan'ın yüzü bir an bocaladıysa da yine eski sertliğini aldı. "Askerlerin Lisner Anfisi'nde yerlerini aldı mı?"

"Bir deniz piyade bölüğü binanın çevresine yerleşti."

"Onlar yetmez," dedi Başkan. "Maryland ve Virginia'dan gelecek muhafızlar birleşti mi, seninkilerin beş katı eder."

"Muhafızlar atış menziline bile giremeyecekler," dedi Metcalf emin bir sesle. "Planımız onları daha kente girmeden durdurmak."

"İşte bu sağlam bir iş olur," dedi Başkan gözleri parlayarak.

"Özel bir haber geçiyorlar," dedi Fawcett televizyonun başına çökerek. Sesi yükseltti ve yataktan görünebilmesi için televizyonun önünden çekildi.

Curtis Mayo silahlı askerlerle barikat yapılmış bir karayolunda duruyordu. Geri planda yol boyu uzanan tanklar vardı. Namlularını karşılarında bulunan bir personel kariyeri konvoyuna çevirmişlerdi.

"Bu sabah George Washington Üniversitesi'nde yapılması düşünülen Kongre toplantısı için Kongre Başkanı Alan Moran'ın koruyucu olarak güvendiği Virginia Ulusal Muhafız birlikleri, Kara Kuvvetleri zırhlı birlikleri tarafından başkent sınırında geri çevrildi. Bildiğimiz kadarıyla, kentin kuzeydoğu girişinde Maryland muhafızları da aynı biçimde karşılandı. Şu ana dek herhangi bir çatışma tehlikesi yok. Her iki eyaletin muhafız birlikleri, sayıca olmasa bile, üstün silahlar karşısında boyun eğmiş durumda. Lisner Anfisi dışında Vietnam madalyalı Albay Ward Clarke komutasındaki deniz piyade bölüğü binaya girmek isteyen Kongre üyelerini içeri bırakmıyor. Böylece Başkan, Kongre ve Senato üyelerinin onaylarını almadan çok tartışmalı dış politikasını sürdürürken, bir kez daha onların toplanmalarını önlemiş olmaktadır. Ben CNN haber merkezinden Curtis Mayo, Washington'un otuz mil güneyinde bir karayolundaki durumu bildirmiş bulunuyorum."

"Bu kadarı yeter mi?" dedi Fawcett televizyonu kapatarak.

"Evet, evet," dedi Başkan sevinçle. "Bakalım Moran manyağı şimdi ne

yapacak."

Metcalf ayağa kalktı. "Eğer benden istediğiniz başka şey yoksa Pentagon'a dönmem gerekiyor. Avrupa'daki komutanlarımız epey sarsılmış durumda. Birliklerimizi geri çekme konusunda pek sizin gibi düşünmüyorlar."

"Uzun vadede bu geçici askeri dengesizliğin nükleer savaş tehlikesinden çok daha hayırlı olduğunu kabul edeceklerdir. Başkan, Metcalf'ın elini sıktı. "İyi iş gördün, Clayton. Kongreyi felçli bıraktığın için sağol."

Metcalf bir on beş metre kadar koridorda yürüdükten sonra depo benzeri bomboş bir yapının içine geçti.

Başkan'ın Beyaz Saray'daki yatak odasının tıpatıp ben olan sahne, İkinci Dünya Savaşı'ndan bu yana kullanılma eski bir Deniz Kuvvetleri ikmal deposunda kurulmuştu.

Bu aldatmacanın her bir ayrıntısı dikkatle planlanıp uygulanmıştı. Bir ses teknisyeni stereo bir teyple tam uygun volümü ayarlayıp sokaktaki trafik gürültüsünü vermekteydi. Yatak odası pencerelerine tutulan ışık, gökyüzü aydınlığını veriyor, gerçekçi olsun diye arada geçen bir bulutun gölgesi yerine hafifçe karartılıyordu. Lambalara yerleştirilen filtreler güneşin gün boyu değiştiği sarı portakal renklerini yansıtmaktaydı. Bitişik banyodaki sıhhi tesisat sistemi bile aynı sesleri verecek biçimde düzenlenmişti, ama lağım kentin kanalizasyon sistemine karışacağı yerde, bir septik tanka boşalıyordu. Beton zeminde bir sürü deniz piyadesi ve Gizli Servis görevlisi vardı. Tepedeyse, kurulan iskeleler üzerindeki personel ışıklandırmayla uğraşıyorlardı.

Metcalf elektrik kabloları üzerinden geçip karşı duvardaki treylere yürüdü. Oates ve Brogan buradaydılar.

"Kahve ister misiniz?" dedi Brogan.

Metcalf seve seve kabul etti. Fincanını alıp bir koltuğa oturdu. "Olur şey değil, bir an için kendimi gerçekten Beyaz Saray'da sandım."

"Martinin adamları müthiş bir iş başardılar," dedi Oates. "Hollywood'dan bir ekip getirip bütün seti dokuz saat içinde kurdurdu."

"Başkan'ı getirirken bir sorun çıktı mı?"

"Kolay oldu," dedi Brogan. "Mobilyaları getirdiğimiz kamyon içinde taşıdık. Tuhaf gelecek, ama işin en zor yanı badana kokusu oldu."

"Nasıl?"

"Duvarları yeni boya kokusu olmayan bir maddeyle kaplamamız gerekti. Neyse ki, merkezdeki kimyagerlerimiz kokuyu gideren tebeşirimsi bir madde buldular."

"Haber programı da çok iyi bir buluştu," dedi Metcalf.

"Kolay olmadı," dedi Oates. "Curtis Mayo'yla anlaşmak zorunda kaldık. Sonunda her şeyin yayın hakkını yalnızca ona vereceğimizi söyleyince bu sahte haber programını kabul etti. Ayrıca durum düzelene dek hiçbir soruşturma yapmamayı da kabullendi."

"Başkan'ı daha ne kadar aldatabilirsiniz?" "Ne kadar istersek," dedi Brogan. "Amacınız nedir?"

"Başkan'ın beyin dalgalarını incelemek."

Metcalf, Brogan'a kuşkuyla baktı. "Beni pek inandıramadınız. Rusların çalmış olduğu Başkan'ın beynini geri almaya çalıştığınıza inanmamı istemeniz biraz fazla oluyor galiba." Brogan ve Oates birbirlerine bakıp gülümsediler. "Kendi gözlerinizle görmek ister misiniz?" diye sordu Oates.

Metcalf kahve fincanını bıraktı. "Hem de nasıl."

"Buradan gelin," dedi Oates bir kapıyı aralayarak.

Bir treylerin yarısı olduğu gibi elektronik ve bilgisayar aygıtlarıyla doluydu. Bilgi merkeziyse Lugovoy'un Bougainville laboratuvarında kullandığından en az bir kuşak ileriydi.

Onların yaklaştığını fark eden Dr. Edgely yanlarına gel Oates onu Metcalf'la tanıştırdı. "Demek Fathom'u yöneten o esrarengiz dâhi sizsiniz, sizinle tanışmaktan onur duyarım."

"Sağolun, general," dedi Edgely. "Bay Oates bana proje pek inanamadığınızı söyledi."

Metcalf etrafındaki karmaşık faaliyete baktı. "İtiraf edeyi bütün bunlar fena halde aklımı karıştırıyor."

"Aslında çok basit," dedi Edgely. "Kontrolü Başkan'ın beynindeki mikroçipten, önünüzde gördüğünüz kendi ünitemize çevirebilmek için beyin ritmlerindeki bilgileri alıp biriktiriyoruz." Metcalf'ın kuşkuları yatışmış gibiydi. "Demek hepsi doğruymuş. Ruslar gerçekten de Başkan'ın düşüncelerini yönetiyorlarmış."

"Elbette. Yasal engellerle karşılaşmadan komünist bloka yardım projelerini

yürütsün diye Kongre'yi kapatma kararını onların talimatıyla verdi. NATO'dan askerlerimizi çekme kararı da bunun güzel bir örneği. Tam Sovyetlere Noel armağanı işte."

"Ve sizler de Başkan'ın zihnine girebilecek misiniz?"

Edgely başını salladı. "Kremlin'e göndermek istediğiniz herhangi bir haber var mı? Onları yanlış yola sürükleyecek bir şey, örneğin?"

Metcalf'ın yüzü aydınlandı. "Sanırım istihbaratçılarım onları uzun bir süre meşgul edecek güzel bir bilim kurgu öyküsü yazabilirler."

"Başkan'ı Lugovoy'un yönetiminden ne zaman çıkarabilmeyi umuyorsunuz?" diye sordu Brogan.

"Sanırım sekiz saat sonra transferi gerçekleştirebiliriz," dedi Edgely.

"O zaman biz kalabalık edip işinize engel olmayalım."

Dışarı çıktıklarında Sam Emmet büroda onları beklemekteydi. Oates, Emmet'in yüzünden bir tatsızlık olduğunu anladı.

"Şimdi Capitol Hill'den geliyorum," dedi Emmet. "Yem verme saati gecikmiş hayvanlar gibi davranıyorlar. Başkan'ı görevden almak için tartışmalar sürüp gidiyor. Başkan'ın partisi cılız bir bağlılık gösterisi yapıyor, ama yalnızca göstermelik. Gerçek bir destek yok. Toptan kopmalar başlayacak."

"Ya komisyon?" diye sordu Oates.

"Muhalefet partisi oylama yaptırdı ve zaman kaybetmemek için komisyon soruşturmasından vazgeçildi."

"Ne zaman karara varırlar dersin?"

"Kongre görevden almak için bu öğleden sonra oylamaya geçebilir."

"Tahminin?"

"Beşe bir lehte."

"Ya Senato?"

"Üçte ikiden daha büyük bir çoğunlukla görevden alırlar."

"Hiç zaman kaybetmiyorlar." "Başkan'ın son kararları düşünülünce, herkes görevden alma işlemlerine ulusal ivedilik gözüyle bakıyor."

"Vince Margolin'i destekleyen olur mu?"

"Tabii, ama ortaya çıkmazsa kimse onun yanında olmaz. Başkan görevden alındıktan altmış saniye sonra görevi üstlenen kişinin Başkan'lık yemini etmesi gerekiyor. Söylentilere göre, Margolin Başkan'ın çılgınca siyasetinden sorumlu tutulmamak için son dakikaya kadar ortalarda gözükmüyormuş."

"Ya Moran?"

"İşler burada çatallaşıyor. Moran, Margolin'in intihar ettiğini gösteren kanıtları bulunduğunu iddia ediyor. Ben de bunları hasıraltı etmeye çalışıyormuşum."

"Ona inanan var mı?"

"İnanıp inanmadıkları önemli değil. Haber organları ağzından çıkan her söze balıklama atlıyorlar. Basın toplantıları büyük ilgi çekiyor. Şimdi de Gizli Servis korunması istedi. Yardımcıları daha şimdiden işbölümü yapıp Beyaz Saray'a geçince kimlerin danışman olacağına karar vermişler."

"Ne olacağı belli," dedi Oates yılgın bir sesle. "Alan Moran Amerika Birleşik Devletleri'nin yeni Başkan'ı olacak."

"Buna izin veremeyiz," dedi Emmet.

Herkes dönüp ona baktı. "Yarına kadar Vincent Margolin ortaya çıkaramazsak, nasıl engel oluruz?" diye sordu Brogan.

"Bir yolunu bulmalıyız." Emmet çantasından bir dosya kardı. "Şuna bir bakmanızı istiyorum."

Oates dosyayı açıp sessizce okuduktan sonra Brogan uzattı. Son olarak da Metcalf okudu. Sonra gözlerini dikip Emmet'e baktılar.

"Raporda okuduklarınızın tümü gerçektir," dedi Emmet.

"Bunu neden daha önce ortaya çıkarmadınız?" diye sordu Oates.

"Çünkü daha önce bu adamın derinliğine soruşturmasını gerektiren bir durum olmamıştı," dedi Emmet. "Geçmişlerinde suç sayılan bir eyleme bulaşmadıkları takdirde parlamenterlerin kirli çamaşırlarını ortaya dökmez FBI. Boşanma hileleri, cinsel sapıklıklar ya da trafik suçları gibi kayıtları bir dosyaya yerleştirip başımızı çevirirız. Moran'ın dosyası çok temizdi; onun gibi iyi bir eğitimi, üstün bir zekâsı, çalışkanlığı, varlık ya da önemli dostlar gibi bir desteği olmayan bir insan, bulunduğu yere kadar yükselirken o denli temiz kalamaz. Adamda girişkenlik ya da yetenek belirtisi de yok. İşte bu raporda da gördüğünüz gibi, sonuçta adamakıllı kirli çıktı."

Metcalf raporu bir kez daha gözleriyle taradı. "Chicago'daki bu borsa şirketi...

neydi adı? Hah, tamam, Blackfox ve Churchill."

"Moran'ın rüşvet ve diğer yasadışı ödemelerini yasal gösteren paravan şirket. Adların tümü Güney Dakota'da bir mezarlıktaki mezartaşlarından alınmış. Kirli iş çeviren özel ya da tüzel herkesten aldığı rüşveti gizlemek için hayali borsa kazançları göstermiş. Kongre Başkanı Moran'ın yanında Bougainvilleler yavrukurtlar gibi kalıyor."

"Bunu halka açıklamamız gerek," dedi Brogan.

"Bence acele etmeyelim," dedi Oates. "Moran bunu yadsımak için her yola başvuracak, ulusu uzlaştırıp birliği sağlamasına engel olmak için kendisine suç yüklendiğini iddia edecektir. Neler yapacağı gözümün önüne geliyor. Hem zaten Adalet Bakanlığı onu köşeye sıkıştırana kadar çoktan Başkan'lık yeminini etmiş olacak. Şu gerçeği de kabul edelim artık, baylar, ülkeyi bir yıl içinde iki kez Başkan devirme sürecine sokamayız." Metcalf başını sallayarak aynı fikirde olduğunu belirtti. "Başkan'ın çılgınca siyaseti üzerine bir de Moran'ın Başkan

Yardımcısı'nın ölümü hakkında zırvalamaları kamuoyunun kolay kabul edeceği şeyler değil. Federal sisteme güvenlerini kaybeden pek çok insan bir dahaki seçimde oy vermeye gitmeyebilir."

"Daha da kötüsü," dedi Emmet. "Giderek daha çok mükellef ödedikleri paranın harcandığı yeri uygun bulmayarak vergi vermek istemiyorlar. Sahtekârlar ve üçkâğıtçılar tarafından yönetilen bir hükümeti desteklemek istemedikleri için de kimse onları suçlayamaz. Beş milyon kişi vergi formunu yırtıp atacak olsa, bütün federal mekanizma duruverir."

Dört adam küçük büronun içinde kös kös oturuyorlardı. Akıllarına gelen olasılıklar, olmayacak şeyler değildi. Benzeri olmayan bir durumla karşı karşıyaydılar. Hasar vermeden bu fırtınanın geçiştirilmesi giderek olanaksız hale geliyordu.

Sonunda Brogan konuştu. "Vince Margolin olmadan mahvoluruz."

"Şu NUMAdaki adam, Pitt ilk somut ipucunu sağladı."

"Neymiş?" diye sordu Metcalf.

"Pitt, Margolin'in tutsak olduğu laboratuvarın bir nehir mavnasında bulunduğu sonucuna varmış."

"Nerde?" diye sordu Metcalf sanki işitmemiş gibi.

"Bir nehir mavnasında," diye yineledi Emmet. "Ama Tanrı bilir iç kanallardan

hangi birinde." "Arıyor musunuz?"

"Martin ve ben ayırabildiğimiz bütün ajanları bu işe koştu

"Bana ayrıntıları biraz daha açıklayıp iyi bir koordinasyon planı verebilirseniz, ben de arama alanlarına elimden geldiğin personel yollarım."

"Bu çok iyi olur, general," dedi Oates. "Sağolun."

Telefon çaldı, Oates hemen açtı. Bir süre sessizce dinledikten sonra kapadı. "Lanet olsun!" Emmet daha önce Oates'un ağzından böyle söz duymamıştı. "Kimdi arayan?"

"Kongre'den arayan bir yardımcım."

"Ne dedi?"

"Moran Başkan'ı düşürecek oyları toplamış."

"Senato soruşturma komisyonuna çıkaramazsak, Başkan'lık yolunda hiçbir engeli kalmaz o zaman," dedi Brogan.

"Böylece bize kalan zamanı da on saat kadar kısaltmış oldu," diye belirtti Metcalf.

"Eğer yarın bu saate kadar Başkan Yardımcısı'nı ortaya çıkaramazsak," dedi Emmet. "Amerika Birleşik Devletleri'ne elveda diyebiliriz."

68

Giordino geldiğinde Pitt hangarında üzeri açık bir gezi arabasının arka koltuğuna gömülmüş oturmaktaydı. 1925 modeli İtalyan yapımı Isotta-Fraschini nefis döşeme işçiliği ve zarif biçimiyle Giordino'yu hayran bırakırdı.

Pitt arabanın üç metre ötesinde bir üç-ayak üzerine yerleştirilmiş yazı tahtasına bakarak düşünüyordu. Tahtanın bir yanında bütün iç suyollarını gösterir bir harita, tahtadaysa gemi listesine benzer alt alta yazılmış adlar vardı.

"Şimdi amiralin bürosundan geliyorum," dedi Giordino.

"Yeni bir şey var mı?" diye sordu Pitt gözlerini tahtadan ayırmadan.

"Kuvvet Komutanları da adamlarını aramaya soktular. Onca CIA ve FBI ajanıyla birlikte sanırım yarın akşama kadar bütün alanı didik didik aramış olurlar."

"Havadan, karadan ve denizden," diye mırıldandı Pitt. "Maine'dan Florida'ya kadar."

"Neden kötümsersin?"

"Boşuna zaman kaybı. Mavna burada değil," dedi Pitt elindeki tebeşiri havaya atarak. Giordino merakla baktı. "Sen neler geveliyorsun? Mavnanın buralarda bir yerde olması gerek."

"Hiç de değil."

"Yani herkes yanlış alanı mı arıyor diyorsun?"

"Sen Bougainvilleler'in yerinde olsun, bu alanın karış karış aranacağını düşünmez misin?" "Elbette," dedi Giordino. "Hatta mavnayı kamufle etmek için ya ağaçların altına sokarım ya başka bir su kenarı deposu içine gizlerim ya da dışını dev bir tavuk kümesi haline getiririm. Yani en mantıklı iş olarak mavnayı gizlerim."

Pitt kahkahayı bastı. "Kümes ha, bak bu güzel işte."

"Daha iyi bir fikrin var mı?"

Pitt, Isotta'dan çıkıp tahtanın yanına geldi ve haritayı yukarı katlayıp altından başka bir harita çıkardı. Bu da Meksika Körfezi kıyılarını gösteriyordu. "Evet, daha iyi bir fikrim var." Parmağını kırmızı mürekkeple çember içine alınmış bir noktaya bastırdı. "Margolin ve Loren'in içinde bulunduğu mavna buralarda

yerde."

Giordino yaklaşıp işaretli alana baktı. Sonra hayretler içi de Pitt'e döndü.

"New Orleans mı?"

"New Orleans'ın altı," diye düzeltti Pitt. "Şu anda oralar bir yere bağlanmış olduğunu sanıyorum."

Giordino olamaz gibisinden başını salladı. "Sen kaçırmışsın. Yani bana, Bougainville'in bu mavnayı bir römorka bağlayıp Charleston'dan Florida burnunu geçip, körfezi aşarak tâ Mississippi Nehri'ne kadar olan bin yedi yüz millik mesafeyi dört gün de aldığını mı söylüyorsun? Üzgünüm, ahbap, ama bir römorkör bir mavnayı bu denli hızla çekemez."

"Pekâlâ," dedi Pitt. "Peki, ya bu bin yedi yüz millik mesafeyi kısaltmışlarsa?"

"Nasıl?" diye sordu Giordino. "Tekerlek takıp karadan giderek mi?"

"Şaka yapmıyorum," dedi Pitt ciddileşerek. "Yeni açılan Florida kanalından geçirerek, Atlantik'teki Jacksonville'den Meksika Körfezi'ndeki Crystal Nehri'ne geçerek eyaletin bütün güney yarısını aşmış olurlar."

Giordino anlamaya başlıyordu. Yeniden haritaya baktı, ölçeği inceledi. Sonra başparmağını ve işaret parmağını pergel gibi kullanarak Charleston'la New Orleans arasındaki kısalan mesafeyi hesapladı. Hesabı çıkarıp da Pitt'e döndüğünde yüzünde koyun gibi bir gülümseme vardı.

"Doğru." Ama yüzündeki gülümseme hemen kayboldu. "Ee, bu neyi kanıtlar ki?"

"Bougainvilleler'in kaçak mallarını boşalttıkları, çok iyi korunan özel bir limanları olmalı. Büyük olasılıkla nehrin New Orleans'la körfez girişi arasındaki kıyıda bir yerde."

"Mississippi Deltası?" Giordino şaşkınlığını gizleyemiyordu. "Bu sonuca nasıl vardın?"

"Bak işte," dedi Pitt tahtada yazılı gemi adlarını göstererek. Sonra yüksek sesle okumaya başladı. "Pilottown, Belle Chasse, Buras, Venice, Boothville, Chalmette... bütün gemiler yabancı bandralı, ama tümü de bir ara Bougainville Denizcilik Şirketi'nin malı olmuş."

"Ben bağlantıyı kuramadım."

"Haritaya bir daha bak. Bütün bu gemiler nehir deltası boyunca uzanan kentlerin adlarını almış."

"Sembolik bir şifre mi?"

"Bougainvilleler'in tek hatası, gizli operasyonlarını yürüttükleri alanı gösteren bir şifre kullanmaları."

Giordino daha yakından baktı. "Tanrım, bak işte bu çok güzel uydu."

"Senin Bronco'na karşılık Isotta-Franschini'mi koyarım ki, Loren'i bulacağımız yer burasıdır."

"Kabul."

"Hemen NUMA hava terminaline git ve bir Lear jeti çıkar. Ben amirale telefon edip neden New Orleans'a gittiğimizi açıklarım."

Giordino kapıya doğru yürümeye başladı. "Sen oraya geldiğinde uçak hazır olur."

Pitt hemen üst kata çıkıp bir çantaya giyeceklerini attı. Silah dolabını açıp eski bir Colt Thompson hafif makineliyle iki kutu .45 kalibrelik mermi alarak bir keman kutusuna yerleştirdi. Sonra da Sandecker'e telefon açtı.

Kendini Sandecker'in özel sekreterine tanıtıp hemen amirale bağlandı. "Amiral?"

"Dirk?"

"Mavnanın bulunduğu yeri bulduk sanıyorum."

"Neredeymiş?"

"Mississippi Nehri Deltası. Al'la birlikte hemen oraya gidiyoruz."

"Deltada olduğunu nasıl anladınız?"

"Yarısı tümevarım, yarısı tahmin, ama tek olasılık." Sandecker biraz duraksadıktan sonra, "Hemen davranmayın," dedi sesini alçaltarak.

"Davranmayalım mı? Siz ne diyorsunuz?"

"Alan Moran aramanın iptal edilmesini istiyor." Pitt donup kalmıştı.

"Vince Margolin öldüğü için bütün bu aramanın hem zaman, hem de para kaybı olduğunu söylüyor."

"Moran salağın teki."

"Margolin'in kaybolduğu gece giydiği elbiseler ondaymış."

"Loren var o zaman."

"Moran onun da öldüğünü söylüyor."

Pitt kendini bataklığa gömülür gibi hissediyordu. "Yalan söylüyor!"

"Belki de, ama eğer Margolin konusunda haklıysa, sen şu anda yarının ABD Başkanı'na hakaret ediyorsun."

"O alçak Başkan'lık yeminini ettiği gün ben vatandaşlıktan çıkıyorum."

"Yalnız sen değilsin," dedi Sandecker. "Ama kişisel duyguların durumu değiştirmiyor."

Pitt cayacak gibi değildi. "Sizi Louisiana'dan ararım."

"Bunu söylemeni bekliyordum. Aman teması kesme. Ben de bu taraftan elimden geleni yaparım."

"Sağol, üçkâğıtçı patronum."

"Haydi, kıçını kıpırdat bakalım. Giordino'ya da söyle, benim purolarımı araklamasın."

Pitt gülerek telefonu kapattı. Çantasını hazırlayıp hangarından çıktı. Arabasına atlayıp oradan uzaklaştıktan üç dakika sonra telefonu çalmaya başladı.

Oradan iki yüz mil ötede Sal Casio çaresizlik içinde kıvranarak telefonun açılmasını bekliyordu.

69

Öğlen on ikiyi on geçe Alan Moran, Capitol'deki ana koridoru geçip dar bir merdivenden inerek ayakaltı olmayan, özel işleri için kullandığı bir büroya geldi. Onun durumundaki pek çok adam yanında sürekli yardımcı bulundururdu, ama Moran bir yere gideceği zaman peşine kimseyi takmaz, böylece gereksiz konuşmalarla dikkatini dağıtmasını önlerdi. Moran'ın yüzünde her an yırtıcı hayvanları kollayan bir Afrika antilobunun ürkekliği vardı. Gözlerinde en küçük bir ifade olmayan bu adamın yaşamdaki tek tutkusu iktidardı; ne biçimde, ne koşullarda elde edilirse edilsin, iktidar. Kongre'deki ayrıcalıklı yerini sağlayabilmek için kamuoyunda bir imaj yaratmış ve bunu korumaya özen göstermişti.

Dini bütün, dostçul ama sıkılgan, esprili ve her an yardıma hazır, yokluk içinden gelmesine karşın kendi kendisini yetiştirmiş adam görüntüsü pek çok kişiyi aldatmıştı.

Oysa özel yaşamı bambaşkaydı. Tanrı'ya inanmaz, seçmenleri ve halkı cahil bulur, onların sorunlarını kendi yararına çevireceği fırsatlar olarak görürdü. Hiç evlenmemişti, yakın arkadaşı da yoktu, kiralık bir dairede tövbekâr bir keşiş gibi yaşardı. Temel gereksinimlerinden artan her dolar Chicago'daki gizli şirketine gider, burada yasadışı yollardan, rüşvetlerden gelen diğer paralara eklenirdi. Burada biriken miktarsa Moran'ın siyasal etkisini güçlendirmek için sağa sola dağıtılırdı. İş dünyasında ve devlet kademelerinde Moran'a borçlu kalmamış pek az kimse vardı.

Douglas Oates, Sam Emmet, Martin Brogan, Alan Mercie ve Jesse Simmons, Moran'ın odasında onu beklemekteydiler. Moran odaya girip masasına geçerken hep birden ayağa kalktılar. Adamın tavrında belirgin bir kibirlilik vardı. Onları özel bölgesine çağırmış ve bu çağrıya uymaya zorunlu kılmıştı.

"Benimle bu toplantıyı kabul ettiğiniz için sağolun, baylar, dedi yapmacık bir gülüşle. "Sanırım nedenini biliyorsunuzdur."

"Başkan'lığı devralma olasılığını tartışmak için," dedi Oates.

"Bunun olasılığı falan yok artık," diye atıldı Moran. "Sena bu akşam saat yedide toplanacak. Yönetim sırasında ben olduğuma göre, hemen yemin edip Başkan'ın hasta kafasıyla açtı yaraları sarmaya başlamak benim görevimdir."

"Biraz fazla acele etmiyor musunuz?" diye sordu Simmons. "Eğer Başkan'ın daha fazla zarar vermesini önleyeceksem, hayır."

Oates kuşkulu görünüyordu. "Bazı çevreler sizin bu telaşlı davranışınızı, en azından Vince Margolin'in ölümü kanıtlanana kadar eyleme geçmenizi, iktidarı devralmak için uygunsuz bir girişim olarak niteleyebilir. Hele bir de Başkan'ı devirmek için onca çabanızdan sonra... "

Moran bir an Oates'a kötü kötü baktıktan sonra Emmet'e döndü. "Başkan Yardımcısı'nın nehirde bulunan giysilerini verdim size."

"FBI laboratuvarında bu giysilerin Margolin'e ait olduğu tanıtlandı." dedi Emmet. "Ama iki haftadan beri suda olduğunu gösteren hiçbir belirti yok."

"Herhalde kıyıya sürüklenmiş olmalı."

"Size bunu getiren balıkçının Potomac Nehri'nin tam ortasında bulduğunu söylemiştiniz."

"FBI başkanı sensin," diye çıkıştı Moran öfkeyle. "Sen araştır bakalım. Burada duruşmada değilim."

"Sanırım Margolin'in aranmasına devam etmek burada bulunan herkes için daha iyi olur," dedi Oates.

"Aynı görüşteyim," dedi Brogan. "Cesedini bulana dek onu yok sayamayız."

"Herkes sormaya başlar sonra," dedi Mercier. "Nasıl öldüğünü sorarlar."

"Belli ki boğulmuş," dedi Moran. "Herhalde Eagle battığı zaman."

"Ayrıca," diye devam etti Mercier. "Marcus Larimer'le birlikte Eagle'dan çıkıp Karayipler'de, hâlâ kesin yeri bilinmeyen, o balık avına nasıl gittiğinizi yeterli bir biçimde açıklamadınız."

"Kongre bir soruşturma komisyonu kurarsa, o zaman bütün soruları seve seve yanıtlarım," dedi Moran. "Ama burada ve bana karşı oldukları hiç tartışma götürmeyen insanların karşısında değil."

"Şunu bilmeniz gerekir," dedi Oates. "Yapmış olduğu hatalara karşın biz hâlâ Başkan'a bağlıyız."

"Bundan bir an bile kuşku duymadım," dedi Moran. "Bu sabah sizi bu nedenle çağırdım zaten. Senato oylamasını bitirdikten on dakika sonra yemin edip Başkan olacağım. Yapacağım ilk resmi iş de, sizin ya istifa ettiğinizi ya da kovulduğunuzu ilan etmek olacak, seçim sizin. Bu gece yarısından sonra hiçbiriniz artık Amerika Birleşik Devletleri hesabına çalışmayacaksınız."

70

Yüksek tepelerden Karadeniz'e dimdik inen yolda siyah bir Cadillac limuzin ilerliyordu. Arka koltukta oturan Vladimir Polevoi, Lugovoy'dan gelen son raporu okumaktaydı. Arada bir başını kaldırıp güneşin doğuşuna bakıyordu.

İçinde ahşap dolapları, renkli televizyonu, barı ve stereo ses düzeni olan limuzin teknolojisini inceleme gerekçesiyle Polevoi tarafından özel olarak sipariş edilmiş ve Moskova'ya getirtilmişti. Araba gelir gelmez de kendi emrinde kullanmaya başlamıştı. Cadillac bir yanı ormanla kaplı bir uçurumun çevresinde yol aldıktan sonra yüksek tuğla duvarla çevrilmiş bir malikânenin ahşap kapısında durdu. Üniformalı bir nöbetçi KGB Başkanı'na selam verdikten sonra bir düğmeye bastı. Kapı sessizce açılırken içerde çiçeklere bezenmiş büyük bir bahçe belirdi. Araba bahçedeki yolu izleyip çağdaş Batı mimari tarzındaki tek katlı yapının önünde durdu.

Polevoi taş merdivenleri çıkıp hole girdiğinde kendini Başkan Antonov'un sekreteri karşıladı ve denize bakan bir terasa götürdü.

Birkaç dakika sora Antonov geldi. Arkasında bir tepsi içi de tütsülenmiş alabalık, havyar ve buzlu votka taşıyan güzel bir hizmetçi kız vardı. Antonov keyifli görünüyordu, teras korkuluğuna oturdu.

"Yeni yazlığınız çok güzel," dedi Polevoi.

"Sağol. Projesini bir Fransız mimarlık şirketine yaptırdım. Benden bir ruble bile istemediler. Ama tabii, devlet inşaat komisyonundan onay alamam. Fazla burjuva havası var. Ama boşver gitsin. Zaman değişiyor." Sonra birden konuyu değiştirdi. "Washington'dan ne haber var?"

"Başkan'ı görevden alacaklar," dedi Polevoi.

"Ne zaman?"

"Yarın bu saatlerde."

"Kesin mi?"

"Evet."

Antonov votka kadehini alıp bir dikişte boşalttı. Hizmetçi kız hemen kadehi tazeledi. Polevoi bu kızın yalnızca votka servisi yaparak Antonov'a hizmet ettiğini sanmıyordu. "Hesabımızda yanıldık mı, Vladimir?" diye sordu Antonov. "Çok büyük bir işi çok çabuk mu başarmaya kalktık?"

"Kimse Amerikalıların ne yapacağını bilemez. Beklenildiği gibi davranmıyorlar."

"Yeni Başkan kim oluyor?"

"Alan Moran, Temsilciler Meclisi Başkanı."

"Onunla çalışabilir miyiz?"

"Oradaki kaynaklarım adamın çok kurnaz olduğunu söylüyorlar, ama kendi tarafımıza çekebilirmişiz."

Antonov çok uzaktaki küçük bir balıkçı teknesine baktı. "Bana kalsaydı, bu Moran'ı Başkan Yardımcısı Margolin'e yeğlerdim."

"Kesinlikle," dedi Polevoi. "Margolin komünist toplumumuzun en amansız düşmanlarındandır. Ayrıca Amerikan askeri gücünün bizimkinden üstün olması gerektiğine inanır."

"Moran'ın Beyaz Saray'a girmesine gizlice yardımda bulunabilir miyiz?"

Polevoi hayır anlamında başını salladı. "Tehlikesine değmez, belli olursa propaganda bir anda tersine döner."

"Margolin nerede?"

"Hâlâ Bougainvilleler'in elinde."

"O Uzakdoğu'lu kaltağın Margolin'i serbest bırakıp Moran'ın yolunu tıkaması mümkün mü?"

Polevoi omuzlarını kaldırdı. "O kadının ne yapacağını kim tahmin edebilir?"

"Eğer onun yerinde olsaydım, Vladimir, sen ne yapardın?"

Polevoi bir an düşündü. "Margolin'i ortadan kaldırmak için Moran'la bir anlaşma yapardım." "Moran'da bunu kabul edecek yürek var mı?"

"Eğer süper bir devletin başkanlığıyla sizin aranızda son derece korunmasız bir durumda tutsak edilmiş bir adam bulunsaydı, siz nasıl karar verirdiniz?"

Antonov kahkahayı bastı. "Benim içimi okuyorsun, dostum. Ne demek istediğini anlıyorum. Ben olsam hiç düşünmem adamı ortadan kaldırırdım."

"Amerikan haber organları Moran'ın Margolin için boğularak öldü dediğini yazıyorlar." "Dolayısıyla senin kuramın da doğrulanmış oluyor," de Antonov. "Belki de yaşlı cadaloz bize bir iyilik yapmış olacak."

"Hiç olmazsa, onunla yaptığımız anlaşma bize paraya mal olmadı."

"Para dedin de, altınlardan ne haber?"

"Amiral Borchavski çıkarma operasyonuna başladı. Üç hafta içinde bütün külçelerin çıkarılmış olacağını söylüyor."

"Bu iyi haber," dedi Antonov. "Peki, ya Dr. Lugovoy? Başkan görevinden alındıktan sonra da projesine devam edebilecek mi?"

"Edebilir," dedi Polevoi. "Başkan'ın kafasının içinde Amerika Birleşik Devletleri sırlarından oluşan muazzam bir hazine var. Lugovoy daha uzun zaman bu bilgileri alabilir."

"O halde projeye devam edilsin. Lugovoy'a bizim için öğrenilmesi önemli olan siyasi ve askeri konuların bir listesini verin. Görevden ayrılan bütün Amerikalı liderlere, görevleri sırasında ne denli beceriksiz ve yeteneksiz olurlarsa olsunlar, deneyimlerinden yararlanmak için danışılır. Kapitalist kitlelerin bellekleri zayıf olur. Başkan'ın şu anda bildikleriyle ilerde seleflerinden alacağı bilgiler bizim için büyük bir kazanç olacaktır. Bu kez sabırlı davranacağız. Başkan'ın beyni daha uzun yıllar bize altın istihbarat yumurtaları yumurtlayan bir tavuk olacak."

Polevoi kadehini kaldırdı. "Bugüne dek bize çalışan en büyük gizli ajanın şerefine." Antonov güldü. "Daha nice yıllar yumurtlaması dileğiyle."

Dünyanın öbür ucunda Raymond Edgely bir konsol başında oturmuş, bilgisayardan çıkan bilgileri okuyordu. Bir ara gözlüklerini çıkarıp kızaran gözlerini ovuşturdu. Bitkin görünmesine karşın görev heyecanıyla dolu bir enerjisi vardı. Yarışmacı ruhu kabarmış, rakibi olan ünlü meslektaşını bu oyunda yenme fırsatı karşısında ne uyku, ne de dinlenme düşünür olmuştu.

Saygın bir psikiyatri araştırmacısı olan Dr. Harry Greenberg piposunu yaktı. Dumanını üfledikten sonra piponun ağzıyla bilgisayardan çıkan sayfaları işaret etti.

"Daha fazla beklemenin anlamı yok, Ray. Bence değiştirmeyi yapmaya yetecek kadar bilgi var artık."

"Aleksei'yi kandırabileceğimize emin olmadan acele etmek istemiyorum."

"Haydi, yap artık," diye üsteledi Greenberg.

Edgely on kişiden oluşan ekibine şöyle bir baktı. Onlar da umutla Edgely'ye bakıyorlardı. "Pekâlâ," dedi. "Düşünce iletişimini Başkan'da bulunan mikroçipten merkez bilgisayarımıza aktarmak için herkes görev yerini alsın."

Greenberg odayı dolaşıp bir bir herkesle konuştu ve yapılacak işlemleri kontrol etti. Üç kişi bilgisayar konsolunda oturmuş, elleri düğmelerin üstünde hazır beklemekteydiler. Diğerleriyse ekranlar başında yer almış, bilgi kontrolü yapıyorlardı.

Edgely heyecanla ellerini bir mendile sildi. Greenberg bir adım gerisinde bekliyordu.

"Bir düşünce yayını ya da Lugovoy'un talimatı sırasında araya girmememiz gerekiyor," diye uyardı Greenberg.

"Bunu biliyorum," dedi Edgely gözlerini beyin dalgasını tercüme eden ekrandan ayırmadan. "Bizim bilgisayar yayınımız da kalp atışı ve diğer yaşam işlevlerine uymak zorunda."

Programcı talimatı verdikten sonra herkes beklemeye başladı. Boş ekran birazdan bütün bu çalışmaların başarılı ya da başarısız olduğunu gösterecekti. Dakikalar bir bir geçerken kimseden çıt çıkmıyordu. Birden ekranda beklenen sonuç belirdi: İLETİŞİM TRANSFERİ GERÇEKLEŞTİ."

Herkes rahat bir soluk verip birbirini kutlamaya başladı.

"Aleksei bunu yutacak mı dersin?" diye sordu Edgely.

"Merak etme. En küçük bir kuşku bile duymayacaktır. Aleksei Lugovoy kimsenin kendisinden daha üstün olduğuna inanamayacak denli kendini beğenmiştir." Greenberg piposundan bir soluk çekti. "Ona vereceğimiz her şeyi yutup doğruca Moskova'ya gönderecektir."

"Umarım öyle olur," dedi Edgely terli alnını silerken. "O halde şimdi yapacağımız iş, Başkan'ı Walter Reed Hastanesi'ne götürüp beynindeki mikroçipi çıkarmak olacak."

"Ama daha önce yapmamız gereken başka bir şey var," dedi Greenberg bir şişe şampanya ortaya çıkararak. Mantar açılırken görevlilerden biri de bardakları dağıttı. Greenberg kadehine kaldırdı.

"KGB'yi on yıl gerileten Doktor Edgely'ye," dedi gülerek.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Stonewall Jackson

71

13 Ağustos 1989 New Orleans, Louisiana 68

Yol boyunca uçağı Giordino yönetirken Pitt uyudu. Pontchartrain Gölü'nün mavi yeşil suları üzerinde alçalırken New Orleans kıyılarındaki küçük havaalanı da belirmeye başlamıştı. Camgöbeği rengindeki NUMA jeti asfalt piste inip üzerinde DELTA PETROL LTD. yazılı bir helikopterin yakınında durdu.

Bitişikte duran arabadan bir adam inip uçağa doğru yürümeye başladı. Pitt jetin kabininden inince adam güneş gözlüğünü çıkarıp elini uzattı.

"Bay Pitt?" diye sordu adam gülümseyerek.

"Evet, benim."

"Adım Clyde Griffin, FBI bölge sorumlusuyum." O sırada Giordino da yanlarına gelmişti. Pitt ikisini tanıştırdı.

"Sizin için ne yapabiliriz, Bay Griffin?" "Başkan'ımız Emmet telefon etti, aramanızda Büro'nun resmen size yardımcı olamayacağını bizzat açıklamamı istedi."

"Ben yardım istemedim ki," dedi Pitt.

"Resmi yardım yapamayız, dedim, Bay Pitt," dedi Griffin beyaz dişlerini sergileyerek. "Ama bugün günlerden pazar. Başkan'ım tatil günlerinde ajanların her istediklerini yapabileceklerini söylüyor. Emrimdeki sekiz adam da, sizin yapacağınız işin golf oynamaktan daha önemli olduğu görüşündeler."

"Emmet bunu onaylıyor mu?"

"Kesinlikle resmi olmayan bir dille, eğer Başkan Yardımcısı'nı en kısa zamanda bulmazsak, kıçıma öyle bir tekme vuracağını söyledi ki, uzun süre hiç oturmak istemeyecekmişim."

"Bayıldım bu adama," dedi Giordino.

"Ne aradığımız konusunda size bilgi verildi mi?" diye sordu Pitt.

Griffin başını salladı. "Bir nehir mavnası. Burayla Baton Rouge arasında iki yüz mavnayı aradık bile."

"Siz kuzeyi aramışsınız. Ben güneyde olduğunu sanıyorum."

Griffin kuşkuyla baktı. "Gelen şilep ve tankerlerin çoğu yüklerini kent limanlarında bırakırlar. Bu yükler sonra römorklar! kuzeye nakledilir. Güney sularında okyanusa çöp balyaları bırakan birkaç mavnadan başka mavna yoktur."

"O taraflarda aramamız için iyi bir neden daha."

Griffin eliyle helikopteri işaret etti. "Adamlarım nehir boyunca arabalarda bekliyorlar. Onları havadan yönetiriz."

"Delta Petrol yazısını herkes yutar mı?" diye sordu Pitt.

"Petrol şirketlerinin helikopterleri burada çok sık görülür.” dedi Griffin. "Açık denizdeki petrol kuyularına ve körfezdeki boru hattı inşaatına personel ve ikmal taşırlar. Kimse dönüp bakmaz bile."

Pitt özür dileyip NUMA uçağının içine girdi, bir dakika sonra elinde bir keman kutusuyla çıktı. Sonra helikoptere girip pilotla tanıştı. Pilot ince yapılı, sarışın, hülyalı gözlerle bakan bir kadındı. Ne FBI ajanlığı, ne de Slats Hogan olan adı ona yakışıyordu.

"Uçarken keman mı çalacaksın?" diye sordu Hogan merakla.

"Yükseklik korkum var da, iyi geliyor," dedi Pitt gülerek.

"Ne insanlar var," diye mırıldandı Hogan.

Emniyet kemerleri bağlandıktan sonra Hogan aracı havalandırdı. Güney yönüne dönmeden önce kentin merkezinden şöyle bir geçiş yaptılar.

St. Charles Caddesi'nde küçük yeşil bir nokta olarak görünen bir tramvay güneşte pırıl pırıl yansıyan rayları üzerinde tıngır mıngır ilerliyordu. Pitt dünyanın en büyük spor merkezi olan Superdome'un dev gibi beyaz çatısını hemen tanıdı. Daracık sokakları ve tıkış tıkış sıralanmış evleriyle Fransız Mahallesi ve St. Louis Katedrali sağ yanda kalırken, Mississippi Nehri'nin çamurlu yeşil suları belirdi.

"İşte geldik," dedi Hogan. "Yaşlı Adam Nehri. İçilmeyecek kadar koyu, ama ekilmeyecek kadar da suludur."

"Daha önce burada bulundunuz mu?" diye sordu Griffin, Pitt'e.

"Birkaç yıl önce İç Savaş'ta batmış bir çift Güney Konfederasyonu gemisi üzerine tarihi bir araştırmayı yönetmiştim. Nehrin altmış mil kadar aşağısındaydı, Plaquemines Parish'de." "Orada öyle nefis bir lokanta bilirim ki..."

"Ben de. Adı da Tom'un Yeri. Enfes körfez istiridyeleri vardır. Oraya gidince mutlaka Tom'un annesinin özel acılı sosundan isteyeceksin. İstiridyelerin üzerine çok güzel gidiyor."

"Epey dolaşmışsın."

"Elimden geldiğince."

"Mavnanın nerede gizlenmiş olacağı konusunda bir fikriniz var mı?"

"Epey kullanılmış bir depo ve liman arayalım. Sıkı güvenlik önlemleri, alabildiğine bekçisi, yüksek duvarları, hatta belki köpekleri olan bir yer. Paslı ve hurda durumdaki mavna da hemen yakında bağlı olmalı. Benim tahminim, Chalmette'le Pilottown arasında bir yerde." "Pilottown'a ancak tekneyle gidilebilir," dedi Griffin. "Delta karayolu Venice adındaki kasabanın on mil yukarsında bitiyor."

"Pardon, yanıldım."

Bir süre hiç konuşma olmadı. Aşağıda nehir saatte dört millik bir hızla akmaktaydı. Her iki yanda çayırlarda otlayan inekleri ve portakal bahçeleriyle küçük çiftlikler vardı. Bunların ötesindeyse bataklıklar görünüyordu. Port Sulphur limanının üstünden geçtiler. Sülfür, küçük sarı tepeler halinde yerden on beş metre kadar yükseliyordu.

Bunu izleyen yarım saat içinde üç kez boşuna umutlandılar. Port Sulphur'un birkaç mil altında terk edilmiş bir konserve fabrikası ve önüne bağlanmış iki mavna gördüler. Griffin telsizle helikopteri karadan izleyen ajanlarına talimat verdi. Hemen yapılan arama sonucu bina boş çıktı, mavnaların içinde de sintine suyu ve çamurdan başka bir şey yoktu.

Güneye doğru uçmaya devam ederek büyük bataklıkları üzerinden geçtiler. Arada sırada geyik sürüleri ve güneşlene timsahlar görüyorlardı.

Küt burunlu kocaman bir yük gemisi akıntıya karşı yol al maktaydı. Bayrağında kırmızı üzerine yaldızlı bir yıldız, orak çekiç vardı.

"Rus gemisi," dedi Pitt.

"New Orleans'a her yıl giren beş bin geminin pek çoğu Sovyetlere aittir," dedi

Griffin.

"Şu mavnaya yakından bakmak ister misiniz?" diye sordu Hogan eliyle göstererek. "Şurada, doğu tarafındaki dubanın kasında."

Griffin başını salladı. "Buna gidip kendimiz bakalım."

"Şuradaki setin üzerine indireyim, sizi," dedi Hogan.

Helikopter set üstündeki yola indi. Griffin hemen araçtan çıkıp mavnaya koştu. Üç dakika sonraysa yine helikopterdeki yerine oturmuş kemerini bağlıyordu.

"Bir şey yok, ha?" dedi Pitt.

"Havagazı. Yarı yarıya petrolle dolu. Yakıt istasyonu olarak kullanılıyor olmalı."

Pitt saatine baktı, iki buçuk olmuştu. Zaman hızla geçmekteydi. Topu topu birkaç saat sonra Moran yemin edip Başkan olacaktı. "Haydi, aramaya devam edelim."

Hogan aracı hızla kaldırıp yan yatırarak yola devam etti. Giordino'nun midesi ağzına gelmişti.

Sekiz mil kadar gittikten sonra bir başka mavna gördüler. Bu kez karadaki ekip mavnayı aradı. Bu da boş çıktı.

Balıkçı kasabaları olan Empire ve Buras'ın üzerinden geçtiler. Derken, tam bir kıvrımı döndükleri zaman nehrin altın yıllarından kalma, tablo gibi bir görünümle karşılaştılar. Uzun beyaz teknesi, geniş ortası, güvertelerinden yükselen buharıyla yandan çarklı bir buhar gemisi nehrin batı yakasına burnunu dayamıştı.

"Mark Twain günlerinden kalma," dedi Giordino.

"Ne güzel," dedi Pitt hayranlıkla.

"Adı Stonewall Jackson'dur," diye açıkladı Griffin. "Yetmiş yıldan beri nehirdeki en büyük gösteridir."

Geminin borda iskeleleri, beşgen biçiminde inşa edilmiş eski bir tuğla kalenin önünde kıyıya indirilmişti. Yüzlerce insan kalenin surlarında ve geçit töreni alanında gezmekteydi. Yakında bir tarlanın ortasında karşılıklı iki hat asker birbirlerine ateş ederken göğe mavi bir duman yükseliyordu.

"Neyi kutluyorlar?" diye sordu Giordino.

"Eyaletler arası savaşı," dedi Hogan.

"Pek anlamadım."

"Tarihi bir çarpışmayı sahneliyorlar," diye açıkladı Pitt. "iç Savaş'ta geçen bir çarpışmayı gerçek üniformalar, orijinal ya da tıpatıp taklit edilmiş silahlarla canlandırıyorlar. Gettysburg'da böyle bir savaş sahnesine tanık olmuştum. Müthiş benzetiyorlar, gerçekmiş gibi görünüyor."

"Yazık, durup izleyemiyoruz," dedi Griffin.

"Plaquemines Parish tarih deposu gibi bir yerdir," dedi Hogan. "Savaş taklidi yaptıkları o yıldız biçimindeki yapı Jackson Kalesi'dir. St. Philip Kalesi ya da geriye ne kaldıysa, tam nehrin karşısındadır. İşte Amiral Farragut'un bu kaleleri kullanarak 1862 yılında New Orleans'ı Kuzey'lilere kazandırdığı alan burasıdır?"

Kuzey gemileriyle Güney bataryalarının karşılıklı top atışları hiç zorlanmadan herkesin gözlerinin önüne gelir gibi oluyordu. Ama Amiral Farragut'un filosunu geçirdiği kıvrım şimdi sessiz ve sakindi. Yüzyılı aşkın bir süre önce batan savaş gemilerini gömen nehrin suları şimdi usul usul akıyordu.

Hogan birden oturduğu yerde dikilip kontrol panelinin üstünden bakmaya başladı. İki mil kadar ötede pruvası nehrin aşağı tarafına dönük bir gemi eski, ahşap bir limana bağlıydı. Geminin arkasında bir nehir mavnası ve römork vardı. Limanın önündeyse büyük, metal bir depo görünüyordu.

"Bu olabilir," dedi Hogan.

"Geminin adını okuyabiliyor musun?" diye sordu Pitt arka koltuktan.

Hogan bir an için sol elini kumanda kolundan çekip gözlerine siper ederek baktı. "Dur bakayım... ama, yok, bu az önce geçtiğimiz kasabanın adı."

"Hangi kasaba?"

"Burası."

"Bu olabilir işte!" dedi Pitt zafer dolu bir sesle. "Bu bal gibi o yahu!"

"Gemide hiç personel gözükmüyor," dedi Griffin. "Ev yüksek bir duvar görünüyor, ama ne bekçi var, ne de köpek. Bayağı sakin bir yer bence."

"Hiç güvenme," dedi Pitt. "Gözden kaybolana dek nehrin altına doğru gidelim, Slats. Sonra batıdaki sete inip arabadaki adamlarınızla buluşalım."

Hogan aynı rota üstünde beş dakika uçtuktan sonra yarım daire çizerek kuzeye döndü ve bir okulun futbol alanına indi. İçi FBI ajanı dolu iki araba onlardan

önce gelmiş, bekliyorlardı.

Griffin dönüp Pitt'e baktı. "Ben adamlarımla yükleme limanına açılan ön kapıdan girerim. Siz ve Giordino, Hogan'la kalıp havadan gözlem yaparsınız. Sıradan bir operasyon olacak."

"Sıradan operasyon," diye yineledi Pitt soğuk bir sesle. "Kapıdan gir, FBI kimliğini göster, herkes donsun kalsın. Olacak iş değil. Bu adamlar senin benim sivrisinek öldürdüğümüz gibi insan öldürürler. Böyle açık açık gitmek kafanı uçurmaları için davetiye çıkarmak olur. Bekleyip yardım çağırsan akıllılık edersin."

Griffin'in yüzünden işine karışılmasını istemediği belliydi. Pitt'in söylediklerine aldırmadan Hogan'a talimat verdi.

"Kalkmadan önce kapıya gitmemiz için bize iki dakika ver, sonra da deponun üstünde dolan. İletişim şubemizle temas kurup durumu rapor edersin. Onlar da bu raporu Washington'daki merkezimize iletsinler."

Griffin helikopterden inip en öndeki arabaya bindi. Lise spor salonunun yanından dolanıp Bougainville limanına çıkan yola girdiler ve az sonra setin arkasında gözden kayboldular. Hogan helikopteri yükseltirken bir yandan da telsiz bağlantısı kurmaya çalışmaktaydı. Pitt yardımcı pilot koltuğuna geçmiş, huzursuzlukla Griffin'in depo kapısında bekleyişini izliyordu.

"Bir şeyler oluyor," dedi Hogan. "Römork ve mavna hareket etti."

Haklıydı. Römork ağır ağır iskeleden açılmış, küt burunlu mavnayı da peşinden sürüklüyordu. Serdümen usta bir manevrayla iki aracı birden nehrin ortasına götürüp körfeze doğru ilerlemeye başladı.

Pitt hemen bir mikrofon kapıp, "Griffin!" diye bağırdı. "Mavnayı oradan uzaklaştırıyorlar. Gemiyle depoyu boşver. Yola dönüp karadan takip edin."

"Anlaşıldı," dedi Griffin.

Ansızın gemideki kapılar savrularak açıldı, adamlar güvertede koşuşmaya başladılar. Göz açıp kapayana dek başüstünde ve kıçta üstü branda beziyle örtülü makineli tüfek yuvaları ortaya çıkıvermişti.

"Griffin!" diye haykırdı Pitt mikrofona. "Çabuk kaç. Aman çabuk kaç!"

Uyarı geç kalmıştı. Griffin öndeki arabaya balıklama daldı, araba tam setin güvenliğine doğru atılırken 20 milimetrelik Oerlikon makineli tüfekleri mermi yağmuruna başladı. Hareket halindeki araba mermi yağmurundan payını

alıyordu. Mermiler ince saçı karton gibi delerek içerdekilerin etlerini ve kemiklerini parçaladı. Arkadaki araba durmak zorunda kaldı. İçindekiler kendilerini dışarı attılar; kimi yattığı yerde hareketsiz kaldı, kimi sürünerek siper aradı. Griffin ve adamları setin tepesine çıkmayı başarmışlardı, ama tümü de ağır yaralanmıştı.

Pitt keman kutusunu açıp Thompson'un namlusunu yan pencereden çıkardı ve Buras'ın pruvadaki makinelisini taramaya başladı. Hogan onun ne yapmak istediğini anlayıp daha iyi bir açıdan ateş edebilmesi için aracı yana yatırdı. Makineli tüfeği çevresindekiler sapır sapır yere devrilmeye başlamışlar, bu öldürücü ateşin nereden geldiğini fark edememişlerdi. Kıç taraftakiler daha çabuk uyandılar. Silahlarını Griffin ve adamlarından çevirip göğe yönelttiler. Hogan birkaç santim yakından geçen mermilerden kurtulmak için büyük çaba harcıyor, geminin çevresinde büyük bir hız yapıyordu.

Ama çok geçmeden bir mermi helikoptere isabet etti. Ön cam parçalanırken Pitt gözlerini korumak için elleriyle yüzü kapadı. Çelik burunlu mermiler aracın gövdesini delerken motor da adamakıllı hasar görüyordu.

"Göremiyorum," dedi Hogan şaşılacak kadar sakin bir sesle. Yüzü alnındaki kesiklerden akan kanla kıpkırmızı olmuş, önünü göremez durumdaydı.

Kolunda birkaç derin sıyrık dışında Pitt yarasız sayılırdı. Makinelisini sağ baldırındaki yarayı sarmaya çalışan Giordino'ya verdi. Helikopter güç kaybetmiş, hızla nehrin ortasına doğru alçalmaya başlamıştı. Pitt uzanıp kumandayı Hogan'dan aldı ve aracı yana yatırarak son anda römorktan gelen yaylım ateşinden kurtardı. Mavnada da bir düzineye yakın adam belirmiş, otomatik silahlarla yaralı helikoptere ateş yağdırıyorlardı.

Motordan yağ boşalıyor, pervane palaları deli gibi sarsılıyordu. Pitt hızın çabuk düşmesini önlemeye çalıştı. Kontrol paneli mermi yağmurunda paramparça olmuştu. Pitt umutsuz bir savaş veriyordu, daha fazla havada kalamayacaktı. Artık aracı düz tutmak bile olanaksız olmuştu.

Yerdeyse, setin arkasında Griffin dizleri üstüne çökmüş, bir eliyle parçalanmış bileğini tutuyor, helikopterin çaresizce debelenmesini gördükçe öfkesinden çılgına dönüyordu. Aracın gövdesi öylesine delik deşik olmuştu ki, içinde kimsenin sağ olabileceğine inanamıyordu. Helikopteri son olarak peşinde dumanlı bir iz bırakarak nehrin yukarsına doğru yalpalaya yalpalaya uçarken gördü. Bir sıra ağaca çarpmadan kurtuldu ve az sonra gözden iyice kayboldu.

72

Sandecker, Emmet'in FBI merkezindeki özel odasında oturmuş, ağzındaki puro izmaritini kemiriyor, aklından bin türlü şey geçiyordu. Brogan da elindeki yarısı boşalmış kahve fincanına dalgın dalgın bakmaktaydı.

General Metcalf içeri girip bir koltuğa oturdu. "Hepiniz tabut taşıyıcılara dönmüşsünüz," dedi yapmacık bir neşeyle.

"Öyle değil miyiz?" dedi Brogan. "Senato oylamayı bitirir bitirmez yapacağımız bir şey kalmıyor."

"Şimdi, Senato resepsiyon odasından geliyorum," dedi Metcalf. "Oates, Başkan'ın partisindeki adamları biraz daha dayanmaları için inandırmaya çalışıyor."

"Başarma olasılığı var mı?" diye sordu Sandecker.

"Hiç yok. Senato yalnızca bir formalite toplantısı yapacak. Tam dört saat sonra her şey bitmiş olacak."

Brogan nefret içinde başını sallıyordu. "Duyduğuma göre, Moran yemin töreni için Yüksek Mahkeme Başkan'ını yanında bulunduracakmış."

"Soysuz herif, bir saniye bile kaybetmek istemiyor," dedi Emmet.

"Louisiana'dan bir haber var mı?" diye sordu Metcalf.

Emmet olumsuz anlamda başını salladı. "Bir saatten beri ses yok. Son raporda sorumlu ajanım hâlâ kuşku çeken bir liman tesisi aradıklarını söylemişti."

"Margolin'i deltada sakladıklarını gösteren somut bir kanıt var mı?"

"Yalnızca benim özel projeler müdürümün bir varsayımı," dedi Sandecker.

Metcalf, Emmet'e baktı. "Bougainvilleler için ne yapacaksın?"

"Elli ajanımı o işe verdim."

"Tutuklayabilecek misin?"

"Boşuna olur. Min Koryo ve Lee Tong bir saat sonra salıverirler."

"Yeterli kanıt olması gerekir."

"Savcılık için dişe dokunur bir şey yok. Yasadışı operasyonlarının çoğu sınırlarımız dışında, Amerika Birleşik Devletleri'yle pek dost sayılmayan

Üçüncü Dünya ülkelerinde yapıyor..." Telefon çaldı. "Emmet."

"Ben ajan Goodman, efendim." "Ne var, Goodman?"

"Louisiana'da ajan Griffin'le temas kurdum."

"Of, nihayet," dedi Emmet. "Hemen bağlayın." Az sonra Emmet zorlukla soluyan bir adamın sesini duydu. Diğerlerinin de işitmesi için hoparlör amfisini açtı.

"Griffin, ben Sam Emmet, işitiyor musun?"

"Evet, efendim, sesiniz iyi geliyor." Adamın acı çektiği belliydi. "Başımız belaya girdi."

"Ne oldu?"

"New Orleans'ın yetmiş mil kadar aşağısında iskeleye bağlı bir Bougainville yük gemisi bir römork ve bir nehir mavnası gördük. Adamlarımla arama yapmak için içeri girmek isterken gemide bulunan makineli silahlarla üzerimize ateş açıldı. Herkes vuruldu... iki ölü, ben dahil, yedi yaralı var. Tam bir kırım oldu." Griff'in sesi bir an boğuklaştı, sonra birkaç saniye hiç konuşamadı. Yeniden konuşmaya başladığında sesi iyice güçsüzleşmişti. "Daha önce arayamadığım için üzgünüm, ama haberleşme aygıtımız isabet aldığı için bir telefon bulana kadar iki mil yürümek zorunda kaldım."

Emmet'in yüzünde bir acıma ifadesi belirdi. Kan kaybeden yaralı bir adamın kavurucu yaz güneşinde iki mil yürümesi taş gibi yüreğini epey kıpırdatmıştı.

Sandecker mikrofona yaklaştı. "Pitt ve Giordino ne oldu?"

"NUMA'dan gelenler ve benim bir ajanım helikopterle havadan gözlüyorlardı," diye yanıtladı Griffin. "Onlar da epey isabet alıp nehrin üst kısımlarında bir yerde çakıldılar. İçinde sağ kalan olduğunu sanmıyorum."

Sandecker geri çekildi, yüzü taş kesilmişti.

Emmet mikrofona uzandı. "Griffin?"

Griffin'den gelen tek karşılık amansız bir geveleme oldu.

"Griffin, dinle beni. Devam edebilecek misin?"

"Evet, efendim... gayret edeceğim."

"Nehir mavnasına ne oldu?"

"Römork... römork çekiyordu."

"Nereye çekiyordu?"

"Nehrin aşağısına doğru... son gördüğümde Head of Passes'e doğru."

"Head of Passes mı?"

"Mississippi'nin sonu, nehir burada denize dökülen üç ana kanala ayrılıyor," diye yanıtladı Sandecker. "Güney Kanalı, Güneydoğu Kanalı ve Loutre Kanalı. Çoğu gemiler ilk iki kanalı kullanırlar."

"Griffin, mavna bulunduğun yerden ayrılalı ne kadar oldu?" Yanıt gelmedi, hattın kesildiğini gösteren bir ses de yoktu. "Sanırım bayıldı," dedi Metcalf. "Yardım geliyor. Anladın mı, Griffin?" Yanıt yok.

"Neden mavnayı denize çıkarıyorlar?" diye sordu Brogan. "Hiçbir neden bulamıyorum," dedi Sandecker. Emmet'in dahili telefonu çaldı.

"İvedi olarak Amiral Sandecker'i arıyorlar," dedi müdür yardımcısı Don Miller.

Emmet başını kaldırdı. "Sizi arıyorlar, amiral. İsterseniz dış bürodan konuşabilirsiniz." Sandecker teşekkür edip dış bölmeye geçti. Telefonlu masaya oturup ışık sinyali veren beyaz düğmeye bastı. "Ben Amiral Sandecker."

"Bir dakika efendim," dedi NUMA merkezinin şef santralı.

"Alo?"

"Ben Sandecker. Kiminle görüşüyorum?"

"Sizi de bulmak amma zormuş, amiral. Eğer arayışım Dirk Pitt'le ilgili, demeseydim, sekreteriniz bu bağlantıyı asla yapmayacaktı."

"Siz kimsiniz?" dedi Sandecker yine. "Adım Sal Casio. Dirk'le birlikte Bougainville olayında çalışıyoruz."

Sandecker on dakika sonra Emmet'in bürosuna girdiğinde yüzü kül gibi bembeyazdı. Brogan bir terslik olduğunu hemen anladı.

"Ne oldu?" diye sordu. "Hortlak görmüş gibisin." "Mavna," diye mırıldandı Sandecker. "Bougainvilleler, Moran'la anlaşma yapmışlar. Açık denize götürüp batıracaklarmış."

"Ne diyorsun?"

"Alan Moran'ın Başkan olabilmesi için Loren Smith ve Vince Margolin ölüme mahkûm edilmiş. Mavna yüz kulaç derinlikte onlara mezar olacak."

"Peşimizden gelen var mı?" diye sordu nehir kılavuzu.

Lee Tong kaptan köşkünden çıkıp dürbünüyle baktı. "Kimse yok. Yalnızca üç dört mil gerimizde tuhaf bir siyah duman bulutu görünüyor."

"Petrol yanıyordur."

"Bizi izliyor gibi."

"Size öyle geliyor. Bu nehir insanın gözlerine garip oyunlar oynar. Bir mil ötede sandığın şey, aslında dört mil uzaktadır. Hiç ışık olmayan yerde ışık gördüğünü sanırsın. Üzerine geliyor gibi görünen gemi bir de bakmışsın giderek ufalıyor. İşte böyle, nehir bazen çok şakacı olur."

Lee Tong yine önünde uzanan kanala baktı. Kılavuzun Mississippi hakkında hiç bitmeyen yorumlarını dinlemeye alışmıştı. Aslında adamın deneyimini ve yeteneğini çok beğenirdi.

Kaptan Kim Pujon çok uzun zamandan beri Bougainville Denizcilik Şirketi hesabına profesyonel nehir kılavuzluğu yapmaktaydı. Onca yıllık deneyimine karşın hâlâ oldukça batıl inançlı sayılırdı. Gözlerini önündeki mavnadan ayırmadan 12.000 beygir gücündeki dört motorun hızlarını dengeledi. Römorkun önde dört, arkada altı dümeni vardı. Dev dizeller kocaman mavnayı iterken saatte on altı millik bir hız yapmaktaydı.

Bir İsveç bandralı petrol tankeri yanlarından geçti ve dalgasıyla hem mavnayı, hem de römorku salladı. "Derin sulara ne kadar kaldı?" diye sordu Lee Tong.

"On mil önce tuzlu suya çıktık. On beş dakika sonra sığ sulardan geçmiş oluruz."

"İngiliz bayrağı taşıyan kırmızı tekneli bir araştırma gemisini gözle."

"Mavnayı batırdıktan sonra bir Kraliyet Donanma gemisine mi çıkacağız?" diye sordu Pujon şaşarak.

"Eskiden Norveçli bir ticaret gemisiydi," diye açıkladı Lee Tong. "Yedi yıl önce satın alıp bir araştırma gemisi olarak yeniden biçim verdim. Kıyı Koruma ve gümrük memurlarını atlatmak için çok işe yarıyor."

"Dua edelim de peşimizdekileri de atlatabilsin."

Lee Tong homurdandı. "Neden olmasın? Bizi arayan Amerikalılara römorktan alınıp gemide hapsedildiğimizi söyleyecek biri var. Hem de gerçek İngiliz aksanıyla konuşan biri. Araştırma gemisi New Orleans'da limana girdiğinde sen,

ben ve tayfalarımız çoktan gitmiş olacağız."

Pujon eliyle işaret etti. "Port Eads ışığı belirdi. Az sonra açık denizde oluruz."

Lee Tong durumdan hoşnut, başını salladı. "Bizi şu ana kadar durduramadılarsa bundan sonra da durduramazlar."

General Metcalf uzun ve başarılı meslek yaşamını ortaya koyarak Moran'ın tehditlerine kulak asmadan Körfez Kıyılar eyaletlerini askeri alarma geçirdi. Eglin Hava Üssü ve Florida'daki Hurlburt Field Ussü'nden havalanan savaş taktik ve özel operasyon uçakları batıya doğru yol alırken, Teksas'da Corpus Christi Deniz Hava Birliği'nden kalkanlar doğuya doğru süzülmekteydi.

Metcalf ve Sandecker doğruca Pentagon'a giderek kurtarma operasyonunu yönetmek için savaş odasına geçtiler. Bu muazzam makine çalıştırılmaya başladıktan sonra yapabilecekleri tek şey, gelen raporları dinlemek ve bir projektörle ekrana yansıtılan dev boyutlu bir uydu foto-haritasına bakmaktı.

Metcalf endişesini gizlemiyordu. İkide bir ellerini ovuşturuyor, haritada uçakların ışıklarla belirtilen ilerlemelerine bakıyordu.

"İlk uçaklar ne zaman varırlar?" diye sordu Sandecker. "On, on iki dakikayı geçmez."

"Deniz araçları?"

"Bir saatten erken gelemezler," dedi Metcalf üzgün bir sesle. "Kötü yakalandık. Körfezin altmış mil içindeki bir nükleer denizaltıdan başka o çevrede tek bir Deniz Kuvvetleri aracı yok."

"Kıyı koruma?"

"Grand Island açıklarında silahlı bir kurtarma botu var. Belki zamanında yetişebilir." Sandecker foto-haritayı inceledi. "Sanmam. Otuz mil uzakta kalıyor."

Metcalf bir mendille ellerini kuruladı. "Durum kötü görünüyor. Hava araçları korkutmaktan başka bir şey yapamaz. Mavnayı tehlikeye sokmadan römorka ateş etmeleri olanaksız. Neredeyse birbirlerine geçmiş gibiler."

"Zaten böyle bir durumda Bougainville mavnayı hemen batırır."

"Keşke bölgede bir deniz aracımız bulunsaydı. Hiç olmazsa bordolamaya çalışırdık."

"Ve Smith'le Margolin'i canlı olarak kurtarırdık."

Metcalf bir koltuğa gömüldü. "Hâlâ bir şansımız var. Deniz Kuvvetleri'ne bağlı bir SEAL takımı birkaç dakika içinde helikopterle orada olacak."

"FBI ajanlarına olanlara bakılırsa, onlar da ölüme atılmış olacaklar."

"Son umudumuz," dedi Metcalf çaresizlik içinde. "Eğer onlar da bu işi başarmazsa, kimse başaramaz."

Bölgeye ilk gelen hava aracı Deniz Kuvvetleri'nin dört motorlu bir keşif uçağıydı. Yirmi yaşlarında, çocuksu yüzlü bir genç olan pilot eliyle aşağısını göstererek yanındaki yardımcı pilotunu dürttü.

"Bir mavnayı iten römork. Bütün bu yaygaranın nedeni bunlar herhalde."

"Şimdi ne yapalım?" diye sordu yardımcı pilot. Biraz daha yaşlıcaydı.

"İyi haberi üsse verelim. Tabii bunun sır kalmasını istemiyorsan."

Raporu verdikten yarım dakika sonra hoparlörde boğuk bir ses duyuldu. "Uçağın komutanı kim?"

"Benim."

"Ben kim?"

"Önce sen söyle."

"Ben General Clayton Metcalf, Genelkurmay Başkanı."

Pilot güldü, eliyle, deli mi ne, gibisinden bir işaret yaptı. "Kafadan kontak mısın sen, dalga mı geçiyorsun benimle?"

"Benim deli olup olmadığım şu anda hiç önemli değil, üstelik dalga falan da geçmiyorum. Adınız ve rütbenizi bildirin, lütfen."

"Söylesem inanmazsın."

"Bırakın buna ben karar vereyim."

"Teğmen Ulyses S. Grant."

"Neden inanayım?" diyerek güldü Metcalf. "Bu adda çok ünlü bir beyzbolcu vardı."

"Benim babamdı," dedi Grant heyecanla. "Onu anımsar mısınız?"

"Belleğim zayıf olsa bana dört yıldız takmazlardı," dedi Metcalf. "Uçağında video aygıtı var mı, teğmen?"

"Evet... evet, efendim." Grant kiminle konuştuğunu anlayınca kekelemeye başlamıştı. "Meteorolojistler için fırtınaları yakından banda alırız."

"Pentagon'a uydu yayını yapman için haberleşme subayıma söyleyim, video operatörüne frekansı versin. Kameranı römorktan ayırma."

Grant, yardımcı pilotuna döndü. "Şu işe bak, olur şey değil."

Mississippi'nin son kılavuz istasyonunu da geçen römork sonunda deniz çıkmıştı.

"Otuz mil sonra derin sulardayız," dedi Kaptan Pujon.

Lee Tong bir gözlü meteoroloji uçağında, başını sallayarak karşılık verdi. Sonra dürbünü alıp denizi taramaya başladı. Görünürdeki tek gemi sekiz mil uzaktan kendilerine doğru yaklaşmakta olan sözde araştırma gemisiydi.

"Onları atlattık," dedi Lee Tong güven içinde.

"Ama hâlâ havadan gelip bizi bombalayabilirler."

"Mavnayı batırma tehlikesini mi göze alacaklar? Başkan Yardımcısı'nı canlı istiyorlar." "Mavnada olduğunu nasıl bilebilirler?"

"Bilmiyorlar, en azından emin değiller. Masum görünüşlü bir römorkla mavnasına saldırmaları için bir neden de bu işte."

Tayfalardan biri kaptan köşküne gelip kapıdan içeri girdi. "Efendim, kıç taraftan bir helikopter geliyor."

Lee Tong dürbününü tayfanın gösterdiği yöne çevirdi. Deniz Kuvvetleri'ne ait bir helikopter sudan beş metre yükseklikten römorka doğru gelmekteydi. Kaşları çatıldı. "Adamları hemen alarma geçirin."

Tayfa selam çakıp oradan ayrıldı.

"Bir ganşip mi?" diye sordu Pujon endişeyle. "Tepemizde durup, mavnaya hiç hasar vermeden bizi paramparça edebilir."

"Neyse ki ganşip değil. Yalnızca bir saldırı helikopteri. İçinde de römorka atlayacak deniz komandoları vardır."

Yüzbaşı Homer Dodds helikopterin yan kapısından başını çıkarıp aşağı baktı. İki tekne de son derece sakin görünüyordu. O sırada kaptan köşkünden bir tayfa

çıkıp el salladı. Hiç kuşku çekecek bir şey yoktu. Dikkat etmesi söylenen silahlar da hiçbir yerde görünmüyordu.

Elindeki mikrofona seslendi. "Telsizle bağlantı kurabildiniz mi?"

"Kitaptaki bütün denizcilik frekanslarını kullandık, ama yanıt vermiyorlar," dedi pilot. "Pekâlâ, bizi mavnanın üstüne bırakın o zaman."

"Anlaşıldı."

Dodds megafonu alıp seslendi. "Hey, römorktakiler. Amerikan Deniz Kuvvetleri adına sesleniyorum. Hızınızı kesin ve durun. Teknenize geliyoruz."

Römorktaki tayfa işitmeye çalışır gibi ellerini kulağına götürdü, ama sonra başını iki yana sallayarak bunun mümkün olmadığını işaret etti. Dodds mesajını yineledikten sonra adam eliyle davet eden bir hareket yaptı. Artık iyice alçalmış helikopterden bakınca Dodds adamın Uzakdoğu'lu olduğunu fark etmişti.

Römorkla mavnanın hızı kesildi ve ağır ağır durmaya başladı. Helikopter pilotu rüzgârı ayarlayarak, Dodds'un takımı son bir buçuk metreyi atlayabilsin diye, mavnanın düz güvertesi üzerinde durdu.

Dodds dönüp adamlarına son bir kez baktı. Bu adamlar Deniz Kuvvetleri'nin en çetin, güçlü, acımasız, çok amaçlı katilleriydiler. Gerçekten ölümüne dövüşmekten zevk alan ender tiplerdi. Şu anda da silahları hazır, her şeyi göze almış bekliyorlardı.

Helikopter mavnanın üç metre üzerindeyken birden römorktaki ambar kapıları ve kaportalar açılıp ellerinde makineli tüfeklerle yirmi tayfa fırladı.

.223 kalibrelik mermiler her bir yönden deniz komandolarının üzerine yağmaya başladı. Her yanı duman ve vurulan adamların çığlıkları kaplamıştı. Dodds ve komandoları aynı şiddetle karşılık verdiler, ama bulundukları sıkışık yerde çok kolay bir hedef oluyorlardı. Çok geçmeden helikopter bir mezbahaya döndü.

Yoğun ateşin gürültüsü helikopterin sesini bastırmıştı. Pilot daha ilk atışlarda vurulmuş, kontrolü kaybetmişti. Yardımcı pilot aracı yönetmek için çabaladıysa da, kontrol mekanizması işe yarar olmaktan çıkmıştı.

O sırada Hava Kuvvetleri jetleri gelip durumu görmüşlerdi. Filo lideri adamlarına gerekli talimatı verip hemen dalışa geçti. Amacı römorktakilerin ateşini üzerine çekerek helikopterdekilere soluk aldırabilmekti. Ama bu taktik işe yaramadı. Lee Tong ve adamları jetlere dönüp bakmadılar bile. Jet pilotları ateş açmamak için kesin emir almışlardı; alçaktan uçmaktan başka hiçbir şey

yapamamak onları müthiş öfkelendiriyordu. İçlerinden biri iyice alçalarak römorkun anten telini kopardı.

Hepten kontrolsüz kalan helikopter daha fazla havada kalamadı, ölü ve yaralılardan oluşan yüküyle mavnanın yanında denize düştü.

Meteoroloji uçağının kamerası olayı görüntülerken, bunu ekranda izleyen Sandecker ve Metcalf oturdukları yerde donup kalmışlardı. Odada bulunan kimseden ses çıkmıyordu. Herkes merakla, kurtulan var mı, diye ekrana bakmaktaydı. Az sonra denizin maviliğinde topu topu altı tane kafa göründü.

"Oyunun sonu," dedi Metcalf buz gibi bir sesle.

Sandecker yanıt vermedi. Ekrana arkasını dönüp konferans masasına oturdu.

Metcalf bir süre hiç tepki göstermeden pilotlardan gelen raporları dinledi. Pilotlar römorka saldıramadıkları için çileden çıkmışlardı. Mavnada kimlerin olduğunu ve konuşmalarının bin mil ötede, Pentagon'da kaydedildiğini bilmediklerinden, komuta düzeyindeki herkese yüksek sesle sövüp saymaktaydılar.

Sandecker bunları işitince elinde olmadan gülümsedi. Adamlara hak vermemek elde değildi.

O sırada tanıdık bir ses devreye girdi. "Teğmen Grant arıyor. Sizi doğrudan aramam mümkün mü, generalim?"

"Evet, evlat," dedi Metcalf. "Söyle bakalım."

"Bölgeye yaklaşan iki gemi var, efendim. Birincisinin görüntüsünü yolluyorum."

Yeni bir umutla herkesin gözü ekrana çevrildi. Önceleri resim küçük ve net değildi. Sonra uçaktaki kamera kırmızı tekneli gemiyi zumladı.

"Buradan göründüğü kadarıyla bir araştırma gemisi," dedi Grant.

O anda esen bir rüzgâr geminin bayrağını iyice belirledi.

"İngilizmiş," dedi Metcalf üzgün bir sesle. "Yabancı uyruklulara da gidip bizim için ölmelerini söyleyemeyiz ya."

"Haklısın, tabii. Oşinografi araştırmacılarının otomatik silah taşıdığını hiç duymadım." Metcalf dönüp mikrofona seslendi. "Grant?"

"Buyrun, efendim?"

"İngiliz araştırma gemisiyle temas kurun da helikopterden kurtulanları toplamasını rica edin."

Grant daha karşılık veremeden ekrandaki görüntü önce bulanmaya başladı, sonra ekran hepten karardı.

"Görüntü gitti, Grant."

"Bir dakika, generalim. Kameraya bakan adamın kayıt aygıtındaki pillerin bitmiş olduğunu söylüyor. Bir dakikaya kalmaz değiştirir."

"Römorktaki durum nasıl?"

"Mavnayla beraber yoluna devam ediyor, ama şimdi yavaşladı."

"Şans bir türlü bize gülmedi, değil mi, Jim?" dedi Metcalf. "Hayır, Clayton. Hiç şansımız olmadı." Sandecker biraz duraksadı. "Tabii eğer ikinci gemi bir Kıyı Koruma botu değilse." "Grant?" diye gürledi Metcalf. "Şimdi bitiyor, efendim."

"Onu bırak şimdi. İkinci gemi nasıl bir şey? Kıyı Koruma mı, Deniz Kuvvetleri mi?"

"İkisi de değil, efendim. Kesinlikle sivil bir gemi."

Metcalf bunu duyunca yıkıldı, ama Sandecker'in içinde bir umut kıvılcımı parlamıştı. Mikrofona uzandı.

"Grant, ben Amiral Sandecker'im. Bu gemiyi biraz tanımlayabilir misin?"

"Okyanusta görebileceğiniz gemilere hiç benzemiyor."

"Ulusu ne?"

"Ulusu mu?"

"Yani bayrağı. Ne bayrağı asmış?"

"Bana inanmazsınız."

"Söylesene be adam."

"Amiralim, ben Montana'da doğup büyüdüm, ama tarih kitaplarında okuduğum kadarıyla, bir Konfederasyon bayrağı gördüm mü tanıyabilirim."

Yandan çarkları deniz suyunda köpükler saçarak, iki bacasından yükselen kara dumanlarıyla Stonewall Jackson, tıpkı bir su birikintisinin üstünden atlarken

eteklerini kaldırmış hamile bir kadının zarafetiyle römorka doğru son hızla yaklaşmaktaydı.

Güney Eyaletleri Konfederasyonu'nun çapraz çubukları ve yıldızlarıyla bezenmiş bayrağı kıç sereninde dalgalanıyordu. Güvertede bir adam buharlı orgda büyük bir hırsla Güney'lilerin İç Savaş'taki ulusal marşı olan "Dixie"yi çalmaktaydı. Bu çoktan kaybolmuş bir dünyadan gelen nehir gemisinin denizi yara yara saldırıya geçişi, olayı havadan izleyen pilotları hayretler içinde bırakmıştı. Bir daha kimsenin göremeyeceği bir serüvene tanık olacaklarını biliyorlardı.

Süslü kaptan köşkünde Pitt ve Giordino giderek yaklaştıkları römorka bakmaktaydılar. "Adam haklıymış," dedi Giordino bağırarak.

"Hangi adam?" diye bağırarak sordu Pitt. Buhar düdüğünün ve orgun sesini bastırmaya çalışıyorlardı.

“'Konfederasyon paralarınızı saklayın, Güney yeniden doğacak,' diyen adam."

"Şansımız varmış ki, dediği çıktı," dedi Pitt gülerek.

"Yetişiyoruz." Bunu iki metrelik dümeni iki eliyle çeviren ufak tefek bir adam söylemişti. "Hız kaybettiler," dedi Pitt.

"Eğer kazanlar patlamaz ve Tonton Sevgilim bu lanet olası dalgalara dayanırsa..." Dümendeki adam sözün yarısında durdu, sakallı yüzünü hafifçe çevirip ağzındaki tütün suyunu büyük bir isabetle biraz ötedeki tükürük hokkasına tükürdü, sonra devam etti. "iki mil sonra yakalarız onları."

Altmış iki yaşındaki Kaptan Melvin Belcheron tam otuz yılda beri Stonewall Jackson'u yönetmekteydi. New Orleans'dan St. Louis'e kadar her şamandırayı, her bir kıvrımı ve bütün nehir kıyısını avucunun içi gibi bilirdi. Ama gemisini açık denize ilk kez çıkarıyordu.

"Tonton Sevgilim" 1915 yılında Kentucky, Columbus'da, Ohıo Nehri üzerinde yapılmıştı. Buharlı gemilerin altın devrinde yapılan en modern gemiydi ve bugüne dek yalnızca o kalmıştı. Yanan kömür kokusu, buhar makinesinin gürültüsü ve yandan çarkların suyu şaplatmasının bundan sonra yalnızca tarih kitaplarında sözü edilecekti.

Uzunluğu doksan, genişliğiyse on beş metreyi buluyordu. Motorları dakikada kırk devir yapmaktaydı. Bin tonluk ağırlığına karşın su çekimi yalnızca seksen santimetreydi.

Ana güvertenin altında kan ter içinde dört adam dört tane yüksek basınç

kazanının altındaki ocaklara kürek kürek kömür atıyorlardı. Basınç ibresi kırmızıyı göstermeye başlayınca, McGeen adında yaşlı bir İskoç olan başçarkçı, başındaki şapkayı çıkarıp göstergenin üstüne koydu.

Pitt, Jackson Kalesi yakınında helikopterini sığ suya zorunlu iniş yaptırıp Giordino ve Hogan'la güç bela kıyıya çıktıktan sonra olanları anlatmış ve römorkun peşine düşme önerisini herkesten önce McGeen kabul etmişti. Diğerleri bu öneriyi önce hayretle karşılamışlardı, ama oradaki bir şerif yardımcısının birkaç mil aşağıda gördüğü ölü ve yaralı FBI ajanlarını anlatması ve delik deşik olmuş helikopteri görünümü üzerine McGeen hemen ocağı fayrap etmiş, Belcheron da Altıncı Louisiana Alay'ından kırk kadar gönüllü ve iki tane antika top bulmuştu.

"Boşaltın kömürü, aslanlarım," diye karaderili ateşçileri yüreklendiriyordu McGeen. Açık duran ocak kapılarının önünde keçisakalı ve uzun, gür kaslarıyla şeytanı andırıyordu. "Eğer Başkan Yardımcısı'nı kurtarmak istiyorsak, daha çok buhar gerek."

Stonewall Jackson sanki görevinin ivediliğini anlamışçasına römorkun peşinden deli gibi atılmaktaydı. Yeni yapıldığında son hızı saatte on beş mil kadardı, ama son kırk yıl içinde on ikiden fazla hız yapmamıştı. Şimdi akıntıyı da arkasına alarak saatte on sekiz mile kadar çıkmıştı. Güney Kanalı'nı geçerken hızı yirmiye çıkmış, bacalarından duman ve kıvılcımlar patlar gibi yükselmeye başlamıştı.

Kimi dişçi, kimi muslukçu, kimi muhasebeci olan ve belli günlerde özel merak olarak İç Savaş üniformalarıyla savaş günlerini canlandıran kırk gönüllü yün örgü üniformaları içinde uflayıp puflamaktaydılar. Komutanları olan bir binbaşının emriyle kocaman pamuk balyalarını dizip kendilerine siper yaptılar. Jackson Kalesi'nden getirilen iki Napolyon tipi top McGeen'in özel olarak sakladığı güllelerle birlikte pruvada yerleştirildi.

Pitt giderek kale görünümü alan pamuk balyalarına baktı. Çeliğe karşı pamuk, otomatik tüfeklere karşı tek atışlı kırmalı tüfekler, diye geçirdi içinden.

Çok ilginç bir savaş olacağa benziyordu.

Teğmen Grant altındaki bu olağanüstü görünümden gözlerini zorlukla ayırıp İngiliz gemisini telsizle aradı.

"Hava Kuvvetleri Hava Gözlem uçağı sıfır-dört-sıfır, oşinografik araştırma gemisini arıyorum. Beni duyuyor musunuz?"

"Elbette, Yankee. Seni çok rahat duyuyorum," dedi neşeli bir İngiliz sesi.

"Burası Kraliyet Gemisi Pathfinder. Sizin için ne yapabiliriz, sıfır-dört-sıfır?"

"Üç mil batınızda bir helikopter düştü. Kurtulanları sudan alabilir misiniz, Pathfinder?" "Elbette alırız. Herhalde boğulmalarını seyredecek değiliz."

"Ben kaza alanı üzerinde duracağım. Beni izleyin."

"Anlaşıldı. Hemen geliyoruz. Tamam."

Grant suda çırpınan adamların üzerinde beklemeye başladı. Deniz sıcak olduğundan donma tehlikesi yoktu, ama kanayan bir yaranın köpekbalıklarını çekmesi kesindi. "Sözün pek geçmiyor," dedi yardımcı pilotu.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Grant.

"İngiliz gemisi söylendiği gibi yapmıyor. Rotası değişti."

Grant ön cama doğru eğilip baktı. Yardımcı pilotu haklıydı. Pathfinder gerçekten de rota değiştirmiş, doğruca Stonewall Jackson üzerine gitmekteydi.

"Pathfinder, burası sıfır-dört-sıfır," diye seslendi Grant. "Bir sorun mu var? Tekrar ediyorum. Bir sorun mu var?"

Hiç yanıt yoktu.

"Korkunç bir hayal görmüyorsam," dedi Metcalf hayretler içinde ekrana bakarak. "Tom Sawyer devrinden kalma bu antika, römorka saldırmaya niyetli."

"Görünüşe göre öyle," dedi Sandecker.

"Nereden çıktı acaba?"

Sandecker kollarını kavuşturmuş, yüzünde umutlu bir ifadeyle ekrana bakmaktaydı. "Pitt." diye mırıldandı. "Seni sorumsuz, soytarı kerata."

"Bir şey mi dedin?"

"Yalnızca tahmin yürütüyorum."

"Ne yapabileceklerini sanıyorlar ki?"

"Sanırım toslayıp bordalayacaklar."

"Çılgınlık, düpedüz çılgınlık," dedi Metcalf. "Römorktaki makineli tüfekler bir dakikada tümünü biçerler."

Sandecker birden gerildi; ekranda, geri planda, odada başka kimsenin görmediği bir şey fark etmişti.

Hemen Metcalf'ın kolunu tuttu. "İngiliz gemisi!"

Metcalf şaşırmıştı. "Ne olmuş?"

"Tanrım, baksana sen de. Buharlı gemiye çarpacak."

Metcalf da iki gemi arasındaki aranın giderek kapandığını gördü. Az sonra Pathfinder tam yol verince dümen suyu da köpüklenmeye başlamıştı.

"Grant!" diye kükredi.

"Buradayım, efendim."

"O İngiliz gemisi neden sudaki adamlara yardıma gitmiyor?"

"Bilmiyorum, generalim. Kaptanları önce ricamı kabul etti, ama sonra yandan çarklı geminin üzerine gitmeye başladı. Bir daha da konuşamadım. Benim çağrılarıma kulak asmıyorlar."

"Bombalayın!" dedi Sandecker. "Jetleri arayın, o köpekleri bombalama emri verin!" Metcalf kararsızlık içinde çırpınıyordu. "Ama İngiliz bayrağı var."

"Bahse girerim bu bir Bougainville gemisidir, bayrak da numara."

"Bundan emin olamazsın."

"Belki. Ama emin olduğum bir şey var: Eğer buharlı gemiye çarpacak olursa Vince Margolin'i kurtaracak başka fırsatımız kalmıyor."

73

Römorkun kaptan köşkünde kumanda konsolu deniz komandolarının açtığı ateş sonucu paramparça olmuş, dümen yönetimi de aksamıştı. Kaptan Pujon'un hız kesip gaz kollarıyla yönetmekten başka çaresi kalmamıştı.

Lee Tong'un ise ona bakacak zamanı yoktu. Telsiz başında Pathfinder'a emirler yağdırırken bir yandan da giderek, yaklaşan buharlı gemiye bakmaktaydı.

Sonunda Pujon'a döndü. "Yeniden tam yol yapamaz mısın?"

"Düz bir rotada gitmek istiyorsak en çok sekiz mil yapabiliriz."

"Ne kadar kaldı?" diye sordu belki onuncu kez.

"Derinlik göstergesine göre taban giderek alçalıyor. Şöyle iki mil sonra tamam herhalde." "İki mil," diye yineledi Lee Tong. "Detonatörleri kurmak için yeterli zaman var."

"Yüz kulaç derinliğe gelince havalı kornayı çalıp size haber veririm," dedi Pujon.

Lee Tong önünde uzanan denize baktı; Mississippi suları belli bir alanı bulanık rengiyle lekelemişti. Sahte araştırma gemisinin Stonewall Jackson'a bindirmesine birkaç yüz metre vardı. Lee Tong buharlı gemiden gelen orgun sesini duyabiliyordu. Hayretler içinde başını iki yana sallarken bu nehir gemisinin böyle ortaya çıkmasından kimin sorumlu olduğunu merak ediyordu.

Tam kaptan köşkünden ayrılmak üzereyken tepedeki jetlerden birinin yanaşık düzenden kopup denize doğru dalışa geçtiğini fark etti.

Beyaz bir F/A 21 Deniz Kuvvetleri vurucu jeti denize altmış metre kadar alçalıp iki tane gemi imha misili bıraktı. Lazer kontrollü misiller Lee Tong'un dehşet dolu bakışları altında suyu yarıp sahte araştırma gemisinin kırmızı teknesine, bütün üst yapısını parçalayan bir patlamayla isabet ettiler. Ardından daha da güçlü bir patlama bütün gemiyi alevden bir top haline getirdi.

Parçalanan gemi hızla batarken Lee Tong'un bütün kaçış umutlarıyla birlikte denizin dibine boyladı.

Pathfinder'dan sıçrayan yanar parçalar yağmur gibi Stonewall Jackson'un üzerine yağarak birkaç yerde küçük yangınların çıkmasına neden olduysa da,

bunlar kısa zamanda söndürüldü. Geminin battığı yerde deniz siyah köpükler ve hâlâ yükselen bir buhar tıslamasıyla kaplanmıştı.

"Tanrı'ya şükür!" dedi Kaptan Belcheron, hâlâ şoku üstünden atamamış bir durumda. "Şu işe bakın. Bu donanmanın pilotları yamanmış doğrusu."

"Yukarda bizi kollayan biri var," dedi Pitt şükranla. Gözlerini yeniden mavnaya çevirdi. Yüzü tümüyle ifadesizdi, heykel gibi duruyordu. Aradaki mesafe iyice azalmış, römorktan mavnaya geçen bir adamın hareketleri bile belli oluyordu.

Oldukça şişman bir adam iç merdivenleri gürültüyle tırmanarak kaptan köşküne geldi. Üzerinde gri renkte Güney'li binbaşı üniforması vardı. İliklenmemiş ceketinin altındaki gömleği terden sırılsıklam olmuş, adam soluk soluğa kalmıştı. Merdiveni çıkınca önce biraz durdu, alnındaki teri koluyla silip soluğunu düzenleyene dek bekledi.

"Bir türlü karar veremedim, kafama bir kurşun mu yesem, suda mı boğulsam ya da kalp krizinden mi ölsem?"

Leroy Laroche gündüzleri bir seyahat acentesi işletir, geceleri sevecen bir koca ve baba olur, hafta sonlarındaysa Konfedere Eyaletler Ordusu Altıncı Louisiana Alay'ında binbaşılık yapardı. Adamları tarafından çok sevildiği için her yıl bu göreve seçilir, ülkenin çeşitli yerlerinde bu savaş sahnelerini canlandırmakla görevlendirilirdi. Birazdan gerçek bir çatışmaya girecek olması onu hiç telaşlandırmıyordu.

"Şu pamuk balyalarının gemide olması bizim için büyük şans," dedi kaptana.

Belcheron güldü. "Tonton Sevgilim'in eskiden ne işe yaradığını anımsatmak için hep bulundururuz."

Pitt, Laroche'a baktı. "Adamlarınız mevki aldılar mı, binbaşım?"

"Çakı gibiler, Dixie biralarını göçürdüler ve bir an önce dövüşmek istiyorlar," dedi Laroche. "Ne tip silahlarınız var?"

"Savaşın sonlarında Güneyli'lerin kullanmış olduğu Springfield kırmalı tüfeklerden var. Mermiyi beş yüz metreye gönderebilir."

"Ne kadar çabuk ateş edilebilir?"

"Adamlarımdan çoğu bir dakikada üç atış yapabiliyor, bazılarıysa dört. Ama ben en iyi nişancılarımı öne yerleştirip, diğerlerine silah doldurtacağım."

"Ya top? Gerçekten ateş eder mi?"

"Hem de nasıl. Yarım mil ötedeki bir ağacı bir teneke çimentoyla vurabilir."

"Bir teneke çimento mu?"

"Gerçek gülle yapmaktan daha ucuz oluyor."

Pitt bunu bir an düşünüp güldü. "İyi şanslar, binbaşım. Adamlarınıza söyleyin başlarını pek çıkarmasınlar. Bu tüfeklerle nişan almak makineli tüfeklere göre çok daha ağır olur." "Sanırım eğilmesini biliyorlardır," dedi Laroche. "Ne zaman ateş açmamızı istiyorsunuz?" "Bunu size bırakıyorum."

"Adamlarınızdan birinde fazladan bir silah var mı, acaba?" diye sordu Giordino.

Laroche belindeki deri kılıfın çıtçıtını açıp Giordino'ya kocaman bir tabanca uzattı. "Le Mat revolver," dedi. "Dokuz tane kırk iki kalibrelik mermi atar. Ama dikkat ederseniz, altta bir de uzun yivsiz namlu var. Burada da çifte mermisi bulunur. Aman silahıma iyi bakın. Bunu büyükdedem İç Savaş'ta kullandı."

Giordino çok etkilenmişti. "Ama sizi silahsız bırakmış olacağım."

Laroche kılıcını çıkardı. "Bu bana yeter. Eh, ben artık adamlarımın başına döneyim."

Neşe dolu, dev binbaşı kaptan köşkünden çıktıktan sonra Pitt eğilip keman kutusunu açtı, Thompson'u çıkarıp dolu bir şarjör yerleştirdi. Bir elini göğsünün yanına bastırarak ağır ağır ayağa kalkarken yüzü acıyla buruşmuştu.

"Orada sizin durumunuz nasıl olacak?" diye sordu Belcheron'a.

"Siz beni düşünmeyin," dedi kaptan. Başıyla yanındaki dökme demir sobayı gösterdi. "Şenlik başladığında benim de iyi bir zırhım olacak."

74

"Tanrı'ya çok şükür," dedi Metcalf. "Ne oldu?" diye sordu Sandecker.

Metcalf elindeki kâğıdı gösterdi. "Londra'daki İngiliz Deniz Kuvvetleri'nden yanıt geldi. Kraliyet Donanması'na ait Pathfinder adındaki tek gemi bir misil destroyeri. Bu adı taşıyan araştırma gemileri falan da yok." Sandecker'e şükran dolu gözlerle baktı. "Çok iyi yaptın, Jim."

"Neyse, şans bize de güldü."

"Şimdi de o buharlı gemidekilere gülse bari."

"Yapabileceğimiz bir şey kaldı mı? Gözümüzden kaçan bir şey var mı acaba?"

Metcalf hayır anlamında başını salladı. "Buradan yapabileceğimiz hiçbir şey yok. Kıyı Koruma botu on beş dakika uzakta, nükleer denizaltı da onun arkasında."

"İkisi de zamanında yetişemeyecek."

"Belki de buharlı gemidekiler onları biraz oyalar, sonra da..." Metcalf sözünü bitirmedi. "Mucizelere inanmazsın, değil mi, Clayton?"

"Haklısın, pek inanmam."

Üç yüz metre kala Lee Tong'un adamları otomatik silahlarıyla Stonewall Jackson'a ateş kusmaya başladılar. Beyaz boyalı ahşap duvarlar ve oymalar bir anda lime lime olmaya başladı. Bronz çana isabet eden mermiler çınlayarak sekiyordu. Kaptan köşkünün ön camı bir anda tuzla buz olmuş, başını sıyıran bir mermiyle Kaptan Blecheron'un beyaz saçları kızıla dönmüştü. Aldığı yarayla gözleri bulanıp çift görmesine karşın, kaptan büyük bir kararlılıkla dümeni bırakmadı. Ağzındaki tütün suyunu artık kırık ön camdan dışarı tükürmekteydi.

Orgcu pirinç borulardan oluşan bir orman gerisinde güvenlikteydi. Şimdi "Yellow Rose of Texas" parçasını çalıyordu. Org birkaç kez isabet alınca parçanın notalarında epey değişiklik oldu.

Ana güvertede Binbaşı Laroche ve alayı, Pitt'le Giordino'da yanlarında olmak üzere, kurşun geçirmeyen pamuk balyaları ardında gizlenmekteydiler. Ana merdivenin arkasındaki açık kazanın bulunduğu alan en büyük hasarı gördü. McGeen'in ateşçilerinden ikisi vurulmuş, tepedeki boru isabet alarak tehlikeli bir biçimde buhar püskürtmeye başlamıştı. McGeen basınç göstergesi üzerine bırakmış olduğu şapkasını aldı. İbre hâlâ kırmızıyı gösteriyordu. Şimdiye dek bir

şeyin patlamamış olması mucize, diye düşündü. Kazanların perçin çivileri fena halde zorlanmaktaydı. McGeen birazdan olacak çarpışmayı düşünerek valfları açtı ve basıncı boşalttı.

Stonewall Jackson'un çarkları hâlâ saatte yirmi mil hızı sağlayacak biçimde dönmekteydi. Gemi benzerleri gibi çürümeye bırakılmış ya da iskele tahtası olarak kullanılmak üzere parçalanarak ölmeyecekti. Bir efsane olarak yaşamıştı, şanına yaraşır bir biçimde ömrünü bitirecekti. Pruvasına gelen dalgaları savurup mermi yağmuruna aldırmadan, yiğitçe düşmanına doğru atılmaya devam etmekteydi.

Buharlı geminin amansız bir biçimde gelişini Lee Tong da gergin bir hayranlıkla izliyordu. Mavnada açık bir kaporta kapısının gerisinde durmuş, buharlı gemiyi durdurabilmek için ateş yağdırıyordu. Ancak havalı saçma tüfeğiyle dev bir file ateş etse daha etkili olurdu. Tüfeğini yana bırakıp dürbünü aldı. Pamuk balyaları gerisinde hiç kimse görünmüyordu. Kaptan köşkü bile terk edilmiş gibiydi.

Geminin yassı pruvası römorkun iskele yanına çarpacak biçimde gelmekteydi. Lee Tong bunu budalaca, boşuna bir oyalama taktiği olarak görüyordu. Bütün büyüklüğüne karşın ahşap yapısıyla buharlı gemi römorkun çelik teknesine hasar veremezdi.

Tüfeğini yeniden eline alıp yeni bir şarjör yerleştirdi. Sonra da dümene hasar verebilmek umuduyla kaptan köşküne ateş etmeye başladı.

Sandecker ve Metcalf da olayı izlemekteydiler.

Bütün bu olanlara çaresizlik içinde, büyülenmiş gibi bakıyorlardı. Buharlı gemiyle telsiz bağlantısı kurmak için çalışılmış, ama sonuç çıkmamıştı. Kaptan Belcheron'un karşılık verecek zamanı yoktu, zaten bu yaşlı nehir faresi söylemeye değer bir şeyi olduğunu da hiç sanmıyordu.

Metcalf, Teğmen Grant'ı aradı. "Daha yakından uç," emrini verdi.

Grant bunun üzerine alttaki teknelere oldukça yaklaşarak birkaç dalış yaptı. Römork bütün ayrıntılarıyla görünmüştü. Ateş eden otuz adam hemen belli oluyordu. Buharlı gemiyse bacalarından çıkan dumanın ardına gizlenmişti.

"Eğer çarparsa paramparça olur," dedi Sandecker. "Şanslı bir son, ama anlamsız," diye mırıldandı Metcalf. "Ama hakkını vermek gerek. Bizden çok daha fazlasını yapıyorlar." Metcalf başını salladı. "Evet, bunu unutmayalım."

Sandecker koltuğundan kalkıp eliyle ekranı işaret etti. "Şuraya bak, buharlı gemiye... rüzgârın dumanı savurduğu yere bak."

"Ne var orada?"

"Bu gördüğüm bir çift top değil mi?" Metcalf da fark etmişti. "Yahu, haklısın. Bunlar bayağı top, hem de kasaba parklarında anıt diye dikilenlerden."

İki yüz metre kala Laroche kılıcını çekip bağırarak komut verdi. "Birinci ve ikinci bataryalar, hazır olup nişan alın."

"Birinci batarya dolu ve nişan almış durumda," diye bağırdı antika gözlüklü bir adam. "İkinci batarya da hazır, binbaşım."

Falya ipleri çekildi ve iki antika top kulakları yırtan bir patlamayla güllelerini gönderdiler. Birinci atış römorkun yanını delip girmiş, mutfağı ve ocakları birbirine katmıştı. İkincisi kaptan köşküne isabet ederek Kaptan Pujon'un kafasını uçurduğu gibi, dümeni de parçaladı. Lee Tong'un adamları bu beklenmedik olay karşısında bir an şaşıp kaldılar, ama hemen kendilerine gelip pamuk balyaları arasından uzanan namluların bulunduğu yere yoğun bir ateş açtılar.

Şimdi toplar geri çekilmiş, askerler başlarının üzerinden geçen mermilere aldırmadan hemen temizleyip yeniden doldurmaya başlamışlardı. Bu sırada bir asker boynundan vuruldu, ancak daha bir dakika dolmadan iki top da doldurulmuş, ateşe hazır duruma gelmişti.

"Kablolara nişan alın," diye bağırdı Pitt. "Mavnayı römorktan ayırın."

Laroche, Pitt'in emirlerini topçulara iletti. İkinci atışlar römorkun pruvasını darmaduman etmiş, halatlar, kablolar birbirine geçmişti, mavnayı tutan kablolar hâlâ sağlamdı.

Figüran askerler Stonewall Jackson'u silip süpüren salvo atışa hiç aldırmadan, büyük bir serinkanlılıkla tek atışlık tüfeklerini doğrultup ateş emrini beklemeye başladılar.

Tam iki yüz metre kala Laroche yeniden kılıcını havaya kaldırdı. "Atış sırası, nişan al. Haydi çocuklar, gebertin itleri. Ateş!"

Buharlı geminin önü bir anda müthiş bir ateş ve duman patlamasıyla doldu. Römork mini mermilerden oluşan bir duvara çarpmış gibiydi. Etki korkunç oldu. Kırılmadık pencere camı kalmamış, çelik bölme duvarların boyaları parça parça dökülmüş, vurulup devrilen adamların kanları güverteyi kızıla boyamıştı.

Lee Tong'un adamları toparlanamadan Pitt, Thompson'uyla römorku baştan kıça taradı. Giordino da kendi silahıyla ateş edebilecek yakınlığa gelene dek balyaların arkasına gizlenmiş, askerlerin tüfek doldurup yeniden ateşe geçmelerini ilgiyle izliyordu. Konfederasyon askerleri ateşleriyle ölüm saçmaya devam ettiler. Boşa atan yoktu, her bir mermi et ve kemikte son buluyordu. Tüfek patlamaları yaralıların ve isabet alanların iniltileriyle karışıyordu. Laroche ciğerlerini patlatırcasına haykırarak sövüyor, adamlarına daha çabuk ve isabetli ateş etmelerini söylüyordu.

Dakikalar ilerledikçe çatışma müthiş bir düzeye gelmişti. Buharlı gemide yangın çıkmış, ahşap kenarlarından alevler yükselmeye başlamıştı. Kaptan Köşkü'nde Kaptan Belcheron ses tüpüne haykırıp makine dairesinde McGeen'le konuşmaya çalışıyordu. Nişancılar ateşi kesip kendilerini çarpışma anı için hazırladılar.

Tüfek patlamaları ve buharlı orgun sesi kesilince Jackson'a ürkünç bir sessizlik çökmüştü. Çok güçlü rakibi karşısında bütün maç dayak yiyip, tek bir yumruk atacak gücü kalan bir boksöre benziyordu.

Römorka tam ortadan çarpınca pamuk balyalarından oluşan barikat hemen çöktü, ahşap pruvanın iki metrelik bir kesimi içeri göçerken her iki bacası birden duman ve kıvılcım saçarak devrildi. Savaş yeniden alevlenmişti. Silahlar artık bir karış uzaklıktan atılıyordu. Borda iskelelerini tutan halatlar yanınca bunlar büyük bir gürültüyle römorkun güvertesine düştü ve her iki tekneyi sımsıkı, pençe gibi tutmaya başladı.

"Süngü tak!" diye gürledi Laroche.

Askerlerden biri alayın savaş sancağını kaparak havada sallamaya başladı. Tüfekler dolduruldu, süngüler takıldı. Orgcu yeniden orgun başına geçmiş, gümbür gümbür "Dixie"yi çalmaya başlamıştı. Pitt bu adamların hiçbirinde en küçük bir korku belirtisi olmayışına şaşıyordu. Korku bir yana, tümü birden vahşi bir çılgınlık içindeydi.

Laroche başındaki subay şapkasını çıkarıp kılıcının üstüne takarak havalandırdı. "Altıncı Louisiana!" diye haykırdı. "Haklayın hepsini!"

Gri üniformalı adamlar asilerin İç Savaş'taki çığlıklarını atarak yeraltından çıkan ifritler gibi römorka atılmaya başladılar. Laroche çenesinden ve bir dizinden vurulmuştu, ama seke seke savaşa devam etti. Pitt, Thompson'undaki son mermisine kadar ateşiyle onları korudu, sonra da silahını bir yana bırakıp yaralı bacağını tuta tuta, elindeki tabancayla önüne gelene ateş ederek borda iskelesinden römorka geçen Giordino'nun peşine düştü. McGeen ve kazancıları

da küreklerini sopa gibi sallayarak saldırıya katılmaktaydılar. Bougainville'in adamları mavi üniformalı adamlardan çok farklıydılar. Tümü de kiralık katildi, ne acıma bilirler, ne de düşmanlarından acıma beklerlerdi, ama Güney'lilerin bu çılgınca saldırısı onları adamakıllı şaşırtmıştı. Büyük bir hata yaparak çelik duvarların korumasından çıkıp saldırganları yüz yüze karşılamaya kalktılar.

Stonewall Jackson alevler içindeydi. Topçular dövüşen adamların uzağına nişan alarak son bir atış yaptılar ve mavnayı tutan kabloları koparmayı başardılar.

Altıncı Louisiana askerleri bir yandan ateş ediyor, bir yandan da süngüleriyle ölüm saçıyorlardı. Upuzun tüfeklerinin ucundaki yarım metrelik süngüler göğüs göğüse çarpışmada son derece etkili olmaktaydı. Bu hafta sonu askerleri ölümcül savaşta bir an bile göz kırpmadan dövüşüyorlardı. Olağanüstü bir heyecan içinde korku akıllarına bile gelmiyordu.

Giordino vurulduğunu hissetmedi. Önüne gelen Uzakdoğulu yüze ateş ederek römork kamaralarına doğru ilerlerken birden yüzüstü kapaklandı. Sağlam bacağının baldır kemiği bir mermiyle kırılmıştı.

Pitt arkadaşını koltukaltlarından tutarak boş bir koridora sürükledi. "Üzerinde zırh yok, biliyor musun."

"Sen nerelerdeydin?" Giordino'nun sesi acıyla doluydu.

"Ayakaltında dolaşmıyorum," dedi Pitt. "Silahım yok."

Giordino Le Mat revolveri ona verdi. "Bunu al. Bugünlük işim bitti."

Pitt arkadaşına gülümsedi. "Seni bıraktığım için kusura bakma, ama mavnaya gitmem gerekiyor."

Giordino bir şeyler söylemek için ağzını açtıysa da daha söyleyemeden Pitt çoktan uzaklaşmıştı. On saniye sonra römorkun pruvasındaydı. Neredeyse çok geç kalmış olacaktı. Başıboş kalan mavna altı metre kadar açılmıştı. Mavnadaki bir kaportadan bir baş belirdi ve ateş açtı. Pitt mermilerin saçlarını ve yanağını yalayarak geçişini hissetti. Hemen kendini suya bıraktı.

Römorkun geri kısımlarında Bougainville'in adamları gri üniformalı askerler tarafından tüketilene dek büyük bir inatla dayandılar. Çok geçmeden haykırışlar ve silah sesleri kesilmişti. Konfederasyon bayrağı römorkun radyo direğine çekildiğinde bütün savaş bitmişti.

Altıncı Louisiana Alayı'nın amatör askerleri kahramanca savaşmışlardı. Kimsenin ölmemiş olması şaşılacak şeydi; on sekiz kişi yaralanmış, bunlardan

ikisinin durumu ağırdı.

Laroche adamlarının sevgi gösterileri arasında ana güverteye geldi ve Giordino'nun yanında durdu. İki adam yaralarından kanlar akarak el sıkıştılar.

"Kutlarım, binbaşım," dedi Giordino. "Finale kalmaya hak kazandınız."

Laroche'un kanlı yüzü aydınlandı. "Herifleri iyi tepeledik ama değil mi?"

Lee Tong römorkun pruvasında gördüğü adama silahını boşaltıp onun suya düşmesini izledi. Sonra kollarını kaporta kenarlarına dayayıp boş gözlerle Konfederasyon bayrağının dalgalanışına baktı.

Onca titizlikle planlanan operasyonunu mahveden bu felaketi serinkanlılıkla kabullenmişti. Adamları ya ölmüş ya da tutsak alınmış, kendisini kaçıracak olan gemi yok edilmişti. Ancak hiç tanımadığı düşmanlarına teslim olarak onlara bu zevki vermeyecekti. Büyükannesinin Moran'la yaptığı anlaşmayı sonuna dek yürütmeye kararlıydı, kaçışını sonra düşünecekti.

Asansör boşluğundaki küçük merdivenden inip laboratuvar katına geldikten sonra yalıtlama kozalarının bulunduğu odaya koştu. İçeri girip ilk kozanın plastik kapağından baktı. Vince Margolin beyni ilaçlarla uyuşturulmuş bir durumda boş gözlerle ona bakmaktaydı.

Lee Tong öbür kozanın yanına gitti, Loren Smith'in uyumakta olan güzel yüzüne baktı. Loren de ağır dozda uyuşturucu etkisindeydi. Onun öldürülmesi Lee Tong'a gereksizmiş gibi geliyordu. Ama yaşarsa tanıklık ederdi. Kapağı açıp genç kadının saçlarını okşadı. Lee Tong o güne dek sayısız insan öldürmüş, bunların yüzlerini daha o anda hemen unutup gitmişti. Fakat öldürdüğü kadınların yüzleri hemen aklından çıkmazdı. İlk kurbanını hâlâ anımsardı: Onca yıl önce Pasifik ortasında bir buharlı yük gemisindeydi; çıplak vücudu kalın zincirlerle sarılı bir durumda denize fırlatılmadan önce kızın yüzündeki dehşet dolu ifade gözlerinin önünden gitmiyordu.

"Ne güzelmiş burası," dedi kapı eşiğinde bir ses. "Ama asansörünüz bozuk."

Lee Tong hayretler içinde sesin geldiği yere döndü ve karşısında üstünden sular damlayan, elindeki antika tabancayı göğsüne doğrultmuş bir adam gördü.

"Sen ha!" dedi kısık bir sesle.

Pitt'in bitkin yüzünde bir gülümseme belirdi. "Lee Tong Bougainville. Bu ne büyük rastlantı." "Demek ölmedin."

"Gözünden bir şey kaçmıyor."

"Ve bütün bunlardan sorumlusun! Eski üniformalar içindeki o kaçıklar ve nehir gemisi..."

"O koşullar içinde daha iyisini bulamadım," dedi Pitt özür diler gibi.

Lee Tong'un şaşkınlığı geçer geçmez belli etmeden parmaklarını otomatik silahının tetiğine geçirdi; namlu yere bakmaktaydı.

"Neden büyükannemle benim peşimize düştünüz, Bay Pitt?" diye sordu onu oyalamak için. "Neden Bougainville Denizcilik Şirketi'ni mahvetmeye karar verdiniz?"

"Bu, Hitler'in Müttefiklere neden Avrupa'ya çıkartma yaptınız, diye sormasına benziyor. Ama benim durumumda, bir arkadaşımın ölümünden sorumlu olman."

"Kim?"

"Fark etmez," dedi Pitt kayıtsızca. "Onunla karşılaşmadın bile."

Lee Tong ansızın silahını doğrultup tetiği çekti.

Pitt daha çabuk davrandı, ama Giordino son mermiyi de kullanmış olduğundan tabancanın horozu boş silindir üzerine düştü. Pitt bedenine girecek mermiyi bekledi.

Ama mermi falan gelmedi.

Lee Tong römorkun pruvasında Pitt'e silahını boşalttıktan sonra yeni bir şarjör koymayı unutmuştu. Namluyu yere çevirdi, dudaklarında acı bir gülücük belirdi. "Galiba berabere kalıyoruz, Bay Pitt."

"Kısa bir an için," dedi Pitt horozu yeniden kaldırıp revolveri yine Lee Tong'un göğsüne doğrultarak. "Adamlarım birazdan burada olurlar."

Lee Tong derin bir iç geçirip rahatlar gibi yaptı. "O halde teslim olup tutuklanmayı beklemekten başka çarem yok."

"Mahkemeye çıkacak değilsin."

Lee Tong'un gülümsemesi pis bir sırıtmaya dönüştü. "Buna sen karar verecek değilsin. Zaten şu durumunda... "

Birden silahını namlusundan kaparak sopa gibi kaldırdı. Tüfeğin dipçiği tam kafasına inmek üzereyken Pitt çifte mermisiyle dolu namluyu ateşleyerek Lee Tong'u boğazından vurdu. Havada kalan tüfek elinden düştü, Lee Tong geri geri sendeledikten sonra duvara çarpıp yere devrildi.

Pitt onu orada bırakıp hemen Loren'in yanına gitti. Yavaşça kaldırıp açık

asansöre kadar taşıdı. Devreleri kontrol etti, tümü yerindeydi. Ama düğmeye basınca asansörün yine çalışmadığını gördü.

Mavnaya elektrik sağlayan jeneratörlerin yakıtı bittiğinden işlemez durumdaydı. Pitt hemen oradaki dolabı karıştırıp uzunca bir ip buldu. Bunu Loren'in koltukaltlarından bağladı. Sonra kendini asansör tavanındaki kaporta kapağından çekerek şaft merdivenlerinden çıkıp üst güverteye vardı.

Ağır ağır Loren'in baygın vücudunu çekip paslı güverteye yatırdı. Biraz soluklanmak için durdu ve etrafına bakındı. İki mil kadar batıdan bir Kıyı Koruma botu gelmekteydi. Güneyde de bir nükleer denizaltının tepesi görünmüştü.

Pitt ipin kısa bir bölümüyle, denize yuvarlanmaması için Loren'i mesnet takozuna bağladıktan sonra yeniden aşağı indi. Odaya geldiğinde Lee Tong'un gitmiş olduğunu gördü. Kan izleri koridora kadar uzanıp orada, alt kata inen bir kaporta kapısında son buluyordu. Ölmekte olan bir katile zaman ayırmaya gerek görmediği için hemen Bakan Yardımcısı'na koştu.

Daha iki adım atamadan müthiş bir patlamayla ayakları yerden kesilip beş altı metre öteye yüzüstü düştü. Patlamanın etkisiyle ciğerlerindeki bütün hava boşalmış, kulaklarındaki çınlama mavnanın teknesinde açılan büyük bir delikten içeri dolan deniz suyunun sesini duymasına engel olmaktaydı.

Güçlükle elleri ve dizleri üstünde kalkıp kendini toparlamaya çalıştı. Yavaş yavaş ne olduğunu ve birazdan ne olacağını anlamaya başlıyordu. Lee Tong ölmeden önce alt kattaki bombayı patlatmış ve deniz suyu içeri dolmaya başlamıştı.

Pitt güç bela ayağa kalkıp kozaya gitti. Başkan Yardımcısı başını kaldırmış bir şeyler söylemeye çalışıyordu, ama Pitt ona fırsat vermeden kaldırıp omzuna aldı ve asansöre doğru yürüdü.

Su Pitt'in dizlerine gelmişti. Mavnanın denizin dibine boylamasına saniyeler vardı. Asansöre vardığında su göğsüne varmış, artık yarı yürüme, yarı yüzmeyle ilerliyordu. Az önce yapmış olduğu iple çekme işlemi için zaman yoktu. Margolin'i ite kaka tavandaki kaportadan çıkardı, sonra da göğsünün altından sımsıkı tutup dünyanın öbür ucu gibi görünen bir karışlık gökyüzüne demir merdivenlerden tırmanmaya başladı.

O anda Loren'i, denize yuvarlanmasın diye, bağlamış olduğu aklına geldi. Mavna batarken onu da dibe çekecekti, bunu düşününce kahroldu.

Korkunun ötesinde çaresizlik duygusu yatar, bunun da ardında bulunan

yaşama çılgın gibi asılma dürtüsü bütün acıları ve bitkinliği unutturur. Bazı insanlar umutsuzluğa yenik düşerler, bazılarıysa savaşı bırakmazlar."

Pitt gücünün son damlalarını kullanarak Margolin ve Loren'in yaşamlarını kurtarmaya çalışıyordu. Kolları artık yuvalarından kopacak gibiydi. Gözlerinin önünde beyaz lekeler görüyor, kırık kaburgaların acısı dayanılır olmaktan çıkıyordu.

Bir ara merdivenin pas kabukları kayınca topuklarına kadar yükselmiş suya düşecek gibi oldu. Oysa kendini bırakıp bedenindeki bu müthiş işkenceye son vermek ne kadar daha kolaydı. Ama dayanıyordu. Merdivenleri birer birer tırmanıyor, her adımında Margolin'in ağırlığı daha da artıyordu.

Kulakları bir ara duyarlık kazanınca tuhaf, tok sesler duymaya başladı. Pitt bunu kafasının içindeki zonklama sandı. Su ayaklarının düzeyini de geçmiş mavna sarsılmaya başlamıştı; artık batmak üzereydi.

Gözleri kararmak üzereyken tepede siyah bir siluet belirdi. Pitt'in uzanan eline bir başka el sımsıkı sarıldı.

HESAPLAŞMA

Liftonic QW-607

75

Kongre Başkanı Alan Moran, yüzünde güven dolu bir gülücükle Beyaz Saray'ın Doğu Odası'nda Senato kararını beklerken bir yandan da yardımcıları ve danışmanlarıyla söyleşmekteydi.

Parti liderlerinden oluşan bir grubu karşıladıktan sonra odaya Dışişleri Bakanı Douglas Oates ile Savunma Bakanı Jesse Simmons'un girdiğini görüp dostlarından izin istedi. Moran iki bakanın yanına gelip elini uzattı. Oates uzanan eli boş çevirdi.

Moran omuz silkmekle yetindi. "Demek Sezar'ı övmeye gelmediğiniz gibi, gömmeye de pek niyetli değilsiniz."

"Bana küçük bir çocukken görmüş olduğum eski bir gangster filmini anımsatıyorsun," dedi Oates buz gibi. "Hele filmin adı tam sana uyuyor."

"Öyle mi? Neymiş adı?"

"Küçük Sezar."

Moran'ın gülümsemesi iğrenç bir sırıtmaya dönüştü. "İstifalarınızı getirdiniz mi?"

Oates ceketinin iç cebinden bir zarfı yarıya kadar çıkardı. "İşte burada."

"Sende kalsın!" diye tısladı Moran. "Size efendice ayrılma onurunu vermeyeceğim. Yemini ettikten on dakika sonra bir basın toplantısı yapıyorum. Ülke sorunlarını çözeceğime güvence verdikten sonra sizleri ve geri kalan kabine üyelerini bir diktatörlük kurmaya çalışmakla suçlayacağım. Başyönetici olarak da ilk emrim topunuzu birden görevlerinizden kovmak olacak."

"Senden bunu bekliyorduk. Birlik ve bütünlük zaten senin kişiliğine ters gelir."

"Diktatörlük kurmaya çalışmıyorduk, bunu sen de biliyorsun," dedi Simmons öfkelenerek. "Başkan Sovyetlerin Beyaz Saray'ı yönetmek için oynadıkları bir

oyunun kurbanı oldu."

"Fark etmez," dedi Moran. "Gerçek ortaya çıkana dek yeterince damgalanmış olacaksınız. Bir daha da Washington'da çalışamazsınız."

Oates ve Simmons yanıt veremeden Moran'ın yardımcılarından biri telaşla gelip Moran'ın kulağına bir şeyler fısıldadı. Moran iki bakanı olduğu yerde bırakıp odanın ortasına geldi ve sessizlik sağlamak için ellerini havaya kaldırdı.

"Baylar, bayanlar," diye seslendi. "Şu anda aldığım habere göre, Senato gereken üçte iki çoğunlukla Başkan'ı görevinden azletmiştir. Başkan Yardımcılığı da boştadır. Kongre'mizi bir an önce düzene sokup yeniden başlama zamanı gelmiştir."

Yüksek Mahkeme Başkanı Nelson O'Brien sanki işaret verilmiş gibi koltuğundan kalkıp siyah pelerinini düzeltti ve genzini temizledi. Herkes Moran'ın çevresine dolarken, sekreteri de elindeki İncil'i uzattı.

Tam o sırada Sam Emmet'le Dan Fawcett kapıdan girip durdular. Bir süre bakındıktan sonra Oates ve Simmons'u görüp yanlarına geldiler.

"Bir haber var mı?" diye sordu Oates telaşla.

Emmet hayır anlamında başını salladı. "Yok. General Metcalf bütün haberleşmeyi kesmiş. Bunu neden yaptığını sormak için Pentagon'u aradım, ama kendisiyle görüşemedim."

"O halde her şey bitti artık."

Buna kimse karşılık veremedi. Dönüp Moran'ın Başkan'lık yemini için sağ elini kaldırışını izlediler. Sol eli de İncil'in üstündeydi.

"Sözlerimi tekrar edin," dedi Yüksek Mahkeme Başkanı O'Brien. "Ben, Alan Moran, yemin ederim ki... "

"Ben, Alan Moran, yemin ederim ki..."

"Amerika Birleşik Devletleri Başkanı olarak bütün bağlılığımla hizmet ederek..." diye devam etti O'Brien.

Birden Oates'un arkasında bir sessizlik oldu. Yüksek Mahkeme Başkan'ının sözleri Moran tarafından yinelenmedi. Merak eden Oates dönüp arkasındaki kalabalığa baktı. Herkes büyük bir şaşkınlık içinde Başkan Yardımcısı Vince Margolin'e bakıyordu. Margolin, önünde Oscar Lucas, iki yanında General Metcalf ve Amiral Sandecker olduğu halde kapıdan içeri girip yürüdü.

Moran'ın havada duran eli yavaşça düştü, yüzü kül gibi oldu. Odaya büyük bir

sessizlik çökmüştü. Margolin kendisine yol açan kalabalığın içinden geçip Yüksek Mahkeme Başkanı'nın yanına geldi. Moran'a buz gibi bir bakış fırlatıp diğerlerine gülümsedi.

"Bu prova için teşekkür ederim," dedi sıcak bir sesle. "Ama artık ben devam edebilirim."

76

13 Ağustos 1989 New York City

Pitt kapıdan girdiği sırada Sal Casio Dünya Ticaret Merkezi'nin dev lobisinde beklemekteydi. Casio, Pitt'i görünce epey şaşırmıştı. O güne dek bedensel çöküntüye bu denli yaklaşan birini daha görmemişti.

Pitt bitkinlikten ayaklarını sürüyerek yürümekteydi. Üzerinde birisinden ödünç aldığı, bedenine küçük gelen bir parka vardı. Sol koluyla yaralı görünen sağ kolunu göğsüne bastırmış, tutuyordu. Yüzündeyse çektiği acı zafer sevinciyle kaynaşmış gibiydi. Gözlerindeki tuhaf pırıltıyı Casio öç ateşi olarak yorumladı.

"Gelebildiğine sevindim," dedi Casio, Pitt'in görünüşü hakkında bir şey söylemeden.

"Bu senin gösterin," dedi Pitt. "Ben yalnızca izleyeceğim."

"Finali birlikte yapmamız doğru olur."

"Nezaketin için sağol."

Casio, Pitt'i özel asansöre götürdü. Cebinden bir verici çıkardı, düğmelere basarak gerekli şifreyi verince asansörün kapıları açıldı. İçerde çamaşır ipiyle bağlanmış, baygın bir güvenlik görevlisi vardı. Casio üzerinde LIFTONIC ASANSÖR QW607 yazan bir kapağı açarak devre panelini buldu. Gerekli düzenlemeyi yaptıktan sonra 100'üncü kat düğmesine bastı.

Asansör roket gibi fırladı. Yavaşlayıp da kapısı açılana dek Pitt'in kulakları tam üç kez patlar gibi olmuştu. Kapılar Bougainville Denizcilik Şirketi'nin zengin mobilyalarla süslü kabul salonuna açılıyordu.

Casio asansörden çıkmadan önce vericisiyle devreyi yeniden programladı. Sonra da salona geçti.

"Min Koryo'yla görüşmeye geldik," dedi Casio sekretere.

Kadın kuşkulu gözlerle baktı, özellikle Pitt'i görünce şaşırmıştı. Önündeki deri kaplı defteri açtı. "Madam Bougainville'in çizelgesinde bu akşam randevusu olduğu görünmüyor." Casio kalbi kırılmış gibi baktı. "Emin misiniz?" diye sordu masaya doğru uzanıp deftere baktı.

Sekreter kız bomboş sayfayı gösterdi. "Burada hiçbir şey yazılı..."

Casio elinin kenarıyla kızın boynuna bir kesme vurdu; kızın başı masanın üzerine düştü ve bayıldı. Casio uzanıp kızın bluzunun içindeki .25 kalibrelik otomatik tabancayı çıkardı. "Görünüşüne aldanma," diye açıkladı. "Aslında güvenlik görevlisidir."

Casio tabancayı Pitt'e verip birlikte uzun bir koridora girdiler. Duvarlarda Bougainville gemilerinin tabloları vardı. Pitt, Pilottown'un resmini görünce yüzündeki bitkin ifade birden sertleşiverdi. Casio'nun ardından üst kattaki dairelere çıktılar. Merdivenin sonuna geldiklerinde Casio banyodan çıkan bir başka Asyalı güzelle karşılaştı. Kadın ipek pijama ve bir kimono üstü giymişti.

Onları görünce birden gözleri irileşti, ama müthiş bir refleksle Casio'nun kasıklarına bir tekme salladı. Bunu bekleyen Casio çok hafif bir dönüş yaparak tekmeyi savuşturdu.

Kadın bunun ardından klasik judo duruşuna geçti ve peş peşe Casio'nun kafasına judo kesmeleri indirdi.

Bir meşe ağacına vursa daha çok hasar verirdi. Casio silkinip kadını savurdu. Daha kendini toparlayamadan da müthiş bir sol kroşeyle Asyalı güzelin ayaklarını yerden kesti. Kadın bir Sung Hanedanı vazosunun üstüne düşüp paramparça etti.

"Kadınların dilinden iyi anlıyorsun," dedi Pitt sakin bir sesle.

"Neyse ki, hâlâ onlardan iyi yapabildiğimiz birkaç şey var."

Casio eliyle dragon biçiminde işlenmiş ikili bir kapıyı işaret etti ve sessizce açtı. Min Koryo kocaman yatağı içinde oturmuş birtakım raporlar okumaktaydı. Bir an iki adam da hiç kıpırdamadan durup yaşlı kadının başını kaldırmasını beklediler. O anda Pitt ve Casio'dan başka kim onu görse içini acıma duygusu kaplardı.

Neden sonra okuma gözlüğünü kaldırıp onlara baktı; hiçbir korku belirtisi yoktu. Gözlerinde yalnızca içten bir merak vardı. "Kimsiniz?" dedi Min Koryo. "Adım Sal Casio. Özel dedektifim." "Ya öbür adam?"

Pitt bulunduğu gölgeden çıktı. "Sanırım beni tanıyorsunuz." Kadının sesinde çok hafif bir şaşkınlık gizliydi. "Bay Dirk Pitt."

"Evet."

"Neden buraya geldiniz?"

"O iğrenç imparatorluğunuzu kurmak için sayısız insanı öldüren pis bir

asalaksınız. Benim bir arkadaşım ve Sal'ın kızının ölümünden sorumlusunuz. Beni öldürmeye kalktınız, şimdi de buraya neden geldiğimi mi soruyorsunuz?"

"Yanılıyorsunuz, Bay Pitt. Hiç öyle ağır suçlardan sorumlu değilim. Ellerimde böyle bir leke yoktur."

"Sözcüklerle oynuyorsunuz. Siz burada bir Doğu müzesinde dış dünyadan saklı yaşarken bütün kirli işlerinizi torununuz yapıyordu."

"Arkadaşınızın ölümünden ben mi sorumluyum?"

"Devletten çalıp Pilottown'da bıraktığınız sinir gazı yüzünden öldü."

"Kaybınız için gerçekten üzgünüm," dedi Min Koryo. Sesinde alay belirtisi yoktu. "Ya siz, Bay Casio. Sizin kızınızdan nasıl sorumlu oluyorum?"

"Aynı geminin bütün personeliyle birlikte öldürülmüştü, yalnız o zaman geminin adı San Marino'ydu."

"Evet, anımsıyorum," dedi Min Koryo hiçbir numara yapmadan. "Çalınan parayı taşıyan kız."

Pitt yaşlı kadının yüzünü inceliyordu. Mavi gözleri diri ve pırıltılıydı, derisi pürüzsüzdü, ileri yaşını gösteren pek az kırışıklık vardı. Bir zamanlar gerçekten de çok güzel bir kadın olmalıydı. Fakat bu maskenin içinde korkunç bir çirkinlik gizliydi. Bu çirkinlik Pitt'i nefretle dolduruyordu.

"Sanırım, öyle çok yaşam söndürdünüz ki, artık başkalarının acı çekmesi sizi hiç etkilemiyordur. Ama bu kadar uzun zaman asıl yakalanmadınız, ona şaşıyorum."

"Beni tutuklamaya mı geldiniz?" diye sordu Min Koryo.

"Hayır," dedi Casio. "Öldürmeye geldik."

"Güvenlik görevlilerim her an burada olurlar."

"Resepsiyondaki görevlinizi ve kapının önünde gördüğümüz bir başkasını safdışı ettik. Diğerlerine gelince..." Casio durup yatağın üstündeki televizyon kamerasını gösterdi. "Bantları yeniden programladım. Monitör başındaki nöbetçileriniz bir hafta önce yatak odanızda ne olduysa, onu izliyorlar."

"Torunum ikinizin de peşini bırakmayacaktır. Cezanız hiç de öyle çabuk olmayacak."

"Lee Tong öldü," dedi Pitt, söylediklerinin her bir hecesini zevkle vurgulayarak.

Kadının yüzü şimdi değişmişti. Şimdi yüzündeki bütün kan çekilmiş, sapsarı kalmıştı.

Fakat Pitt'in gördüğü kadarıyla bunun nedeni şok ve üzüntü değildi. Kadının beklediği bir şey varmış gibiydi. Fakat sonra bu umut pırıltısı geldiği kadar çabuk uçuverdi.

"Size inanmıyorum," dedi sonunda.

"Onu ben öldürdüm, sonra da mavnayla birlikte battı."

Casio yatağın öbür yanına geçti. "Şimdi bizimle gelmeniz gerekiyor."

"Beni nereye götürdüğünüzü sorabilir miyim?" Min Koryo'nun sesi hâlâ yumuşak ve zarifti. Sağ elinin yatak örtüsü altında kımıldadığını kimse fark etmedi.

Pitt yaşamını kurtaran o içgüdüsel hareketi nasıl yaptığını bir türlü anlayamayacaktı. Belki de yukardaki televizyon kamerasının tam olarak kamera biçiminde olmayışını fark etmeye borçluydu. Belki de Min Koryo'da en küçük bir korku belirtisinin olmayışı, hâlâ duruma hakim izlenimi vermesindendi. Ama yatağının üstünden bir ışın çizgisi fışkırınca, Pitt hemen kendini yere attı.

Pitt hemen yana dönüp cebinden otomatiği çıkardı. Gözünün ucuyla lazer ışınının odayı taradığını, mobilyaları kesip duvar kâğıtlarını, perdeleri yaktığını gördü. Tabancasını doğrultup elektron amfisine ateş etti. Dördüncü atışında ışını söndürebilmişti.

Casio hâlâ ayaktaydı. Pitt'e doğru uzandı, ama tökezleyip yere devrildi. Lazer tıpkı bir cerrah neşteri gibi karnını boydan boya kesmişti. Yerde kıvrandı, gözlerini tavana çevirdi. Ölmesine saniyeler vardı. Pitt bir şeyler söylemek istediği halde sözcükler ağzından çıkamıyordu.

Özel dedektif hafifçe başını kaldırdı; sesi hırıltılı bir fısıltı halinde çıkıyordu. "Asansör... şifresi dört-bir-bir-altı." Sonra gözleri dondu kaldı, soluğu kesildi.

Pitt, Casio'nun cebinden vericiyi alıp ayağa kalktı, tabancayı Min Koryo'nun kalbine doğrulttu. Yaşlı kadının yüzünde korkusuz bir gülümseme vardı. Ama Pitt tabancayı yere çevirip yatak örtüsünü açtı ve Min Koryo'yu yatağından çıkarıp tekerlekli koltuğuna oturttu. Kadın direnmeye kalkmadı, herhangi bir şey de söylemedi. Pitt onu koridordan geçirip resepsiyona getirene dek de ağzını açmadı. Masası başında baygın yatan güvenlik görevlisine baktı.

"Şimdi ne yapacaksınız, Bay Pitt?"

"Bougainville Denizcilik Şirketi için son perde iniyor," dedi Pitt. "Yarın artık bütün kirli işleriniz bitmiş olacak. Antikalarınız müzelere verilecek. Buraya yeni bir kiracı gelip her odayı yeniden dekore edecek. Filonuzdaki bütün gemileriniz satılacak. Bugünden itibaren Bougainville adı yalnızca gazetelerin mikrofilm arşivlerinde bulunacak. Sizin arkanızdan yas tutacak kimse de yok. Gömüleceğiniz yoksullar mezarlığında mezar taşınızın bile olmamasını sağlayacağım."

Sonunda kadının yüzünde bir nefret belirtisi görünmeye başlamıştı. "Ya sizin geleceğiniz, Bay Pitt?"

Pitt güldü. "Parçaladığınız arabamı yeniden yapmaya çalışacağım."

Min Koryo bütün gücünü harcayarak koltuğunda doğruldu ve Pitt'in yüzüne tükürdü. Pitt tükürüğü silmek için elini bile kaldırmadı. Yalnızca pis pis sırıtarak yaşlı kadının Kore dilinde kendisine sövmesini izledi.

Daha sonra Casio'nun vermiş olduğu şifre sayılarını vericide basarak Liftonic QW-607'nin kapılarını açtı.

Ama asansör yoktu, yalnızca dibi görünmeyen asansör boşluğu vardı.

"İyi yolculuklar, melun cadı."

Sonra tekerlekli koltuğu asansör boşluğuna itip tıpkı bir kuyuya atılan çakıl taşından çıkan seslere benzeyen takırtıları dinledi. Bu takırtılar yüz kat aşağıda belli belirsiz bir çarpma sesiyle son buldu.

77

Pitt Dünya Ticaret Merkezi'nin ön kapısından çıkarken Loren de onu binanın önünde bir bankta oturmuş bekliyordu. Geldiğini görünce kalkıp yanına gitti ve kucaklaştılar. Bir süre hiç konuşmadan öylece durdular.

Loren onun bitkinliğini ve sızılarını hisseder gibiydi. Ama hissettiği başka bir şey daha vardı. İçinde o güne dek varlığını hiç fark etmediği bir huzur vardı. Birkaç kez Pitt'i hafifçe öptükten sonra koluna girip bekleyen bir taksiye götürdü.

"Sal Casio?" diye sordu Loren.

"Kızının yanında."

"Ya Min Koryo Bougainville?"

"Cehennemde."

Loren onun gözlerindeki dalgınlığı fark etti. "Dinlenmen gerek. En iyisi seni bir hastaneye yatıralım."

Pitt'in yüzünde birden her zamanki şeytansı ifade belirdi. "Ben başka bir şey düşünüyordum."

"Ne?"

"Gelecek hafta Manhattan'ın en güzel otelinde lüks bir dairede kalmayı. Şampanya, odamıza gelen özel yemekler ve sen benimle sevişiyorsun."

Loren'in gözlerinde cilveli bir pırıltı belirdi. "Neden bütün ağır işleri ben yapıyorum?" "Herhalde bu durumumda ben yapamam."

Loren kolunu sımsıkı tuttu. "Sanırım hayatımı kurtardıktan sonra bu kadarını yapmam gerek."

"Semper Paratus," dedi Pitt.

"Semper ne?"

"Kıyı Koruma'nın parolasıdır. Her zaman hazırım. Eğer onların o kurtarma helikopteri mavnaya zamanında inmeseydi, şimdi ikimiz de Meksika Körfezi'nin dibinde yatıyorduk."

Taksiye vardıklarında Pitt, Loren'in yardımıyla içeri girebildi. Loren de yanına oturup elini öpmeye başladı. Sürücü sabırla bekliyor, dışarı bakmaya çalışıyordu.

"Nereye?" diye sordu sürücü bir süre sonra.

"Helmsley Palace Oteli," dedi Pitt.

Loren şaşıp kaldı. "Helmsley'de mi daire tutuyorsun?"

"Lüks daire," diye düzeltti Pitt.

"Peki bunun parasını kim verecek?"

Pitt şakadan bir hayretle ona baktı. "Kim olacak, devlet tabii."

SON